MATTHEW REILLY

TEMPLUL

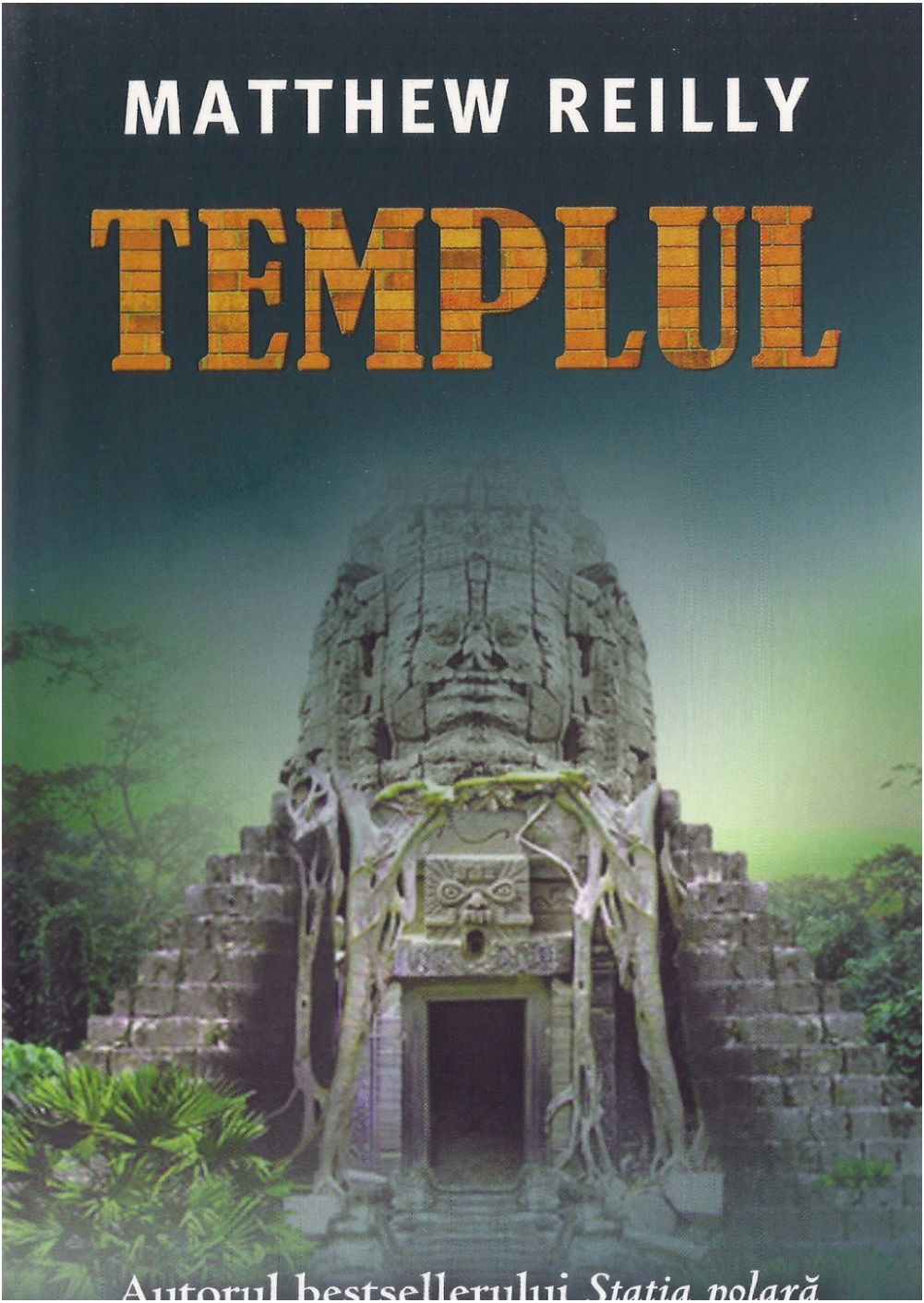

Autorul bestsellerului *Statia polară*

MATTHEW REILLY

TEMPLUL

Traducere din limba engleză
CRISTINA POPESCU

versiune 2.0

MATTHEW REILLY
Temple
© 2000, Matthew Reilly
Publicat prin înţelegere cu Macmillan,
din cadrul Pan Macmillan Ltd.

RAO International Publishing Company

2011

MULŢUMIRI

De data aceasta le datorez mulţumiri deosebite mai multor persoane.

Lui Natalie Freer – ea e întotdeauna prima persoană care îmi citeşte lucrările, în tranşe de câte 40 de pagini. Îţi mulţumesc încă o dată pentru răbdarea ta extraordinară, pentru generozitatea şi sprijinul pe care mi le-ai acordat.

Fratelui meu, Stephen Reilly – pentru loialitatea sa nemăsurată şi pentru comentariile sale agere pe marginea textului. (V-am spus că e autorul celui mai bun scenariu pe care l-am citit vreodată?)

Părinţilor mei, ca întotdeauna, pentru dragostea, încurajările şi sprijinul pe care mi le-au oferit.

Bunului meu prieten John Schrooten, pentru că a acceptat să fie cobaiul meu, pentru a treia oară. (John e prima persoană care îmi citeşte cărţile în întregime – îmi amintesc şi acum că citea *Staţia polară* pe când urmăream un meci de crichet la Sydney Cricket Ground). De asemenea, lui Nik Kozlina, pentru comentariile ei pe marginea textului, şi lui Simon Kozlina, pentru că mi-a permis să-i împrumut eroului acestei cărţi trăsăturile lui!

Pentru asistenţa tehnică le rămân profund îndatorat sergentului de artilerie Kris Hankinson, membru în rezervă al Corpului de Infanterie Marină, şi căpitanului Paul M. Woods. Nu e uşor să-i oferi indicaţii tehnice unui scriitor ca mine – mai ales din cauza faptului că spun mereu: „Ştiu că nu e corect din punct de vedere tehnic, dar n-ar fi grozav dacă…” Prin urmare, orice greşeli care apar în această carte nu numai că îmi aparţin în totalitate, dar au fost făcute probabil în ciuda protestelor lui Kris şi ale lui Paul.

În cele din urmă, trebuie să-i amintesc şi pe toţi oamenii de treabă de la Pan Macmillan şi Thomas Dunne Books. Mulţumiri lui Cate Paterson, editoarea mea din Australia, pentru că a făcut posibile toate aceste lucruri. Eforturile ei de publicare a

thrillerelor pentru toate gusturile în această ţară sunt fără pereche. Lui Pete Wolverton, editorul meu din Statele Unite, pentru că şi-a asumat un risc cu un tânăr australian, în sarcina extrem de descurajantă de a pătrunde pe piaţa americană a thrillerului tehnologic. Călătoria continuă! Annei McFarlane, redactorul meu, pentru că scoate tot ce e mai bun din mine. Tuturor reprezentanţilor de vânzări de la Pan – ei lucrează în fiecare zi în linia întâi, păstrând legătura cu librăriile din toată ţara. Şi, în cele din urmă, vreau să-i mulţumesc în mod deosebit lui Jane Novak, reprezentantul meu de relaţii publice de la Pan, pentru că m-a îngrijit ca o cloşcă şi a înţeles ironia momentului când Richard Stubbs şi cu mine am vorbit despre ea – reprezentantul nostru comun – la un post naţional de radio!

Ei bine, cam asta ar fi tot. Acum să înceapă distracţia…

INTRODUCERE

Din: Holsten, Mark J.
Civilizaţii dispărute – Cucerirea incaşilor
(Advantage Press, New York, 1996)

„CAPITOLUL I: CONSECINŢELE CUCERIRII

…Trebuie să reliefăm faptul că atacarea incaşilor de către conchistadori reprezintă, poate, cea mai mare coliziune de culturi din istoria evoluţiei umane.

Avem de-a face cu cea mai mare putere maritimă din lume – care aducea cu ea cea mai recentă tehnologie de prelucrare a oţelului din Europa – naţiune care înfrunta imperiul cel mai puternic care a existat vreodată în cele două Americi.

Din nefericire pentru istorici şi, în mare parte, din cauza poftei nesătule de aur a lui Francisco Pizarro şi a conchistadorilor săi sângeroşi, cel mai mare imperiu care a ocupat Americile este şi cel despre care ştim cele mai puţine lucruri.

Jefuirea, în 1532, a imperiului incaş de către Pizarro şi armata sa trebuie să fi fost una dintre cele mai violente din istoria scrisă. Înarmaţi cu cea mai nimicitoare dintre armele coloniale – praful de puşcă – spaniolii au trecut prin foc şi sabie oraşele mari şi mici ale incaşilor cu o lipsă de scrupule care l-ar fi făcut până şi pe Machiavelli să se cutremure, ca să-l citǎm pe unul dintre istoricii din secolul XX.

Femeile incaşe erau violate chiar în casele lor sau obligate să lucreze în bordeluri slinoase improvizate. Bărbaţii erau torturaţi cu regularitate – li se scoteau ochii cu cărbuni încinşi ori li se tăiau tendoanele. Copiii erau trimişi pe coastă cu sutele, pentru a fi încărcaţi pe temutele galioane de sclavi şi duşi în Europa.

În oraşe, zidurile templelor erau despuiate. Idolii sacri şi plăcile de aur erau topite şi transformate în lingouri, înainte să se gândească cineva măcar să se intereseze de semnificaţia lor culturală.

Probabil cea mai celebră expediţie de căutare a unei comori incaşe este cea a lui Hernando Pizarro – fratele lui Francisco – care a întreprins o călătorie herculeană spre oraşul de coastă Pachacámac, în căutarea unui idol incaş legendar. După cum relatează Francisco de Jérez în celebra sa lucrare *Verdadera relacion de la conquista de la Peru*[1], bogăţiile jefuite de Hernando în drumul său spre templul-altar de la Pachacámac (situat nu departe de Lima) sunt de proporţii absolut mitice.

Din puţinele rămăşiţe ale imperiului incaş – clădirile pe care nu le-au distrus spaniolii, relicvele de aur pe care le-au ascuns incaşii în întunericul nopţii, – istoricul modern nu poate să întrevadă decât o sclipire de scurtă durată dintr-o civilizaţie odinioară măreaţă.

Ceea ce se întrevede este un imperiu al paradoxului.

Incaşii nu cunoşteau roata şi totuşi au construit cel mai întins sistem de drumuri văzut vreodată în cele două Americi. Nu ştiau să topească minereul de fier şi totuşi modul în care prelucrau alte metale – mai ales aurul şi argintul – era neîntrecut. Nu aveau nicio formă de scriere şi totuşi sistemul lor de ţinere a registrelor numerice – formaţiuni din sfori multicolore cunoscute sub numele de *quipus* – era incredibil de precis. Se spunea că *quipucamayoc*, temuţii perceptori ai imperiului, ştiau când lipsea până şi un obiect atât de mic cum e o sanda.

În mod inevitabil însă, cele mai detaliate atestări referitoare la viaţa de fiecare zi a incaşilor provin de la spanioli. Aşa cum făcuse şi Cortez în Mexic cu doar douăzeci de ani înainte, conchistadorii din Peru au adus cu ei feţe bisericeşti care să răspândească învăţămintele din Scripturi printre băştinaşii păgâni. Mulţi dintre aceşti călugări şi preoţi aveau să se întoarcă, în cele din urmă, în Spania, unde au povestit în scris ceea ce văzuseră; într-adevăr, aceste manuscrise se găsesc şi în ziua de azi în mănăstirile din Europa, datate şi intacte…” [p. 12]

Din: de Juarez, Francisco
Verdadera relación de la conquista de la Peru
(Sevilla, 1534).

[1] *Adevărata poveste a cuceririlor din Peru* (n.tr.)

„Căpitanul [Hernando Pizarro] s-a dus să locuiască, împreună cu oamenii săi, în nişte odăi mari dintr-o parte a oraşului. Spunea că venise din ordinul Guvernatorului [Francisco Pizarro] să ia aurul din moschee şi că trebuia să-l adune şi să-l livreze.

Toţi mai-marii oraşului şi îngrijitorii Idolului s-au adunat şi i-au răspuns că i-l vor da, însă au continuat să se prefacă şi să inventeze scuze. În cele din urmă, au adus foarte puţin aur şi au zis că atât aveau.

Căpitanul a spus că doreşte să meargă să vadă Idolul pe care îl ţineau – şi s-a dus. Se afla într-o casă trainică, frumos zugrăvită, decorată în stilul indian obişnuit – statui de piatră reprezentând jaguari păzeau intrarea, sculpturi cu nişte feline demonice încadrau pereţii. Înăuntru, căpitanul a dat peste o încăpere întunecată, urât mirositoare, în centrul căreia era un altar gol de piatră. De-a lungul călătoriei noastre ni se spusese despre un Idol legendar care era adăpostit în interiorul unui templu-altar, la Pachacámac. Indienii spun că acesta este zeul lor care i-a creat, care îi protejează şi reprezintă sursa întregii lor puteri.

N-am găsit însă niciun Idol la Pachacámac, ci doar un altar gol într-o cameră urât mirositoare.

Atunci, căpitanul a ordonat să fie demolată cripta în care fusese adăpostit idolul păgân, iar mai-marii oraşului să fie executaţi imediat pentru prefăcătoria lor. La fel şi păzitorii Idolului. Odată ce s-a înfăptuit acest lucru, căpitanul i-a învăţat pe săteni multe lucruri despre sfânta noastră credinţă catolică şi le-a arătat cum să facă semnul crucii…”

Din: *The New York Times*
31 decembrie 1998, p. 12.
Savanţii o iau razna din cauza unor manuscrise rare

„TOULOUSE, FRANŢA: Specialiştii în epoca medievală au avut parte de o desfătare ieşită din comun astăzi, când călugării de la mănăstirea San Sebastian, o abaţie iezuită izolată din munţii Pirinei, şi-au deschis minunata bibliotecă medievală în faţa unui grup select de experţi mireni, pentru prima dată în mai bine de trei secole.

De mare interes pentru această adunare exclusivistă de

învăţaţi era şansa de a vedea cu ochii lor manuscrisele din renumita colecţie a mănăstirii, mai ales pe cele ale Sfântului Ignaţiu de Loyola, fondatorul Societăţii lui Isus.

Totuşi, descoperirea *altor* manuscrise – despre care se credea că sunt de mult pierdute – a provocat strigăte de bucurie în rândurile aleşilor cărora li s-a permis accesul în biblioteca labirintică a mănăstirii: codicele pierdut al Sfântului Aloysius Gonzaga, un manuscris nedescoperit până acum, despre care se crede că ar fi fost scris de Sfântul Francis Xavier, sau – faptul cel mai grozav – descoperirea unei ciorne originale a renumitului Manuscris Santiago.

Scris în 1565 de un călugăr spaniol numit Alberto Luis Santiago, acest manuscris are un statut aproape legendar pentru istoricii medievalişti, în principal din cauză că se presupunea că a fost distrus în timpul Revoluţiei Franceze.

Se crede că manuscrisul schiţează cu detalii dintre cele mai fruste şi brutale modul cum a fost cucerit Peru de către conchistadori în anii 1530. Dar e celebru şi pentru că, din cât se spune, ar conţine singura relatare scrisă (bazată pe observaţiile nemijlocite ale autorului) despre modul în care un căpitan spaniol cu tendinţe ucigaşe a urmărit obsesiv un idol incaş prin junglele şi munţii din Peru.

Nu încape însă îndoială că aceasta era o expoziţie în care nu puteai atinge nimic. După ce ultimul specialist a fost însoţit la ieşirea din bibliotecă (pe care a părăsit-o cu reticenţă), uşile din stejar masiv au fost ferecate în spatele lui.

Nu putem decât să sperăm că nu vor mai trece încă trei sute de ani înainte ca ele să se deschidă din nou.”

PROLOG

Mănăstirea San Sebastian
La mare altitudine, în Pirineii francezi
Vineri, 1 ianuarie 1999, ora 3:23 a.m.

Tânărul călugăr suspina necontrolat, în timp ce ţeava rece a armei îl apăsa pe tâmplă.

Umerii îi tremurau. De-a lungul obrajilor îi şiroiau lacrimile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Philippe, îngăimă el. Dacă ştii unde e, spune-le!

Fratele Philippe de Villiers stătea în genunchi pe podeaua sălii de mese a mănăstirii, cu mâinile încleştate la ceafă. În stânga lui îngenunchease fratele Maurice Dupont, tânărul călugăr care avea pistolul la tâmplă, iar în dreapta lui, ceilalţi şaisprezece călugări iezuiţi care locuiau în mănăstirea San Sebastian. Toţi optsprezece erau în genunchi, aliniaţi.

În faţa lui de Villiers şi puţin mai la stânga stătea în picioare un bărbat îmbrăcat într-un costum negru de luptă şi înarmat cu un pistol automat Glock-18 şi cu o puşcă de asalt Heckler & Koch G-11, cea mai sofisticată armă de acest gen construită vreodată. În acel moment, Glock-ul bărbatului îmbrăcat în negru se sprijinea pe capul lui Maurice Dupont.

Încă o duzină de bărbaţi, echipaţi şi înarmaţi la fel, stăteau împrejurul spaţioasei săli de mese. Purtau toţi măşti negre pentru schi şi aşteptau răspunsul lui Philippe de Villiers la o întrebare foarte importantă.

— Nu *ştiu* unde e, rosti Villiers, printre dinţii încleştaţi.

— *Philippe*... spuse Maurice Dupont.

Fără vreun avertisment, arma din dreptul tâmplei lui Dupont se descărcă, împuşcătura răsunând în liniştea mănăstirii aproape părăsite. Capul lui Dupont explodă asemenea unui pepene roşu şi o rafală de sânge îl stropi pe de Villiers pe toată faţa.

Nimeni din afara mănăstirii nu avea să audă zgomotul

exploziei.

Mănăstirea San Sebastian era suspendată pe vârful unui munte situat la aproape 2 000 de metri deasupra nivelului mării, ascunsă printre piscurile acoperite cu zăpadă ale Pirineilor francezi. „Nu poţi ajunge mai aproape de Dumnezeu decât atât”, după cum spuneau unii dintre călugării bătrâni. Cel mai apropiat vecin al mănăstirii San Sebastian, celebra platformă pentru telescop, observatorul Pic du Midi, era la aproape douăzeci de kilometri distanţă.

Bărbatul cu Glock-ul se îndreptă spre călugărul din dreapta lui Villiers şi îi puse ţeava pistolului la ceafă.

— Unde e manuscrisul? îl întrebă el pe Villiers, pentru a doua oară. Avea un accent bavarez puternic.

— Vă spun, nu ştiu, îngăimă de Villiers.

Bang!

Al doilea călugăr se smuci spre spate şi se izbi de podea, o băltoacă de lichid roşu răspândindu-se din gaura sfârtecată şi însângerată din capul său. Timp de câteva clipe, corpul i se cutremură involuntar, în spasme violente, şi se zbătu pe podea ca un peşte căzut din acvariu.

De Villiers închise ochii, rugându-se.

— *Unde e manuscrisul?* întrebă neamţul.

— Nu…

Bang!

Mai căzu un călugăr.

— Unde e?

— Nu ştiu!

Bang!

Deodată, Glock-ul se întoarse, astfel încât acum era îndreptat direct spre faţa lui de Villiers.

— E ultima dată când îţi pun această întrebare, frate de Villiers. *Unde e Manuscrisul Santiago?*

De Villiers îşi ţinea ochii închişi.

— Tatăl Nostru carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele…

Neamţul începu să apese pe trăgaci.

— Stai, rosti cineva din celălalt capăt al rândului.

Asasinul neamţ se întoarse şi îl văzu pe un călugăr mai bătrân,

care ieşi din rândul iezuiţilor îngenuncheaţi.

— Vă rog! *Vă rog!* Gata, încetaţi. Am să vă spun unde-i manuscrisul, dacă promiteţi să nu mai omorâţi şi alţi oameni.

— Unde e? întrebă asasinul.

— Pe aici, spuse călugărul cel bătrân, îndreptându-se spre bibliotecă. Ucigaşul îl urmă în camera alăturată.

După câteva momente se întoarseră amândoi, ucigaşul ţinând în mâna stângă o carte mare, legată în piele.

Deşi de Villiers nu-i putea vedea faţa, era evident că asasinul neamţ zâmbea larg pe sub masca neagră de schi.

— Acum plecaţi. Lăsaţi-ne să rămânem în pace, i se adresă bătrânul iezuit. Lăsaţi-ne să ne îngropăm morţii.

Asasinul păru că se gândeşte o clipă ce să facă, după care se întoarse şi le făcu semn din cap însoţitorilor săi.

Ca reacţie la îndemnul său, banda de ucigaşi înarmaţi îşi ridică puştile G-11 cu un gest de o simultaneitate perfectă şi deschise focul asupra şirului de călugări iezuiţi îngenuncheaţi.

O rafală distrugătoare de gloanţe de mitralieră îi sfâşie în bucăţi pe monahii rămaşi. Capetele explodau, zdrenţe sfârtecate de carne se desprindeau din corpurile călugărilor, pe măsură ce aceştia erau asaltaţi de un potop de împuşcături nemaivăzute.

În câteva secunde, toţi iezuiţii erau morţi, în afară de unul: călugărul mai bătrân care le adusese nemţilor manuscrisul. Acum stătea singur, într-o baltă cu sângele tovarăşilor lui, cu faţa spre cei care îl torturau.

Şeful asasinilor înaintă şi îşi potrivi Glock-ul spre capul bătrânului.

— *Cine* sunteţi? întrebă călugărul, sfidător.

— Suntem de la *Schutz staffeln Totenkopfverbände*[2], replică ucigaşul.

Bătrânul călugăr căscă ochii.

— Doamne, Dumnezeule… spuse el, răsuflând din greu.

Ucigaşul zâmbi.

— Nici măcar El nu te mai poate salva acum.

---

[2] Divizia SS „Cap de Mort”, ramură a gărzii de elită a lui Hitler, alcătuită din paznicii din lagărele de concentrare. Membrii acesteia erau cunoscuţi pentru brutalitatea şi tratamentele inumane aplicate prizonierilor. (n.tr.)

Bang!

Glock-ul mai trase un ultim foc şi ucigaşii se furişară din mănăstire, pierzându-se în noapte.

Trecu un minut, apoi încă unul.

Mănăstirea era cuprinsă de tăcere.

Trupurile a optsprezece călugări iezuiţi zăceau răsfirate pe podea, într-o baie de sânge.

Ucigaşii n-au mai apucat să vadă un lucru.

Se afla sus, deasupra lor, ascuns *în* tavanul enormei săli de mese. Era un fel de mansardă, un pod separat de sala de mese printr-un perete subţire, placat cu lemn. Plăcile de pe perete erau atât de vechi şi scorojite, încât crăpăturile dintre ele erau foarte late.

Dacă ar fi căutat suficient de atent, asasinii l-ar fi văzut – se uita printr-o crăpătură, clipind înfricoşat.

Ochiul larg deschis al unui om.

North Fairfax Drive, nr. 3701, Arlington, Virginia

Birourile Agenţiei pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării

Luni, 4 ianuarie 1999, ora 5.50.

Hoţii se mişcau repede – ştiau exact încotro se îndreaptă. Îşi aleseseră momentul perfect să atace. Cu zece minute înainte de ora şase. Cu zece minute înainte ca paznicii de noapte să iasă din tură. Cu zece minute înainte ca paznicii de zi să intre în tură. Paznicii de noapte aveau să fie obosiţi şi să se uite insistent la ceas, nerăbdători să plece acasă. Era cel mai vulnerabil moment al lor.

Pe North Fairfax Drive, la numărul 3701, se găsea o clădire cu opt etaje, din cărămidă roşie, situată chiar peste drum de staţia de metrou Virginia Square din Arlington, Virginia. Aceasta adăpostea birourile Agenţiei pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării – DARPA[3] – divizia de cercetare şi

[3] În original, *Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA)* – agenţie din cadrul Departamentului american al Apărării, care se ocupă cu elaborarea noilor tehnologii folosite în scopuri militare.

dezvoltare a tehnologiilor de ultimă oră din cadrul Departamentului american al Apărării.

Hoţii alergau de-a lungul coridoarelor luminate cu neon, ţinându-şi sus puştile automate MP-5SD cu amortizor asemenea puşcaşilor marini – cu patul rabatabil apăsat pe umăr, privirea pironită de-a lungul ţevii, în căutarea posibilelor ţinte.

Rap-rap-rap-rap!

O ploaie de gloanţe tăcute mai doborî încă un paznic din marina militară, cel de-al şaptesprezecelea. Fără să-şi iasă din ritm, agresorii săriră peste trupul lui şi se îndreptară spre camera seifului. Unul dintre ei trecu o cartelă prin fantă, în timp ce altul deschise uşa hidraulică masivă, împingând cu putere.

Se aflau la etajul trei al clădirii şi deja reuşiseră să treacă de şapte puncte de control cu securitate de gradul 5 – puncte de control pentru deschiderea cărora fusese nevoie de patru chei-card diferite şi şase coduri alfanumerice. Intraseră în clădire prin docul subteran de încărcare, ascunşi într-o camionetă care era aşteptată. Paznicii de la poarta subterană fuseseră primele victime. Au fost urmaţi la scurt timp de şoferii camionetei.

Sus, la etajul trei, hoţii nu încetaseră să se mişte.

În succesiune rapidă, intrară în camera seifului – o incintă enormă de laborator, delimitată pe fiecare parte de pereţi de porţelan groşi de cincisprezece centimetri. În afara acestui cocon de porţelan mai era un zid exterior. Acesta era căptuşit cu plumb şi avea o grosime de cel puţin treizeci de centimetri. Angajaţii DARPA numeau acest laborator „Seiful”, şi pe bună dreptate. Undele radio nu puteau să-l străbată. Dispozitivele de ascultare direcţională nu se puteau atinge de el. Era cea mai sigură incintă din clădire.

Era cea mai sigură incintă din clădire.

Hoţii se răspândiră repede, imediat ce intrară în laborator.

Linişte.

Ca în pântecele matern.

Şi apoi, deodată, se opriră îngheţaţi.

În faţa lor se afla trofeul mult dorit, ocupând o poziţie de mare cinste în centrul laboratorului.

Nu era foarte mare, în ciuda a ceea ce putea face.

Avea cam doi metri înălţime şi arăta ca o clepsidră gigantică: era alcătuit din două conuri – cel inferior orientat în sus, iar cel superior orientat în jos – separate de o cavitate mică de titan, care conţinea partea esenţială a armei.

Un pâlc de fire colorate şerpuia din cavitatea de titan din centru al dispozitivului, majoritatea dispărând în interiorul tastaturii unui laptop ataşat grosier în partea frontală.

Pentru moment, cavitatea mică din titan era goală.

Pentru moment.

Hoţii nu pierdură deloc timpul. Decuplară întregul dispozitiv de la generatorul de curent şi îl aşezară rapid pe un suport special construit.

Apoi se puseră din nou în mişcare. Ieşiră pe uşă. Merseră de-a lungul coridorului. Făcură stânga, apoi dreapta. Încă o dată stânga, apoi dreapta. Prin labirintul guvernamental puternic luminat, păşind peste trupurile celor ucişi la intrare. Într-un interval de nouăzeci de secunde ajunseră înapoi în garajul subteran, unde se înghesuiră din nou în maşină cu trofeul lor. Ultimul hoţ abia îşi trăsese picioarele în vehicul, când roţile scrâşniră pe beton şi camioneta se desprinse din docul de încărcare, accelerând în noapte.

Conducătorul echipei se uită la ceas.

5:59 a.m.

Întreaga operaţiune durase nouă minute.

Nici mai mult. Nici mai puţin.

ÎNTÂIA MAŞINAŢIE

LUNI, 4 IANUARIE, ORA 9:10

William Race întârziase la serviciu. Din nou.

Dormise prea mult, după care metroul venise târziu, iar acum era nouă şi zece minute şi întârziase la cursul de dimineaţă. Biroul lui Race se afla la etajul trei din vechea clădire Delaware a Universităţii din New York. Clădirea avea un lift vechi, din fier forjat, care circula cu viteza melcului. Ajungea mai repede dacă urca pe scări.

La treizeci şi unu de ani, Race era unul dintre cei mai tineri membri ai Catedrei de Limbi antice de la Universitatea din New York. Avea o înălţime medie – cam 1,75 metri – şi era frumos, într-un fel foarte nonşalant. Avea părul şaten, de culoarea nisipului, şi trupul zvelt. O pereche de ochelari cu rame subţiri, metalice, îi încadra ochii albaştri şi semnul neobişnuit de pe faţă – un semn triunghiular din naştere, situat chiar sub ochiul lui stâng.

Race urca repede pe scări, prin minte trecându-i o mulţime de gânduri – cursul său de dimineaţă despre lucrările istoricului roman Titus Livius, amenda de luna trecută pentru parcare, pe care încă o avea de plătit, şi articolul pe care îl citise în *New York Times* în dimineaţa aceea şi în care se afirma că, întrucât 85% dintre persoane îşi alegeau codurile PIN de la carduri în funcţie de datele importante, cum ar fi zilele de naştere şi alte astfel de informaţii, hoţilor care le furau portofelele – şi care aveau, astfel, la dispoziţie nu doar cardurile, ci şi carnetele de conducere care conţin data naşterii posesorului – le era mai uşor să le spargă conturile bancare. „La naiba, se gândi Race, trebuie să-mi schimb codul PIN.”

Ajunse în capul scărilor şi intră repede pe coridor.

Apoi se opri.

Doi bărbaţi stăteau pe hol, în faţa lui.

Soldaţi.

Şi erau şi în echipament complet de luptă – aveau căşti, veste

antiglonţ, puşti M-16, tot tacâmul. Unul din ei stătea la jumătatea coridorului, mai aproape de Race. Celălalt se postase mai încolo, pe hol. Stătea ţeapăn, în poziţie de drepţi, în faţa uşii biroului lui Race. Nimic nu putea fi mai nefiresc decât soldaţii într-o universitate.

Ambii bărbaţi luară imediat poziţie de drepţi când îl văzură apărând în capul scării. Fără să-şi dea seama de ce, în prezenţa lor, Race se simţi deodată inferior – ca şi cum ar fi fost nevrednic, *indisciplinat*. Se simţi prost în sacoul lui sport de la Macy's, cu blugi şi cravată, cărându-şi echipamentul pentru meciul de baseball de la prânz într-o geantă de sport veche şi uzată, marca Nike.

Pe măsură ce se apropia de primul soldat, Race îl măsură din cap până în picioare – văzu puşca de asalt din mâinile lui, văzu bereta verde din diftină pe care o avea pe cap, pusă pe o parte, şi epoletul în formă de semilună, pe care scria „FORŢELE SPECIALE".

— Bună, eu sunt William Race. Eu…

— E în regulă, domnule profesor Race. Vă rugăm să intraţi. Vă aşteaptă.

Race merse în continuare pe coridor şi ajunse la cel de-al doilea soldat. Era mai înalt decât primul, mai solid. De fapt, era uriaş, un munte de om – avea cel puţin 1,90 metri – cu o figură blajină şi arătoasă, cu părul închis la culoare şi cu nişte ochi mici şi căprui cărora nu le scăpa nimic. Pe ecusonul pe care îl avea pe buzunarul de la piept scria „VAN LEWEN". Cele trei trese pe care le avea pe guler indicau gradul de sergent.

Ochii lui Race alunecară spre puşca M-16 pe care o ţinea bărbatul. Avea o lunetă laser PAC-4C de ultimă generaţie ataşată pe ţeavă şi un lansator de grenade M-203 în partea inferioară. Armament serios.

Soldatul se dădu la o parte cu promptitudine, permiţându-i lui Race să intre în propriul birou.

Dr. John Bernstein stătea la biroul lui Race, pe un scaun de piele cu spătarul înalt, şi părea că se simte tare inconfortabil. Bernstein era un bărbat cu părul alb, în vârstă de cincizeci şi nouă de ani, conducătorul Catedrei de Limbi antice de la

Universitatea din New York; era şeful lui Race.

În încăpere mai erau alţi trei bărbaţi.

Doi soldaţi şi un civil.

Cei doi soldaţi erau îmbrăcaţi şi înarmaţi cam la fel ca aceia care păzeau afară – cu uniforme militare, căşti, puşti M-16 cu lunete laser – şi amândoi păreau să aibă o condiţie fizică foarte bună. Unul din ei arăta puţin mai în vârstă decât celălalt. Îşi ţinea casca în maniera oficială, strânsă între cot şi coaste, şi avea un păr negru tuns scurt, care abia dacă îi ajungea pe frunte. Lui Race, părul şaten de culoarea nisipului îi intra mereu în ochi.

Cel de-al treilea necunoscut din cameră, civilul, stătea pe scaunul oaspetelui, în faţa lui Bernstein. Era un bărbat solid, cu pieptul lat, îmbrăcat doar în pantaloni şi cămaşă, fără haină. Avea nasul cârn şi nişte trăsături sumbre, înăsprite de trecerea timpului şi de responsabilităţi. Stătea pe locul lui cu siguranţa calmă a unui om care e obişnuit să i se dea ascultare.

Race avu impresia clară că toată lumea aştepta în biroul lui de ceva timp.

Că îl aşteptau pe *el.*

— Will, spuse John Bernstein, ieşind de după birou şi dând mâna cu el. Bună dimineaţa. Intră. Vreau să-ţi prezint pe cineva. Profesorul William Race, colonelul Frank Nash.

Civilul cu pieptul lat întinse mâna. Strânse cu putere.

— În rezervă. Îmi pare bine să vă cunosc, spuse el, măsurându-l pe Race din priviri. Apoi arătă spre cei doi soldaţi. Dumnealor sunt căpitanul Scott şi sergentul Cochrane din Grupul Forţelor Speciale al Armatei Statelor Unite.

— Beretele Verzi, îi şopti Bernstein lui Race, respectuos.

Bernstein îşi drese vocea.

— Domnul colonel, adică, vreau să spun, domnul doctor Nash este de la Biroul de Tehnologie Tactică din cadrul Agenţiei pentru Proiecte de Cercetare Avansată. A venit aici pentru că are nevoie de ajutor.

Frank Nash îi înmână lui Race legitimaţia sa. Race văzu o fotografie cu Nash, având logotipul roşu DARPA deasupra şi o mulţime de numere şi coduri alături. Pe o latură a cardului se găsea o bandă magnetică. Sub fotografie erau scrise cuvintele

„FRANCIS K. NASH, COL. ARMATA SUA (REZ.)”. Era un act de identitate destul de impresionant. Era limpede ca lumina zilei că era vorba de o persoană importantă.

„Aha”, se gândi Race.

Mai auzise de DARPA şi altă dată. Era divizia principală de cercetare şi dezvoltare a Departamentului Apărării, agenţia care inventase Arpanet-ul, precursorul internetului, destinat exclusiv armatei. DARPA era renumită şi pentru că participase la proiectul *Have Blue* în anii 1970, proiectul strict secret al forţelor aeriene, care dusese la construirea avionului de luptă F-117, invizibil pentru radar.

De fapt, adevărul e că Race ştia despre DARPA ceva mai mult decât majoritatea oamenilor din simplul motiv că fratele lui, Martin, lucra acolo ca inginer proiectant.

Practic, DARPA activa în parteneriat cu fiecare dintre cele trei ramuri ale structurii militare americane – armata, marina şi forţele aeriene – elaborând aplicaţii militare de tehnologie înaltă, adecvate nevoilor fiecărei componente: tehnologie pentru avioane invizibile pentru forţele aeriene şi veste antiglonţ ultrarezistente pentru armată. Totuşi, statutul DARPA era de aşa natură încât realizările sale deveneau adeseori subiectul legendelor urbane. Se spunea, de pildă, că DARPA perfecţionase de curând tehnologia J-7 – miticul sistem de autopropulsare bazat pe un cadru de tip A, care avea să înlocuiască, în cele din urmă, paraşuta –, dar acest lucru nu fusese dovedit niciodată.

Biroul de Tehnologie Tactică era însă vârful arsenalului DARPA, cea mai preţioasă bijuterie a sa. Era divizia responsabilă cu elaborarea proiectelor *importante* – armamentul strategic de risc mare, dar şi cu posibilitate de câştig mare.

Race se întreba de ce o fi având nevoie Biroul de Tehnologie Tactică al DARPA de ajutorul Catedrei de Limbi antice de la Universitatea din New York.

— Aveţi nevoie de ajutorul nostru? întrebă el, ridicând privirea de pe legitimaţia lui Nash.

— Ei bine, de fapt, am venit aici în mod special pentru ajutorul *dumneavoastră*.

„Ajutorul meu”, se gândi Race. Ţinea cursuri de limbi antice –

în special latină clasică şi medievală, – predând şi puţină franceză, spaniolă şi germană din când în când. Nu-i venea în minte niciun mod pentru care ar fi putut să le fie de folos celor de la DARPA.

— Despre ce fel de ajutor e vorba? întrebă el.

— Despre o traducere. Traducerea unui manuscris. Un manuscris în latină, vechi de patru sute de ani.

— Un manuscris… spuse Race.

O astfel de cerinţă nu era cu nimic ieşită din comun. I se cerea adeseori să traducă manuscrise medievale. Totuşi, *era* ciudat să i se ceară acest lucru în prezenţa membrilor înarmaţi ai unor trupe de comando.

— Domnule profesor Race, explică Nash, traducerea documentului în cauză este o chestiune extrem de urgentă. De fapt, documentul nici nu a ajuns încă în Statele Unite. E pe drum chiar în momentul de faţă. Ceea ce vrem să vă rugăm este să mergeţi la Newark să-l preluaţi şi să-l traduceţi în drum spre destinaţia noastră.

— În drum? întrebă Race. Spre ce destinaţie?

— Mă tem că nu vă pot spune acest lucru acum.

Race tocmai se pregătea să comenteze când, pe neaşteptate, uşa biroului se deschise şi mai intră un membru al Beretelor Verzi. Căra în spate un echipament radio şi se îndreptă repede spre Nash, şoptindu-i ceva la ureche. Race auzi cuvintele: „… ni s-a ordonat să ne mobilizăm”.

— Când? întrebă Nash.

— Acum zece minute, domnule, îi răspunse soldatul în şoaptă.

Nash se uită repede la ceas.

— La naiba!

Se întoarse spre Race.

— Domnule profesor Race, nu avem prea mult timp la dispoziţie, aşa că va trebui să vă vorbesc pe şleau. E o misiune foarte importantă, care afectează puternic securitatea naţională a Statelor Unite. Dar e şi o misiune pentru care s-a ivit o oportunitate care va dura foarte puţin. *Trebuie* să acţionăm chiar acum. Dar pentru asta, am nevoie de un traducător. De un traducător din latina medievală. De dumneavoastră.

— Cât de curând trebuie să începem?

— O maşină ne aşteaptă în faţă chiar acum.

Race înghiţi în sec.

— Nu ştiu ce să zic…

Simţea că toată lumea e cu ochii pe el. Deodată, începu să devină neliniştit la gândul că ar trebui să călătorească spre o destinaţie necunoscută, împreună cu Frank Nash şi o echipă de Berete Verzi înarmate până în dinţi. Simţea că e luat prea repede.

— Nu poate să vă ajute Ed Devereux de la Harvard? spuse el. Ştie latina medievală mult mai bine decât mine. Ar lucra mai repede.

Nash replică:

— N-am nevoie de cel mai bun şi nici nu am timp să merg la Boston. Fratele dumneavoastră v-a menţionat. Ne-a spus că sunteţi bun şi locuiţi în New York şi, sincer să fiu, asta e tot ce-mi trebuie. Am nevoie de cineva care să fie aproape şi care să poată face treaba *acum*.

Race îşi muşcă buza.

Nash continuă:

— Veţi avea o gardă de corp desemnată să vă protejeze pe parcursul întregii misiuni. Vom ridica manuscrisul de la Newark în jumătate de oră şi vom urca în avion la câteva minute după aceea. Dacă totul merge bine, veţi fi terminat de tradus documentul în momentul în care aterizăm. Nici măcar nu va fi nevoie să coborâţi din avion. Iar dacă o veţi face totuşi, veţi avea o echipă de Berete Verzi care să aibă grijă de dumneavoastră.

Race se încruntă când auzi asta.

— Domnule profesor Race, nu veţi fi singurul cadru universitar care participă la această misiune. Vor fi acolo şi Walter Chambers de la Stanford, Gabriela Lopez de la Princeton şi, de asemenea, Lauren O'Connor, de la…

„Lauren O'Connor", se gândi Race.

Nu mai auzise numele acesta de ani de zile.

Race o cunoscuse pe Lauren în timpul facultăţii, la USC[4]. El studiase limbi străine, iar ea se specializase în ştiinţe – fizică

[4] University of Southern California – Universitatea California de Sud

teoretică. Fuseseră împreună, dar relaţia se terminase prost. Ultima dată când auzise de ea, lucra la laboratoarele Livermore, în cadrul Departamentului de fizică nucleară.

Race se uită la Nash. Se întreba cam cât ştia Frank Nash despre relaţia dintre Lauren şi el – se întreba dacă nu cumva pomenise numele ei intenţionat.

Chestia era că, dacă făcuse asta, obţinuse efectul dorit.

Dacă era ceva care să o caracterizeze pe Lauren, acel lucru era inteligenţa practică. Nu s-ar fi implicat într-o misiune ca asta dacă n-ar fi avut un motiv serios. Faptul că ea fusese deja de acord să ia parte la aventura lui Nash îi conferi acesteia o credibilitate imediată.

— Domnule profesor, veţi fi recompensat cu generozitate pentru timpul dumneavoastră.

— Nu asta e problema…

— Şi fratele dumneavoastră face parte din echipa care se ocupă de această misiune, spuse Nash, surprinzându-l pe Race. Nu ni se va alătura, dar va lucra alături de echipa tehnică în birourile noastre din Virginia.

„Marty”, se gândi Race. Nu-l mai văzuse de mult – de la divorţul părinţilor lor, cu nouă ani în urmă. Dar dacă era şi Marty implicat, atunci poate că…

— Domnule profesor Race, îmi pare rău, dar *trebuie* să plecăm. Trebuie să plecăm chiar acum. Am nevoie de un răspuns din partea dumneavoastră.

— Will, interveni John Bernstein, ar putea fi o ocazie formidabilă pentru universitate…

Race se încruntă la Bernstein, întrerupându-l. Apoi i se adresă lui Nash:

— Ziceaţi că e o chestiune ce afectează siguranţa naţională?

— Chiar aşa.

— Şi nu-mi puteţi spune unde vom merge.

— Nu înainte de a ne urca în avion. După aceea, vă pot spune totul.

„Şi voi avea gardă de corp, se gândi Race. De obicei, ai nevoie de gardă de corp doar atunci când cineva vrea să te ucidă.”

În birou se făcuse linişte.

Race simţea că toată lumea aşteaptă răspunsul lui. Nash. Bernstein. Cei trei soldaţi din Beretele Verzi.

Oftă. Nu-i venea să creadă ce avea să spună.

— Bine, rosti el. Sunt de acord.

Race mergea repede de-a lungul coridorului, ţinându-se după Nash, îmbrăcat tot cu sacou şi cravată.

Era o zi de iarnă rece şi umedă în New York şi, în timp ce îşi vedeau de drum prin labirintul de coridoare, îndreptându-se spre poarta de la extremitatea vestică a universităţii, Race zări cu coada ochiului ploaia torenţială de afară.

Cei doi soldaţi din Beretele Verzi care fuseseră în birou mergeau în faţa lui şi a lui Nash; ceilalţi doi – cei care stătuseră afară, pe coridor – urmau în spate. Toată lumea se mişca foarte repede. Race se simţea de parcă ar fi fost dus de un curent puternic.

— Am să apuc să mă schimb în ceva mai puţin protocolar? îl întrebă el pe Nash.

Îşi luase cu el şi geanta de sport în care avea un rând de haine.

— S-ar putea, în avion, îi spuse Nash în timp ce mergeau. Bun, acum ascultaţi-mă cu atenţie. Îl vedeţi pe tânărul din spatele dumneavoastră? E sergentul Leo van Lewen. El va fi garda dumneavoastră de corp de acum înainte.

Race se uită în spate din mers şi îl văzu pe membrul Beretelor Verzi, cel solid, pe care îl întâlnise mai devreme. Van Lewen. Sergentul dădu scurt din cap în semn de încuviinţare, în timp ce ochii lui scrutau toată suprafaţa coridorului din jurul lor.

Nash continuă:

— De acum înainte sunteţi o persoană foarte importantă, ceea ce vă transformă într-o ţintă. Oriunde vă duceţi, va trebui să meargă şi el. Uitaţi. Luaţi asta.

Nash îi dădu lui Race un receptor minuscul şi un microfon alcătuit dintr-un fir pe care să şi-l înfăşoare pe după gât. Race nu mai văzuse aşa ceva decât la televizor, în reportaje despre unităţile SWAT[5]. Microfonul se lega în jurul gâtului şi înregistra

[5] Special Weapons And Tactics – unitate specializată a poliţiei americane, antrenată pentru efectuarea operaţiunilor periculoase. (n.tr.)

vibraţiile de la nivelul laringelui.

— Să vi-l puneţi imediat ce vă urcaţi în maşină, îi recomandă Nash. E activat de voce, aşa că nu va trebui decât să vorbiţi, iar noi vă vom auzi. Dacă aveţi probleme, trebuie doar să spuneţi şi Van Lewen va fi lângă dumneavoastră în câteva secunde. Aţi înţeles?

— Am înţeles.

Ajunseră la intrarea dinspre vest a universităţii, unde mai erau două Berete Verzi care stăteau de gardă la uşă. Nash şi Race trecură pe lângă ei şi ieşiră în ploaia torenţială.

Abia atunci văzu Race „maşina” despre care Nash spusese că aşteaptă în faţă.

În rondul cu pietriş din faţa lui se afla o coloană oficială.

Patru motociclete de poliţie de escortă – două în faţa coloanei de maşini şi două în spate. Şase berline galben-verzui clasice. Iar la mijloc, protejate de escorte şi de berline, două vehicule blindate rezistente – Humvee-uri. Ambele erau de culoare neagră şi aveau geamuri de un fumuriu-închis.

Cel puţin cincisprezece Berete Verzi înarmate până în dinţi stăteau drepţi, cu puşti M-16, în jurul convoiului. Ploaia torenţială le răpăia pe căşti, dar ei nu păreau să observe.

Nash se grăbi să ajungă la cel de-al doilea Humvee, ţinându-i portiera lui Race. Apoi îi înmână lui Race un dosar gros de carton, în timp ce intra în maşina cea mare.

— Uitaţi-vă pe astea, îi spuse Nash. Am să vă explic mai multe când o să ajungem în avion.

Convoiul trecu repede pe străzile New Yorkului.

Era în plină dimineaţă, dar procesiunea de opt autovehicule trecu în grabă pe străzile udate de ploaie ale oraşului, şi traversă în viteză prin intersecţii, având verde la toate semafoarele până la ieşirea din oraş.

„Probabil au reglat semafoarele aşa cum au făcut şi pentru preşedinte când a vizitat New Yorkul”, se gândi Race.

Dar aceasta nu era o procesiune prezidenţială. Expresiile de pe feţele trecătorilor de pe trotuar spuneau totul.

Era un alt fel de coloană oficială.

Fără limuzine. Fără steguleţe. Doar două Humvee-uri negre,

blindate la maximum, plutind în mijlocul unui şir de maşini galbene cu tente măslinii, care îşi făceau loc prin ploaia torenţială.

Cu garda de corp alături şi cu receptorul şi microfonul montate, Race se uita pe geamul Humvee-ului care gonea.

„Nu mulţi sunt cei care se pot lăuda că au reuşit să iasă din New York fără să se oprească, mai ales în timpul traficului aglomerat de dimineaţă”, se gândi el. Era o experienţă ciudată, totul părea a fi din altă lume. Începu să se întrebe cam cât de importantă era, de fapt, această misiune.

Deschise dosarul pe care i-l dăduse Nash. Primul lucru pe care îl văzu fu o listă de nume.

ECHIPA DE CERCETARE CUZCO

MEMBRI CIVILI

1. Francis K. – DARPA, conducătorul proiectului, specialist în fizică nucleară.
2. Copeland, Troy B. – DARPA, specialist în fizică nucleară.
3. O. Connor, Lauren M. – DARPA, specialist în fizică teoretică.
4. Chambers, Walter J. – Stanford, antropolog
5. Lopez, Gabriela S. – Princeton, arheolog
6. Race, William H. – Universitatea din New York, lingvist

MEMBRI AI FORŢELOR ARMATE

1. Scott, Dwayne T. – Armata Statelor Unite (Forţele Speciale), căpitan
2. Van Lewen, Leonardo M. – Armata Statelor Unite (FS), sergent
3. Cochrane, Jacob R. – Armata Statelor Unite (FS), plutonier major
4. Reichart, George P. – Armata Statelor Unite (FS), plutonier
5. Wilson, Charles T. – Armata Statelor Unite (FS), sergent
6. Kennedy, Douglas K. — Armata Statelor Unite (FS), sergent

Race dădu pagina şi văzu copia unui articol dintr-un ziar. Titlul era în franceză: „*Des moines massacrés au monastaire du haut*

de la montagne”.

Race traduse. „Călugări masacraţi la mănăstirea de pe vârful muntelui.”

Citi articolul. Era din data de 3 ianuarie 1999 – ziua anterioară – şi se referea la un grup de călugări iezuiţi care fuseseră măcelăriţi în interiorul mănăstirii lor din Pirineii francezi.

Autorităţile din Franţa exprimau opinia că autorii erau fundamentaliştii islamişti care protestau împotriva amestecului Franţei în afacerile interne ale Algeriei. În total, fuseseră ucişi optsprezece călugări, toţi împuşcaţi de aproape, în acelaşi mod folosit şi în sângeroasele atacuri fundamentaliste anterioare.

Race trecu la următorul document din dosar.

Era un alt articol dintr-un ziar, de data aceasta din *Los Angeles Times*. Era de anul trecut, iar titlul declama: „Oficiali federali ucişi, găsiţi în Munţii Stâncoşi”.

În text se afirma că doi membri ai Serviciului American de Protecţie a Florei şi Faunei Acvatice şi Terestre fuseseră găsiţi ucişi în munţi, la nord de Helena, Montana. Trupurile ambilor oficiali erau jupuite. Fusese chemat FBI-ul. Se bănuia că era opera unuia dintre grupurile de insurgenţi ce păreau să aibă o antipatie firească faţă de orice fel de agenţie federală. Se credea că cei doi oficiali dăduseră peste nişte membri ai unei grupări paramilitare care făceau braconaj, vânând animale pentru pieile lor. În loc să jupoaie animalele, respectivii îi jupuiseră pe paznici.

Race se cutremură şi dădu pagina.

Următoarea filă din dosar era o fotocopie după un articol dintr-un oarecare ziar universitar. Articolul era în limba germană fiind semnat de un om de ştiinţă pe nume Albert L. Mueller. Era datat noiembrie 1998.

Race îşi trecu ochii peste articol, traducând repede din germană în gând. Se referea la craterul format de un meteorit, crater descoperit în junglele peruane.

Sub articolul despre craterul de meteorit era un raport al unui medic legist, tot în limba germană. Rubrica „Numele decedatului” era completată cu „ALBERT LUDWIG MUELLER”.

Sub raportul medicului legist mai erau alte file, toate pline cu diferite ştampile portocalii – TOP SECRET; INTERZIS ACCESUL

STRĂINILOR; ACCES RESTRICŢIONAT; ACCES PERMIS DOAR PERSONALULUI ARMATEI STATELOR UNITE. Race le răsfoi. În mare parte, foile erau pline de ecuaţii matematice complexe care nu-i spuneau prea multe.

Apoi văzu un mănunchi de însemnări, aproape toate adresate unor persoane de care nu auzise niciodată. Totuşi, pe una dintre note îşi văzu propriul nume. Conţinea următorul mesaj:

3 IANUARIE 1999, 22.01 REŢEAUA INTERNĂ A ARMATEI 61755448821l-05 NR.139

DE LA: NASH, FRANK
CĂTRE: TOŢI MEMBRII ECHIPEI CUZCO
SUBIECT: MISIUNEA SUPERNOVA

A SE STABILI CONTACTUL CU RACE FOARTE URGENT. PARTICIPARE CRUCIALĂ PENTRU SUCCESUL MISIUNII. PACHETUL E AŞTEPTAT MÂINE, 4 IANUARIE, LA NEWARK, LA 9:45. ECHIPAMENTUL TUTUROR MEMBRILOR TREBUIE Să FIE LA BORDUL MIJLOCULUI DE TRANSPORT PÂNĂ LA 9:00.

Coloana de maşini ajunse la aeroportul din Newark. Convoiul lung trecu prin poarta din gardul de sârmă ghimpată şi se îndreptă rapid spre o pistă privată de decolare-aterizare.

Pe pistă se afla un avion de transport enorm, vopsit în culori de camuflaj, care îi aştepta cu botul desfăcut, lăsând la vedere o rampă de încărcare a mărfii. În timp ce coloana de maşini oprea alături de aeronavă, Race văzu un mare camion militar, care urca pe rampă, fiind încărcat în partea frontală a avionului.

Condus de sergentul Van Lewen, coborî din Humvee, ieşind în ploaie. Dar abia se dăduse jos din maşina neagră impunătoare, când auzi un vuiet înfricoşător de undeva, de sus.

Un avion F-15 C Eagle[6], în culori de camuflaj, pe coada căruia scria „ARMATA”, apăru vuind pe deasupra şi ateriză cu scrâşnet

[6] F-15 Eagle – avion de vânătoare supersonic. În traducerea românească devine (!) Learjet – avion de pasageri.

de roţi pe pista de aterizare udă din faţa lor.

Uitându-se la avionul de luptă care vira pe pistă şi începea să ruleze în direcţia lui, Race simţi cum Frank Nash îl apucă uşor de braţ.

— Haideţi, spuse Nash, conducându-l spre imensul avion de marfă. Toţi ceilalţi sunt deja la bord.

Pe când se apropiau de avion, Race văzu o femeie care apăru în dreptul unei intrări laterale. O recunoscu imediat.

— Salut, Will, spuse Lauren O'Connor.

— Bună, Lauren.

Avea puţin peste treizeci de ani, dar nu arăta mai mult de douăzeci şi cinci. Race observă că îşi tunsese părul. Când erau la USC, îl avea lung, ondulat şi şaten. Acum era scurt, drept şi castaniu. Tipic pentru sfârşitul anilor 1990.

Totuşi, ochii ei mari şi căprui erau neschimbaţi, ca şi pielea proaspătă şi luminoasă. Şi cum stătea în uşa avionului de mărfuri – sprijinindu-se lejer pe cadrul intrării, cu braţele încrucişate şi cu şoldurile arcuite, îmbrăcată într-un echipament kaki rezistent, special pentru drumeţii – arăta ca pe vremuri. Înaltă, sexy, mlădioasă şi atletică.

— A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, spuse ea zâmbind.

— Da, aşa e, replică Race.

— Aşa deci. William Race. Expert lingvist. Consultant al Agenţiei pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul apărării. Încă mai joci fotbal, Will?

— Doar de plăcere, spuse Race.

În facultate obişnuia să joace fotbal. Era cel mai scund din echipă, dar şi cel mai rapid. Practica şi sprintul.

— Şi tu ce faci? se interesă el, observându-i pentru prima dată verigheta de pe deget.

Se întreba cu cine se căsătorise.

— Ei bine, una la mână, zise ea, şi ochii i se luminară, sunt foarte încântată de această misiune. Nu se întâmplă în fiecare zi să porneşti în căutarea unei comori.

— Asta facem noi?

Înainte ca Lauren să-i poată răspunde, se auzi un sunet

tânguitor prelung, care îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

Avionul F-15 se oprise la vreo cincizeci de metri de avionul de marfă şi, imediat ce se deschise canopia, pilotul sări pe pista de aterizare udă, pornind-o în fugă spre ei cu capul aplecat, în ploaia care te uda până la piele. Ducea în mână o servietă.

Se îndreptă spre Nash şi îi înmână servieta.

— Domnule doctor Nash, rosti el. Manuscrisul.

Nash luă servieta şi se îndreptă cu paşi mari spre locul în care stăteau Lauren şi Race.

— Bun, spuse el, conducându-i în interiorul avionului. A venit momentul să înceapă distracţia.

Avionul uriaş hurui de-a lungul pistei şi decolă, ridicându-se spre cerul stropit de ploaie.

Era un Lockheed-Martin C-5 Galaxy cu interiorul împărţit în două compartimente – în partea de jos încărcătura, iar în cea de sus, zona pentru pasageri. Race stătea în partea de sus a avionului, alături de alţi cinci oameni de ştiinţă care participau şi ei la expediţie. Cei şase soldaţi din Beretele Verzi care îi însoţeau erau jos, în cală, unde depozitau şi verificau armele.

Race îi cunoştea pe doi dintre cei cinci civili: pe Frank Nash şi pe Lauren O’ Connor.

— Vom avea mai târziu timp să facem prezentările, spuse Nash, aşezându-se lângă Race şi trăgându-şi servieta în braţe. Acum, cel mai important lucru e să vă punem la treabă.

Începu să deschidă încuietorile servietei.

— Acum îmi puteţi spune unde mergem? întrebă Race.

— Da, desigur, spuse Nash. Îmi pare rău că n-am putut să vă informez înainte, dar biroul dumneavoastră nu era un loc sigur. Ferestrele ar putea fi supravegheate cu laser.

— Cu laser?

— Cu un dispozitiv de ascultare prin laser. Când vorbim în interiorul unui birou ca al dumneavoastră, vocile noastre fac geamurile să vibreze. Majoritatea clădirilor moderne de birouri sunt dotate pentru a preveni funcţionarea dispozitivelor de ascultare direcţionale – emit semnale electronice de bruiaj care trec prin geamul ferestrelor. Alte clădiri, cum e cea în care lucraţi

dumneavoastră, nu au aşa ceva. Ar fi fost mult prea uşor să fim ascultaţi.

— Aşadar, încotro mergem?

— Spre Cuzco, Peru – capitala imperiului incaş dinaintea sosirii conchistadorilor în 1532, spuse Nash. Acum e doar un orăşel mai mare, are câteva ruine incaşe şi, din câte am auzit, e o mare atracţie turistică. Vom zbura fără oprire şi vom mai realimenta de două ori în aer.

Îşi deschise servieta şi scoase ceva din ea.

Era un teanc de hârtii – un morman de foi A3, vreo patruzeci de pagini în total. Race văzu foaia de deasupra. Era fotocopia unui frontispiciu de carte.

Era manuscrisul de care pomenise Nash mai devreme sau cel puţin o fotocopie a acestuia.

Nash îi înmână teancul de hârtii lui Race şi zâmbi.

— *Acesta* e motivul pentru care sunteţi aici.

Race luă mănunchiul şi întoarse prima foaie.

Mai văzuse manuscrise medievale – manuscrise reproduse *de mână,* cu mare osteneală, de călugări devotaţi din Evul Mediu, din vremurile premergătoare tiparului. Astfel de manuscrise se distingeau printr-o complexitate aproape imposibilă a decoraţiilor şi a stilului: caligrafie impecabilă – inclusiv letrine minuţios elaborate (literele de la începutul unui nou capitol) – şi pictograme detaliate pe margini, menite să transmită tonul lucrării. Vesele şi luminoase pentru părţile plăcute; întunecate şi înfricoşătoare pentru poveştile mai sumbre. Se lucra atât de elaborat, încât se spunea că un călugăr îşi putea petrece întreaga viaţă reproducând un singur manuscris.

Dar manuscrisul care se afla acum în faţa ochilor lui Race – chiar fotocopiat alb-negru – nu se asemăna cu vreun altul văzut înainte.

Era minunat.

Răsfoi paginile.

Scrisul era splendid, precis, complicat, iar marginile erau încărcate cu viţe noduroase şi şerpuitoare. Structuri de piatră ciudate, acoperite cu muşchi şi umbre, umpleau colţurile de jos ale fiecărei pagini. Efectul de ansamblu era mohorât, cu

prevestirea sumbră a unui rău urzit atent.

Race dădu pagina, revenind la frontispiciu. Citi:

NARRATIO VERUS PRIESTO ÎN RURIS INCARUS:
OPERIS ALBERTO LUIS SANTIAGO ANNO
DOMINI MDLXV

Profesorul traduse: *Adevărata relatare a unui călugăr din ţara incaşilor: manuscris de Alberto Luis Santiago. Anul 1565.*

Race se întoarse către Nash.

— Bun, cred că a venit momentul să-mi spuneţi despre ce-i vorba în misiunea asta a dumneavoastră.

Nash îi explică.

Fratele Alberto Santiago era un tânăr misionar franciscan, trimis în Peru în 1532 pentru a-i ajuta pe conchistadori, în timp ce conchistadorii violau localnicele şi jefuiau zona, călugării ca Santiago aveau sarcina de a-i converti pe incaşii băştinaşi, transmiţându-le înţelepciunea Sfintei Biserici Romano-Catolice.

— Deşi a fost scris în 1565, la ceva vreme după reîntoarcerea lui Santiago în Europa, spuse Nash, se spune că *Manuscrisul Santiago* relatează un incident care s-a petrecut în jurul anului 1535, în timpul cuceririi Peru-ului de către Francisco Pizarro şi conchistadorii săi. Potrivit călugărilor medievali care susţineau că l-au citit, manuscrisul narează o poveste destul de uimitoare: aceea a urmăririi încrâncenate de către Hernando Pizarro a unui prinţ incaş care, în iureşul asediului de la Cuzco, a strecurat cel mai venerat idol al neamului său în afara cetăţii, fugind cu el în junglele din estul Peru-ului.

Nash se răsuci în scaun.

— Walter, spuse el, făcându-i semn cu capul bărbatului cu ochelari şi cu un început de chelie care stătea de cealaltă parte a culoarului central. Dă-mi o mână de ajutor. Îi povestesc domnului profesor Race despre idol.

Walter Chambers se ridică şi se aşeză pe locul din faţa lui Race. Era un bărbat scund, timid, pe trei sferturi chel şi cu o figură de învăţăcel. Era genul de tip care ar fi venit cu papion la serviciu.

— William Race. Walter Chambers, îi prezentă Nash. Walter e antropolog la Universitatea Stanford. E specializat în culturile central şi sud-americane – maya, azteci, olmeci şi, mai ales, incaşi.

Chambers zâmbi.

— Deci vreţi să ştiţi ce e cu idolul?

— Aşa s-ar părea, încuviinţă Race.

— Incaşii îl numeau „*Spiritul Neamului*", povesti Chambers. Era un idol din piatră, dar unul sculptat dintr-un tip ciudat de rocă, o rocă strălucitoare şi neagră, străbătută de vinişoare viorii extrem de fine. Era bunul cel mai de preţ al incaşilor. Într-adevăr, socoteau că le întrupează însuşi spiritul. Şi când spun asta, vorbesc la modul literal. Considerau că *Spiritul Neamului* nu era doar un *simbol* al puterii lor. Ei îl credeau a fi sursa reală, *concretă,* a acelei puteri. Şi, într-adevăr, circulau poveşti despre puterea lui magică – despre cum reuşea să liniştească până şi cele mai violente animale sau cum, atunci când era scufundat în apă, începea să cânte.

— Să cânte? întrebă Race.

— Exact, spuse Chambers, să cânte.

— Buun… Aşadar, cum arată acest idol?

— Înfăţişarea reală a idolului a fost descrisă în multe locuri, printre care şi cele mai cuprinzătoare lucrări despre cucerirea Peru-ului: *Relación* a lui Juarez şi *Comentariile regale* a lui de la Vega. Dar descrierile nu sunt consecvente. Unii spun că avea 30 de centimetri înălţime, pe când alţii, doar 15; unii afirmă că era sculptat cu migală şi fin la atingere, în timp ce alţii povestesc că avea muchii aspre şi ascuţite. Totuşi, există o trăsătură comună tuturor descrierilor idolului – *Spiritul Neamului* era sculptat sub forma unui cap de jaguar care-şi arată colţii.

Chambers se aplecă în faţă.

— Din momentul în care a auzit despre acel idol, Hernando Pizarro a vrut să-l aibă. Şi asta cu atât mai mult după ce păzitorii altarului idolului de la Pachacámac i l-au suflat de sub nas. Vedeţi, Hernando Pizarro era, probabil, cel mai neîndurător dintre toţi fraţii Pizarro care au venit în Peru. Îmi imaginez că azi am spune că e un psihopat. Conform unor relatări, uneori tortura

sate întregi dintr-un capriciu – doar aşa, de plăcere. Iar găsirea idolului a devenit o obsesie pentru el. Sat după sat, oraş după oraş, oriunde s-ar fi dus, voia să afle unde e idolul. Dar indiferent câţi băştinaşi tortura, indiferent câte sate pârjolea, incaşii nu voiau să-i spună unde era idolul lor nepreţuit.

Apoi însă, nu se ştie cum, Hernando a descoperit în 1535 unde era ţinut idolul. Era închis într-o criptă de piatră masivă din Coricancha, celebrul *Templu al Soarelui*, situat în centrul oraşului asediat Cuzco.

Din nefericire pentru el, Hernando a ajuns la Cuzco exact la timp ca să-l vadă pe un tânăr prinţ incaş pe nume Renco Capac plecând cu idolul şi străbătând neînfricat călare fronturile spaniol şi incaş. Potrivit călugărilor medievali care l-au citit, *Manuscrisul Santiago* descrie în detaliu urmărirea lui Renco de către Hernando, în urma evadării prinţului din Cuzco – o urmărire uimitoare, care avea să se continue şerpuind prin Anzi, până în pădurea tropicală amazoniană.

— Ce se povesteşte despre manuscris, spuse Nash, e că ar dezvălui destinaţia finală a *Spiritului Neamului*.

„Aşadar, suntem în căutarea idolului”, îşi spuse Race.

Dar nu rosti nimic cu voce tare. În primul rând fiindcă pur şi simplu lucrurile nu prea se legau.

De ce să trimită Armata Statelor Unite o echipă de specialişti *în fizica nucleară* în America de Sud ca să găsească un idol incaş pierdut? Şi asta pe baza unui manuscris în latină, vechi de patru sute de ani. Ar fi putut la fel de bine să se ghideze după harta comorii unui pirat.

— Ştiu la ce vă gândiţi, comentă Nash. Dacă cineva mi-ar fi spus aceeaşi poveste acum o săptămână, şi eu aş fi gândit exact la fel. Dar la urma urmei, până acum câteva săptămâni nimeni nu ştia nici măcar unde este *Manuscrisul Santiago*.

— Dar acum îl aveţi, spuse Race.

— *Nu,* replică Nash tăios. Avem doar o *copie*. Originalul îl are altcineva.

— Cine?

Nash îi făcu semn cu capul, arătând spre dosarul pe care Race îl avea pe braţe.

— Aţi văzut articolul din ziar, din dosarul pe care vi l-am dat mai devreme? Cel despre călugării iezuiţi care au fost ucişi în mănăstirea lor din Pirinei?

— Da.

— Optsprezece călugări ucişi. Toţi au fost împuşcaţi de aproape, cu arme de calibru mare. La prima vedere, pare a fi opera unor terorişti algerieni de rând. Se ştie că au mai atacat mănăstiri izolate şi că modul lor preferat de operare e să-şi împuşte victimele de la distanţă foarte mică. Fără îndoială, aşa a relatat presa franceză evenimentul. *Dar* – Nash ridică un deget – ceea ce nu ştie presa e că în timpul acelui carnagiu, un călugăr a reuşit să scape. Era un iezuit american, plecat în vacanţă în Franţa. A reuşit să se ascundă în pod cât a durat întregul masacru. După ce l-a interogat poliţia franceză, a fost dat în grija ambasadei noastre din Paris. La ambasadă a fost interogat din nou, dar de data aceasta de şeful antenei CIA.

— Şi?

Nash îl privi drept în ochi.

— Bărbaţii care au atacat mănăstirea nu erau terorişti algerieni, domnule profesor Race. Erau trupe de comando. Soldaţi. Soldaţi *albi*. Purtau toţi măşti negre de schi şi erau înarmaţi până în dinţi, având un arsenal destul de impresionant. Şi îşi vorbeau în germană. Şi mai interesant, continuă Nash, e ceea ce urmăreau. S-ar părea că soldaţii i-au adunat pe toţi călugării la un loc într-o sală de mese a mănăstirii şi i-au obligat să stea în genunchi. Apoi l-au luat pe unul dintre călugări şi i-au cerut să le spună unde se află *Manuscrisul Santiago*. Când acesta a spus că nu ştie unde e, au împuşcat doi monahi – pe cei care stăteau de o parte şi de alta a lui. Apoi l-au mai întrebat o dată. Când a spus din nou că nu ştie, i-au omorât pe următorii doi călugări. Ar fi continuat până i-ar fi ucis pe toţi, dar cineva a ieşit în faţă şi a spus că ştie unde se află manuscrisul.

— Doamne… murmură Race.

Nash scoase o fotografie din servietă.

— Avem motive să credem că responsabil pentru masacru e acest bărbat, Heinrich Anistaze, fost maior în poliţia secretă est-germană, Stasi.

Race se uită la fotografie. Era o poză lucioasă, de 20 pe 25 de centimetri, reprezentând un bărbat care cobora dintr-o maşină. Individul era înalt, lat în umeri, avea părul negru şi scurt, pieptănat în faţă, şi ochii ca două despicături înguste. Erau nişte ochi duri, nişte ochi reci, ce păreau strânşi într-o încercare perpetuă de a vedea mai bine un obiect îndepărtat. Părea să aibă în jur de 45 de ani.

— Uită-te la mâna stângă, spuse Nash.

Race privi fotografia mai de aproape. Mâna stângă a bărbatului se sprijinea de portieră. Profesorul observă imediat.

Heinrich Anistaze nu avea inelarul stâng.

— La un moment dat, în timpul Războiului Rece, Anistaze a fost capturat de membrii unei grupări criminale est-germane, pe care Stasi încerca s-o dizolve. L-au obligat să-şi taie propriul deget, pe care l-au trimis prin poştă superiorilor lui. Dar apoi Anistaze a scăpat şi s-a întors – sprijinit de toată forţa Stasi. Evident, crima organizată nu a mai fost o problemă în Germania comunistă după aceea.

Şi mai importante pentru noi sunt însă metodele lui în alte împrejurări. Vedeţi, se pare că Anistaze avea un mod particular de a-i determina pe oameni să vorbească: era cunoscut pentru că-i executa pe cei situaţi de o parte şi de alta a persoanei care nu-i dădea informaţiile pe care le dorea.

Se lăsă liniştea pentru o clipă.

— Potrivit celor mai recente informaţii obţinute de noi, spuse Nash, de când s-a terminat Războiul Rece, Anistaze lucrează în calitate neoficială, ca asasin, pentru guvernul Germaniei unite.

— Aşadar, nemţii au manuscrisul original, constată Race. Cum aţi reuşit să obţineţi copia atunci?

Nash dădu din cap aprobator, cu un aer înţelept.

— Călugării le-au dat nemţilor manuscrisul original. Manuscrisul real, nedecorat, scris de însuşi Alberto Santiago. Dar ce nu le-au spus călugării germanilor e că în 1599 – la treizeci de ani după moartea lui Santiago – *un alt* călugăr franciscan a început să transcrie manuscrisul lui Santiago, creând un text mai elaborat, decorat, care ar fi fost potrivit pentru ochii regeşti. Din nefericire, acest al doilea călugăr a murit înainte să-şi poată

finaliza transcrierea, dar asta înseamnă că ne-a rămas un al doilea exemplar al *Manuscrisului Santiago*, un exemplar *parţial,* care a fost şi el păstrat la mănăstirea San Sebastian. Noi avem o fotocopie după acest exemplar al manuscrisului.

Race ridică mâna.

— Bine, bine, spuse el. Staţi puţin. De ce atâtea crime şi intrigi pentru un idol incaş pierdut? Ce şi-ar putea dori guvernele american şi german de la o piatră veche de patru sute de ani?

Nash zâmbi forţat.

— Vedeţi, domnule profesor, noi nu urmărim idolul, spuse el. E vorba de substanţa din care e făcut.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Domnule profesor, iată ce vreau să spun: credem că *Spiritul Neamului* a fost sculptat dintr-un meteorit.

— Articolul din ziar, zise Race.

— Exact, continuă Nash. Scris de Albert Mueller de la Universitatea din Bonn. Înainte de moartea sa timpurie, Mueller studia un crater de meteorit cu diametrul de un kilometru şi jumătate, din junglele din sud-estul Peru-ului, într-un sit situat cam la 80 de kilometri spre sud de Cuzco. Măsurând dimensiunea craterului şi viteza cu care se dezvolta jungla de deasupra, Mueller a estimat că un meteorit cu densitate mare, având un diametru de aproximativ jumătate de metru, s-a prăbuşit pe pământ în respectivul loc, la un moment dat între 1460 şi 1470.

— Ceea ce, adăugă Walter Chambers, coincide perfect cu dezvoltarea incaşilor în America de Sud.

— Şi mai important pentru noi, spuse Nash, e ceea ce a descoperit Mueller pe *pereţii* acestui crater. Pe pereţii craterului existau urme de depuneri ale unei substanţe cunoscute sub numele de thyriu-261.

— Thyriu-261? repetă Race.

— E un izotop rar al elementului comun thyriu, îi explică Nash. Nu se găseşte pe Pământ. De fapt, thyriul nu s-a descoperit decât aici, sub formă pietrificată, fiind probabil rezultatul unor impacturi anterioare cu asteroizii în trecutul îndepărtat. Provine din sistemul Pleiadei, un sistem solar binar, situat nu departe de

al nostru. Dar din moment ce provine dintr-un sistem solar *binar,* thyriul are o densitate mult mai mare până şi decât cele mai grele elemente terestre.

Acum lucrurile începeau să capete mai mult sens pentru Race. Mai ales partea cu armata care trimisese o echipă de fizicieni în junglă.

— Şi ce anume se poate face cu thyriul? întrebă Race.

— *Domnule colonel!* se auzi brusc o voce strigând.

Nash şi Race se întoarseră şi îl văzură pe Troy Copeland, unul dintre oamenii de ştiinţă, venind în grabă pe culoarul central, dinspre carlingă. Copeland era un bărbat înalt, suplu, cu o figură uscăţivă şi acvilină şi cu ochi alungiţi şi pătrunzători. Era unul dintre oamenii de la DARPA – fizician nuclearist, după cum îşi aminti Race – şi părea a fi un individ complet lipsit de sare şi piper.

— Domnule colonel, avem o problemă, raportă el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nash.

— Tocmai am primit o alertă prioritară din Fairfax Drive, spuse Copeland.

Race mai auzise de „Fairfax Drive”. Era prescurtarea adresei North Fairfax Drive, numărul 3701, Arlington, Virginia. Cartierul general al DARPA.

— În legătură cu…? vru să ştie Nash.

Copeland inspiră adânc.

— A avut loc o spargere acolo azi-dimineaţă. Şaptesprezece membri ai personalului de securitate sunt morţi. Toţi cei din tura de noapte au fost ucişi.

Nash se albi la faţă.

— Doar n-au…

Copeland dădu din cap grav.

— Au furat *Supernova*.

Nash privi în gol preţ de o clipă.

— A fost singurul lucru pe care l-au luat, spuse Copeland. Cunoşteau exact unde e. Ştiau codurile de la camera blindată şi aveau cartele pentru încuietorile automate. Trebuie să presupunem că ştiu şi codurile cavităţii etanşe de titan de pe dispozitiv şi poate că sunt capabili şi să o detoneze.

— Ai idee cine a fost?

— Cei de la NCIS[7] se află acolo acum. După primele indicii, s-ar părea că e opera unei formaţiuni paramilitare cum sunt *Luptătorii pentru Libertate*.

— La dracu'! exclamă Nash. *La dracu'!* Cred că ştiu şi despre idol.

— Tot ce se poate.

— Atunci trebuie să ajungem acolo primii.

— De acord, spuse Copeland.

Race urmărea această conversaţie ca un spectator la un meci de tenis. Aşadar, avusese loc o spargere la cartierul general al DARPA, dar ce se furase exact era un mister pentru el. Era ceva ce se numea *Supernova*. Şi cine erau aceşti *Luptători pentru Libertate*?

Nash se ridică în picioare.

— Ce avans avem? întrebă el.

— Poate trei ore, cel mult, zise Copeland.

— Atunci trebuie să ne mişcăm rapid. Nash se întoarse către Race. Domnule profesor Race, îmi pare rău, dar miza acestui joc tocmai s-a mărit. Nu mai avem timp de pierdut. E crucial ca manuscrisul să fie tradus până când aterizăm la Cuzco, fiindcă în momentul în care ajungem la sol, credeţi-mă, o vom lua la fugă.

Acestea fiind spuse, Nash, Copeland şi Chambers plecară în alte părţi ale avionului, lăsându-l pe Race singur cu manuscrisul.

Profesorul se mai uită o dată la frontispiciu, trecând cu privirea peste textura brută a cernelii fotocopiatorului. Apoi inspiră adânc şi dădu pagina.

Văzu primul rând, scris în eleganta caligrafie medievală:

MEUS NOMINUS EST ALBERTO LUIS SANTIAGO ET ILLE EST MEUM REM...

Traduse:

„Mă numesc Alberto Luis Santiago şi aceasta e povestea

[7] Naval Criminal Investigative Service – Serviciul de Investigare a Infracţiunilor împotriva Marinei (n.tr.)

mea...”

PRIMA LECTURĂ

În prima zi din cea de-a noua lună a anului Domnului nostru 1535, mi-am trădat ţara.

Motivul: am ajutat un bărbat să evadeze dintr-o temniţă a compatrioţilor mei.

Se numea Renco Capac şi susţinea că e prinţ incaş, fratele mai tânăr al conducătorului lor suprem, Manco Capac[8], cel pe care-l numeau Sapa Inca[9].

Era un bărbat frumos, cu pielea măslinie şi fină şi părul lung şi negru. Totuşi, trăsătura sa distinctivă era un semn din naştere foarte evident, situat chiar sub ochiul stâng. Arăta ca un vârf de munte răsturnat, un triunghi zdrenţuit de piele maronie ce îi păta tenul curat.

L-am întâlnit prima dată pe Renco la bordul corăbiei *San Vicente*, un vas-închisoare ce plutea în mijlocul râului Urubamba, la 15 kilometri spre nord de capitala incaşilor, Cuzco.

San Vicente era cel mai sinistru dintre toate vasele-închisoare ancorate în râurile Noii Spanii – un vechi galion de lemn care nu mai făcea faţă călătoriilor pe ocean şi fusese dezarborat şi adus pe uscat, cu unicul scop de a adăposti indieni ostili şi periculoşi.

Înarmat, ca de obicei, cu preţioasa mea Biblie legată în piele – o versiune a Cărţii Cărţilor cu 300 de pagini scrise de mână, pe care mi-o făcuseră cadou părinţii când m-am alăturat Sfântului Ordin – venisem pe vasul-închisoare pentru a le propovădui acestor păgâni Cuvântul Domnului.

În această postură de propovăduitor al Credinţei noastre l-am cunoscut pe tânărul prinţ Renco. Spre deosebire de majoritatea celor aflaţi pe acel vas nenorocit – nefericiţi oribili, dezgustători, care, din cauza condiţiilor ruşinoase impuse de compatrioţii mei, semănau mai degrabă a câini decât a oameni – el avea darul elocvenţei şi o educaţie aleasă. Mai avea şi o sensibilitate unică,

[8] În mitologia incaşă, Manco Capac a fost primul rege al Regatului de la Cuzco.
[9] „Singurul incaş" în limba quechua.

pe care n-am mai întâlnit-o la niciun bărbat de atunci. O blândeţe, o înţelegere, o privire care-mi străpungea sufletul.

Era şi de o inteligenţă remarcabilă. Compatrioţii mei veniseră în Noua Spanie de numai trei ani şi el deja vorbea limba noastră. De asemenea, era dornic să afle despre Credinţa mea şi să înţeleagă poporul meu şi datinile noastre, iar eu eram bucuros să-l învăţ. În orice caz, ne-am împrietenit în scurt timp şi îl vizitam frecvent.

Într-o bună zi mi-a povestit despre misiunea lui.

Înainte să fie prins, spunea acest prinţ, el fusese însărcinat să meargă la Cuzco şi să recupereze un idol. Dar nu orice idol, ţineţi seama, ci unul foarte venerat, poate cel mai venerat idol al acestor indieni. Un idol despre care se spune că le întrupează spiritul.

Renco fusese însă oprit în călătoria sa spre Cuzco, capturat într-o ambuscadă pusă la cale de guvernator cu ajutorul tribului Chanca, un trib deosebit de ostil din junglele nordice care fusese subjugat cu forţa de poporul incaş.

Ca multe alte triburi din această regiune, Chanca a văzut sosirea compatrioţilor mei ca pe o ocazie să se elibereze de jugul tiraniei incaşe. Membrii tribului şi-au oferit fără ezitare serviciile guvernatorului, în calitate de informatori şi ghizi, primind în schimb muschete şi săbii metalice, căci triburile Noii Spanii nu cunoşteau bronzul sau fierul.

Când Renco îmi povestea despre misiunea sa şi despre cum fusese prins de guvernator, am văzut peste umărul lui un membru al tribului Chanca, şi el prizonier în *San Vicente*.

Se numea Castino şi era o brută hidoasă. Înalt şi păros, bărbos şi murdar, cum nu se putea mai diferit de tânărul Renco, cel cu darul povestirii. Era o fiinţă absolut respingătoare, cea mai înspăimântătoare formă umană pe care am avut vreodată ghinionul să o am în faţa ochilor. O bucată ascuţită de os alb îi străpungea pielea obrazului stâng, marcă specifică tribului Chanca. Castino fixa spatele lui Renco cu o privire răuvoitoare de fiecare dată când veneam să-l vizitez pe tânărul prinţ.

În ziua în care mi-a povestit despre misiunea sa de recuperare a idolului, Renco era extrem de agitat.

Mi-a spus că ţinta căutărilor sale era încuiată într-o criptă din Coricancha sau „Templul Soarelui” din Cuzco. Dar Renco aflase în ziua aceea – trăgând cu urechea la o conversaţie dintre doi paznici de la bordul vasului – că cetatea Cuzco căzuse de curând şi că spaniolii pătrunseseră dincolo de zidurile sale, prădând-o şi jefuind-o după bunul plac.

Şi eu auzisem de cucerirea Cuzco-ului. Se spunea că jaful care se desfăşura acolo era înfăptuit cu o lăcomie rareori întâlnită în întreaga campanie. Se zvonea pe toate drumurile că spaniolii îşi ucideau propriii camarazi din cauza poftei pentru munţii de aur ce se găseau în interiorul zidurilor cetăţii.

Astfel de poveşti mă umpleau de groază. Sosisem în Noua Spanie cu doar şase luni înainte, înflăcărat de toate idealurile nesăbuite ale unui novice – cu dorinţa de a-i converti pe toţi băştinaşii păgâni la nobila noastră Credinţă Catolică, visând să conduc un şir de soldaţi ţinând în mână un crucifix, cu iluzii deşarte că voi construi biserici cu turle înalte care să trezească invidia întregii Europe. Dar aceste idealuri mi-au fost rapid destrămate de actele nestăvilite de cruzime şi lăcomie ale compatrioţilor mei, la care am fost martor în fiecare zi.

Crime, jafuri, violuri – acestea nu erau faptele unor oameni care luptau în numele Domnului, ci ale unor ticăloşi, ale unor nemernici. Şi, într-adevăr, în momentele în care confruntarea cu realitatea era cea mai dură – cum a fost acela în care am văzut un soldat spaniol decapitând o femeie pentru a-i lua lanţul de aur de la gât – mă întrebam dacă lupt de partea cui trebuie. Faptul că soldaţii spanioli începuseră să se ucidă între ei în timp ce prădau Cuzco n-a fost o surpriză pentru mine.

Totuşi, ar trebui să mai spun în acest moment că mai auzisem zvonuri despre idolul sacru al lui Renco.

Se ştia bine că Hernando Pizarro, fratele guvernatorului şi primul locotenent al acestuia, oferea o recompensă incredibilă pentru orice informaţie care ar fi dus la descoperirea idolului. După mine, era un semn al veneraţiei şi devoţiunii pe care incaşii le purtau idolului faptul că niciunul dintre ei – nici măcar unul – nu trădase locul în care se afla acesta în schimbul fabuloasei recompense a lui Hernando. Mi-e ruşine s-o spun, dar nu cred că,

în aceleaşi condiţii, compatrioţii mei ar fi făcut acelaşi lucru.

Dar cu toate poveştile pe care le-am auzit despre prădare, n-am aflat nimic despre descoperirea preţuitului idol incaş.

Într-adevăr, dacă ar fi fost găsit, zvonul s-ar fi răspândit ca vântul şi ca gândul, căci norocosul pifan care l-ar fi descoperit ar fi fost făcut cavaler imediat, i s-ar fi acordat pe loc titlul de marchiz de către guvernator şi ar fi ajuns să-şi petreacă restul zilelor în Spania într-un lux fără margini.

Şi încă nu se auzise nicio poveste de acest gen.

Ceea ce m-a făcut să conchid că spaniolii din Cuzco nu găsiseră încă idolul.

— Frate Alberto, îmi spuse Renco cu ochii rugători, ajută-mă. Ajută-mă să scap din cuşca asta plutitoare, ca să-mi pot duce la bun sfârşit misiunea. Doar eu pot recupera idolul oamenilor mei. Şi îl vor găsi până la urmă, e doar o chestiune de timp.

Ei bine…

Nu ştiam ce să-i spun. N-aş fi putut face aşa ceva niciodată. N-aş fi putut să-l ajut să evadeze. M-aş fi transformat într-un om urmărit de propria vină, într-un trădător pentru ţara mea. Dacă eram prins, aş fi ajuns eu cel închis în această infernală temniţă plutitoare. Aşa că am plecat de pe vas fără să mai spun vreo vorbă.

Aveam să mă întorc însă. Şi urma să vorbesc din nou cu Renco – şi avea să mă roage din nou să-l ajut, cu voce tremurândă şi implorându-mă din ochi.

Şi de fiecare dată când cugetam mai atent asupra pricinii, două lucruri îmi reveneau mereu în minte: dezamăgirea mea profundă faţă de faptele demne de dispreţ ale acelor oameni pe care-i numeam compatrioţi şi – pe de altă parte – admiraţia pe care o nutream faţă de refuzul stoic al incaşilor de a dezvălui locul secret în care era ascuns idolul lor, în ciuda copleşitoarelor forţe potrivnice pe care le aveau de înfruntat.

Într-adevăr, nu mai fusesem niciodată martor la o astfel de devoţiune implacabilă. Le invidiam puterea credinţei. Auzisem poveşti cum că Hernando tortura sate întregi în căutarea sa obsesivă, auzisem de faptele cumplite pe care le săvârşise. Mă întrebam cum aş reacţiona eu dacă mi-aş vedea familia

măcelărită, torturată şi ucisă. În astfel de condiţii, oare aş dezvălui unde se află Ierusalimul?

În cele din urmă, mi-am dat seama că aş face-o, ceea ce mi-a sporit nemăsurat ruşinea.

Şi astfel, în ciuda principiilor mele, a credinţei şi a loialităţii faţă de ţara mea, m-am hotărât să-l ajut pe Renco.

Am plecat de pe corabie şi m-am întors mai târziu în aceeaşi noapte, împreună cu un tânăr paj – un incaş pe nume Tupac – aşa cum îmi spusese Renco să fac. Amândoi purtam mantii cu glugă, care să ne protejeze de frig, şi ne ţineam mâinile ascunse în mâneci.

Am ajuns la punctul de pază de pe malul râului, întâmplarea a făcut ca, din moment ce majoritatea forţelor ţării mele erau la Cuzco şi luau parte la jaful de acolo, doar un mic grup de soldaţi să fie prezent în tabăra de corturi din apropierea vasului. Într-adevăr, doar un paznic de noapte singuratic – un bătăuş gras şi neglijent din Madrid, care duhnea a băutură şi avea unghiile murdare – păzea puntea care ducea la vas.

După ce s-a mai uitat o dată la tânărul Tupac – nu era neobişnuit pe atunci ca tinerii indieni să fie pajii unor călugări ca mine – paznicul de noapte râgâi zgomotos şi ne ordonă să ne scriem numele în registru.

Am scrijelit ambele nume în caiet. Apoi, când am terminat, am păşit amândoi pe puntea îngustă de lemn, care se întindea de la malul râului până la o uşă din laterala vasului-închisoare ce plutea în mijlocul albiei.

Însă imediat ce am trecut de jegosul paznic de noapte, tânărul Tupac se întoarse rapid şi îl apucă din spate, răsucindu-i capul şi rupându-i gâtul într-o clipită. Corpul paznicului se prăbuşi pe scaun. M-am înfiorat din cauza violenţei brute a gestului, dar, în mod bizar, am descoperit că nu aveam cine ştie ce compasiune faţă de victimă. Decizia era luată – deja îi jurasem credinţă duşmanului – şi nu mai era cale de întoarcere acum.

Tânărul meu însoţitor îi luă rapid paznicului puşca şi *pistallo* – sau „pistolul”, cum îi spuneau acum unii compatrioţi ai mei – şi, în final, cheile. Apoi Tupac îi legă mortului o piatră grea de picior

şi îi aruncă trupul în râu.

În lumina palid-albăstruie a lunii, am traversat puntea şubredă şi am ajuns pe vas.

Paznicul dinăuntru a sărit în picioare când am intrat în sala cuştilor, dar Tupac a fost mult prea rapid pentru el. A tras cu pistolul în paznic fără ezitare. Explozia împuşcăturii în spaţiul închis al corăbiei a fost asurzitoare. Prizonierii din jurul nostru se treziră speriaţi din cauza neaşteptatului sunet îngrozitor.

Renco era deja în picioare când am ajuns la cuşca în care era închis.

Cheia paznicului se potrivea perfect în lacătul celulei sale, iar uşa se deschise cu uşurinţă. De jur împrejur, prizonierii strigau şi se izbeau în gratiile cuştilor, rugând să fie eliberaţi. Privirea îmi ţâşnea în toate direcţiile şi în tot vacarmul ăsta am văzut o imagine care mi-a îngheţat sângele în vene.

L-am văzut pe indianul chanca, pe Castino, în picioare în celula lui – stând perfect nemişcat – şi privindu-mă intens.

Acum că îi deschisesem cuşca, Renco alergă la leşul paznicului, îi luă armele şi mi le înmână.

„Haide”, îmi spuse, făcându-mă să-mi revin de sub efectul hipnotic al privirii lui Castino.

Fiind îmbrăcat doar în nişte zdrenţe sumare din temniţă, Renco începu rapid să dezbrace cadavrul. Apoi îşi puse repede hainele de costum de călărie ale paznicului – tunica, pantalonii şi cizmele – toate din piele groasă.

Imediat ce s-a îmbrăcat, era din nou în picioare şi descuia câteva dintre celelalte cuşti. Am observat că deschidea doar celulele războinicilor incaşi, nu şi pe cele ale prizonierilor din triburile subjugate, cum erau indienii chanca.

Pe neaşteptate, l-am văzut pe Renco ţâşnind pe uşă, cu o puşcă în mână, ignorând strigătele celorlalţi prizonieri şi chemându-mă după el.

Am zbughit-o din nou peste puntea şubredă, în mijlocul unei gloate de prizonieri evadaţi. Dar mai auziseră deja şi alţii vacarmul de la bordul vasului. Patru spanioli din tabăra de corturi din apropiere ajunseră călare pe malul râului chiar când noi săream de pe punte. Traseră în noi cu muschetele, vuietele

armelor răsunând ca nişte tunete în noapte.

Renco ripostă şi, mânuindu-şi muscheta asemenea celui mai experimentat pedestraş spaniol, doborî un călăreţ. Ceilalţi prizonieri incaşi o luară la fugă în faţa noastră, copleşindu-i pe doi dintre atacatori.

Ultimul călăreţ îşi aduse armăsarul astfel încât să-l pună de-a curmezişul, exact în faţa mea. Într-o clipă, l-am văzut observându-mi atent trăsăturile – un european care-i ajuta pe păgânii aceştia. Am văzut cum îi strălucea furia în ochi şi apoi l-am privit ridicându-şi puşca în direcţia mea.

Neavând la ce altceva să apelez, mi-am ridicat şi eu rapid pistolul şi am tras. Împuşcătura a răsunat puternic în mâna mea şi aş putea jura pe însăşi Cartea Sfântă că reculul aproape mi-a smuls braţul din umăr. Călăreţul din faţa mea se smuci spre spate în şa şi se rostogoli la pământ, mort.

Am rămas pe loc, uimit, ţinând pistolul în mână, privind fix la corpul neînsufleţit căzut. M-am chinuit să mă conving că nu făcusem nimic greşit. Avea de gând să mă ucidă…

— Frate! mă strigă Renco deodată.

M-am întors imediat şi l-am văzut călare pe unul dintre caii spaniolilor.

— Haide, mă chemă el. Ia-i calul! Trebuie să ajungem la Cuzco!

Cuzco se găseşte la capătul unei văi muntoase lungi ce se întinde de la nord la sud. E un oraş protejat de ziduri, situat între două râuri paralele, Huatanay şi Tullumayo, care sunt folosite ca şanţuri de apă ce protejează cetatea.

Pe un deal de la nordul oraşului, dominându-l, se găseşte cel mai impunător edificiu din valea Cuzco. Acolo, privind oraşul de sus asemenea unui zeu, se află fortăreaţa de piatră Sacsayhuaman.

Sacsayhuaman e o structură care nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut undeva în lumea asta. Nimic din Spania sau chiar din întreaga Europă nu se poate compara cu dimensiunile şi prezenţa ei pur şi simplu copleşitoare.

E într-adevăr o citadelă înspăimântătoare – cu o formă oarecum piramidală, e alcătuită din trei etaje uriaşe, fiecare

având fără îndoială o înălţime de o sută de palme, cu ziduri construite din blocuri gigantice de o sută de tone.

Aceşti incaşi nu folosesc mortarul, dar compensează fără probleme această deficienţă datorită capacităţilor lor extraordinare în arta zidăriei. În loc să lege pietrele cu substanţe păstoase, îşi construiesc toate fortăreţele, templele şi palatele şlefuind bolovanii enormi până ajung la forme regulate şi aliniindu-i astfel încât fiecare bolovan să se potrivească perfect cu cel de alături. Îmbinările dintre aceste pietre monumentale sunt atât de precise, atât de fin şlefuite, încât nu poţi strecura nicio lamă de cuţit între ele.

În acest decor a avut loc uimitorul asediu al cetăţii Cuzco.

Ar trebui spus acum că asediul cetăţii Cuzco probabil că se numără printre cele mai ciudate din istoria războiului modern.

Ciudăţenia asediului e dată de următorul fapt: în timpul acestuia, invadatorii – compatrioţii mei, spaniolii – erau în interiorul zidurilor cetăţii, în timp ce stăpânii oraşului, incaşii, stăteau în afara lor.

Cu alte cuvinte, incaşii îşi asediau propriul oraş.

La drept vorbind, această situaţie a fost determinată de un şir lung şi încâlcit de evenimente. În 1533, compatrioţii mei, spaniolii, au intrat călare în Cuzco, fără să întâmpine rezistenţă, şi iniţial au fost prietenoşi cu incaşii. Abia când au început să înţeleagă proporţiile reale ale bogăţiilor existente între zidurile cetăţii s-a risipit orice urmă de falsă amabilitate.

Compatrioţii mei au jefuit Cuzco cu o frenezie nemaivăzută până atunci. Bărbaţii băştinaşi au fost înrobiţi cu brutalitate. Femeile au fost siluite. Se topea câte o căruţă de aur o dată – după care incaşii au început să-i numească pe compatrioţii mei „mâncătorii de aur”. Pe cât se pare, ei credeau că lăcomia de neostoit a compatrioţilor mei când era vorba de aur se datora nevoii noastre de a-l mânca.

În 1535, Sapa Inca – fratele lui Renco, Manco Capac – care avusese până atunci o atitudine conciliantă faţă de compatrioţii mei, deja fugise din capitală în munţi şi formase o armată enormă cu care plănuia să recucerească Cuzco.

Armata incaşă – cu un număr impresionant de 100.000 de

soldaţi, dar având ca arme doar beţe, bâte şi săgeţi – a atacat Cuzco cu furie, reuşind să cucerească într-o singură zi Sacsayhuaman, citadela masivă de piatră care veghea oraşul. Spaniolii s-au refugiat în interiorul zidurilor cetăţii.

Şi astfel a început asediul.

Avea să dureze trei luni.

Nimic de pe lumea asta nu m-ar fi putut pregăti pentru imaginea pe care am văzut-o când am trecut călare printre enormele porţi vamale de la capătul nordic al văii Cuzco.

Era noapte, dar putea la fel de bine să fie şi zi. Peste tot ardeau focuri, atât înăuntrul, cât şi în afara zidurilor cetăţii. Semăna cu însuşi Infernul.

Cea mai mare adunare de oameni pe care am văzut-o vreodată umplea valea din faţa mea, o mare unduitoare de oameni scurgându-se din citadela de pe deal înspre oraş – 100.000 de incaşi, toţi mergând pe jos, ţipând, strigând şi fluturându-şi torţele şi armele. Înconjuraseră întreg oraşul. Dincolo de zidurile cetăţii, se zăreau focurile care distrugeau clădirile de piatră de acolo.

Renco mergea pe cal în faţa mea, intrând direct în masa fierbând de oameni şi, ca Marea Roşie în faţa lui Moise, mulţimea se despica în faţa lui.

Şi în timp ce făcea asta, incaşii înălţară un răcnet puternic, un strigăt de bucurie, un ţipăt atât de înflăcărat şi sărbătoresc, încât mi-a ridicat toate firele de păr de pe spate.

Era ca şi cum l-ar fi recunoscut cu toţii într-o clipă – în ciuda faptului că era îmbrăcat în straie spaniole – şi se dădeau deoparte ca să treacă el. Era ca şi cum fiecare dintre ei îi cunoştea misiunea şi avea să facă tot posibilul pentru a-l ajuta să şi-o ducă la îndeplinire cu cea mai mare grabă.

Renco şi cu mine am înaintat grabnic prin masa fremătândă de oameni, galopând cu o viteză nemaipomenită, în timp ce hoardele de incaşi care aclamau se desfăceau în faţa noastră şi ne îndemnau să mergem mai departe.

Am descălecat aproape de baza măreţei fortăreţe Sacsayhuaman şi am trecut repede printr-o mulţime de războinici indieni.

În timp ce păşeam printre rândurile de incaşi, am văzut că o mulţime de ţăruşi fuseseră înfipţi în pământ în jurul nostru, în vârful ţăruşilor stăteau capetele însângerate ale soldaţilor spanioli. În unii pari erau înfipte trupuri ale prizonierilor spanioli. Capetele şi labele picioarelor le fuseseră retezate. Mergeam repede, având grijă să stau aproape, în spatele prietenului meu Renco.

Apoi, deodată, mulţimea din faţa noastră s-a despărţit în două şi am văzut stând în faţa mea, la una dintre intrările în marea fortăreaţă de piatră, un indian îmbrăcat într-o manieră absolut splendidă. Purta o mantie de un roşu ameţitor şi un colier placat cu aur, iar pe cap avea o minunată coroană încrustată cu pietre preţioase. Era înconjurat de cel puţin douăzeci de războinici şi slujitori.

Era Manco, Sapa Inca.

Manco îl îmbrăţişă pe Renco şi schimbară câteva vorbe în quechua, limba incaşilor. Mai târziu, Renco mi-a tradus cele spuse astfel:

— Frate, i-a spus Sapa Inca. Eram îngrijoraţi pentru tine. Am auzit că ai fost capturat sau, şi mai rău, ucis. Şi eşti singurul căruia i se îngăduie să intre în criptă şi să salveze…

— Da, frate, ştiu, îi replică Renco. Ascultă, nu mai avem timp. Trebuie să pătrund acum în cetate. Intrarea dinspre râu a fost deja folosită?

— Nu, zise Manco. Ne-am ferit să o folosim, aşa cum ne-ai învăţat tu, pentru ca mâncătorii de aur să nu afle de existenţa ei.

— Bine, încuviinţă Renco. Ezită înainte să vorbească din nou. Mai am încă o întrebare.

— Ce e?

— Bassario, spuse Renco. E în interiorul cetăţii?

— Bassario? Manco se încruntă. Păi, eu… nu ştiu…

— Era în cetate când a fost cucerită?

— Ei bine, da.

— Unde se găsea?

— Păi, era în închisoarea ţăranilor, răspunse Manco. Unde a stat în ultimul an. Acolo unde-i este locul. De ce? La ce-ţi trebuie ţie un diavol ca Bassario?

— Nu-ţi face griji pentru asta, frate, îi spuse Renco. Nu va mai conta deloc dacă nu găsesc idolul mai întâi.

Chiar atunci începu să se audă o hărmălaie de proporţii de undeva din spatele nostru şi atât eu, cât şi Renco ne-am întors.

Ceea ce am văzut mi-a umplut sufletul cu o groază de neimaginat: un şir de soldaţi spanioli – nu mai puţin de trei sute, plini de splendoare în armurile lor din argint forjat şi cu coifurile ascuţite distinctive – veneau în galop spre vale dinspre porţile vamale nordice, trăgând cu muschetele. Caii le erau acoperiţi cu platoşe grele de argint şi, astfel protejate, trupele spaniole călare tăiară o brazdă în rândurile de războinici incaşi din faţa lor.

Uitându-mă la şirul de conchistadori care îşi croiau drum prin oastea incaşă, zdrobindu-i pe indienii din faţa lor sub copitele cailor, i-am recunoscut pe doi dintre călăreţii care erau aproape de fruntea procesiunii. Primul era căpitanul, Hernando Pizarro, fratele guvernatorului şi un om foarte crud. Mustaţa sa neagră inconfundabilă şi barba lânoasă şi zbârlită se vedeau chiar şi de unde stăteam eu, la o depărtare de vreo patru sute de paşi.

Al doilea călăreţ era un individ a cărui vedere mi-a trezit o spaimă cumplită. Chiar aşa a fost, de a trebuit chiar să mă uit la el de două ori. Dar cele mai mari temeri mi se confirmară.

Era Castino.

Sălbaticul chanca fusese prizonier la *San Vicente* împreună cu Renco. Doar că acum călărea cu mâinile descătuşate – liber – alături de Hernando.

Şi apoi, deodată, am înţeles.

Probabil Castino auzise conversaţiile mele cu Renco…

Îl conducea pe Hernando la cripta din Coricancha.

Şi Renco ştia asta.

— Pe toţi zeii, spuse el. Se întoarse în grabă către fratele lui. Trebuie să plec. Trebuie să plec *acum*.

— Iuţeala fie cu tine, frate, spuse Manco.

Renco dădu din cap scurt spre Sapa Inca, apoi se întoarse spre mine şi zise în spaniolă:

— Vino. Trebuie să ne grăbim.

L-am părăsit pe Sapa Inca şi am zorit la drum, ocolind oraşul şi îndreptându-ne spre partea lui sudică, cea mai îndepărtată de

Sacsayhuaman. Pe când înaintam, i-am văzut pe Hernando şi pe călăreţii săi intrând în galop prin poarta nordică a cetăţii.

— Încotro mergem? am întrebat eu în timp ce păşeam rapid prin mijlocul mulţimii furioase.

— Spre râul inferior, fu tot ce-mi spuse tovarăşul meu în loc de răspuns.

În final, am ajuns la apa care curgea de-a lungul zidului sudic al cetăţii. M-am uitat în sus la zidul ce era de cealaltă parte a râului şi i-am văzut pe soldaţii spanioli înarmaţi cu muschete şi săbii, patrulând pe metereze, sub forma unor siluete conturate de lumina portocalie a focurilor ce ardeau în spatele lor.

Renco păşi cu încredere spre râu şi, spre marea mea surprindere, sări, cu cizme şi cu haine cu tot, drept în apă.

— Stai! am strigat. Unde te duci?

— Acolo, jos, îmi spuse, arătând spre râu.

— Dar eu… eu nu pot. Eu nu pot să intru acolo cu tine.

Renco mă apucă de braţ cu putere.

— Prietene Alberto, îţi mulţumesc din inimă pentru ceea ce ai făcut, pentru ceea ce ai riscat ca să-mi înlesneşti îndeplinirea misiunii. Dar acum trebuie să mă grăbesc dacă vreau să reuşesc în incursiunea mea. Vino cu mine, Alberto. Stai alături de mine. Participă împreună cu mine la îndeplinirea misiunii. Uită-te la oamenii ăştia. Cât timp eşti cu mine, în ochii lor eşti un erou. Dar dacă nu mai eşti, devii doar un alt mâncător de aur ce trebuie ucis. Iar acum trebuie să plec. Nu mai pot rămâne în urmă cu tine. Dacă rămâi aici, nu voi mai putea să te ajut. Vino cu mine, Alberto. Îndrăzneşte să trăieşti!

M-am uitat la războinicii incaşi din spatele meu. Chiar şi cu beţele şi bâtele lor primitive, tot păreau înfricoşători şi periculoşi. Am văzut înfipt într-o ţeapă din apropiere capul unui soldat spaniol; avea gura deschisă, schiţând un căscat grotesc.

— Cred că voi merge cu tine, l-am anunţat, întorcându-mă şi intrând până la mijloc în apă, alături de el.

— Bine, atunci. Inspiră adânc, mi-a zis el, şi urmează-mă.

Acestea fiind spuse, Renco îşi ţinu respiraţia şi dispăru sub apă. Eu am dat din cap dezaprobator şi, deşi nu aveam tragere de inimă, am inspirat adânc şi l-am urmat.

Linişte.

Uralele şi strigătele hoardelor incaşe dispăruseră acum.

În întunericul tenebrosului râu, am urmat picioarele zvâcninde ale lui Renco într-o ţeavă circulară de piatră din zidul subteran al oraşului.

Mi-a fost greu să mă târăsc prin tunelul cilindric scufundat, căci era foarte îngust. Şi părea că se întinde la nesfârşit. Dar apoi, tocmai când mi se părea că plămânii îmi vor plesni, am văzut capătul ţevii şi valurile unduitoare ale apei de dincolo şi m-am opintit cu şi mai multă îndârjire, îndreptându-mă spre ele.

Am ieşit la suprafaţă într-un fel de canal subteran, luminat cu torţe aprinse fixate pe pereţi. Stăteam în apă până la mijloc. Eram înconjurat de pereţi umezi de piatră. Tuneluri pătrate de piatră se afundau în întuneric. Duhoarea îngrozitoare de excremente umane umplea aerul.

Renco îşi făcea deja drum cu greu prin apă, îndepărtându-se de mine şi avansând spre o răspântie în sistemul de galerii. M-am grăbit să-l ajung din urmă.

Am mers prin tuneluri. La stânga, apoi la dreapta, la stânga, apoi la dreapta – şi astfel ne-am croit drum grabnic prin labirintul subteran. Nici măcar o dată nu s-a întâmplat ca Renco să pară că s-a pierdut sau că nu e sigur – intra în fiecare tunel cu încredere şi hotărâre.

Şi apoi, deodată, se opri şi se uită în sus, la tavanul de piatră de deasupra noastră.

Eu am rămas în spatele lui, perplex. Nu vedeam nicio diferenţă între tunelul acesta şi oricare altul dintre celelalte cinci sau şase prin care tocmai trecuserăm.

Pe neaşteptate, dintr-un motiv necunoscut mie, Renco se scufundă sub apa urât mirositoare. Câteva clipe mai târziu, apăru ţinând în mână o piatră de mărimea pumnului unui bărbat. Apoi ieşi din apă şi se urcă pe marginea îngustă ce se întindea de-a lungul tunelului, stând cu picioarele desfăcute. Cu piatra abia găsită, începu să lovească partea inferioară a uneia dintre dalele de piatră care alcătuiau tavanul tunelului.

Bang-bang. Bang.

Renco aşteptă o clipă. Apoi repetă aceeaşi succesiune de sunete.

Bang-bang. Bang.

Era un fel de cod. Renco coborî din nou în apă şi am început amândoi să ne uităm în sus, la tavanul ud de piatră, în linişte, aşteptând să se întâmple ceva.

Nu se întâmplă nimic.

Am aşteptat în continuare. Pe când stăteam aşa, am observat un mic simbol sculptat într-un colţ al dalei de piatră pe care Renco o atacase. Era un cerc scrijelit, în care se afla înscris un „V” dublu.

Şi apoi, deodată – bum-bum-bum – începu să se audă o serie de lovituri înfundate din cealaltă parte a tavanului. Cineva repeta codul lui Renco.

Renco suspină uşurat, se urcă din nou pe margine şi făcu să răsune o nouă secvenţă de bătăi surde.

Câteva clipe mai târziu, întreaga bucată de formă pătrată din tavan alunecă deoparte, scrâşnind puternic pe dalele alăturate şi dezvăluind un spaţiu întunecat, cavernos, deasupra noastră.

Renco ieşi imediat din apă şi dispăru în gaura din tavan. Eu l-am urmat.

Am pătruns în interiorul unei camere absolut minunate, o încăpere enormă, ca o criptă, având pe toate cele patru părţi şiruri cu splendide imagini de aur. Toţi pereţii încăperii erau construiţi din blocuri masive de piatră, fiecare cu o lăţime de trei metri şi probabil la fel de gros. La prima vedere, încăperea nu avea nicio uşă, cu excepţia unei lespezi mai mici – de doar doi metri înălţime – pe unul dintre pereţii solizi.

Mă aflam în cripta Templului Coricancha.

O singură torţă aprinsă lumina spaţiul cavernos. O ţinea un războinic incaş solid. Alţi trei războinici la fel de masivi stăteau în spatele purtătorului torţei, uitându-se la mine cu o căutătură aspră.

Dar mai era cineva în criptă. O femeie în vârstă, care nu avea ochi decât pentru Renco.

Era o femeie arătoasă, cu părul încărunţit şi cu pielea zbârcită, şi m-am gândit că în tinereţe trebuie să fi fost uimitor de

frumoasă. Era îmbrăcată simplu, cu o rochie albă de bumbac, şi purta o diademă de aur cu smaralde. Trebuie să spun că în veşmântul ei simplu şi alb arăta ca un înger, aproape divină, ca o preoteasă a...

Bum!

M-am întors auzind sunetul neaşteptat. Şi Renco făcu la fel.

Bum!

Părea că se aude de dincolo de ziduri. Cineva bătea în exteriorul uşii de piatră.

Am îngheţat de groază.

Spaniolii.

Hernando.

Încercau să intre.

Bătrâna preoteasă îi spuse lui Renco ceva în quechua. Renco îi răspunse rapid şi apoi arătă spre mine.

Bum! Bum!

Bătrâna preoteasă se întoarse apoi în grabă spre un piedestal de piatră din spatele ei. Pe piedestal se găsea un obiect acoperit cu o pânză viorie, cu o textură ca a mătăsii.

Preoteasa ridică obiectul – cu tot cu pânză – şi, în ciuda bocăniturilor insistente în pereţi, i-l înmână solemn lui Renco. Tot nu văzusem încă ce se afla sub pânză. Orice ar fi fost, era cam de dimensiunile şi forma unui cap uman.

Renco luă obiectul cu o atitudine plină de respect.

Bum! Bum!

De ce se mişca atât de încet? mă întrebam uluit, în timp ce ochii îmi fugeau spre zidurile tremurătoare de piatră din jurul nostru.

Odată ce obiectul ajunse în siguranţă în mâinile lui, Renco dădu încet pânza deoparte.

Şi atunci l-am văzut.

Şi timp de o clipă, n-am putut decât să mă uit înmărmurit.

Era cel mai frumos şi totodată cel mai înfricoşător idol pe care-l văzusem vreodată.

Era complet negru, sculptat dintr-un bloc cubic cu un aspect foarte neobişnuit. Avea marginile aspre şi ascuţite, iar execuţia era brută, neuniformă. Din mijlocul blocului de piatră se

sculptase figura unei feroce pisici sălbatice cu fălcile larg desfăcute. Arăta ca şi cum pisica – înnebunită de furie şi înverşunare – ar fi reuşit să-şi *scoată* capul chiar din piatră.

Imperfecţiunile din rocă – nervuri subţiri de cea mai strălucitoare nuanţă de violet – străbăteau vertical chipul pisicii, făcând imaginea să pară şi mai înfricoşătoare, dacă aşa ceva mai era posibil.

Renco acoperi din nou idolul. Pe când făcea asta, bătrâna preoteasă păşi înainte şi îi puse ceva în jurul gâtului. Era un şnur subţire de piele de care atârna o uluitoare piatră preţioasă verde – un smarald strălucitor excepţional, care era fără îndoială măcar de mărimea urechii unui om. Renco acceptă darul cu o plecăciune solemnă şi apoi se întoarse rapid spre mine.

— Acum trebuie să mergem, spuse el.

Apoi, ţinând idolul sub braţ, se îndreptă spre deschizătura din podea. M-am grăbit să-l ajung. Cei patru războinici solizi apucară cu toţii marea lespede care avea să ne acopere ieşirea. Bătrâna preoteasă nu se mişcă.

Renco îşi dădu drumul jos în canal. Eu am coborât după el, dar pe când făceam asta, am observat ceva destul de ciudat.

Bocăniturile de afară încetaseră.

Cugetând mai mult la această curiozitate, mi-am dat seama cu oarecare groază că loviturile încetaseră, de fapt, de o bună bucată de vreme.

În momentul acela, intrarea în criptă explodă.

O lumină albă puternică izbucni în jurul marginilor uriaşei uşi de piatră şi, o clipă mai târziu, lespedea de doi metri a uşii se sparse în o mie de fragmente, făcând ca asupra criptei să se abată o ploaie de pietre cât pumnul.

Nu-mi puteam explica aşa ceva. Niciun berbec pentru spargerea porţilor n-ar fi reuşit să distrugă o piatră atât de mare, atât de brusc…

Şi atunci fumul şi praful din dreptul uşii se risipiră şi am văzut ţeava groasă şi neagră a unui tun în spaţiul unde fusese uşa.

Nu-mi venea să cred.

Doborâseră uşa criptei cu tunul!

— Haide, mă strigă Renco din canalul de dedesubt.

Am început imediat să cobor prin deschizătură, exact când primii soldaţi spanioli intrau prin norul de praf, trăgând cu muschetele în toate direcţiile.

Coborând prin deschizătura din podea, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost figura căpitanului Hernando Pizarro, care intră în criptă cu un pistol în mână. Avea ochii posedaţi şi îşi întorcea capul într-o parte şi în alta, căutând prin încăpere idolul la care râvnea atât de mult.

Şi atunci, într-o clipă înspăimântătoare, l-am văzut pe Hernando privind în jos în direcţia mea şi uitându-se drept în ochii mei.

Mă târâm nebuneşte prin tunelurile întunecate ale canalului, încercând din toată puterea să ţin pasul cu Renco. În acest timp, auzeam strigăte în spaniolă făcând ecou cu pereţii de piatră masivă ai tunelurilor şi vedeam umbre lungi şi prevestitoare de rău lungindu-se pe la colţuri în spatele nostru.

În faţa mea, Renco se arunca pur şi simplu înainte prin apa mizerabilă, ţinând idolul incaş sub braţ.

Treceam în grabă prin galerii, cufundaţi în apă până la brâu, ferindu-ne spre stânga, încovoindu-ne spre dreapta, croindu-ne drum prin labirintul negru de piatră, înapoi spre intrarea din râu şi spre libertate.

Totuşi, după un timp, am început să bag de seamă că alergam în direcţia greşită.

Renco nu se întorcea spre intrarea dinspre râu.

— Încotro mergem?! i-am strigat.

— Tu ia şi te mişcă, mi-a strigat înapoi.

Trecurăm de un colţ exact când o torţă de pe perete, de deasupra capului meu, fu aruncată din suport de un glonţ de muschetă. M-am întors şi am văzut o trupă de şase conchistadori care înaintau cu greu prin tunel în spatele meu, văpaia torţei din canal scânteind pe coifurile lor.

— Sunt chiar în spatele nostru! am răcnit.

— Atunci aleargă mai repede!

Se auziră mai multe bubuituri de muschete, zgomotoase ca nişte tunete, asurzindu-mă. Proiectilele lor explodau, lovindu-se de pereţii umezi de piatră din jurul nostru.

Chiar atunci, în faţa mea, l-am văzut pe Renco sărind pe o margine şi împingând în sus cu umărul o dală de piatră din tavan – o dală în colţul căreia era gravat acelaşi simbol misterios pe care îl mai văzusem şi înainte, cercul în care era înscris un „V” dublu. Am sărit şi eu pe margine după el şi l-am ajutat să împingă piatra în sus, dezvăluind cerul înstelat al nopţii.

Renco ieşi primul, iar eu îl urmam îndeaproape. Eram pe o stradă îngustă, pietruită. Ziduri cenuşii impenetrabile se înălţau de o parte şi de alta a uliţei.

M-am apucat repede să pun la loc dala de piatră, când, deodată, un glonţ de muschetă din tunel ţiui, lovindu-se de marginea deschizăturii şi trecându-mi aproape printre degete.

— Lasă. Vino, pe aici, spuse Renco, trăgându-mă de-a lungul străduţei.

Zidurile ce se înălţau de o parte şi de alta se transformară în nişte mase cenuşii amorfe, căci aproape zburam pe aleile întortocheate din Cuzco, cu soldaţii lui Hernando la un pas în urma noastră.

Pe când fugeam de urmăritorii noştri, din când în când mai vedeam brigăzi spaniole care alergau pe străzi, grăbindu-se să ajungă la bastioane.

De asemenea, mi-e ruşine să spun că am văzut ţăruşi asemănători celor din afara zidurilor cetăţii. Erau înălţaţi în fiecare piaţă a oraşului, şir după şir de ţăruşi, în care erau înfipte trupurile mutilate îngrozitor ale războinicilor incaşi capturaţi. Acestor războinici li se retezaseră mâinile, capetele şi organele genitale.

Într-o astfel de piaţă, Renco văzu un arc incaş care atârna, agăţat de unul dintre cadavrele pângărite. Luă arcul şi tolba plină de săgeţi lăsate pe jos, alături şi apoi reveni în labirintul de uliţe. Eu nu făceam decât să-l urmez îndeaproape, neîndrăznind să-l pierd din ochi.

Într-un final, Renco se întoarse brusc şi intră într-o clădire oarecare. Era o construcţie joasă de piatră, remarcabil de rezistentă. De fapt, era atât de masivă, încât părea fortificată.

Am trecut prin mai multe încăperi exterioare, după care am coborât un şir de trepte de piatră şi am ajuns într-o sală

subterană.

Aceasta era împărţită pe două niveluri – un nivel inferior, mai larg, şi un palier superior, care era ceva mai mare decât un balcon care se întindea de-a lungul circumferinţei sălii.

Dar nivelul inferior fu cel care-mi atrase atenţia.

În podeaua de pământ a acestei săli erau aproape o sută de găuri – gropi traversate de o reţea de punţi înguste de piatră. Cuprins de groază, mi-am dat seama unde ne aflam.

Eram într-o temniţă incaşă.

Îmi aminteam acum de faptul că aceşti incaşi nu descoperiseră încă prelucrarea metalelor şi, de aceea, nu aveau gratii din care să construiască cuşti. Mi-am dat seama că gropile le ofereau răspunsul la această dilemă.

M-am uitat în sus la balconul care dădea spre nivelul inferior. Era o pasarelă pe unde patrulau temnicerii în timp ce-i supravegheau pe prizonieri.

Renco nu şovăi nicio clipă, sigur pe picioare. L-am urmat şi eu pe puntea de piatră şi m-am uitat în jos în groapa mizerabilă; iată ce mi-a fost dat să văd:

Groapa în sine trebuie să fi fost adâncă de cel puţin patru metri, pereţii fiind din pământ simplu. Era imposibil să evadezi. Pe fundul puţului noroios şedea un bărbat de statură medie, murdar şi urât mirositor. Deşi era slab, acest bărbat nu părea să sufere şi nici nu striga asemenea celorlalte biete creaturi lăsate pradă uitării în temniţă. El şedea pur şi simplu, cu spatele sprijinit de peretele gropii, părând chiar relaxat şi în largul lui. Calmul său – acel sălbatic sânge rece al criminalilor din toată lumea – mă făcea să mă înfior. Mă întrebam ce treabă ar fi putut avea Renco cu un astfel de personaj.

— Bassario, spuse Renco.

Criminalul zâmbi.

— Ca să vezi, e chiar bunul prinţ Renco.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi zise Renco direct.

Prizonierul păru să se amuze când auzi asta.

— Nu pot să-mi imaginez ce şi-ar putea dori bunul prinţ de la talentele mele, râse criminalul. Ce s-a întâmplat, Renco? Acum că regatul tău e în ruine, te gândeşti să începi o viaţă de

criminal?

Renco privi în spate, spre intrarea în incinta subterană, urmărind să vadă dacă nu venea vreun spaniol. Îi împărtăşeam grija. Deja stăteam de prea mult timp în temniţă.

— Te voi ruga o singură dată, Bassario, îi spuse Renco ferm. Dacă vrei să mă ajuţi, te voi scoate de aici. Dacă nu alegi s-o faci, te voi lăsa să mori în groapa asta.

— Interesantă alegere, observă criminalul.

— Ei bine?

Ucigaşul Bassario se ridică în picioare.

— Scoate-mă din gaura asta.

Renco se duse imediat să aducă o scară de lemn care se sprijinea pe peretele opus.

În ceea ce mă priveşte, eram îngrijorat din cauza lui Hernando şi a oamenilor săi. Ar fi putut sosi în orice moment, iar Renco stătea şi se târguia cu un condamnat! M-am repezit spre uşa prin care pătrunsesem în sala închisorii. Când am ajuns acolo, m-am uitat de o parte şi de alta a intrării de piatră…

…şi am văzut figura întunecată şi diabolică a lui Hernando Pizarro, coborând pe scări, spre mine!

Când l-am zărit, mi s-a răcit sângele în vene – cu ochii săi căprui şi sălbatici, cu mustaţa ca pana corbului întoarsă la capete, cu barba neagră şi răvăşită, netăiată de săptămâni întregi.

M-am răsucit din nou în uşă şi am luat-o la fugă.

— Renco!

Renco tocmai lăsase scara în gaura în care se afla Bassario, când se întoarse şi îl văzu pe primul soldat spaniol năpustindu-se în sala închisorii, în spatele meu.

Mâinile lui Renco se mişcară rapid şi, într-o clipă, avea deja arcul ridicat şi săgeata pregătită, în dreptul urechii. Trase şi săgeata străpunse încăperea, înaintând exact spre capul meu. M-am ferit şi săgeata s-a înfipt în fruntea soldatului din spatele meu. Acesta zbură cu picioarele în sus şi căzu grămadă la pământ.

Am luat-o la fugă prin reţeaua de punţi de piatră, alergând pe deasupra mizerabilelor gropi-temniţă.

Şi mai mulţi conchistadori intrară în închisoare prin spatele meu, printre care şi Hernando, toţi trăgând înverşunaţi cu muschetele.

Bassario ieşise deja din groapă şi acum el şi Renco alergau, traversând o fâşie lată din podeaua de pământ din partea opusă a sălii.

— Alberto! Pe aici! mă strigă Renco, arătând spre ieşirea largă de piatră de la capătul temniţei.

Am văzut locul respectiv şi o lespede masivă şlefuită, atârnată deasupra, de un mecanism ca un scripete. Nu era o lespede mare – avea cam mărimea unui om şi exact aceeaşi dimensiune şi formă ca şi cadrul uşii din spatele său. Două funii strânse o ţineau deasupra uşii, fiecare frânghie fiind ţinută în tensiune cu ajutorul unor contragreutăţi de piatră, pentru ca temnicerilor care stăteau pe pasarelă să le fie mai uşor să ridice şi să coboare blocul în dreptul deschizăturii.

Alergam spre uşă.

Pe nepusă masă, am simţit în spate o izbitură de o greutate îngrozitoare şi am fost aruncat înainte. Am căzut ca un bolovan pe una dintre punţile înguste şi am văzut, cu surprindere, că fusesem lovit de un soldat spaniol!

Acesta îngenunche, încălecându-mi trupul, îşi scoase pumnalul şi era cât pe ce să mă dea gata când, deodată, o săgeată îi străpunse pieptul. De fapt, săgeata îl lovi pe soldat cu aşa forţă, încât îi zbură de pe cap coiful ascuţit de oţel şi pe el îl azvârli de pe punte, în groapa de sub noi.

M-am uitat în jos în groapă după el, doar ca să văd patru prizonieri mânjiţi repezindu-se ca unul asupra lui. Nu l-am mai zărit pe nefericitul soldat, dar o clipă mai târziu am auzit un ţipăt de groază cumplit. Prizonierii înfometaţi din groapă îl mâncau de viu.

Mi-am ridicat privirea exact la timp ca să-l văd pe Renco alunecând la pământ lângă mine.

— Vino! îmi spuse el luându-mă de braţ şi trăgându-mă să mă ridice.

M-am pus pe picioare şi am văzut că Bassario ajunsese la ieşirea îndepărtată.

Peste tot în jurul nostru se auzeau împuşcături de muschetă, gloanţele făcând scântei portocalii strălucitoare când ricoşau pe puntea de piatră de sub noi.

Chiar atunci, un glonţ răzleţ nimeri una dintre sforile care ţineau lespedea suspendată deasupra ieşirii de piatră de la capătul opus al sălii.

Cu un sunet scurt şi ascuţit, funia cedă…

…iar lespedea începu să se lase în jos, acoperind ieşirea.

De sub ea, Bassario se uită în sus cu groază, apoi îl privi pe Renco.

— Nu, şopti Renco văzând lespedea care cobora.

Ieşirea – situată la patruzeci de paşi de noi, singura cale de a evada din temniţă – se închidea!

Am apreciat distanţa şi am observat viteza cu care bolovanul scârţâia în jos spre deschizătura pătrată de piatră.

N-aveam nicio şansă să reuşim.

Ieşirea era prea departe, iar bolovanul cobora prea repede, în câteva clipe, aveam să fim închişi în temniţă, prizonieri la mila compatrioţilor mei însetaţi de sânge, care alergau chiar în momentul acela spre reţeaua de punţi de piatră din spatele nostru, trăgând cu muschetele.

Nimic nu ne mai putea salva acum.

Evident, Renco nu era de aceeaşi părere.

În ciuda tumultului stârnit de muşchetarii din spatele nostru, tânărul prinţ aruncă o privire rapidă în jur şi zări coiful ascuţit din oţel al soldatului spaniol care căzuse în groapa de sub mine.

Renco se aplecă după coif, îl apucă şi apoi se răsuci şi îl aruncă lateral, făcându-l să alunece de-a lungul podelei prăfuite a temniţei *către* uşa ce se închidea rapid.

Coiful înaintă de-a curmezişul podelei de pământ, răsucindu-se lateral, cu vârful ascuţit de argint strălucind în lumina focului.

Lespedea din dreptul uşii cobora în continuare, scrâşnind la contactul cu laturile cadrului de piatră al ieşirii.

Trei picioare.

Două picioare.

Un picior.

Moment în care coiful ce se răsucea rapid alunecă în pragul

uşii şi se înfipse perfect între lespedea ce cobora şi podeaua încăperii, oprind mişcarea descendentă a lespezii! Acum, lespedea subţire stătea suspendată abia la un picior deasupra podelei, în echilibru instabil pe vârful ascuţit de oţel al coifului.

M-am uitat uimit la Renco.

— Cum ai reuşit să faci asta? l-am întrebat.

— Nu contează, spuse el. Fugi!

Am luat-o amândoi la sănătoasa, plecând de pe punte şi traversând repede porţiunea lată a podelei de pământ care ducea la uşa parţial deschisă – unde Bassario stătea şi ne aştepta. Într-un ungher întunecat al minţii mele, mă întrebam de ce Bassario nu fugise pur şi simplu în timp ce Renco se îngrijea să mă salveze pe mine. Poate că se gândea că are mai mari şanse de supravieţuire alături de Renco. Sau poate exista vreun alt motiv…

Peste tot în jurul nostru răsunau împuşcături de muschetă înfricoşător de zgomotoase, în timp ce Renco se lăsa pe spate şi se strecura, cu picioarele înainte, prin spaţiul îngust dintre lespede şi podea. Alunecarea mea fu ceva mai puţin graţioasă. M-am aruncat cu capul înainte pe podeaua acoperită de praf şi, stând pe burtă, m-am zvârcolit cu stângăcie prin deschizătură, ieşind de cealaltă parte, într-un tunel zidit cu piatră.

Tocmai mă ridicam în picioare când Renco lovi coiful cu piciorul, scoţându-l de sub lespede, iar masivul pietroi pătrat duse la bun sfârşit astuparea uşii cu o izbitură puternică.

Am oftat, gâfâind.

Eram în siguranţă. Pentru moment.

— Vino, trebuie să ne grăbim, spuse Renco. E momentul să ne luăm rămas-bun de la oraşul ăsta nenorocit.

Din nou pe uliţe. Alergând de mama focului.

Renco ne călăuzea, Bassario era în spatele lui, iar eu eram ultimul. La un moment dat, în timp ce alergam, am dat peste un morman de arme spaniole. Bassario luă un arc şi o tolbă plină cu săgeţi; Renco, o tolbă, un săculeţ din piele aspră – în care puse idolul – şi o sabie. Cât despre mine, am luat o spadă strălucitoare. Căci într-adevăr, deşi sunt un umil călugăr, mă trag

dintr-o familie ce a dat naştere unora dintre cei mai buni spadasini din toată Europa.

— Pe aici, spuse Renco, urcând rapid un şir de trepte de piatră.

Ne-am repezit în sus pe scări şi am ajuns la o serie de acoperişuri neuniforme. Renco se repezi peste acoperişuri, făcând salturi peste zidurile despărţitoare joase, sărind peste micile goluri dintre clădiri.

Bassario şi cu mine l-am urmat, până când, în cele din urmă, Renco căzu la pământ după un zid jos. Pieptul îi fremăta când respira, ridicându-se şi coborând rapid.

Se uită peste zidul din spatele lui. Am făcut şi eu acelaşi lucru. Iată ce am văzut:

Am dat cu ochii de o mare piaţă pietruită, unde fremătau vreo două duzini de soldaţi spanioli şi la fel de mulţi cai. Unii cai erau liberi, iar alţii erau înhămaţi la tot felul de căruţe şi cărucioare.

În partea îndepărtată a pieţei, în zidul extern al cetăţii, era o poartă mare de lemn. Această poartă nu era însă opera locuitorilor din Cuzco, ci mai curând o adăugire schimonosită, fixată în portalul de piatră de compatrioţii mei, după ce cuceriseră oraşul.

Exact în faţa enormei porţi de lemn se afla o căruţă mare trasă de doi cai ce stăteau cu faţa la oraş. Pe platforma acestei căruţe era urcat un tun de dimensiuni considerabile, îndreptat în direcţie opusă.

Mai aproape de noi, la baza clădirii pe acoperişul căreia stăteam, se găseau vreo treizeci de prizonieri incaşi care arătau jalnic. O sfoară neagră era trecută prin cătuşele de oţel pe care fiecare prizonier le purta la încheieturile mâinilor, legându-i pe toţi într-un şir lung şi deprimant.

— Şi acum ce facem? l-am întrebat agitat pe Renco.

— Plecăm.

— Cum?

— Pe acolo, replică el, arătând spre poarta din partea îndepărtată a pieţei.

— Dar intrarea din canal? i-am spus eu, gândindu-mă că e cea mai evidentă cale de scăpare.

— Un hoţ nu foloseşte niciodată aceeaşi intrare de două ori,

spuse Bassario. Cel puţin nu atunci când a fost depistat. Nu-i aşa, prinţe?

— Corect, încuviinţă Renco.

M-am întors să-l măsor din ochi pe criminalul Bassario. De fapt, era un bărbat destul de arătos, în ciuda minei sale înspăimântătoare. Şi zâmbea larg, cu strălucire în ochi – era zâmbetul unui om fericit să ia parte la o aventură. Nu puteam spune că-i împărtăşeam bucuria.

Acum Renco începu să scormonească prin tolbă. Scoase nişte săgeţi ale căror vârfuri fuseseră înfăşurate în pânză, formând capete rotunde şi bulboase.

— Bine, mormăi el, uitându-se în jur şi găsind o torţă aprinsă fixată pe un zid din apropiere. Foarte bine.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat.

Renco nu părea să mă audă. Pur şi simplu se uita fix la cei trei cai nesupravegheaţi din partea opusă a pieţei.

— Renco, am insistat eu, ce ai de gând să faci?

Moment în care Renco se întoarse spre mine cu faţa străbătută de un zâmbet strâmb.

Am ieşit în piaţa mare cu mâinile ascunse în roba de călugăr udă leoarcă, cu gluga îmbibată de apă trasă mult peste părul ud.

Îmi ţineam capul aplecat în timp ce traversam piaţa – dându-mă deoparte cu dibăcie când grupuri de soldaţi treceau în fugă pe lângă mine, ferindu-mă rapid când caii alergau în direcţia mea – disperat să nu atrag în niciun fel atenţia.

Renco bănuia că soldaţii din piaţă nu ştiau deocamdată că un călugăr spaniol trădător – eu – ajuta grupul de atac incaş. Prin urmare, atât timp cât nu-mi observau hainele ude leoarcă, ar fi trebuit să reuşesc să mă apropii de cei trei cai lăsaţi nesupravegheaţi şi să-i aduc până la o uliţă lăturalnică, unde Renco şi Bassario să-i poată încăleca.

Dar mai întâi trebuia să eliberez drumul spre poartă, ceea ce însemna să dau deoparte căruţa în care era pus tunul. Sarcina devenea ceva mai grea. Însemna să sperii „din greşeală” cei doi cai înhămaţi la căruţă. Pentru asta, aveam ascunsă în mânecă una dintre săgeţile ascuţite ale lui Renco şi eram pregătit – să mă

ierte Dumnezeu – să împung pe furiş una din bietele creaturi când treceam pe lângă ele.

Am traversat piaţa încet, atent să mă uit în lături, neîndrăznind să privesc pe nimeni în ochi.

Asemenea celorlalte pieţe din oraş, şi aici erau ţăruşi cu capete retezate vârâţi în pământ de jur împrejur. Sângele proaspăt se scurgea de-a lungul parilor, spre pământ. Trecând de ţăruşi, mi s-a făcut îngrozitor de teamă că aceea avea să fie şi soarta mea dacă nu plecam mai repede din Cuzco.

Înaintea mea se profilă poarta şi, odată cu ea, şi căruţa din faţa ei. Am văzut caii şi am apucat şi mai strâns săgeata pe care o ţineam în mânecă. Încă doi paşi şi…

— Hei! Tu, de colo! hârâi o voce aspră de undeva din spatele meu.

Am îngheţat. Nu m-am uitat în sus.

Un soldat solid, cu ditamai burtoiul, păşi în faţa mea, băgându-se între mine şi cei doi cai. Purta coiful ascuţit de conchistador exact aşa cum trebuia, iar vocea îi răsuna a autoritate. Un ofiţer.

— Ce cauţi aici? întrebă el tăios.

I-am răspuns:

— Îmi pare rău, îmi pare rău… am rămas blocat în cetate şi…

— Întoarce-te în locuinţa ta. Aceasta nu e o zonă sigură. Sunt indieni în oraş. Cred că vor să fure idolul căpitanului.

Nu-mi venea să cred. Eram atât de aproape de scopul meu, iar acum trebuia să mă întorc din drum! Mă pregăteam reticent să plec, când, deodată, am simţit o mână grea pe umăr.

— O clipă, călugăre… Începu militarul. Dar se întrerupse brusc când simţi umezeala robei mele. Ce nai…

Chiar atunci, un zgomot ascuţit, şuierător, răsună în aer pe lângă mine şi apoi – zdum! – o săgeată se înfipse în faţa soldatului, nimicindu-i nasul şi producând o explozie de sânge care mi se împrăştie pe toată faţa.

Individul căzu ca un pietroi. Ceilalţi soldaţi din piaţă îl văzură prăbuşindu-se şi se răsuciră pe călcâie, căutând sursa pericolului.

Deodată, un al doilea sunet şuierător invadă văzduhul şi, de data aceasta, o săgeată aprinsă zbură de pe unul dintre acoperişurile întunecate ce înconjurau piaţa şi ajunse jos,

aproape de căruţa din faţa mea, izbindu-se cu putere în poarta mare de lemn din spatele ei.

Aerul se umplu de ţipete, pe când conchistadorii deschideau focul asupra sursei întunecate a săgeţilor.

Eu, în schimb, mă uitam la cu totul altceva.

Mă uitam la tunul de pe platforma căruţei sau, mai precis, la fitilul ce ieşea din culata lui.

Fitilul era aprins.

Săgeata în flăcări – pe atunci nu ştiam, dar acum îmi dau seama că Bassario era cel care o trăsese – avusese o ţintă atât de precisă, încât reuşise *să aprindă fitilul* tunului.

N-am mai aşteptat să văd ce avea să se întâmple în continuare. Am alergat pur şi simplu spre cei trei cai nesupravegheaţi cât am putut de repede; imediat ce am ajuns la ei, tunul de pe platforma căruţei se descărcă.

Era cel mai puternic zgomot pe care îl auzisem vreodată în viaţa mea. O explozie monstruoasă, de o intensitate şi o forţă atât de mari, încât zgudui pământul sub picioarele mele.

Un nor ondulat de fum se înălţă din ţeava tunului şi marea poartă de lemn din faţa lui se frânse ca o nuieluşă. Când fumul se împrăştie, am putut vedea un gol larg de zece picioare în partea inferioară a uriaşei porţi.

Caii înhămaţi la căruţă plecară ca din puşcă la auzul detunăturii bubuitoare. Se ridicară pe picioarele din spate şi îşi luară avânt, galopând pe uliţele Cuzco-ului şi lăsând larg deschisă poarta distrusă.

Cei trei cai pe care avusesem sarcina să-i procur se ridicară şi ei pe picioarele din spate. Unul dintre ei o luă la fugă şi se pierdu în depărtare, dar ceilalţi doi se calmară rapid, căci îi ţineam strâns de hamuri.

Soldaţii spanioli trăgeau în continuare orbeşte spre acoperişurile întunecate. M-am uitat în sus spre întuneric. Renco şi Bassario nu erau de găsit…

— Călugăre! mă strigă deodată cineva din spate.

M-am întors şi l-am văzut pe Bassario îndreptându-se spre mine în fugă, ţinând arcul în mână.

— Mai tare de-atât nu puteai s-o scrânteşti, nu-i aşa, călugăre?

îmi spuse el zâmbind, în timp ce sărea în şaua unuia dintre caii mei. Nu trebuia decât să sperii caii.

— Unde e Renco? l-am întrebat.

— Vine şi el, zise Bassario.

Chiar atunci, mai multe urlete stridente şi furioase străbătură piaţa; m-am întors imediat şi am văzut un şir de prizonieri incaşi încătuşaţi atacându-i ca unul pe spaniolii din piaţă. Incaşii erau liberi, nemaifiind legaţi laolaltă de frânghia neagră.

Apoi, deodată, am auzit un ţipăt ca de moarte şi l-am văzut pe Renco pe un acoperiş – stând deasupra unui conchistador căzut şi înhăţându-i rapid pistolul, în timp ce alţi şase spanioli se repezeau să urce scările laterale ale clădirii, urmărindu-l.

Renco se uită în jos spre mine şi răcni:

— Alberto! Bassario! Poarta! Îndreptaţi-vă spre poartă!

— Şi tu? i-am strigat.

— Vă voi urma imediat, îmi strigă Renco drept răspuns, în timp ce se ferea de un glonţ de muschetă. Voi plecaţi! Duceţi-vă!

Am sărit în şaua celui de-al doilea cal.

— Dii! îndemnă Bassario, dând pinteni calului.

Mi-am îmboldit şi eu armăsarul şi am luat-o la fugă, întorcând animalul brusc, astfel încât să o ia spre poartă.

Atunci m-am răsucit în şa şi am văzut o imagine absolut uimitoare.

Am zărit o săgeată – o săgeată ascuţită, nu una aprinsă – străbătând piaţa din direcţia unuia dintre acoperişuri. În urma ei, unduindu-se asemenea corpului alunecos al unui şarpe, venea o frânghie lungă – frânghie neagră – frânghia care-i ţinuse legaţi laolaltă pe incaşii prizonieri.

Săgeata se repezi pe deasupra capului meu şi, cu un zvâcnet scurt, se înfipse în jumătatea superioară intactă a marii porţi de lemn. Imediat ce săgeata lovise poarta, am văzut că frânghia s-a încordat pe întreaga lungime.

Iar apoi l-am observat pe Renco la celălalt capăt al frânghiei – sus, pe unul dintre acoperişuri, stând drept, cu picioarele larg desfăcute, cu săculeţul găsit atârnându-i peste umărul drept, l-am văzut trecându-şi cureaua de piele de la pantalonii spanioli peste frânghie şi apucând-o cu o mână. Apoi a sărit de pe

acoperiş, legănându-se – nu, alunecând – de-a lungul întregii lungimi a frânghiei, *peste întreaga piaţă,* atârnând de cureaua de care se ţinea cu o singură mână.

Câţiva soldaţi spanioli deschiseră focul asupra lui, dar îndrăzneţul prinţ îşi folosi pur şi simplu mâna liberă pentru a-şi scoate pistolul de la brâu şi a trage spre ei în timp ce aluneca pe frânghie în jos, cu o viteză ameţitoare!

Mi-am îndemnat din nou armăsarul, l-am făcut să meargă mai repede şi l-am tras în plin galop sub frânghia lui Renco, exact când mai avea puţin şi ajungea la capăt. El dădu drumul curelei şi căzu la fix pe crupa calului meu.

În faţa noastră, Bassario sări ca un călăreţ destoinic prin enorma gaură din poarta de lemn. Renco şi cu mine îl urmam îndeaproape, călărind amândoi acelaşi bidiviu, sărind prin poartă în mijlocul unei ploi de gloanţe răzleţe.

Am ieşit în aerul rece al nopţii – galopând cu înverşunare pe lespedea din piatră masivă care forma un pod peste şanţul cu apă din nordul cetăţii – şi primul lucru pe care l-am auzit în timp ce ne grăbeam să traversăm podul a fost un urlet de triumf suprem din partea hoardelor de războinici incaşi ce se aflau în valea din faţa noastră.

— Cum merge treaba? se auzi deodată o voce.

Race îşi ridică ochii de pe manuscris, având un moment de confuzie. Se uită în afară, prin hubloul din dreapta sa, şi văzu o mare de munţi cu vârfurile acoperite de zăpadă şi o întindere nesfârşită de cer senin şi albastru.

Scuturâ din cap. Fusese atât de absorbit de poveste, încât uitase că se afla la bordul unui avion cargo.

Troy Copeland stătea în faţa lui. Era unul dintre oamenii lui Nash de la DARPA, specialistul în fizică nucleară cu figură de şoim.

— Aşadar, cum merge treaba? reluă Copeland, arătând cu capul spre vraful de hârtii din poala lui Race. Aţi descoperit deja locul în care se află idolul?

— Ei bine, am găsit idolul, spuse Race, răsfoind restul manuscrisului. Citise cam două treimi. Cred că sunt pe cale să

aflu unde l-au dus.

— Bine, spuse Copeland, întorcându-se. Ţineţi-ne la curent.

— Auziţi, interveni Race. Înainte să plecaţi, pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— La ce se foloseşte thyriu-261?

Copeland se încruntă auzind întrebarea.

— Cred că am dreptul să ştiu, spuse Race.

Copeland dădu din cap aprobator, încet.

— Da… da, cred că aşa e. Inspiră profund. După cum cred că vi s-a mai spus şi înainte, thyriu-261 nu e o substanţă care să se găsească pe Pământ. Provine dintr-un sistem stelar binar numit Sistemul Pleiadelor, situat la distanţă relativ mică de al nostru. Aşa cum probabil vă imaginaţi, planetele dintr-un sistem binar sunt afectate de tot felul de forţe din cauza sorilor lor gemeni – fotosinteza se dublează; efectele gravitaţionale, ca şi *rezistenţa* la gravitaţie, sunt enorme. Prin urmare, elementele descoperite pe planetele din sistemele binare sunt, de obicei, mai grele şi mai dense decât elementele similare găsite aici, pe Pământ. Thyriu-261 este pur şi simplu un astfel de element. Prima dată a fost găsit sub formă pietrificată pe pereţii craterului unui meteorit din Arizona, în 1972. Şi, deşi specimenul de acolo fusese inert de milioane de ani, potenţialul său a produs unde de şoc în întreaga comunitate a fizicienilor.

— De ce?

— Ei bine, vedeţi, la nivel molecular, thyriul manifestă o asemănare uimitoare cu elementele terestre uraniu şi plutoniu. Dar thyriul *e mai greu* cu un ordin de mărime decât amândouă aceste elemente de pe Pământ. E mai *dens* decât cele mai tari două elemente nucleare ale noastre la un loc. Ceea ce înseamnă că este şi infinit mai puternic.

Race începu să fie cuprins de o senzaţie de groază care-i dădea fiori pe şira spinării. Unde bătea Copeland cu asta?

— Dar, cum am spus, thyriul nu a fost găsit pe Pământ decât sub formă pietrificată. Din 1972 încoace, s-au mai descoperit alte două mostre, însă ambele specimene aveau şi acestea cel puţin patruzeci de milioane de ani. Ceea ce nu-i foloseşte nimănui, din

moment ce thyriul pietrificat e inert, mort din punct de vedere chimic. Ceea ce am tot aşteptat în ultimii douăzeci şi şapte de ani este descoperirea unui specimen „viu” de thyriu, a unuia care să fie în continuare activ la nivel molecular. Şi acum credem că l-am găsit, la un meteorit care a căzut în junglele din Peru cu cinci sute de ani în urmă.

— Şi ce face thyriul de fapt? întrebă Race.

— Multe, spuse Copeland. *Foarte* multe. Una la mână, potenţialul său ca sursă de energie este astronomic. Estimările conservatoare anticipează că un reactor cu thyriu construit corect ar putea genera energie electrică într-un ritm de *şase sute de ori* mai mare decât toate centralele nucleare din Statele Unite la un loc. Dar mai există un beneficiu suplimentar. Spre deosebire de elementele nucleare terestre, atunci când este folosit ca element de bază într-un reactor de fisiune, thyriul se descompune cu o eficienţă de sută la sută. Cu alte cuvinte, nu lasă în urmă produse reziduale contaminate. Prin urmare, e diferit de orice altă sursă de energie de pe această planetă. Reziduurile de uraniu trebuie închise în depozite pentru deşeuri radioactive. Ce naiba, până şi benzina produce monoxid de carbon! Dar thyriul e *curat*. E o sursă de energie eficientă în proporţie de 100%. E perfect. E atât de pur la nivel intern, încât, conform simulărilor noastre, un eşantion brut din acest element ar emite doar cantităţi microscopice de radiaţie pasivă.

Race ridică mâna.

— Bine, bine. Toate astea sună grozav, dar din câte am auzit, DARPA nu se ocupă de construirea centralelor electrice în America. Ce *altceva* mai face thyriul?

Copeland zâmbi, prins la înghesuială.

— Domnule profesor, în ultimii zece ani, Biroul de Tehnologie Tactică al DARPA a lucrat la elaborarea unei noi arme, o armă diferită de tot ce s-a mai văzut pe această lume. E un dispozitiv ce poartă numele de cod *Supernova*.

Imediat ce Copeland pronunţă cuvântul, ceva răsună în străfundurile minţii lui Race. Îşi aminti de conversaţia pe care o auzise între Copeland şi Nash la scurt timp după ce se îmbarcase pe avion. O conversaţie în care menţionaseră o spargere la sediul

din Fairfax Drive şi furtul unui dispozitiv numit *Supernova*.

— Ce e *Supernova* aceasta mai precis?

— Pe scurt, spuse Copeland, *Supernova* e cea mai puternică armă concepută vreodată în istoria omenirii. E ceea ce numim un ucigaş planetar.

— Un *ce?*

— Un ucigaş planetar. E un dispozitiv nuclear atât de puternic, încât atunci când ar fi detonat, ar distruge complet aproape o treime din masa Pământului. Cu o treime din masa Terrei spulberată, orbita sa în jurul Soarelui ar fi compromisă. Planeta noastră ar scăpa de sub control, pierzându-se în spaţiu, din ce în ce mai departe de Soare. În câteva minute, suprafaţa Pământului – ce ar mai rămâne din ea – ar deveni prea rece ca să mai poată susţine viaţa umană. *Supernova*, domnule profesor Race, este primul dispozitiv creat de om care are potenţialul de a pune capăt vieţii de pe această planetă în forma pe care o cunoaştem acum. De aici şi numele ei, tiz al unei stele care explodează.

Race înghiţi în sec. De fapt, se simţea realmente slăbit.

Un milion de întrebări îi invadau mintea.

De pildă, de ce ar construi cineva un astfel de dispozitiv? Ce motiv ar putea exista pentru crearea unei arme cu potenţialul să ucidă pe toată lumea de pe planetă, inclusiv pe creatorii săi? Şi ţinând cont de toate acestea, de ce o construia tocmai ţara *lui?*

Copeland continuă:

— Domnule profesor, treaba e că *Supernova* pe care o avem în momentul de faţă este un prototip, o carcasă funcţională. Acel dispozitiv – dispozitivul care a fost furat de la sediul central DARPA aseară – e inutil. Din simplul motiv că operarea *Supernovei* necesită adăugarea unui ingredient. Thyriul.

„A, minunat…” se gândi Race.

— Din acest punct de vedere, urmă Copeland, *Supernova* nu se deosebeşte prin nimic de o bombă cu neutroni. E un dispozitiv de fisiune – ceea ce înseamnă că funcţionează pe principiul scindării atomului de thyriu. Se folosesc două focoase termonucleare convenţionale pentru a scinda o masă subcritică de thyriu, declanşând megaexplozia.

— Bine, staţi o clipă, spuse Race. Să văd dacă am înţeles bine.

Voi aţi construit o armă – o armă care poate *distruge planeta* – care depinde de un element pe care încă nu-l aveţi?

— Exact, încuviinţă Copeland.

— Dar de ce? De ce construieşte America o armă care poate face toate astea?

Copeland dădu din cap aprobator.

— Asta e întotdeauna o întrebare la care e greu să răspunzi. Adică…

— Există două motive, rosti deodată o voce mai gravă din spatele lui Race.

Era Frank Nash.

Nash făcu un semn din cap, arătând spre manuscrisul din poala lui Race.

— Aţi descoperit deja locul în care se află idolul?

— Încă nu.

— Atunci am să vă explic pe scurt, ca să vă puteţi relua munca. În primul rând, ceea ce urmează să vă spun e strict secret. Sunt şaisprezece oameni în toată ţara care ştiu ceea ce vă voi povesti acum, iar cinci dintre ei se află la bordul acestui avion. Dacă, după finalizarea misiunii, îi relataţi cuiva vreun detaliu din ceea ce auziţi, vă veţi petrece următorii şaptezeci şi cinci de ani în închisoare. Înţelegeţi ce vă spun, domnule profesor?

— Îhî.

— Bine. Justificarea construirii *Supernovei* are două aspecte. Primul motiv este următorul. Acum un an şi jumătate s-a descoperit că oamenii de ştiinţă din Germania sponsorizaţi de la buget începuseră în secret construirea unei *Supernove*. Răspunsul nostru a fost simplu: dacă ei construiesc una, o vom face şi noi.

— O logică imbatabilă, comentă Race.

— E exact aceeaşi logică folosită şi de Oppenheimer pentru a justifica fabricarea bombei atomice.

— Doamne, da’ ştiu că nu vă încurcaţi cu lucruri mărunte, domnule colonel, declară Race sec. Şi cel de-al doilea motiv?

Nash spuse:

— Domnule profesor, aţi citit vreodată despre un bărbat pe

nume Dietrich von Choltitz?

— Nu.

— Comandantul Dietrich von Choltitz era generalul nazist care a comandat forţele germane din Paris în timpul retragerii naziştilor din Franţa, în luna august a anului 1944. După ce s-a văzut clar că Aliaţii urmau să preia din nou controlul asupra Parisului, Hitler i-a trimis lui Choltitz un comunicat. Prin acesta, îi ordona să pună mii de dispozitive incendiare prin tot oraşul înainte de a pleca... şi apoi, după ce ieşea din Paris, să-l arunce în aer. Spre onoarea lui, Choltitz nu s-a supus ordinului. Nu voia să rămână în istorie ca fiind cel care a distrus Parisul. Dar importantă aici e logica de la baza ordinului lui Hitler. Dacă *el* nu putea avea Parisul, nimeni nu putea.

— La ce vă referiţi? întrebă Race cu prudenţă.

— Domnule profesor, *Supernova* nu e decât un singur pas evolutiv dintr-un plan strategic de nivel înalt care există de cincizeci de ani în politica externă a Statelor Unite. Planul se numeşte *Planul Choltitz*.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun următoarele. Ştiaţi că în timpul Războiului Rece, marina militară americană avea ordin permanent să se asigure că în orice moment exista un număr de submarine cu rachete balistice nucleare îndreptate spre puncte strategice din lume? Ştiţi pentru ce stăteau acolo acele submarine?

— Pentru ce?

— Ordinele pe care le aveau aceste submarine erau simple. Dacă Uniunea Sovietică învingea Statele Unite prin orice atac brusc sau neprevăzut, submarinele aveau ordine să lanseze o ploaie de rachete nucleare nu doar asupra ţintelor sovietice, ci şi asupra *fiecărui mare oraş de pe continentul european şi din Statele Unite.*

— Poftim?!

— *Planul Choltitz*, domnule profesor Race. Dacă noi nu le putem avea, *nimeni* nu poate.

— Dar asta se întâmplă la scară globală... spuse Race, necrezându-şi urechilor.

— Aşa e. Exact aşa. Şi iată care e motivul creării *Supernovei*.

Statele Unite constituie cea mai puternică naţiune de pe acest pământ. Dacă alt popor ar încerca să schimbe situaţia, îl vom informa de deţinerea unei *Supernove* funcţionale. Dacă merge mai departe şi se declanşează un conflict, iar Statele Unite sunt învinse – sau, şi mai rău, afectate iremediabil – vom detona dispozitivul.

Race simţi cum i se strânge un nod în stomac.

Ăştia chiar vorbeau serios? Asta era o *politică de stat?* Dacă America nu putea să controleze lumea, avea să o distrugă?

— Cum poţi să construieşti aşa ceva?

— Domnule profesor Race, cum ar fi dacă China s-ar hotărî să declare război Statelor Unite? Şi dacă *ar câştiga?* V-ar conveni ca americanii să trăiască sub regim chinez?

— Dar voi preferaţi să muriţi?

— Da.

— Şi să luaţi şi restul lumii cu voi, zise Race. Oameni buni, sunteţi cei mai jalnici învinşi din toate timpurile.

— Oricum ar fi, spuse Nash schimbând tonul, legea consecinţelor neintenţionate şi-a manifestat efectele asupra acestei situaţii. Veştile creării unui dispozitiv cu potenţialul de a distruge planeta au scos la lumină şi alte părţi implicate, părţi care ar vedea o astfel de armă ca pe o metodă convingătoare de negociere în propriile lupte.

— Ce fel de părţi?

— Anumite grupări teroriste. Oameni care, dacă ar pune mâna pe o *Supernovă* funcţională, ar ţine întreaga lume ostatică.

— Aha, spuse Race, iar acum *Supernova* voastră a fost furată, probabil de teroriști.

— Corect.

— Chiar că aţi deschis cutia Pandorei, nu-i aşa, domnule doctor Nash?

— Da. Da, mă tem că asta am făcut. Şi de aceea este foarte important să punem mâna pe idol înaintea oricui altcuiva.

Acestea fiind spuse, Nash şi Copeland îl lăsară pe Race din nou singur cu manuscrisul.

Race mai stătu o clipă să-şi adune gândurile. Îi vâjâia capul.

Supernove. Distrugere la nivel global. Grupări teroriste. Îi venea greu să se concentreze.

Alungă toate ideile tulburătoare şi se forţă să se concentreze, găsind locul în care rămăsese cu lectura – partea unde Renco şi Alberto Santiago tocmai reuşiseră să ducă la capăt o fugă explozivă din oraşul asediat, Cuzco.

Apoi Race inspiră adânc, îşi aranjă ochelarii şi pătrunse din nou în lumea incaşilor.

A DOUA LECTURĂ

Alergam în noapte, Renco, Bassario şi cu mine, îndemnându-ne caii şi făcându-i să galopeze mai rapid decât reuşiseră vreodată. Căci în urma noastră, la mică distanţă, erau spaniolii – Hernando şi legiunea sa de soldaţi călare, galopând peste câmpuri, vânându-ne ca pe nişte câini.

După ce am ieşit pe porţile nordice ale văii Cuzco, am luat-o spre dreapta, îndreptându-ne spre nord-est. Am ajuns la râul Urubamba – acelaşi râu pe care plutea şi vasul-închisoare al lui Renco – şi l-am traversat nu departe de cetatea Pisac.

Şi astfel începu călătoria noastră, evadarea noastră disperată prin sălbăticie.

Dragă cititorule, nu te voi mai încărca acum cu fiecare incident lipsit de importanţă al anevoioasei noastre călătorii, căci aceasta a durat multe zile, iar incidentele care au avut loc pe parcursul ei au fost mult prea numeroase. În schimb, am să amintesc doar acele întâmplări care au relevanţă pentru firul principal al poveştii.

Ne îndreptam spre un sat numit Vilcafor – aşa îmi spusese Renco a cărui căpetenie era unchiul lui. Aşezarea era situată la poalele crestelor ce se aflau departe, spre nord, în punctul în care munţii se întâlneau cu marea pădure tropicală dinspre est.

Se pare că Vilcafor era o citadelă secretă – puternic fortificată şi bine apărată – întreţinută de nobilimea incaşă pentru a fi folosită în momente de criză. Amplasamentul ei era un secret păstrat cu grijă, astfel că nu putea fi găsită decât urmând o serie de totemuri de piatră puse la anumite intervale în pădurea tropicală; nu puteai face asta decât dacă ştiai codul pentru a găsi totemurile. Dar pentru a intra în pădurea tropicală trebuia, mai întâi, să traversăm munţii.

Aşadar, am intrat în munţi – uluitorii monoliţi stâncoşi care domină Noua Spanie. Nu ai cum să exagerezi minunăţia munţilor acestei ţări. Pantele lor abrupte şi stâncoase şi culmile înalte şi

ascuţite – acoperite cu un strat de zăpadă tot anul – se văd de la sute de leghe depărtare, chiar şi din desele păduri tropicale din zonele de şes.

După câteva zile de drum am renunţat la cai, preferând să parcurgem delicatele rute montane pe jos. Păşeam cu mare atenţie de-a lungul unor poteci înguste şi alunecoase tăiate pe laturile abrupte ale defileurilor montane. Cu prudenţă, traversam lungi poduri de frânghii ce se lăsau sub greutatea noastră, la mare distanţă deasupra râurilor furioase de munte.

Şi în tot acest timp, prin labirintul de defileuri complicate din spatele nostru făceau ecou tropăiturile şi strigătele spaniolilor.

Am ajuns la câteva sate incaşe aflate în inima splendidelor văi de munte. Fiecare sat purta numele căpeteniei sale – Rumac, Sipo şi Huanco.

În aceste aşezări, ni s-au oferit hrană, ghizi şi lame. Generozitatea acestor oameni era incredibilă. Era ca şi cum fiecare sătean l-ar fi cunoscut pe Renco şi ar fi ştiut despre misiunea lui şi se mişcau cât de repede puteau ca să ne ajute. Când aveam timp, Renco le arăta idolul negru de piatră şi cu toţii făceau plecăciuni în faţa lui şi rămâneau tăcuţi.

Însă rareori se întâmpla să avem timp pentru aşa ceva.

Spaniolii ne urmăreau cu îndârjire.

O dată, pe când plecam din Ocuyu – un sat aflat la poalele unei mari văi în munte abia trecuserăm de coama celui mai apropiat deal, când am auzit zgomot de foc dezlănţuit de muschete în spatele nostru. M-am întors să mă uit în jos, la vale.

Ceea ce mi-a fost dat să văd m-a umplut de groază.

L-am zărit pe Hernando împreună cu soldaţii săi – un şir uriaş, de cel puţin o sută de oameni – mărşăluind fără cai în capătul îndepărtat al văii. Trupele călare flancau corpul enorm de pedestraşi, intrând în faţa lor în târgul pe care noi tocmai îl părăsiserăm, trăgând cu muschetele în incaşii neînarmaţi.

Mai târziu, Hernando avea să-şi împartă legiunea de o sută de oameni în trei plutoane a câte treizeci de oameni. Apoi le-a decalat perioadele de marş, astfel încât atunci când un pluton mergea, celelalte două să se odihnească. Grupele odihnite aveau să mărşăluiască mai târziu, depăşind, la rândul lor, primul grup,

iar ciclul avea să continue. Rezultatul era o masă de oameni în permanentă mişcare, o masă care se deplasa neîncetat înainte, apropiindu-se din ce în ce mai mult de noi.

Şi în tot acest timp, eu, Renco şi Bassario ne poticneam în graba noastră, luptându-ne cu sălbăticia stâncoasă, împotrivindu-ne oboselii în fiecare clipă.

De un lucru eram sigur: spaniolii aveau să ne prindă. Singura necunoscută era când anume.

Cu toate acestea, înaintam în continuare cu greu.

Într-un punct al călătoriei noastre – şi, trebuie să spun, într-un moment în care compatrioţii mei erau atât de aproape în urma noastră încât le auzeam ecoul vocilor în canioanele din spatele nostru – ne-am oprit într-un sat numit Colco, situat pe malurile unui râu de munte cunoscut sub numele de Paucartambo.

În acest târg am ajuns să am o idee despre motivul pentru care Renco îl chemase pe ucigaşul Bassario să ne însoţească.

În satul Colco există o carieră de piatră. Cum am mai spus, aceşti indieni sunt pietrari pricepuţi. Toate clădirile lor sunt construite din cele mai fin tăiate pietre, unele dintre ele înalte cât şase oameni şi mai grele de o sută de tone. Astfel de pietre sunt scoase din marile cariere din sate cum e Colco.

După ce a schimbat câteva vorbe cu căpetenia oraşului, Renco fu condus la carieră – o gaură de proporţii monumentale ce fusese săpată în versantul muntelui. Se întoarse la scurt timp după aceea, ţinând în mână un sac din piele de capră. Sacul era umflat şi prin el se distingeau nişte muchii pietroase şi ascuţite. Renco îi înmână sacul lui Bassario şi am plecat mai departe.

Nu ştiam ce e în sac, dar în nopţile în care ne opream să ne odihnim, Bassario se furişa într-un colţ al taberei şi îşi aprindea propriul foc. Apoi se aşeza cu picioarele încrucişate şi meşterea ceva, cu spatele la Renco şi la mine.

După unsprezece zile pe drum, pline de greutăţi, am ieşit din munţi şi am dat cu ochii de o privelişte spectaculoasă, o imagine ce nu se compară cu nicio alta pe care am văzut-o vreodată.

Am văzut în faţa noastră întinderea pădurii tropicale, un covor verde uniform ce-şi făcea loc până departe, spre orizont.

Singurele pauze din acest covor erau platourile – formaţiunile late, plate, în trepte, ale peisajului, care marcau trecerea graduală de la lanţul aspru de munţi spre bazinul verde al râului – şi fâşiile late în nuanţe de maroniu ce şerpuiau prin jungla deasă, tumultuoasele râuri ale pădurii tropicale.

Şi astfel ne-am afundat în junglă.

Era iadul pe pământ.

Zile în şir am călătorit prin umbra permanentă a pădurii tropicale. Era ud şi umed şi, Doamne, era şi tare periculos. Şerpi necuviincios de graşi atârnau din copaci, mici rozătoare se agitau pe sub picioarele noastre şi într-o seară – eram absolut sigur – am zărit conturul neclar al unei pantere, o umbră în întuneric, furişându-se în tăcere pe labele sale moi, pe o ramură din apropiere.

Şi apoi, bineînţeles, mai erau şi râurile, în care bântuia cel mai mare pericol dintre toate.

Caimanii.

Doar capetele lor colţuroase şi triunghiulare erau suficiente ca să-i îngheţe oricui sângele în vene, iar trupurile lor negre, greoaie şi împlătoşate aveau cel puţin şase paşi lungime. Erau în permanenţă cu ochii pe noi – ochi ce nu clipeau, ochi de reptilă, respingători.

Ne-am deplasat pe râuri în canoele de stuf pe care ni le dăduseră cei din satele Paxu, Tupra şi Roya, situate pe malul apei – bărci ce păreau a fi jalnic de mici în comparaţie cu reptilele exagerat de mari ce pluteau în apă peste tot în jurul nostru – şi am coborât pe stâncile abrupte ale platourilor cu ajutorul pricepuţilor ghizi incaşi.

Seara, la lumina focului, Renco mă învăţa limba lui, quechua. În schimb, eu îl învăţam din secretele mânuirii spadei, folosind două spade spaniole strălucitoare pe care le şterpeliserăm la plecarea din Cuzco.

În timp ce Renco şi eu ne luptam cu spadele, Bassario, dacă nu muncea din greu în vreun colţ al taberei, se antrena la tras cu arcul. Se pare că înainte să fie închis (pentru ce, nu ştiam), Bassario fusese unul dintre cei mai buni arcaşi din întregul imperiu incaş. Şi o credeam. Într-o seară l-am văzut aruncând în

sus un fruct din pădurea tropicală şi străpungându-l cu o săgeată o clipă mai târziu. Atât era de priceput.

După o vreme, ne-am dat seama că mediul aspru al pădurii tropicale îi încetinise într-o oarecare măsură pe urmăritorii noştri. Zgomotele făcute de Hernando şi de oamenii lui în timp ce retezau vegetaţia din spatele nostru începură să se audă din ce în ce mai slab. Într-adevăr, la un moment dat m-am gândit că poate Hernando renunţase la urmărire.

Dar nu. În fiecare zi, mesageri din diferite sate prin care trecuserăm ne prindeau din urmă şi ne anunţau că oraşul lor fusese prădat. Hernando şi oamenii lui ne urmau în continuare.

Aşa că ne-am continuat drumul anevoios.

Şi apoi, într-o zi, la scurt timp după ce plecaserăm din satul Roya, într-un moment în care eu mergeam în fruntea grupului nostru, am dat deoparte o ramură mare şi m-am trezit uitându-mă în ochii unei feline ce-şi arăta colţii.

M-am dat în spate ţipând şi am căzut în noroi cu un plescăit zgomotos.

Următorul sunet pe care l-am auzit a fost chicotitul discret al lui Bassario.

M-am uitat în sus şi am văzut că dădusem peste un fel de totem mare de piatră. Pisica rânjind pe care o văzusem nu era altceva decât *sculptura* în piatră a unei feline mari. Dar sculptura era acoperită de un văl de apă ce se prelingea permanent, dându-i călătorului neştiutor – mie – impresia că era cu adevărat vie.

Totuşi, uitându-mă la ea mai atent, am observat că sculptura totemului nu era cu nimic diferită de cea a idolului care era motivul călătoriei noastre frenetice. Era un fel de jaguar cu colţi mari, rânjind – nu, răgând – la exploratorul imprudent care dădea peste el din greşeală.

Nu doar o dată m-am întrebat de unde vine fascinaţia acestor incaşi pentru marile feline.

Idolatrizează aceste fiinţe, le tratează ca pe zei. De fapt, războinicii care demonstrează o coordonare a mişcărilor asemănătoare celei a felinelor sunt cei mai respectaţi în armatele lor – se consideră a fi un mare talent să poţi să cazi în picioare şi

să sari imediat înapoi în luptă. Se spune că un astfel de războinic are *jinga*.

Ei, chiar în seara dinainte să dau într-un mod atât de stânjenitor peste marele totem de piatră, Renco îmi spusese că cea mai temută creatură din mitologia lor este o felină neagră mare, cunoscută ca *titi* în limba agmara sau rapa în quechua. Se pare că această fiinţă e neagră ca noaptea şi aproape la fel de înaltă ca un om, chiar şi atunci când stă în patru labe. Şi omoară cu o ferocitate nemaivăzută. Într-adevăr, îmi spusese Renco, e acel tip de animal sălbatic de care trebuie să te temi cu adevărat – cel care omoară fără alt motiv decât plăcerea de a ucide.

— Bravo, frate Alberto, mă felicită Renco pe când eu stăteam lungit în noroi, holbându-mă la totem. Ai găsit primul dintre totemurile care ne vor duce la Vilcafor.

— Cum au să ne ducă acolo? l-am întrebat în timp ce mă ridicam în picioare.

Renco îmi răspunse:

— Există un cod cunoscut doar de cei mai bătrâni nobili incaşi…

— Dar dacă ţi-l spune, va trebui să te ucidă, interveni Bassario cu un rânjet grosolan.

Renco îi zâmbi indulgent lui Bassario.

— Adevărat, întări el. În caz că voi muri însă, voi avea nevoie de cineva care să-mi continue misiunea. Şi ca să facă asta, acel cineva va trebui să cunoască codul totemurilor. Renco se întoarse cu faţa spre mine. Speram ca tu să fii dispus să-ţi asumi această responsabilitate, Alberto.

— Eu? am rostit înghiţind în sec.

— Da, tu, spuse Renco. Alberto, văd în tine calităţile unui erou, chiar dacă tu nu le vezi. Ai onoare şi curaj în cantităţi mult mai mari decât omul de rând. Dacă ai fi de acord, nu aş avea nicio ezitare să-ţi încredinţez ţie soarta poporului meu în caz că mi s-ar întâmpla ce e mai rău.

Mi-am înclinat capul şi am încuviinţat, satisfăcându-i dorinţa.

— Bine, zâmbi Renco. Tu, pe de altă parte, spuse el rânjind strâmb la Bassario, m-ai face să ezit destul de mult. Acum du-te şi stai acolo.

Odată ce Bassario se dăduse deoparte, la câţiva paşi distanţă de noi, Renco se aplecă spre mine arătând spre sculptura de piatră din faţa noastră, ce reprezenta *rapa*.

— Codul e simplu: urmează coada *rapei*.

— Să urmez coada *rapei*... spusei eu, uitându-mă la totem. Şi într-adevăr, în spatele sculpturii se întindea o coadă lungă şi şerpuitoare de felină, arătând spre nord.

— Dar, spuse Renco deodată ridicându-şi degetul, nu orice totem trebuie urmat astfel. Aceasta e regula pe care o ştiu doar nobilii cei mai bătrâni. Şi mie mi-a explicat-o înalta preoteasă de la Coricancha când am ajuns acolo să luăm idolul.

— Şi care e regula? am întrebat.

— După primul totem, fiecare al doilea totem trebuie considerat a nu fi de încredere. În acele cazuri, trebuie să urmezi totemul în direcţia *Semnului Soarelui*.

— *Semnul Soarelui*?

— Un semn asemănător cu acesta, zise Renco, arătând micul semn triunghiular din naştere de sub ochiul său stâng, pata de un maroniu-închis de pe pielea sa, care arăta ca un munte răsturnat. La fiecare al doilea totem de după primul, continuă el, nu trebuie să urmăm coada *rapei*, ci să mergem în direcţia *Semnului Soarelui*.

— Ce se întâmplă dacă mergi în continuare după coada *rapei*? am întrebat. Duşmanii noştri nu-şi vor da seama până la urmă că merg în direcţia greşită când vor vedea că nu mai găsesc totemuri?

Renco îmi zâmbi.

— A, nu, Alberto. Mai sunt totemuri de găsit, chiar dacă mergi în direcţia greşită. Dar ele nu fac decât să-l ducă pe aventurierul încurcat din ce în ce mai departe de citadelă.

Şi astfel urmarăm totemurile prin pădurea tropicală.

Erau situate la intervale diferite – unele erau la doar câţiva kilometri de mers pe jos – aşa că trebuia să fim atenţi să mergem în linie dreaptă. Adeseori eram ajutaţi de reţeaua de râuri, căci uneori totemurile erau atent amplasate de-a lungul malurilor.

Urmând totemurile, am călătorit spre nord, traversând marele

bazin al pădurii tropicale, până când am ajuns la un nou platou care ducea în sus, spre munţi.

Acest platou se întindea de la nord la sud cât vedeai cu ochii – un podiş uriaş, acoperit de junglă, – o singură treaptă pe care Domnul nostru o construise pentru a-l ajuta să urce dinspre pădurea tropicală până la poalele muntelui. Era presărat cu cascade pe toată lungimea. Era într-adevăr un peisaj uluitor.

Ne-am căţărat pe latura răsăriteană stâncoasă a platoului, târând după noi canoele de stuf şi vâslele. Atunci am ajuns la un totem final care ne-a îndrumat în amonte, spre uriaşii munţi cu vârful acoperit de zăpadă, care se conturau ameninţător deasupra pădurii tropicale.

Am vâslit împotriva curentului uşor al râului, în ploaia torenţială de după-amiază. După un timp însă, ploaia s-a oprit şi, în ceaţa care i-a urmat, jungla a căpătat o calitate stranie. Lumea părea a fi ciudat de tăcută şi, în mod bizar, sunetele pădurii tropicale dispăruseră brusc.

Nicio pasăre nu mai ciripea. Nicio rozătoare nu mai foşnea prin subarboret.

Simţeam cum un fior de groază îmi cuprinde întreg corpul.

Ceva nu era în regulă acolo.

Probabil că şi Renco şi Bassario simţiseră acelaşi lucru, căci începuseră să vâslească mai încet, înmuindu-şi vâslele în tăcere în pelicula sticloasă de apă, ca şi cum n-ar fi îndrăznit să-i tulbure nefirească linişte.

Am trecut de un cot al râului şi, deodată, am văzut un oraş pe mal, cuibărit la baza unui şir muntos enorm. O structură impunătoare de piatră se înălţa semeţ în centrul unui mănunchi de mici colibe, iar un şanţ lat, ca acelea ce înconjoară cetăţile, împrejmuia întreaga enclavă.

Citadela Vilcafor.

Dar nici unuia dintre noi nu-i păsa cine ştie ce de marea citadelă. Nici nu am luat în seamă prea mult satul din jurul ei, transformat în ruine fumegânde.

Nu. Nu aveam ochi decât pentru trupuri, zecile de trupuri care zăceau chircite pe strada principală a oraşului, pline de sânge.

A DOUA MAŞINAŢIE

Luni, 4 ianuarie, ora 15:40

Race întoarse pagina, aşteptându-se să dea peste următorul capitol, dar nu era acolo. Aceasta, se pare, era ultima pagină din manuscris.

„La naiba”, îşi spuse în gând.

Se uită pe hubloul avionului Galaxy şi văzu motoarele montate pe aripa cenuşie şi culmile înzăpezite ale Anzilor ce alunecau pe sub ei.

Se uită spre Nash, care stătea de cealaltă parte a culoarului, lucrând pe un laptop.

— Asta e tot? întrebă el.

— Poftim? se încruntă Nash.

— Manuscrisul. Asta e tot ce avem?

— Vrei să spui că deja ai terminat de tradus?

— Mda.

— Ai descoperit unde se află idolul?

— Păi, într-un fel, spuse Race, uitându-se în jos la notiţele pe care le luase pe când traducea manuscrisul. Scrisese:

* PLECI DIN CUZCO – INTRI ÎN MUNŢI.

* SATE: RUMAC, SIPO. HUANCO. OCUYU.

* COLCO – RÂUL PAUCARTAMBO – CARIERA DE ACOLO.

* 11 ZILE – SE AJUNGE LA PĂDUREA TROPICALĂ.

* SATE DE PE RÂU: PAXU, TUPRA, ROYA.

* TOTEMURI DE PIATRĂ – SCULPTATE SUB FORMĂ DE FELINĂ – DUC LA CITADELA DE LA VILCAFOR.

* CODUL TOTEMURILOR – SE URMEAZĂ DIRECŢIA COZII RAPEI LA PRIMUL TOTEM.

* APOI, LA FIECARE AL DOILEA TOTEM, SE URMEAZĂ SEMNUL SOARELUI.

* AU URMAT TOTEMURILE SPRE NORD, TRAVERSÂND BAZINUL PĂDURII TROPICALE – AU AJUNS LA PLATOUL CARE DUCEA SPRE POALELE MUNŢILOR.

* LA ULTIMUL TOTEM AU MERS ÎN AMONTE – AU GĂSIT CITADELA ÎN RUINE.

— Cum adică *într-un fel?* întrebă Nash.

— Păi, asta e, replică Race. Manuscrisul se termină, practic, în mijlocul rândului, când ajung în oraşul Vilcafor. Evident, textul nu se încheie aici, dar continuarea nu e în documentele noastre. Nu mai adăugă şi că începea să găsească povestea destul de interesantă şi chiar *voia* să citească şi restul. Sunteţi sigur că asta e tot ce avem?

— Din păcate, da, spuse Nash. Amintiţi-vă că acesta nu e manuscrisul original, ci *o copie* parţială a lui, transcrisă de alt călugăr mulţi ani după ce Santiago a redactat originalul. Asta e tot ce avem, asta e tot ce-a reuşit celălalt călugăr să copieze după original.

Se încruntă.

— Speram că vom afla localizarea exactă a idolului din acest manuscris, dar dacă nu ne oferă asta, atunci vreau să ştiu generalităţile: unde să caut, de unde să încep. Avem tehnologia necesară pentru a depista cu precizie locul în care se află idolul *dacă* ştim de unde să ne începem căutarea. Şi din câte îmi dau seama, din ceea ce aţi citit până acum, se pare că aveţi suficiente informaţii ca să-mi spuneţi de unde să încep să caut. Aşadar, spuneţi-mi ce ştiţi.

Race îi arătă lui Nash notiţele sale, îi spuse povestea lui Renco Capac şi a evadării sale din Cuzco. Apoi îi povesti că, din ce citise, înţelesese că Renco reuşise să ajungă la destinaţie – o citadelă situată la baza Anzilor, cunoscută sub numele de Vilcafor. De asemenea, declară că, atât timp cât deţineau o anumită informaţie, manuscrisul explica în detaliu cum se putea ajunge la respectivul oraş.

— Şi care e acea informaţie? întrebă Nash.

— Presupunând că totemurile de piatră se află în continuare acolo, afirmă Race, trebuie să ştiţi ce este *Semnul Soarelui*. Dacă nu ştiţi ce e, atunci nu puteţi interpreta indicaţiile totemurilor.

Nash se încruntă şi se întoarse către Walter Chambers,

antropologul şi expertul în civilizaţia incaşă care şedea la câteva scaune distanţă.

— Walter, ştii ceva despre un *Semn al Soarelui* în cultura incaşă?

— *Semnul Soarelui*? O, da, desigur.

— Ce este?

Chambers ridică din umeri şi se apropie.

— În realitate, e doar un semn din naştere. Cam ca acela pe care-l are domnul profesor Race.

Făcu un semn cu bărbia spre ochelarii lui Race, arătând spre pata triunghiulară de culoare închisă pe care o avea sub ochiul stâng. Race se crispă. Din copilărie, nu putuse niciodată să suporte semnul acela. I se părea că arată ca şi cum ar avea pe faţă o pată întinsă de cafea.

— Incaşii credeau că semnele din naştere erau mărci ale distincţiei, spuse Chambers. Semne trimise chiar de zei. *Semnul Soarelui* era deosebit – o pată pe faţă, chiar sub ochiul stâng. Era deosebit fiindcă incaşii credeau că era trimis de cel mai puternic zeu al lor, Zeul Soarelui. Se considera o mare onoare să ai un copil cu un astfel de semn. *Semnul Soarelui* indica faptul că respectivul copil era deosebit şi că, într-un fel sau altul, era menit să facă lucruri măreţe.

Race interveni:

— Aşadar, dacă cineva ne-ar indica să urmăm o statuie în direcţia *Semnului Soarelui*, înseamnă că ne-ar spune să mergem spre stânga statuii?

— Exact, spuse Chambers, ezitând. Aşa *cred*.

— Cum adică aşa *crezi?* întrebă Nash.

— Păi, ştii, în ultimii zece ani au avut loc nişte dezbateri înfocate în rândurile antropologilor referitoare la situarea *Semnului Soarelui* pe partea stângă a feţei sau pe dreapta. Sculpturile incaşe şi ideogramele reprezintă universal *Semnul Soarelui* – în desene cu oameni, animale sau orice altceva – sub ochiul stâng al sculpturii. Totuşi, problemele apar atunci când citim texte spaniole cum ar fi *Relación* sau *Comentariile regale*, cu referire la oameni precum Renco Capac şi Tupac Amaru, care, din câte se spunea, ar fi purtat *Semnul*. Problema e că acele cărţi

spun că Renco şi Amaru aveau semnul sub ochiul *drept*. Şi imediat ce apare aşa ceva, confuzia preia controlul suprem.

— Şi *tu* ce crezi?

— Pe stânga, fără îndoială.

— Şi ar trebui să putem găsi drumul până la citadelă? spuse Nash cu îngrijorare.

— Puteţi avea încredere în mine de data asta, domnule colonel, afirmă Chambers încrezător. Dacă urmăm fiecare statuie spre stânga, vom găsi citadela.

Chiar atunci, un clinchet cristalin răsună de undeva din apropiere.

Race se răsuci. Se auzise de la laptopul lui Nash – probabil că tocmai primise un e-mail. Nash se duse înapoi la locul lui să-l citească.

Chambers se întoarse spre Race.

— E foarte incitantă toată treaba asta, nu?

— N-aş spune chiar „incitantă”, zise Race. El era doar mulţumit că reuşise să termine de tradus manuscrisul înainte de aterizarea la Cuzco. Dacă Nash avea de gând să se avânte în junglă după idol, el nu voia să participe.

Se uită la ceas.

Era 16:35. Se făcea târziu.

Chiar atunci, Nash apăru lângă el.

— Domnule profesor, rosti colonelul. Dacă vă încumetaţi, aş vrea să veniţi împreună cu noi la Vilcafor.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Race să ezite. Era un ordin, nu o întrebare.

— Parcă spuneaţi că dacă traduc manuscrisul înainte să aterizăm, nici nu va trebui să cobor din avion.

— Am spus că *s-ar putea* ca lucrurile să stea aşa. Vă amintiţi, probabil, că am mai spus şi că dacă *trebuie* să părăsiţi avionul, veţi avea o echipă de Berete Verzi care vor avea grijă de dumneavoastră. Şi aceasta e situaţia în care ne aflăm acum.

— De ce? întrebă Race.

— Am stabilit să fim aşteptaţi la Cuzco de două elicoptere, spuse Nash. Le vom folosi pentru a urma drumul lui Santiago din

aer. Din nefericire, credeam că manuscrisul va conţine o descriere mai detaliată a locului în care se află idolul, că va fi mai precis. Dar acum vom avea nevoie de dumneavoastră pentru călătoria spre Vilcafor, în caz că există vreo neconcordanţă între text şi teren.

Lui Race nu-i plăcea ce auzea. Considera că-şi dusese la bun sfârşit partea lui din înţelegere, iar gândul că va merge în pădurea amazoniană nu-l făcea să se simtă deloc în largul lui.

În plus, *tonul* cerinţei lui Nash îi sporea neliniştea. Avea sentimentul că, întrucât Nash îl avea la bordul avionului în drum spre Cuzco, opţiunile sale – capacitatea sa de a spune „nu” – erau extrem de limitate. Se simţea prins în capcană, obligat să meargă undeva unde nu-şi dorea. Asta nu făcea nicidecum parte din înţelegere.

— N-aş putea să rămân pur şi simplu la Cuzco? propuse el cu o mină patetică. Să păstrez contactul cu dumneavoastră de acolo?

— Nu, replică Nash. Nici vorbă. Vom sosi la Cuzco, dar nu vom pleca tot pe acolo. Avionul acesta şi întregul personal al armatei americane care ne aşteaptă la Cuzco vor părăsi oraşul la scurt timp după ce noi vom porni spre junglă cu elicopterele, îmi pare rău, domnule profesor, dar *am nevoie* de dumneavoastră. Am nevoie să mă ajutaţi să ajung la Vilcafor.

Race îşi muşcă buzele. *Dumnezeule...*

— Ei, atunci... bine, încuviinţă el reticent.

— Bine, zise Nash, ridicându-se în picioare. Foarte bine. Bun, parcă v-am auzit spunând mai devreme că aveţi şi nişte haine mai puţin elegante în geanta aceea, nu?

— Da.

— Ei bine, vă sugerez să vă schimbaţi. Acum vom merge în junglă.

Avionul survola munţii.

Race ieşi de la toaleta de pe puntea inferioară, îmbrăcat cu un tricou alb, cu blugi şi încălţat cu o pereche de tenişi negri – hainele pe care şi le luase pentru meciul de baseball din pauza de prânz. Purta şi o şapcă – o şapcă de baseball uzată, bleumarin, a echipei New York Yankees.

Îi văzu pe cei de la Beretele Verzi pe punte în faţa lui, pregătindu-se şi curăţându-şi armele pentru misiunea care-i aştepta. Unul dintre soldaţii din trupele de comando – un caporal mai în vârstă, cu părul roşcat, pe nume Jake Cochrane, poreclit Buzz – vorbea însufleţit în timp ce curăţa mecanismul de tragere al puştii M-16.

— Vă zic, băieţi, ce mama dracului, erau ca merişoarele, povestea el. Ca merişoarele. Am petrecut ca o jivină, cu Doreen cea de duzină. Domnilor, fiţi atenţi la ce vă spun, e fără îndoială cea mai bună curvă pe care-o poţi avea la banii ăştia în toată Carolina de Sud…

În momentul acela, Cochrane îl zări pe Race care stătea ascultând în uşa toaletei şi tăcu brusc.

Toţi ceilalţi soldaţi din Beretele Verzi se întoarseră pe călcâie şi atunci Race începu să se simtă stingher.

Era ca un intrus. Ca unul care nu făcea parte din gaşcă. Locul lui nu era acolo.

Îşi văzu garda de corp – pe sergentul cel înalt, Van Lewen – aşteptând în zona unde se aflau ceilalţi şi îi zâmbi.

— Salut.

Van Lewen îi zâmbi şi el.

— Cum merge treaba?

— Bine. Foarte bine, îngăimă Race jalnic.

Trecu de grupul, acum tăcut, de soldaţi aspri din Beretele Verzi şi ajunse la treptele abrupte care urcau înapoi spre puntea principală pentru pasageri.

În timp ce urca scările însă, îl auzi pe caporalul numit Cochrane mormăind ceva pe puntea cu provizii.

Ştia că n-ar fi trebuit să audă, dar auzise oricum.

Cochrane spusese:

— Fătălău nenorocit.

Se auzi o voce prin difuzor în timp ce Race se întorcea pe culoarul central din compartimentul pasagerilor.

— Acum începem să coborâm. Estimăm aterizarea la Cuzco în douăzeci de minute.

Revenind la locul lui, Race trecu pe lângă Walter Chambers.

Scundul savant cu ochelari avea în braţe notiţele lui Race şi încă o foaie de hârtie. Era un fel de hartă, marcată cu carioca.

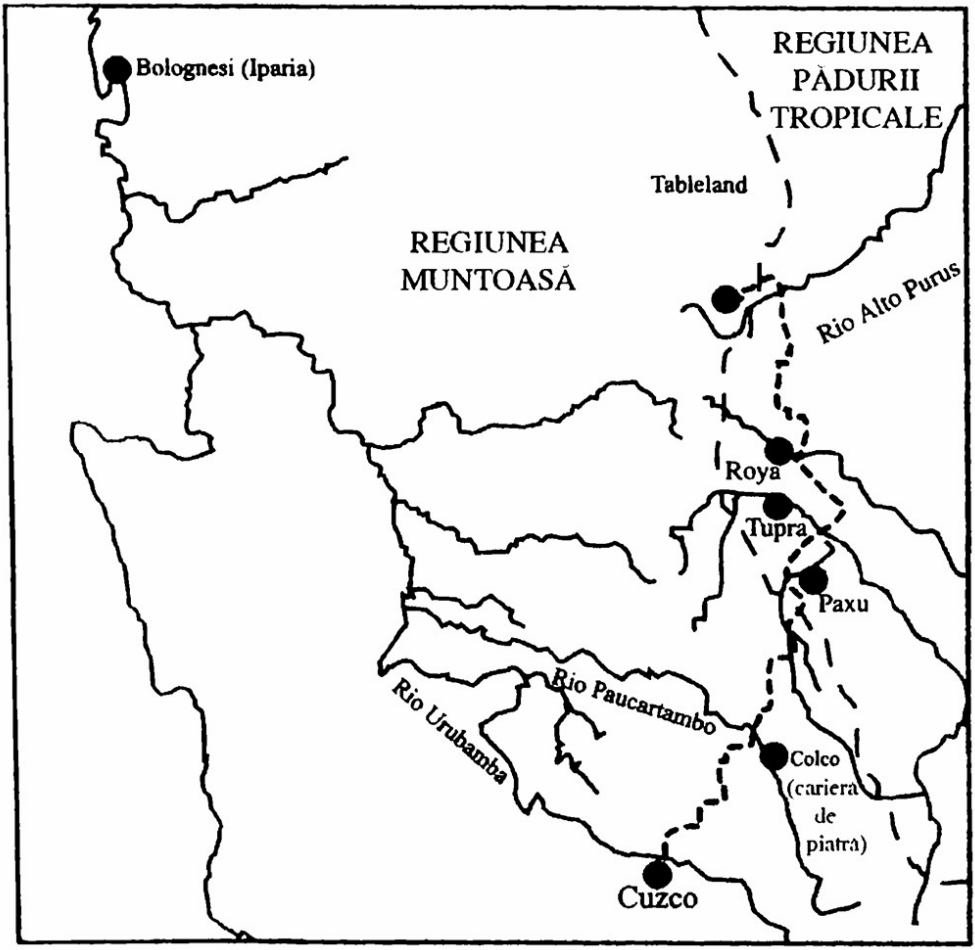

Chambers ridică privirea şi se uită la Race.

— A, domnule profesor, spuse el. Chiar cu dumneavoastră voiam să vorbesc. Vreau să clarificăm ceva. Notiţele astea de aici: „Paxu, Tupra şi Roya”, spuse el, arătând spre hârtiile lui Race. Sunt *în ordine,* nu? Adică, în ordinea în care le-a vizitat Renco.

— Sunt în aceeaşi ordine în care apar şi în manuscris.

— Bine, atunci.

— Auzi, Walter, continuă Race discuţia, aşezându-se lângă

Chambers. Speram să te pot întreba ceva.

— Ce anume?

— În manuscris, Renco pomeneşte de o creatură numită *titi* sau *rapa*. Ce e asta mai exact?

— A, *rapa*, spuse Chambers dând din cap aprobator. Hmm, da, da. Nu e tocmai domeniul meu, dar ştiu câte ceva despre ea.

— Şi?

— Ca multe alte culturi sud-americane, şi incaşii aveau o fascinaţie neobişnuită pentru felinele mari. Construiau statui închinate lor, atât mari, cât şi mici, iar uneori făceau basoreliefuri uriaşe cu feline pe un întreg versant stâncos de munte. Păi, oraşul Cuzco a fost chiar *construit* sub formă de puma. Totuşi, fascinaţia aceasta pentru marile feline este un fenomen destul de ciudat, din moment ce America de Sud e cunoscută pentru faptul că *îi lipsesc* marile feline. Singurele feline mari indigene sunt jaguarul – sau pantera – şi puma, care, de fapt, sunt doar feline de talie medie. Nici nu se compară ca dimensiuni cu tigrul, care e cea mai mare dintre toate felinele.

Chambers se întoarse în scaun.

— Cu *rapa*, în schimb, e cu totul altă poveste. E mai mult o versiune sud-americană a lui Bigfoot sau a monstrului din Loch Ness. E o creatură legendară, o panteră neagră enormă. Ca şi în cazul lui Bigfoot şi al lui Nessie, se aude o dată la câţiva ani că a fost văzută – fermierii din Brazilia se plâng că le-au fost atacate vitele, turiştii de pe Traseul Incaş spre Peru susţin că văd feline mari alergând noaptea şi, ocazional, câte un localnic e găsit ucis cu sânge rece prin zonele de şes din Columbia. Dar niciodată nu se găseşte vreo dovadă. Există câteva fotografii, dar toate au fost discreditate – doar instantanee neclare, prost focalizate, care ar putea surprinde orice, de la o panteră bătrână comună la un urs cu ochelari.

— Aşadar, e un mit, spuse Race. Un mit al felinei uriaşe.

— Nu treceţi atât de uşor peste miturile felinelor uriaşe, domnule profesor Race, replică Chambers. Sunt destul de des întâlnite prin toată lumea. India. Africa de Sud. Siberia. Şi s-ar putea să te surprindă să afli că părerile cele mai înflăcărate cu privire la veridicitatea acestor mituri vin chiar din Anglia.

— Din Anglia?

— Fiara din Exmoor, Fiara din Bahn. Feline uriaşe care bântuie prin zonele mlăştinoase noaptea târziu. Niciodată nu sunt prinse. Niciodată nu sunt fotografiate. Dar urmele lor sunt adeseori găsite prin noroi. Dumnezeule, dacă e adevărat că au fost văzute, probabil Câinele din Baskerville nu era un câine, ci, de fapt, o *felină* uriaşă.

Race râse înfundat când auzi asta şi îl lăsă pe Chambers să lucreze. Reveni la locul lui. Imediat ce se aşeză însă, simţi că cineva lua loc alături de el. Era Lauren.

— A, şapca norocoasă, remarcă ea, uitându-se la şapca albastră cu echipa Yankees pe care o purta Race. Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată, dar niciodată n-am putut să suport şapca asta nenorocită.

— Mi-ai spus, zise Race.

— Dar tu tot o purtai.

— E o şapcă bună.

Ochii lui Lauren alunecară de-a lungul tricoului, a blugilor şi a tenişilor lui Nike, măsurându-l. Race observă că ea era îmbrăcată cu o cămaşă kaki groasă, cu mânecile suflecate, nişte pantaloni kaki şi o pereche de bocanci solizi de munte.

— Drăguţă ţinută, constată ea, înainte ca el să apuce să afirme exact acelaşi lucru.

— Ce pot să spun? se apără el. Când mi-am luat lucrurile azi înainte să plec la serviciu nu mă aşteptam să ajung în junglă.

Lauren îşi dădu capul pe spate şi râse. Era acelaşi râs pe care Race şi-l amintea din vremurile de demult. Absolut teatral şi de o sinceritate cu totul îndoielnică.

— Uitasem cât de *sec* eşti, spuse ea.

Race zâmbi uşor şi îşi înclină capul.

— Cum ţi-a mers, Will? întrebă ea cu blândeţe.

— Bine, minţi el. Şi ţie? Evident, ai realizat foarte multe. Adică, mamă, să ajungi la DARPA…

— Viaţa e bună, zise ea. Viaţa e foarte bună. Ascultă, Will… Şi iată că venise momentul de trecere. Lauren se pricepuse întotdeauna să treacă direct la subiect. Voiam doar să-ţi vorbesc înainte să aterizăm. Voiam doar să-ţi spun că nu vreau ca ceea

ce s-a întâmplat între noi să ne incomodeze în ceea ce facem aici. N-am vrut niciodată să te rănesc…

— Nu m-ai rănit, zise Race, poate puţin prea repede. Privi în jos, spre şireturi. Adică, n-a fost nimic care să nu treacă după un timp.

Ceea ce nu era chiar adevărat.

Îi trebuise mult mai mult decât „un timp” ca să-şi revină după despărţirea de Lauren O’ Connor.

Relaţia lor fusese genul clasic de legătură: cuplul nepotrivit tipic în facultate. Race era inteligent, dar nu avea bani. Lauren era sclipitoare, iar familia ei avea bani de aruncat pe fereastră. Race venise la USC cu o bursă sportivă parţială. Pentru că juca în echipa de fotbal a facultăţii, i se plătea jumătate din taxa de şcolarizare. Reuşise să adune cealaltă jumătate lucrând noaptea ca barman la clubul local. Părinţii lui Lauren îi plătiseră toate taxele integral, în avans.

Au fost împreună doi ani. Jucătorul de fotbal cu note bunişoare, dar nu spectaculoase, la limbi străine, şi studenta înaltă şi frumoasă specializată în ştiinţe, care lua nota maximă la toate examenele.

Lui Race îi plăcuse la nebunie timpul petrecut împreună. Lauren avea tot ceea ce-şi dorise de la o parteneră – era inteligentă, deschisă şi poseda un simţ al umorului înţepător. La petrecerile sportivilor ieşea în evidenţă asemenea soarelui într-o zi înnorată. Şi când îl căuta cu privirea prin încăpere şi îi zâmbea imediat ce-l găsea, el simţea că se topeşte.

S-a îndrăgostit de ea.

Iar apoi Lauren a câştigat o bursă de un an la MIT, unde urma să studieze fizica teoretică sau ceva de genul ăsta. A plecat. El o aştepta. Acum devenise clasica relaţie de la distanţă. Dragoste la telefon. Race îi era fidel. Trăia în aşteptarea conversaţiei telefonice săptămânale.

Apoi, ea s-a întors.

El era la aeroport şi o aştepta cu inelul în buzunar. Îşi spusese discursul de o mie de ori, reuşise să găsească interpretarea perfectă ca să se lase în genunchi exact în momentul ideal şi să o

ceară.

Când însă a trecut prin poarta de Sosiri în ziua aceea, avea deja un inel cu diamant pe inelar.

— Will. Îmi pare rău, i-a spus ea. Dar… uite… am cunoscut pe altcineva.

Race nici n-a apucat să scoată inelul din buzunar.

Aşa că şi-a petrecut restul timpului afundat cu nasul în cărţi, hotărât să rămână singur şi incredibil de nefericit.

Absolvise al patrulea din seria specializată în limbi antice şi, spre surprinderea sa totală, a primit o ofertă să predea la Universitatea din New York. Cum nu-şi dorea să facă altceva – decât, poate, să-şi taie venele – a acceptat.

Iar acum, acum era un umil profesor de filologie şi lucra într-un vechi birou din New York City, în timp ce ea era fizician teoretician şi făcea parte din cea mai avansată echipă a celui mai respectat departament de tehnologie al Armatei Statelor Unite. Hmmm.

Race nu se gândise că o va mai revedea vreodată. Şi, reflectă el, nici *nu şi-ar fi dorit asta.* Totuşi, când Frank Nash îi pomenise numele mai devreme în dimineaţa aceea, ceva se declanşase în interiorul lui. Voia să vadă cum ajunsese.

Ei bine, acum văzuse şi ceea ce observa era clar – reuşise să ajungă cu al dracului de mult mai departe decât el.

Race clipi şi îşi reveni.

Se întoarse în prezent şi se trezi holbându-se la verigheta ei.

„Ce Dumnezeu, revino-ţi!” îşi zise în gând.

— Frank mi-a povestit că ai făcut treabă bună cu manuscrisul, spuse Lauren.

Race tuşi, dregându-şi glasul şi mintea.

— Am făcut cât m-am priceput. Adică, ce naiba, nu e fizică teoretică, dar asta… ei bine, asta fac eu.

— Ar trebui să fii mândru de ceea ce faci, spuse ea. Iar apoi îi zâmbi. Îmi pare bine să te revăd, Will.

Race îi zâmbi şi el cât de frumos putu.

Apoi ea se ridică în picioare şi se uită în jur.

— Bun, oricum, ar trebui să mă întorc la locul meu. S-ar părea

că suntem pe punctul de a ateriza.

După-amiaza era pe sfârşite când aeronava Galaxy ateriză greoi pe o pistă particulară prăfuită de la marginea văii Cuzco.

Echipa coborî din avion în camionul militar care călătorise până în America de Sud în cala uriaşului avion. Vehiculul masiv ieşi pe rampa de încărcare din faţă şi porni imediat spre nord, de-a lungul unei străzi prost pavate ce se îndrepta spre râul Urubamba.

Era un drum cu hârtoape. Race şedea în spatele camionului alături de garda sa de corp, sergentul Van Lewen.

Ceilalţi membri ai echipei – cei trei oameni de la DARPA, Nash, Lauren şi fizicianul cu faţă de şoim, Copeland, Chambers, antropologul, şi Gaby Lopez, o tânără latino-americană de o frumuseţe uimitoare, care era arheologul echipei – stăteau cu toţii cu propriile gărzi de corp din rândul Beretelor Verzi.

La un moment dat, camionul merse pe coama unui deal şi Race văzu dedesubt valea Cuzco, în toată lungimea sa.

Pe partea stângă a văii, situată pe un deal acoperit de iarbă deasă şi verde, se aflau ruinele Sacsayhuaman-ului, fortăreaţa puternică despre care citise cu atât de puţin timp în urmă. Cele trei niveluri gargantueşti încă mai puteau fi distinse, dar timpul şi intemperiile le ştirbiseră aspectul maiestuos. Ceea ce acum patru sute de ani fusese o fortăreaţă magnifică şi impunătoare, demnă de priviri regeşti, ajunsese acum o ruină ce stătea să se prăbuşească, potrivită doar pentru ochii turiştilor.

Spre dreapta, Race văzu o întindere de acoperişuri roşcate – oraşul modern Cuzco, al cărui zid înconjurător fusese înlăturat de mult. Dincolo de acoperişuri se întindeau munţii sudici din Peru – sterpi, maronii şi aspri, la fel de pustii pe cât de spectaculoase erau crestele acoperite de zăpadă ale Anzilor dinspre nord.

După zece minute, camionul ajunse la râul Urubamba, unde-l întâmpină un bărbat de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat cu un costum alb de in şi cu o panama crem. Numele lui era Nathan Sebastian şi era locotenent în armata Statelor Unite.

În spatele lui Sebastian, plutind leneş pe râu lângă un debarcader în formă de T, se aflau două elicoptere militare.

Erau modele Bell Textron UH-1N – Huey. Dar aceste două Huey-uri erau uşor modificate. Tălpile lungi şi subţiri de aterizare fuseseră înlăturate şi înlocuite cu două pontoane ca nişte teci care pluteau pe suprafaţa râului. Race văzu că unul din elicoptere avea o galerie de dispozitive electronice cu aspect complex, suspendate sub botul ca de broască.

Camionul militar se opri patinând lângă debarcader, iar Race şi ceilalţi coborâră şi se adunară laolaltă.

Locotenentul Sebastian se îndreptă direct spre Nash.

— Elicopterele sunt pregătite, domnule colonel, exact cum aţi cerut.

— Foarte bine, domnule locotenent, spuse Nash. Şi concurenţii noştri?

— Am efectuat o scanare SAT-SN acum zece minute, domnule colonel. Romano şi echipa lui se află în momentul de faţă în zbor deasupra Columbiei, în drum spre Cuzco.

— Doamne, sunt deja deasupra Columbiei, rosti Nash, muşcându-şi buza. Câştigă teren faţă de noi.

— Momentul estimat al aterizării lor la Cuzco e peste trei ore, domnule colonel, îl informă Sebastian.

Nash se uită la ceas. Era ora 17:00.

— Atunci nu avem prea mult timp, constată el. Să încărcăm elicopterele şi să pornim.

Când Nash vorbea, Beretele Verzi deja începuseră să încarce şase valize mari Samsonite în cele două Huey-uri. Odată stivuite acestea, cei doisprezece membri ai echipei se împărţiră în două grupuri de câte şase şi urcară la bord.

Cele două elicoptere decolară de pe râu, lăsându-l pe Nathan Sebastian pe debarcader, preocupat să nu-i zboare pălăria caraghioasă.

Cele două Huey-uri se înălţară deasupra vârfurilor înzăpezite ale munţilor.

Race stătea în partea din spate a celui de-al doilea elicopter, privind înmărmurit spectaculoasele trecători din munţi care treceau cu viteză pe sub ei.

— Toată lumea, atenţie, se auzi vocea lui Nash în căşti.

Estimez că ne-au mai rămas vreo două ore de lumină. Şi aş vrea să facem asta cât mai mult pe lumină. Prima sarcină este să găsim acel prim totem. Walter? Gaby?

Nash îi avea pe Chambers şi pe Gaby Lopez alături de el în elicopterul din faţă. Cele două Huey-uri zburau pe deasupra munţilor, îndreptându-se dincolo de râul Paucartambo, în direcţia celor trei sate de pe malul râului pomenite în *Manuscrisul Santiago*: Paxu, Tupra şi Roya.

Conform manuscrisului, aveau să găsească primul totem lângă ultimul oraş menţionat, Roya. Acum depindea de Chambers şi Lopez, de antropolog şi de arheolog, să deducă situarea actuală exactă a acelui oraş riveran.

Şi, cugetă Race, iată că dacă lui Renco Capac şi lui Alberto Santiago le luase unsprezece zile să reuşească, pentru ei durase doar cincizeci de minute. După ce plutiseră deasupra vârfurilor ascuţite şi crestate ale Anzilor vreme de mai bine de o oră, deodată – în toată splendoarea – munţii alunecară în spatele lor şi Race văzu o mare spectaculoasă de frunziş verde uniform ce se întindea dincolo de linia orizontului. Era o imagine uimitoare. Începutul vastului bazin al fluviului Amazon.

Zburau spre nord-est, la altitudine mică deasupra pădurii, palele rotoarelor celor două elicoptere zvâcnind puternic în aerul liniştit al după-amiezii.

Survolau nişte râuri, linii cafenii lungi şi groase care şerpuiau prin pădurea de nepătruns. Uneori vedeau rămăşiţele vechilor sate de pe malurile apelor, unele având ruine de piatră în mijlocul pieţelor centrale, altele fiind pur şi simplu acoperite de buruieni.

Într-un punct al călătoriei, Race văzu strălucirea de un galben pal a luminilor electrice ridicându-se deasupra liniei întunecate a orizontului.

— Mina de aur *Madre de Dios,* spuse Lauren, aplecându-se peste el ca să se uite şi ea la acea strălucire. Una dintre cele mai mari mine deschise din lume, dar şi una dintre cele mai îndepărtate. Aici nu vom mai vedea nimic altceva care să semene a civilizaţie. Doar un mare con de pământ scufundat în subteran. Auzisem că a fost abandonată la un moment dat anul

trecut. S-ar părea că a fost redes…

În momentul acela, prin radio se auzi zgomot de voci animate de emoţie. Chambers şi Lopez vorbeau înflăcărat, spunând ceva despre satul care se afla exact sub cele două Huey-uri.

Următoarea voce pe care se auzi îi aparţinea lui Frank Nash. Le ordona elicopterelor să aterizeze.

Cele două Huey-uri aterizară într-o poiană pustie de pe malul unui râu, aplecând la pământ firele lungi de iarbă sub forţa curentului descendent. Nash, Chambers şi Lopez coborâră cu toţii din elicopter.

Câteva monumente de piatră acoperite de muşchi se ridicau în centrul poienii înverzite. După câteva minute de examinare a monumentelor şi de comparare a constatărilor cu informaţiile din caietele lor, Chambers şi Lopez se puseră de acord că acesta era aproape sigur locul satului Roya.

După ce identitatea satului a fost confirmată, Race şi restul echipei coborâră din elicoptere şi întreprinseră o cercetare a junglei înconjurătoare. Zece minute mai târziu, Lauren descoperi primul totem de piatră cam la cinci sute de metri spre nord-est faţă de localitate.

Race se uita fix la uriaşul totem, cuprins de uimire.

În realitate, era infinit mai înfricoşător decât şi-ar fi imaginat.

Avea o înălţime de aproape trei metri şi era integral sculptat în piatră. Era acoperit de semne ale vandalismului – crucifixuri şi simboluri creştine care fuseseră scrijelite pe el de conchistadorii cu frica lui Dumnezeu în urmă cu patru sute de ani.

Cu toate acestea, sculptura din piatră ce o reprezenta pe *rapa* nu semăna cu nimic din ce mai văzuse. Era absolut îngrozitoare.

Era umedă toată, apa picurând de pe ea. Iar stratul acesta de umezeală avea un efect cu adevărat straniu asupra sculpturii – într-adevăr, făcea să pară că statuia de piatră era vie.

Race înghiţi în sec stând în faţa acestui totem atât de vechi.

„Dumnezeule.”

Acum că găsiseră primul totem, membrii echipei se grăbiră să se întoarcă la elicoptere şi decolară rapid.

Elicopterul lui Nash zbura primul, la altitudine mică deasupra junglei, în direcţia indicată de coada sculpturii.

Prin căşti, Race auzi vocea lui Nash:

— … porniţi magnetometrul. După ce detectăm următorul totem, vom reveni la reflectoare…

— Am înţeles…

Race se încruntă. Voia să întrebe pe cineva ce e acela un magnetometru, dar nu voia să pară şi mai ignorant în faţa lui Lauren decât părea deja.

— E un dispozitiv folosit de arheologi pentru a detecta relicvele îngropate sub pământ, spuse Lauren, zâmbindu-i prefăcut.

„La naiba”, îşi zise el în gând.

— Se mai folosesc la scară largă şi de către companiile de explorare a resurselor, pentru a detecta rezervele subterane de ţiţei sau de minereu de uraniu, adăugă ea.

— Şi cum funcţionează?

— Un magnetometru cu cesiu, ca acela pe care-l folosim acum, detectează variaţiile minore de la nivelul câmpului magnetic al Pământului – variaţii care sunt produse de obiectele care întrerup fluxul ascendent al respectivului câmp magnetic. Arheologii din Mexic folosesc magnetometrele de ani de zile pentru a găsi ruine aztece îngropate. Noi îl folosim pe al nostru pentru a depista următorul totem de piatră.

— Dar totemurile sunt la suprafaţă, observă Race. Nu ar apărea o problemă dacă magnetometrul depistează copaci sau animale?

— Poate fi o problemă, spuse Lauren. Dar nu şi aici. Nash trebuie să-şi fi reglat cititorul să detecteze doar obiecte de o anumită densitate şi situate la o anumită adâncime. Copacii au o densitate de aproximativ 0,85 grame pe centimetru cub, iar animalele, fiind alcătuite din muşchi, grăsime şi oase, sunt doar puţin mai dense. Piatra incaşă, în schimb, e de vreo zece ori mai densă decât cel mai gros copac din pădurea tropicală…

— Bine, oameni buni, se auzi deodată vocea lui Nash. Am detectat ceva. Exact în faţă. Caporal, reflectorul.

Şi aşa continuară.

În următoarea oră, pe măsură ce lumina se împuţina şi

umbrele munţilor deveneau din ce în ce mai lungi şi mai reci, Race auzea cum Nash, Chambers şi Lopez depistau totem după totem. După ce magnetometrul găsea fiecare monument, trebuia să plutească uşor cu Huey-ul deasupra lui şi să-l ilumineze cu reflectorul de un alb orbitor al elicopterului. Apoi, în funcţie de ce totem descopereau, mergeau fie în direcţia cozii, fie spre stânga creaturii, în direcţia *Semnului Soarelui*.

Cele două elicoptere zburau spre nord, de-a lungul masivului platou în trepte ce separa munţii de pădurea tropicală.

Exact la căderea nopţii, Race auzi din nou vocea lui Nash.

— Bine, urcăm de-a lungul platoului, spuse el. Văd o cascadă mare ce curge peste el…

Race se ridică de la locul lui şi merse în faţă privind afară prin parbrizul elicopterului său. Văzu cum Huey-ul lui Nash se ridica deasupra unei cascade minunate care marca sfârşitul platoului.

— Bine… Acum urmăm râul…

Se făcea din ce în ce mai întuneric şi, în curând, Race nu mai putea vedea decât luminile roşii din spatele elicopterului lui Nash ce se afla în faţă, lumini care se întorceau şi se înclinau pe măsură ce Huey-ul urma calea marelui râu negru de sub ei, iar raza reflectorului său se juca peste unduirile de la suprafaţa apei. Se îndreptau spre vest acum, spre peretele montan ce se înălţa deasupra pădurii tropicale.

Dintr-odată, Race văzu cum elicopterul lui Nash virează strâns spre dreapta, pe după o cotitură a râului bogat împădurită.

— Stai puţin, se auzi vocea lui Nash.

Race se uită înainte prin parbriz. Elicopterul lui Nash începu să plutească pe deasupra malului drept al râului.

— Stai puţin… văd o poiană. Pare a fi acoperită cu iarbă şi muşchi, dar… Stai, uite acolo. În regulă, oameni buni, îl văd. Abia disting ruinele unei clădiri înalte sub formă de piramidă… Pare a fi citadela. Bine, fiţi pregătiţi. Fiţi pregătiţi pentru aterizare.

Exact în momentul în care Huey-urile lui Nash aterizau în oraşul Vilcafor, trei alte aeronave militare mult mai mari soseau pe aeroportul din Cuzco.

Erau un uriaş avion de marfă C-17 Globemaster III şi două

aparate de luptă F-14, escortele marelui avion de transport. Cele trei avioane rulară rapid şi se opriră la capătul pistei de aterizare, unde fură întâmpinate de un mănunchi de alte aparate de zbor care sosiseră în Cuzco doar cu câteva minute mai devreme.

Trei elicoptere CH-53E Super Stallion stăteau la capătul pistei, în aşteptarea Globemaster-ului. Aeronavele Super Stallion ofereau o imagine impunătoare – erau mari şi masive, cele mai puternice elicoptere „heavy-lift” din lume.

Transferul se făcu rapid.

Trei siluete întunecate săriră imediat din Globemaster şi alergară pe pistă spre elicoptere. Unul dintre bărbaţi – mai scund decât ceilalţi doi, negru, purtând o pereche de ochelari cu rame aurii – ducea ceva sub braţ, un obiect care arăta ca o carte mare, legată în piele.

Cei trei săriră la bordul unuia dintre elicopterele Super Stallion. Imediat ce se îmbarcară, cele trei aparate decolară de pe pistă şi porniră spre nord.

Dar nu plecară neobservate.

La distanţă de aeroport, urmărind elicopterele printr-un binoclu, stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum de in alb şi purtând pe cap o pălărie panama crem.

Locotenentul Nathan Sebastian.

*

Cele două Huey-uri ale lui Frank Nash aterizară uşor pe râul de lângă ruinele de la Vilcafor, în lumina difuză a amurgului, sub o ploaie torenţială.

După ce elicopterele intrară în contact cu suprafaţa râului, cei doi piloţi manevrară maşinăriile astfel încât tălpile acestora să se sprijine de noroiul moale al malului.

Soldaţii din Beretele Verzi săriră primii pe mal, având pregătite puştile M-16. Membrii civili ai echipei păşiră în noroi după ei. Race coborî ultimul dintre toţi şi rămase la marginea râului – neînarmat – privind înmărmurit ruinele citadelei din Vilcafor.

Satul era, practic, alcătuit dintr-o stradă principală acoperită cu iarbă, stradă ce se întindea pe aproape o sută de metri de la râu. Era mărginită de ambele părţi de colibe de piatră fără acoperiş, acoperite de buruieni şi muşchi. De fapt, întreg târgul era

acoperit de frunziş – era ca şi cum pădurea tropicală din jur se trezise la viaţă şi îl înghiţise cu totul.

La capătul străzii dinspre Race se aflau un râu şi rămăşiţele şubrede ale unui vechi chei de lemn. La celălalt capăt al străzii – înălţându-se deasupra târgului ca un fel de zeu protector – se găseau ruinele marii citadele piramidale.

În realitate, citadela nu era mai mare decât o casă cu etaj de la periferia unui oraş. Dar era construită dintr-o rocă ce avea un aspect mai solid decât majoritatea celor văzute de Race până atunci. Era exact aceeaşi zidărie incaşă despre care citise în manuscris. Lespezi uriaşe de formă pătrată fuseseră asamblate la un loc de zidarii incaşi şi apoi aliniate perfect cu celelalte lespezi identice. Nu era nevoie de niciun fel de mortar şi nici nu se folosise deloc.

Citadela era alcătuită din două etaje, ambele de formă circulară – nivelul superior fiind un cerc concentric mai mic, situat deasupra unui cerc mai mare.

Totuşi, întreaga structură părea bătută de vreme şi uzată, dărăpănată şi decrepită. Zidurile de piatră ce intimidau odinioară erau acum străbătute de vinişoare verzi şi de o reţea de crăpături bifurcate. Întregul nivel superior era deteriorat şi se prăbuşea. Nivelul inferior era încă în mare parte intact, dar complet năpădit de buruieni. O lespede mare stătea înclinată sub un unghi ciudat în interiorul intrării principale în clădire.

În afară de citadelă, mai exista o altă caracteristică dominantă a satului.

Vilcafor era înconjurat de un şanţ uriaş rămas fără apă – un canal enorm în formă de potcoavă, care înconjura întreaga localitate, începând de la malul râului şi terminându-se tot la malul râului. Două mari diguri de piatră împiedicau apa din râu să pătrundă în şanţ.

Trebuie să fi avut cel puţin cinci metri lăţime şi cam tot atâta adâncime. Desişuri încâlcite de tufe cu spini şerpuiau de-a lungul fundului secat al şanţului. Două vechi punţi de lemn îl traversau, de o parte şi de alta a satului. Asemenea întregii aşezări, şi acestea fuseseră copleşite de năpăditoarea pădure tropicală. Bârnele de lemn erau vârstate de vinişoare verzi răsfirate.

Race stătea nemişcat la capătul vechii străzi incaşe, iar ploaia torenţială i se scurgea de pe cozorocul şepcii.

Simţea că pătrunsese în altă lume.

O lume străveche.

O lume periculoasă.

— Nu sta prea mult aproape de apă, spuse Lauren trecând pe lângă el.

Race se întoarse, fără să înţeleagă. Lauren îşi porni lanterna şi o îndreptă către râul din spatele lui.

Era ca şi cum cineva tocmai ar fi aprins lumina de la Comutator.

Race îi văzu imediat. Licărind în lumina lanternei lui Lauren.

Nişte ochi.

Mai bine de *cincizeci* de perechi de ochi ce răzbăteau din apa neagră, ca o cerneală, îl fixau de la suprafaţa stropită de ploaie a apei.

Se întoarse rapid către Lauren.

— Aligatori?

— Nu, explică Walter Chambers, apropiindu-se. *Melanosuchus niger*. Caimani negri. Cel mai mare crocodilian de pe continent. După unii, cel mai mare din lume. Sunt mai mari ca orice aligator şi, anatomic, seamănă mai mult cu un crocodil. De fapt, caimanul negru e strâns înrudit cu *Crocodylus porosus*, crocodilul australian de apă sărată.

— Cât de mari sunt? întrebă Race. Nu vedea decât constelaţia sinistră de ochi din faţa lui. Nu avea cum să-şi dea seama ce dimensiuni aveau, în realitate, reptilele din apă.

— Au aproape şapte metri, îi spuse Chambers pe un ton voios.

— *Şapte metri.* Cam cât cântăresc? întrebă Race.

— În jur de o mie de kilograme.

„Minunat”, îşi zise Race ironic.

Caimanii din râul înnegurat începură să se înalţe în apă şi Race le văzu spatele crocodilian împlătoşat şi solzii ascuţiţi de pe coadă.

Arătau ca nişte movile întunecate ce pluteau pe apă. Nişte movile uriaşe şi masive.

— N-au să iasă din apă, nu?

— S-ar putea să iasă, spuse Chambers. Dar probabil nu o vor face. Majoritatea crocodilienilor preferă să-şi ia victimele prin surprindere la marginea apei, atacând chiar de la adăpostul acesteia. Şi deşi caimanii negri sunt vânători nocturni, rareori ies din apă seara, din simplul motiv că e prea frig. Asemenea tuturor reptilelor, trebuie să-şi regleze temperatura corpului.

Race se îndepărtă de mal.

— Caimani negri, mormăi el. Minunat.

Frank Nash stătea singur, cu mâinile încrucişate la capătul străzii principale din Vilcafor. Se uita în gol la vechiul sat decrepit dinaintea lui.

Troy Copeland apăru lângă el.

— A sunat acum Sebastian de la Cuzco. Romano tocmai a trecut prin aeroportul de acolo. A sosit cu un Globemaster, escortat de Tomcat. Apoi a luat câteva elicoptere şi a plecat în direcţia asta.

— Ce fel de elicoptere?

— Super Stallion. Trei.

— Doamne, spuse Nash. Un CH-53E Super Stallion încărcat la maximum ar putea duce până la 55 de soldaţi înarmaţi până în dinţi. Iar ei au *trei*. Aşadar, Romano şi-a adus şi arsenalul. Noi în cât timp am ajuns aici de la Cuzco? întrebă Nash prompt.

— Cam în două ore şi patruzeci de minute, răspunse Copeland.

Nash se uită la ceas.

Era 19:45.

— Ajung mai repede cu Stallion-urile, spuse el, dacă urmează corect indicaţiile totemurilor. Trebuie să ne mişcăm rapid. Aş spune că avem cam două ore până să ajungă aici.

Cei şase soldaţi din Beretele Verzi scoaseră cu greu valizele Samsonite din elicoptere, aducându-le pe strada principală din Vilcafor.

Nash, Lauren şi Copeland începură să le deschidă imediat, scoţând la iveală o rezervă secretă de echipamente de înaltă tehnologie – laptopuri Hexium, lentile telescopice cu infraroşii şi nişte recipiente de inox cu o alură foarte futuristă.

Cei doi profesori universitari, Chambers şi Lopez, erau mai încolo, chiar în satul propriu-zis, şi analizau citadela şi structurile înconjurătoare.

Race – acum echipat cu un hanorac verde de armată care să-l protejeze de ploaie – se duse să-i ajute pe soldaţii din Beretele Verzi să descarce bagajele din elicoptere.

Ajunse la malul râului şi dădu peste Buzz Cochrane, care vorbea cu cel mai tânăr membru al echipei lor, un caporal cu figură proaspătă, promovat de curând, pe nume Douglas Kennedy. Sergentul Van Lewen şi comandantul Beretelor Verzi, căpitanul Scott, se făcuseră nevăzuţi.

— Serios acum, Doogie, nici vorbă să fie de nasul tău, spunea Cochrane.

— Ştiu şi eu, Buzz, spuse alt soldat din trupele comando. Eu zic că *ar trebui* s-o invite în oraş.

— Ce idee bună! exclamă Cochrane, întorcându-se spre Kennedy.

— Ia mai tăceţi, băieţi, bombăni Doug Kennedy cu un accent sudic marcat.

— Nu, serios, Doogs, de ce nu te duci pur şi simplu la ea să o inviţi în oraş?

— Ţi-am zis să taci, spuse Kennedy, scoţând cu greu un geamantan Samsonite din elicopter.

Douglas Kennedy avea douăzeci şi trei de ani, era subţire şi de o frumuseţe juvenilă, cu ochi verzi, sinceri şi tuns zero. Şi era tare necopt. Porecla lui, „Doogie”, se referea la firea directă şi candidă a personajului principal dintr-un vechi serial de televiziune, *Dr. Doogie Howser,* părând că împărtăşea multe dintre trăsăturile acestuia. Era şi un nume cam „stângaci”, care sugera o oarecare inocenţă, fiind astfel şi mai potrivit pentru Doogie. Era foarte timid – şi mai ales stângaci – când venea vorba de femei.

— Care-i treaba? întrebă Race ajungând lângă ei.

Cochrane se întoarse – îl măsură imediat pe Race din cap până în picioare – şi apoi îşi îndepărtă privirea şi spuse:

— Ei, l-am prins pe Doogie zgâindu-se la tânăra arheologă de acolo şi îl sâcâiam şi noi prieteneşte.

Race se întoarse şi o văzu pe Gaby Lopez, arheologul echipei, stând aproape de citadelă împreună cu Walter Chambers.

Fără îndoială, era foarte frumoasă. Avea părul închis la culoare, un ten hispanic splendid şi un corp ferm şi unduitor. La douăzeci şi şapte de ani, câţi auzise Race că are, era cel mai tânăr conferenţiar de la Catedra de Arheologie a Universităţii Princeton. Gaby Lopez era o tânără foarte inteligentă.

Race se abţinu să nu ridice din umeri. Doogie Kennedy nu ţintise chiar jos.

Cochrane îl lovi energic pe Doogie pe spate şi scuipă tutunul pe care-l mesteca.

— Nu-ţi face griji, băiete. Scoatem noi bărbatul din tine. Adică, uită-te şi tu la tânărul Chucky, îi zise Cochrane, arătând spre membrul unităţii care era doar puţin mai mare decât Doogie, un sergent de 24 de ani, vânjos, cu faţa rotundă, pe nume Charles „Chucky” Wilson. Chiar săptămâna trecută Chucky a devenit membru deplin al *Clubului ’80*.

— Ce e *Clubul ’80*? întrebă Doogie, nedumerit.

— E ceva savuros, să ştii, spuse Cochrane, lingându-şi buzele. Nu-i aşa, Chucky?

— Fără îndoială, Buzz.

— Sunt ca merele, omule, rânji Cochrane.

— Ca merele, răspunse Chucky, zâmbind.

Câtă vreme cei doi soldaţi râdeau, Race îl cercetă pe Cochrane cu precauţie, gândindu-se la ceea ce spusese soldatul în avion când credea că Race nu-l poate auzi.

Plutonierul Buzz Cochrane părea să aibă până în treizeci de ani. Avea părul şi sprâncenele roşcate, o faţă zbârcită şi nebărbierită şi un maxilar masiv. Era un bărbat solid, cu pieptul proeminent şi braţe groase, puternice.

Doar privindu-l, lui Race nu-i plăcu.

Părea că are ceva rău în el – părea genul de bătăuş cam netot din şcoală, care, doar datorită staturii sale, avea un avantaj asupra celorlalţi copii. Genul de brută care se înrolase fiindcă armata era tipul de loc unde le mergea bine celor ca el.

— Auzi, Doogie, spuse Cochrane deodată, ce-ai zice dacă m-aş duce acolo şi i-aş spune scumpetei de arheologă că avem aici un

soldat tânăr şi prostănac care ar vrea să o invite la un hamburger şi un film…

— *Nu!* exclamă Doogie, chiar alarmat.

Ceilalţi soldaţi izbucniră în râs.

Confruntat cu râsetele lor, Doogie se înroşi tot.

— Şi nu mă face prostănac, mormăi el. Nu-s *prost*.

Chiar atunci, Van Lewen şi Scott se întoarseră de la celălalt elicopter. Râsetele soldaţilor încetară imediat.

Race îl văzu pe Van Lewen uitându-se grijuliu, când la Doogie, când la ceilalţi, aşa cum i-ar privi un frate mai mare pe băieţii care-i sâcâie frăţiorul. Avu impresia că râsetele încetaseră mai mult din cauza prezenţei lui Van Lewen şi nu a căpitanului Scott.

— Cum merge treaba aici? îl întrebă Scott pe Cochrane.

— Totul merge strună, domnule, raportă plutonierul.

— Atunci luaţi-vă echipamentul şi duceţi-vă în sat, le spuse Scott. Se pregătesc să înceapă testul.

Race şi soldaţii intrară în satul propriu-zis. Încă ploua torenţial.

Mergând pe strada noroioasă, Race o văzu pe Lauren stând împreună cu Troy Copeland lângă cea mai mare dintre valizele Samsonite.

Era o cutie neagră mare, înaltă de cel puţin un metru şi jumătate, iar Copeland îi desfăcea panourile laterale, transformând-o într-un fel de banc de lucru portabil.

Specialistul cel uscăţiv dădu deoparte capacul, scoţând la iveală o consolă înaltă până la mijloc, alcătuită din nişte discuri, o tastatură şi un monitor. Lângă el, Lauren ataşa în vârful consolei un obiect argintiu asemănător unei tije, care arăta ca un microfon tip girafă.

— Eşti gata? întrebă Lauren.

— Gata, confirmă Copeland.

Lauren apăsă pe un întrerupător din laterala cutiei Samsonite şi, deodată, luminiţe verzi şi roşii se aprinseră pe toată consola. Copeland se puse imediat pe treabă, folosind tastatura universală a unităţii.

— Se numeşte aparat de imagistică prin rezonanţă nucleotidică sau IRN, îi spuse Lauren lui Race înainte să apuce să

întrebe. Ne poate indica situarea oricărei substanţe radioactive din apropiere prin măsurarea rezonanţei din aer.

— Cum adică? întrebă Race.

Lauren oftă şi apoi spuse:

— Orice substanţă radioactivă – fie că e vorba de uraniu, plutoniu sau thyriu – reacţionează cu oxigenul la nivel molecular. Practic, substanţa radioactivă determină aerul *din jurul* său să vibreze sau să intre în rezonanţă. Dispozitivul nostru detectează acea rezonanţă din aer şi ne indică, astfel, localizarea substanţei radioactive.

După o clipă, Copeland termină de tastat. Se întoarse către Nash.

— IRN-ul e gata.

— La treabă, spuse Nash.

Copeland apăsă o tastă şi, imediat, tija argintie montată în partea superioară a maşinăriei începu să se rotească. Se deplasa încet, într-un cerc constant şi măsurat.

În acest timp, Race aruncă o privire în jur şi observă că Lopez şi Chambers se întorseseră de la cercetările lor. Acum observau atent maşinăria. Race se uită la restul echipei din preajmă – *toată lumea* fixa aparatul de imagistică prin rezonanţă nucleotidică.

Dintr-odată, îşi dădu seama despre ce era vorba.

De asta depindea totul.

Dacă aparatul nu detecta idolul undeva în apropiere, îşi pierduseră timpul venind până aici…

Tija de pe aparat se opri.

— A detectat ceva, spuse Lauren brusc, cu privirea fixată pe monitorul consolei.

Race văzu că Nash respiră în sfârşit, după ce-şi ţinuse răsuflarea.

— Unde?

— O clipă… Lauren scrise ceva la tastatură.

Tija de pe aparatul de imagistică indica spre râu – în amonte – spre zone unde copacii din pădurea tropicală se întâlneau cu faţada golaşă a celui mai apropiat platou stâncos.

Lauren explică:

— Semnalul e slab fiindcă unghiul nu e corect. Dar am detectat *ceva.* Să văd dacă pot să mai ajustez puţin direcţia…

Mai apăsă nişte taste şi tija de pe unitate începu să se încline uşor în sus. Ajunsese la un unghi de aproximativ treizeci de grade, când, deodată, lui Lauren i se luminară ochii.

— Grozav! exclamă ea. Un semnal puternic. Rezonanţă de frecvenţă foarte mare. Pe direcţia 270 de grade – spre vest. Unghiul vertical e de 29 de grade, 58 de minute. Raza… 793 de metri.

Lauren ridică privirea spre latura stâncoasă şi întunecată a muntelui ce se ridica deasupra copacilor spre vest. Părea a fi un fel de platou. Fâşii înclinate de ploaie îi traversau tăios peretele.

— E undeva acolo, spuse ea. Undeva sus, în munţi.

Nash se întoarse către Scott.

— Fă-mi legătura radio la Panama. Spune-le că echipa preliminară a verificat existenţa substanţei. Dar spune-le şi că avem informaţii despre apropierea iminentă a unor forţe ostile de locul în care ne aflăm. Zi-le să trimită cât mai curând o forţă completă de protecţie pentru extracţie.

Nash se întoarse spre restul grupului.

— Oameni buni, să pornim la drum. Haideţi să găsim idolul acela.

Toată lumea începu să se pregătească.

Soldaţii din Beretele Verzi îşi verificară puştile M-16. Oamenii de ştiinţă de la DARPA îşi luară la ei busole şi alte aparate computerizate.

Race îi văzu pe Lauren şi pe Troy Copeland intrând în unul dintre Huey-uri, probabil ca să-şi ia ceva aparatură. Se grăbi să-i ajungă din urmă, să vadă dacă-i poate ajuta – şi, dacă tot era acolo, poate şi să o întrebe pe Lauren la ce se referise Nash când spusese că nişte forţe ostile se îndreptau spre Vilcafor.

— Auziţi… spuse Race ajungând la intrarea în elicopter. A…

Îi surprinsese pe cei doi înlănţuiţi – sărutându-se ca nişte adolescenţi – fiecare cu mâinile în părul celuilalt şi cu limbile încleştate. Înfocaţi rău de tot.

La sosirea neaşteptată a lui Race, cei doi oameni de ştiinţă se

despărţiră brusc. Lauren roşi. Copeland se încruntă.

— Îmi… pare foarte rău, îngăimă Race. N-am vrut să…

— Nu-i nimic, spuse Lauren, aranjându-şi părul. Doar că e un moment foarte incitant pentru noi.

Race încuviinţă, se întoarse şi se îndreptă din nou spre sat.

Evident.

Totuşi, pe când se întorcea spre sat să li se alăture celorlalţi, nu putea să nu se gândească la imaginea lui Lauren care-şi trecea degetele prin părul lui Copeland în timp ce-l săruta. Îi văzuse foarte clar verigheta.

Copeland, în schimb, nu purta aşa ceva.

Grupul mergea de-a lungul rămăşiţelor unei poteci noroioase care se întindea pe malul râului. Se îndreptau spre baza platoului stâncos din munţi, iar sunetele nocturne ale pădurii le răsunau în urechi. Marea de frunze din jurul lor se unduia sub greutatea ploii necontenite.

Acum era întuneric, iar razele lanternelor lor făceau un joc de lumini prin pădure. Mergând, Race observă nişte goluri în norii negri de furtună de deasupra lor – goluri ce permiteau câte unei raze răzleţe şi strălucitoare de lună să lumineze râul de lângă ei. Ocazional, mai vedea în depărtare câte un licăr de fulger. Venea furtuna.

Lauren şi Copeland erau în frunte. Lauren avea o busolă digitală după care se orienta. Alături de ea, cu puşca M-16 peste piept, mergea bodyguardul ei, Buzz Cochrane.

Nash, Chambers, Lopez şi Race erau la mică distanţă în spatele lor. Scott, Van Lewen şi un al patrulea militar – sergentul mic şi îndesat pe nume Chucky Wilson – încheiau coloana.

Ultimele două Berete Verzi – Doogie Kennedy şi cel din urmă soldat din unitate, un al doilea plutonier pe nume George „Tex” Reichart – rămăseseră în sat în calitate de ariergardă.

Race se trezi mergând alături de Nash.

— De ce n-a trimis armata o forţă completă de protecţie aici de la bun început? întrebă el. Dacă idolul acesta e atât de important, de ce au trimis doar o echipă preliminară să-l ia?

Nash ridică din umeri.

— Nişte persoane sus-puse credeau că e cam iluzoriu să te iei după un manuscris vechi de patru sute de ani ca să găseşti un idol de *thyriu*. Aşa că nu ne-au mai dat o unitate ofensivă completă şi a rămas să ne trimită echipa în momentul descoperirii. Iar acum că ştim că idolul e aici, au să trimită cavaleria. Iertaţi-mă, vă rog.

Acestea fiind spuse, Nash o luă înainte şi li se alătură lui Lauren şi Copeland care erau în faţă.

Race rămase în urmă, singur, simţindu-se mai mult ca niciodată ca a cincea roată la căruţă – un străin care nu avea absolut niciun motiv să fie acolo.

Mergând pe cărarea ce se întindea de-a lungul râului, stătea cu ochii pe suprafaţa apei de lângă el. Observă că erau câţiva caimani care înotau paralel cu malul, ţinând pasul cu grupul lui.

După un timp, Lauren şi Copeland ajunseră la baza platoului stâncos – un zid imens de stâncă verticală umedă care se întindea pe o suprafaţă mare spre nord şi spre sud. Race estimă că se aflau cam la cinci sute de metri de sat.

Spre stânga – de cealaltă parte a râului – văzu o cascadă învolburată ce se revărsa din laterala stâncii, alimentând râul.

Pe partea sa de albie văzu o fisură îngustă, verticală, ce despica peretele masiv al stâncii.

Fisura abia dacă avea doi metri lăţime, dar era înaltă – incredibil de înaltă – avea cel puţin o sută de metri, iar laturile sale erau perfect verticale. Dispărea în versantul muntelui. Din ea curgea un şuvoi de apă ce ajungea până la gleznă, formând o mică băltoacă plină cu pietre care, la rândul ei, se vărsa în râu.

Era un pasaj natural în versant. Race bănui că era rezultatul unui cutremur minor din trecut, care deplasase versantul de pe direcţia nord-sud, uşor spre est-vest.

Lauren, Copeland şi Nash intrară în băltoaca plină de pietre de la intrarea în pasaj.

În momentul acela, Race se întoarse şi văzu caimanii din râu, ce renunţaseră să mai urmărească grupul. Acum rămăseseră cu mai bine de cincizeci de metri în urmă, plutind ameninţător în apele mai adânci ale râului.

„Mie-mi convine”, îşi spuse Race.

Iar apoi, deodată, se opri şi se întoarse în loc.

Ceva nu era în regulă.

Şi nu doar comportamentul caimanilor. Ceva nu era în regulă în *toată regiunea* din jurul pasajului…

Şi atunci Race îşi dădu seama despre ce era vorba.

Zgomotele pădurii dispăruseră.

În afară de răpăitul ploii ce cădea pe frunze, aici era linişte deplină. Nu se auzea nici ţârâitul cicadelor, nici ciripitul păsărilor şi nici foşnetul crengilor.

Nimic.

Era ca şi cum ar fi pătruns într-o zonă în care zgomotele junglei pur şi simplu încetaseră. O zonă în care animalelor din junglă le era teamă să pătrundă.

Lauren, Copeland şi Nash nu păreau să observe liniştea. Luminau cu lanternele pasajul din peretele muntelui şi se uitau înăuntru.

— Pare că ajunge până în partea cealaltă, spuse Copeland.

Lauren se întoarse către Nash.

— Se îndreaptă în direcţia corectă.

— Să mergem, zise Nash.

Cei zece aventurieri îşi continuară drumul de-a lungul pasajului îngust din stâncă, plescăind la fiecare pas în apa ce le ajungea până la glezne. Mergeau în şir indian, cu Buzz Cochrane în frunte, lanterna mică ataşată ţevii puştii M-16 luminându-le drumul.

Pasajul era, în mare, drept, cu un mic zigzag în mijloc, şi părea să străbată platoul pe o lungime de aproximativ şaizeci de metri.

Race se uită în sus în timp ce mergea în spatele celorlalţi. Pereţii stâncii, de o parte şi de alta a fisurii înguste, se înălţau până la cerul de deasupra lui. Pentru o fisură atât de strâmtă, era incredibil de înaltă. Când Race privi în sus, câţiva stropi de ploaie îi picurară pe faţă.

Iar apoi, deodată, ieşi din pasaj şi ajunse într-un spaţiu larg deschis.

Ceea ce văzu îi tăie răsuflarea.

Stătea la baza a ceea ce părea a fi un imens canion stâncos – un crater larg cilindric, ce avea un diametru de cel puţin o sută

de metri.

În faţa lui se desfăşură o întindere lucitoare de apă, având unduiri argintii sub o rază răzleaţă de lună, mărginită de jur împrejur de peretele circular al uriaşului crater. Se pare că fisura prin care tocmai trecuseră era singura intrare în acest abis cilindric masiv. O cascadă se scurgea într-un şuvoi constant de partea cealaltă a craterului, vărsându-se cu forţă la o sută şi ceva de metri mai jos, în lacul de mică adâncime de pe fundul marelui canion circular.

Dar ce le atrase imediat atenţia tuturor era ceea ce se afla în centrul canionului.

Înălţându-se din întinderea de apă – exact în centrul craterului cilindric – era o formaţiune enormă de piatră.

Avea cam douăzeci şi cinci de metri lăţime şi cel puţin o sută de metri înălţime, un uriaş turn de piatră natural – fără îndoială comparabil în dimensiuni cu un zgârie-nori de înălţime medie – care se ridica din lacul ce strălucea sub lumina lunii, spre cerul nocturn. Pe fundalul ploii uşoare de seară, monolitul negru arăta absolut splendid.

Toţi cei zece stăteau şi se uitau uimiţi la uriaşul turn de piatră.

— Doamne, Dumnezeule… rosti Buzz Cochrane.

Lauren îi arătă lui Nash ce indica busola ei digitală.

— Am ajuns la exact 600 de metri de sat. Dacă avem în vedere diferenţa de nivel, aş spune că e foarte posibil ca idolul nostru să se afle exact în vârful turnului de piatră.

— Ia te uită, spuse Copeland din stânga lor.

Toată lumea se întoarse. Copeland stătea în faţa unei cărări ce fusese săpată în peretele exterior rotunjit al canionului.

Cărarea părea să urce abrupt, croindu-şi drum în sus pe peretele exterior, sub formă de spirală, îmbrăţişând circumferinţa cilindrului – înconjurând uriaşul turn de piatră din centrul craterului, dar separată de acesta printr-un şanţ enorm, lat de cel puţin treizeci de metri.

Lauren şi Nash porniră primii, ieşind din apa de la baza craterului, ce le ajungea până la glezne, şi urcând pe cărare.

Grupul îşi începu ascensiunea pe potecă.

Ploaia era mai uşoară aici, norii de deasupra marelui canion erau mai subţiri, permiţând mai uşor trecerea razelor albastre ale lunii.

Urcară şi tot urcară, urmând drumeagul îngust şi arcuit, cu toţii uitându-se cu un fel de uimire tăcută la magnificul turn de piatră din centrul craterului.

Simpla dimensiune a turnului era incredibilă. Era enorm. Dar avea o formă tare curioasă: în vârf era puţin mai lat decât la bază. Întreaga formaţiune se îngusta treptat până în punctul în care se unea cu lacul de pe fundul craterului.

Pe măsură ce urcau din ce în ce mai sus pe cărarea spiralată, Race începu să distingă vârful turnului de piatră. Avea o formă rotunjită – ca un dom – şi era complet acoperit de frunziş des. Ramuri noduroase, suprasaturate de apă, stăteau suspendate peste margini, nestingherite de golul ameţitor de o sută de metri de sub ele.

Grupul se apropia de vârful craterului când ajunse la un pod – sau, mai curând, o *încercare* de punte care făcea legătura între cărarea spiralată exterioară şi turnul de piatră.

Se afla chiar sub buza canionului, nu departe de cascada subţire care se vărsa peste margine şi se rostogolea de-a lungul peretelui vestic.

Două ieşituri turtite de piatră erau faţă în faţă, de o parte şi de alta a abisului, cu o distanţă de treizeci de metri între ele. Pe fiecare ieşitură era o pereche de proptele de piatră, probabil din temelia ce susţinea odinioară vreun pod de frânghii.

Cele două proptele de pe partea pe care stătea Race erau găurite şi mâncate de vreme, dar păreau a fi incredibil de viguroase. Şi păreau a fi *vechi*. Foarte, foarte vechi. Race nu avea nicio îndoială că puteau foarte lesne să dateze încă de pe vremea incaşilor.

Şi atunci văzu şi podul de frânghii.

Atârna de marginea de piatră de pe *cealaltă* parte a abisului, partea cu turnul. Atârna vertical de cele două proptele de pe muchia îndepărtată, de-a lungul peretelui stâncos al turnului. Totuşi, la capătul de jos al podului de frânghii era o sfoară gălbuie, roasă, de lungime considerabilă, care cădea într-un arc

larg, *traversând* abisul şi ajungând până la muchia de pe partea lui Race, unde fusese legată de una dintre proptele.

Walter Chambers analiză sfoara gălbuie şi roasă.

— Frânghie din ierburi uscate. Model cu împletituri îngemănate. E modul consacrat de alcătuire a frânghiilor la incaşi. Se spunea că locuitorii unui oraş incaş care lucrau laolaltă puteau construi un întreg pod de frânghii în trei zile. Femeile culegeau iarba şi o împleteau, alcătuind sfori lungi şi subţiri. Apoi bărbaţii împleteau acele sfori în segmente de frânghie mai groase şi mai rezistente, aşa cum e aceasta.

— Dar un pod de frânghii nu poate supravieţui condiţiilor naturale timp de patru sute de ani, observă Race.

— Nu… Nu are cum, încuviinţă Chambers.

— Ceea ce înseamnă că altcineva a construit podul acesta, spuse Lauren. Şi asta de curând.

— Dar de ce să fi ales structura asta elaborată? întrebă Race, arătând spre sfoara care se întindea peste hău, până în cel mai de jos punct al podului de frânghii. De ce să fi ataşat o sfoară la capătul acela al podului şi să îl coboare cu totul pe cealaltă parte?

— Nu ştiu, zise Chambers. Nu ai face aşa ceva decât dacă ai vrea să laşi pe cineva blocat în vârful turnului…

Nash se întoarse către Lauren.

— Ce părere ai?

Lauren se uită atent la turnul parţial întunecat din cauza vălului de ploaie uşoară.

— E suficient de sus ca să corespundă unghiului indicat de IRN, afirmă ea, uitându-se la busola digitală. Şi suntem la exact 632 de metri de sat în plan orizontal. Luând în calcul altitudinea, aş spune că există şanse mari ca idolul să se afle acolo.

Van Lewen şi Cochrane ridicară podul de frânghii şi îi trecură capetele pe după cele două proptele de piatră de pe partea de râpă pe care stăteau ei. Acum, podul de frânghii traversa într-o curbură adâncă abisul, legând turnul de piatră ce semăna cu un zgârie-nori de cărarea spiralată ce îl înconjura.

Ploua în continuare.

Furci crestate de fulgere albe strălucitoare începură să lumineze cerul.

— Sergent, ordonă căpitanul Scott. Frânghia de siguranţă.

Van Lewen scoase imediat un obiect ciudat din rucsac. Era un fel de ancoră argintie, strălucitoare, cu gheare de pisică. La capăt avea legată o bobină de frânghie neagră din nailon.

Sergentul cel înalt îndesă rapid axul ancorei în lansatorul de grenade M-203 ataşat de ţeava puştii sale M-16. Apoi ţinti arma peste abis şi trase.

Cu un pocnet de gaz comprimat, ancora ţâşni din lansatorul de grenade al lui Van Lewen şi se arcui graţios peste prăpastie, ghearele sale argintii şi ascuţite desfăcându-se în zbor, iar frânghia se desfăşură în valuri prin aerul din spatele ei.

Ancora ateriză în vârful turnului de pe cealaltă parte a hăului şi îşi înfipse ghearele la baza trunchiului unui copac gros de acolo. Apoi, Van Lewen legă capătul său de frânghie de una dintre proptelele de piatră de pe partea lor, astfel încât acum frânghia de nailon se întindea peste defileu, chiar pe deasupra podului suspendat ce se lăsa în jos.

— În regulă, oameni buni, spuse Scott, ţineţi o mână pe frânghia de siguranţă când traversaţi podul. Dacă podul cedează sub voi, frânghia vă va ţine şi nu veţi cădea.

Probabil Van Lewen îl văzu pe Race pălind.

— Nu veţi păţi nimic. Ţineţi-vă de frânghie şi o să reuşiţi.

Soldaţii din Beretele Verzi trecură primii, pe rând, câte unul.

Podul îngust de frânghii tremură şi se legănă sub greutatea lor în mers, dar nu cedă. Restul grupului îi urmă, oamenii ţinându-se de frânghia de siguranţă din nailon în timp ce traversau podul curbat în bătaia ploii subtropicale necontenite.

Race traversă ultimul, ţinându-se de frânghia de siguranţă cu atâta forţă, încât i se albiră articulaţiile degetelor. Prin urmare, trecu podul mai încet decât ceilalţi şi, când ajunse pe cealaltă parte, toată lumea plecase deja; nu văzu decât o scară umedă de piatră care se înălţa spre frunziş. Se grăbi să urce după ei.

Frunze verzi şiroinde îl înghesuiau de o parte şi de alta. Frunze ude de ferigă îl plesneau peste faţă când urca pe lespezile de piatră acoperite de apă în urma celorlalţi. După vreo treizeci de

secunde de urcuş, străbătu un mănunchi mare de crengi şi se trezi într-un fel de poieniţă.

Toţi ceilalţi erau deja acolo. Dar stăteau cu toţii nemişcaţi. La început, Race nu-şi dădu seama ce-i făcuse să se oprească, dar apoi văzu că aveau cu toţii lanternele îndreptate în sus, spre stânga.

Urmări cu privirea razele lanternelor şi îl văzu.

— Doamne, *Dumnezeule,* răsuflă el.

Chiar acolo, situată în cel mai înalt punct al turnului de piatră – acoperită cu noroi şi muşchi în straturi consistente, ascunsă de buruienile din jur şi strălucind de umezeală sub ploaia necontenită – se afla o structură înspăimântătoare de piatră.

Era învăluită în umbre şi umezeală, dar în mod evident, era o structură *menită* să transmită ameninţare şi putere. O structură care nu putea avea niciun alt scop decât să inspire frică, idolatrie şi veneraţie.

Era un templu.

Uitându-se fix la templul de piatră întunecată, Race înghiţi în sec.

Avea un aer *malefic*.

Rece şi crud, şi malefic.

Nu era o structură de mari dimensiuni. De fapt, abia dacă avea înălţimea unui nivel. Dar Race ştia că lucrurile nu stăteau chiar aşa în realitate.

Bănuia că ceea ce vedeau nu era decât partea de sus a templului – vârful aisbergului – fiindcă fragmentul în ruine pe care îl contemplau acum se termina prea brusc. Pur şi simplu dispărea în noroiul de sub tălpile lor.

Race presupunea că restul structurii enorme era îngropat în pământul de sub ei, înghiţit de patru sute de ani de sedimente acumulate.

Şi ceea ce vedea era însă destul de înfricoşător.

Templul avea o formă aproximativ piramidală – două trepte late de piatră urcau spre o mică structură cubică ce nu era mai mare decât un garaj oarecare. Avea o idee cam ce ar fi putut fi structura în formă de cub – era un fel de tabernacul, un sanctuar

asemănător celor găsite în vârful piramidelor aztece şi mayaşe.

O serie de pictograme fuseseră sculptate în pereţii tabernaculului – monştri felini rânjind, înzestraţi cu gheare ca nişte coase; oameni pe moarte, urlând în agonie. Crăpături făcute de trecerea timpului năpădeau zidurile de piatră ale templului. Ploaia subtropicală neîncetată străbătea în şiroaie pereţii sculptaţi, trezind la viaţă personajele din scenele îngrozitoare expuse – creând acelaşi impact ca şi apa ce curgea pe totemul de piatră mai devreme.

În centrul tabernaculului se afla însă cel mai curios aspect al întregii structuri – un fel de intrare. Un portal în formă de pătrat.

Dar portalul acesta fusese astupat. Cândva, în trecutul îndepărtat, cineva împinsese o lespede uriaşă în dreptul lui, blocându-l. Lespedea era absolut uriaşă. Race bănuia că trebuie să fi fost nevoie de cel puţin zece oameni ca să o fixeze acolo.

— Cu siguranţă sunt preincaşe, spuse Chambers, analizând sculpturile.

— Da, fără îndoială, confirmă Lopez.

— De unde ştiţi? întrebă Nash.

— Pictogramele sunt prea apropiate unele de altele, spuse Chambers.

— Şi mult prea detaliate, adăugă Lopez.

Nash se întoarse către căpitanul Scott.

— Vezi ce face Reichart în sat.

— Da, domnule colonel. Scott se îndepărtă de ceilalţi şi îşi scoase un radio portabil din rucsac.

Lopez şi Chambers discutau în continuare probleme profesionale.

— Ce părere ai? întrebă Lopez. Chacapoya?

— Posibil, zise Chambers. Ar putea fi moche. Uită-te la imaginile cu feline.

Gaby Lopez îşi lăsă capul într-o parte, plină de îndoială.

— S-ar putea, dar asta ar însemna că are aproape o mie de ani.

— Şi cum rămâne cu cărarea spiralată din jurul craterului şi cu scările de aici din turn? întrebă Chambers.

— Da… da, ştiu. Foarte ciudat.

Nash interveni şi el.

— Mă bucur că vi se pare atât de fascinantă toată treaba asta, dar despre ce naiba vorbiţi?

— Ei bine, spuse Chambers, s-ar părea că ne confruntăm cu o uşoară anomalie aici, domnule colonel.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, vezi dumneata, cărarea spiralată care înconjoară craterul şi scările din acest turn au fost, fără îndoială, construite de meşterii *incaşi*. Incaşii au construit tot felul de drumuri şi cărări prin Anzi, iar metodele lor de construcţie sunt bine documentate. Aceste două exemple prezintă toate elementele caracteristice ale construcţiilor incaşe de drumuri.

— Adică?

— Adică scările şi cărarea au fost construite acum aproximativ patru sute de ani. Templul acesta, în schimb, a fost ridicat cu mult înainte.

— *Aşadar?* întrebă Nash iritat.

— Aşadar, asta e anomalia, replică Chambers. De ce ar construi incaşii o potecă spre un templu pe care nici măcar nu l-au ridicat ei?

— Şi nu uita de podul de frânghii, îi aminti Lopez.

— Nu, spuse Chambers. Ai dreptate. Ai dreptate. Omul de ştiinţă cel mărunt, cu figură de învăţăcel, îşi ridică temător privirea spre marginea craterului. Aş propune să ne grăbim.

— De ce? întrebă Nash.

— Fiindcă, domnule colonel, e foarte probabil să existe în această zonă un trib de băştinaşi cărora, probabil, nu le va pica prea bine faptul că am pătruns în templul lor sacru.

— De unde ştii asta? întrebă Nash rapid. De unde ştii că sunt băştinaşi prin zonă?

— Fiindcă, spuse Chambers, ei sunt cei care au construit podul din frânghii.

— Aşa cum a observat domnul profesor Race mai devreme, explică Chambers, punţile suspendate din frânghii se deteriorează foarte repede în timp. Un pod de frânghii făcute din ierburi se dezintegrează, de pildă, la câţiva ani după ce a fost construit. Cel pe care l-am traversat ca să ajungem la acest

templu *nu ar fi avut cum* să existe acum patru sute de ani. A fost construit de curând, de cineva care cunoaşte metodele incaşe de realizare a punţilor, cel mai probabil de vreun trib primitiv în cadrul căruia aceste cunoştinţe au fost transmise din generaţie în generaţie.

Nash scoase un tânguit sonor.

— Un trib primitiv, spuse Race sec. Aici. Acum?

— Nu e chiar aşa improbabil, interveni Gaby Lopez. Mereu se descoperă triburi dispărute în bazinul Amazonului. Chiar în 1987, fraţii Villas Boas au luat contact cu tribul dispărut Kreen Akrore în pădurile tropicale braziliene. Ce naiba, guvernul brazilian are până şi o politică de a trimite exploratori în junglă, ca să intre în legătură cu triburi din Epoca de Piatră. După cum vă puteţi imagina, multe dintre aceste triburi primitive sunt extrem de ostile faţă de europeni. S-a mai auzit de exploratori finanţaţi de stat care s-au întors acasă pe bucăţi. Unii dintre ei, cum e celebrul antropolog peruan doctor Miguel Moros Márquez, nu se mai întorc deloc…

— Ia uitaţi! se auzi deodată Lauren de lângă portal.

Toată lumea se întoarse spre ea. Lauren stătea în faţa lespezii care era fixată la intrarea de formă pătrată.

— Scrie ceva pe piatra asta.

Race şi ceilalţi se apropiară. Lauren dădu deoparte nişte bucăţi de noroi uscat prins pe lespede, iar Race văzu la ce se uita ea.

Pe suprafaţa plăcii de piatră era gravat ceva.

Lauren răzui, îndepărtând o parte din pământul de pe piatră, şi dezvălui ceva ce semăna cu o literă din alfabet.

Era un „N”.

— Ce naiba…? spuse Nash.

Cuvintele începură să capete formă.

No entrare…

Race le recunoscu.

„No entrare însemna „Nu intraţi” în limba spaniolă.

Lauren mai răzui nişte noroi şi în centrul lespezii apăru o propoziţie întreagă, scrijelită rudimentar pe suprafaţa pietrei. Scria:

No entrare absoluto.
Muerte asomarse dentro.
AS

Race traduse cuvintele în minte. Apoi înghiţi în sec.

— Ce scrie? întrebă Nash.

Race se întoarse către el. La început, nu scoase niciun cuvânt. Apoi, în cele din urmă, spuse:

— Scrie: „*Nu intraţi cu niciun preţ. Înăuntru se află moartea*”.

— Ce înseamnă „AS”? întrebă Lauren.

— Aş presupune, răspunse Race, că „AS” vine de la Alberto Santiago.

În sat, Doogie Kennedy dădu cu şutul într-o piatră răzleaţă, agitat. Era deja întuneric şi încă mai ploua, iar el era nervos că fusese lăsat acolo, când tot ce-şi dorea, de fapt, era să fie şi el sus, în munţi, împreună cu ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat, Doogs? îl întrebă plutonierul George Reichart, poreclit Tex[10], de lângă şanţul pentru apă din partea de est a satului.

Reichart era un bărbat înalt, subţire şi deşirat. Se trăgea din Austin[11] şi era genul de cowboy veritabil în toate privinţele – de unde şi porecla lui.

— Nu ai parte de suficientă acţiune?

— Sunt în regulă, spuse Doogie. Dar aş prefera să fiu şi eu sus, în munţi, găsind ceea ce e de găsit, în loc să stau aici să dădăcesc un sat nenorocit.

Reichart chicoti uşor ca pentru sine. Doogie era un băiat bun. Nu prea isteţ, dar entuziast – entuziast nevoie mare.

Tex Reichart nu ştia însă că în spatele accentului sudic de provincie al lui Doogie Kennedy se ascundea un tânăr deosebit de inteligent.

În urma testelor preliminare de la Fort Benning, se descoperise că Doogie avea un IQ de 161, ceea ce era ciudat, având în vedere că abia reuşise să termine liceul.

[10] Tex – prescurtare de la cuvântul „texan” (n.tr.)
[11] Austin – capitala statului american Texas (n.tr.)

La scurt timp, s-a descoperit că de-a lungul anilor de şcoală petrecuţi în Little Rock, Arkansas, tatăl tânărului Douglas Kennedy, un contabil tăcut şi cu frica lui Dumnezeu, îl snopise în bătaie în fiecare seară cu o curea de piele.

Kennedy senior refuzase şi să-i cumpere fiului său manuale şi aproape în fiecare seară îl obliga pe băiat să stea într-o debara întunecată de un metru pe doi, drept pedeapsă pentru abateri grave cum ar fi uşa pe care o trântise prea tare sau friptura pe care o făcuse prea uscată. Tânărul Doogie nu apuca niciodată să-şi facă temele şi reuşise să termine liceul doar datorită capacităţii sale extraordinare de a reţine pe loc ceea ce se explica în timpul orelor.

Se înrolase în armată în ziua absolvirii şi nu avea să se mai întoarcă vreodată acasă. Acolo unde administratorii şcolii nu văzuseră decât un alt adolescent timid care o târâise tot liceul, un sergent de recrutare bătrân şi ager observase semnele unei minţi hotărâte şi strălucite.

Doogie era şi acum timid, dar având în vedere inteligenţa, voinţa şi reţeaua de sprijin a armatei pe care le avea la dispoziţie, devenise în scurt timp un soldat al naibii de bun. Devenise rapid membru al trupelor de comando, ca trăgător specializat. La scurt timp după aceea ajunsese în Beretele Verzi şi la Fort Bragg.

— Aş zice că duc dorul acţiunii, mărturisi Doogie, apropiindu-se de locul în care Reichart fixa un senzor „Ochi de vultur” AC-7V lângă şanţul estic.

— În locul tău nu mi-aş face speranţe prea mari, spuse Reichart, pornind sistemul de imagistică termică activată de mişcare al dispozitivului „Ochi de vultur”. Nu cred că vom avea parte de prea multe aventuri în excursia asta…

Se auzi un bipăit puternic de la senzorul de mişcare.

Doogie şi Reichart îşi aruncară o privire scurtă.

Apoi amândoi săriră şi începură să se uite în jur, analizând porţiunea deasă a pădurii situată exact în faţa senzorului de mişcare.

Nu era nimic acolo.

Doar o încâlceală de frunze întrepătrunse de ferigă şi pădurea goală. Undeva în apropiere, o pasăre şuiera.

Doogie îşi înşfăcă puşca M-16 şi păşi atent pe puntea de buşteni care traversa partea estică a şanţului. Înainta încet spre partea suspectă a junglei.

Ajunse la marginea pădurii tropicale, porni lanterna montată pe ţeava puştii…

…şi îl văzu.

Văzu corpul strălucitor, pătat, al celui mai mare şarpe pe care îl avusese vreodată în faţa ochilor! Era o anaconda de zece metri, un monstru ce se furişa leneş în jurul ramurilor noduroase ale unui copac amazonian.

Doogie se gândi că era atât de mare, încât mişcarea lui trebuie să fi declanşat senzorul.

— Ce e? întrebă Reichart, alăturându-i-se.

— Nimic, spuse Doogie. Doar un şar…

Şi apoi, brusc, Doogie se răsuci din nou cu faţa spre şarpe.

Şarpele nu ar fi avut cum să declanşeze senzorul de mişcare. Avea sângele rece, iar senzorul de mişcare funcţiona pe baza unui sistem de imagistică termică. Era declanşat de sursele de căldură…

Doogie îşi ridică din nou arma şi trecu raza lanternei peste pădure, la nivelul solului.

Şi împietri.

Un om stătea în pădurea umedă din faţa lui.

Era întins pe burtă şi se uita în sus la Doogie, din spatele unei măşti de hochei din ceramică neagră, *la nici zece metri distanţă.* Era camuflat atât de bine, încât abia dacă îl puteai distinge de frunzişul negru din spatele lui.

Dar Doogie abia dacă îi observă camuflajul.

Ochii îi erau pironiţi asupra pistolului mitralieră MP-5 cu amortizor pe care bărbatul îl ţinea în mână şi care era îndreptat exact spre puntea nasului lui Doogie.

Încet, bărbatul camuflat îşi ridică arătătorul spre buzele mascate şi mimă sunetul „Şşşş” şi, în acelaşi timp, Doogie observă un al doilea bărbat – îmbrăcat exact la fel – care stătea întins în pădure lângă el, iar apoi pe al treilea, al patrulea şi al

cincilea.

O întreagă trupă de fantome negre stătea în subarboret în jurul lui.

— Ce mă-sa… spuse Reichart zărindu-i pe soldaţii întinşi în pădure, în faţa lui.

Se întinse imediat după armă, dar o serie de clicuri sonore – sunetul a vreo douăzeci de piedici trase în întuneric – îl făcu să se mai gândească o dată.

Doogie închise ochii scârbit.

Trebuie să fi fost cel puţin douăzeci de oameni ascunşi în pădurea din faţa lor.

Dădu din cap dezaprobator, cu tristeţe.

El şi Reichart tocmai pierduseră satul.

— Înăuntru se află moartea. Nash se încruntă privind lespedea potrivită în portalul templului.

Race stătea lângă el, uitându-se fix la imaginile grăitoare sculptate pe zidurile de piatră – scene îngrozitoare cu feline monstruoase şi oameni murind.

— De fapt, e chiar mai precis de atât, spuse el, întorcându-se. Mai exact, *asomarse* înseamnă „*a se ivi*”. „Înăuntru *se iveşte* moartea.”

— Şi Santiago l-a scris? întrebă Nash.

— Aşa se pare.

În momentul acela, căpitanul Scott reveni lângă Nash.

— Domnule, avem o problemă. Nu reuşesc să iau contactul cu Reichart.

Nash îi răspunse fără să se întoarcă, rămânând cu privirea fixată spre portal.

— Poate e interferenţa munţilor?

— Semnalul e bun, domnule. Reichart nu răspunde. S-a întâmplat ceva.

O încruntătură se formă pe chipul lui Nash.

— Sunt *aici*… şopti el.

— Romano? întrebă Scott.

— La naiba, spuse Nash. Cum au ajuns aici atât de repede?

— Ce facem?

— Dacă sunt în sat, înseamnă că ştiu că noi suntem aici.

Nash se răsuci rapid spre Scott.

— Sună la baza din Panama, ordonă el. Spune-le că a trebuit să urmăm Planul B şi să urcăm în munţi. Zi-le să anunţe prin radio echipa de sprijin aerian şi să-i instruiască pe piloţi să ne localizeze semnalele portabile şi să le urmeze. Haideţi. Trebuie să ne mişcăm rapid.

Lauren, Copeland şi câţiva soldaţi din Beretele Verzi începură să monteze nişte suluri cu exploziv Composition-2 pe lespedea fixată în portal.

C-2 e un tip de exploziv plastic cu detonare uşoară, folosit de arheologii din toată lumea pentru a distruge obstacolele din structurile antice, fără a dărâma şi clădirile.

Pe când ceilalţi îşi vedeau de treabă fără să aibă vreo clipă de pierdut, Nash se hotărî să cerceteze zona din spatele templului, să vadă dacă nu găseşte o altă intrare. Neavând altceva de făcut, Race porni după el.

Cei doi merseră în spatele structurii cubice joase, urmând un drum neted de piatră care înconjura tabernaculul asemenea unui balcon fără balustradă.

Ajunseră în spatele clădirii şi văzură imediat un mal abrupt şi noroios care cobora în pantă adâncă, până la marginea vârfului turnului.

Stând în vârful muntelui noroios, Race se uită în jos la blocurile dreptunghiulare atent dispuse unul lângă altul ca să alcătuiască drumul de sub picioarele lui.

Printre toate blocurile paralelipipedice, cu colţuri ascuţite, văzu şi o piatră care arăta foarte ciudat.

Era o piatră *rotundă.*

Nash o văzu şi el şi amândoi se aplecară ca să o examineze mai atent.

Avea un diametru de vreo 75 de centimetri – cam cât lăţimea unui bărbat solid – şi era potrivită perfect la suprafaţa potecii. Într-adevăr, lui Race i se părea că fusese introdusă cu precizie într-o gaură cilindrică *din* potecă, gaură ce fusese săpată *în* blocurile pătrate din jur.

— Mă întreb pentru ce-o fi fost folosită, spuse Nash.

— Cine e Romano? întrebă Race, luându-l pe colonel total prin surprindere.

Race îşi aminti că Nash îi povestise mai devreme despre trupa de asasini germani care îi măcelărise pe călugării aceia din mănăstirea lor din Pirinei – îşi aminti de poza pe care i-o arătase cu liderul trupei de asasini, un bărbat pe nume Heinrich Anistaze.

Dar Nash nu pomenise niciodată pe nimeni cu numele Romano. Cine era ăsta şi ce căuta în sat? Şi, mai important, de ce fugea Nash de el?

Nash ridică o privire tăioasă spre Race şi faţa i se întunecă.

— Domnule profesor, vă rog…

— *Cine e Romano?*

— Mă scuzaţi, spuse Nash, trecând nepăsător de el şi îndreptându-se spre partea din faţă a templului.

Race dădu din cap dezaprobator şi îl urmă la o oarecare distanţă. Reveni în faţa templului şi se aşeză pe treptele late de piatră.

Era atât de obosit încât simţea că mintea i se transformase într-o pastă. Era puţin trecut de ora nouă şi, după ce călătorise aproape douăsprezece ore, se simţea absolut epuizat.

Se lăsă pe spate pe pietrele templului şi îşi strânse hanoracul de armată pe lângă corp. O oboseală bruscă şi copleşitoare îl cuprinsese. Îşi lăsă capul pe treptele reci de piatră şi închise ochii.

Chiar în momentul acela auzi însă un zgomot.

Era un zgomot ciudat. Un sunet ascuţit, *ca un scrâşnet.*

Era rapid, insistent – aproape nerăbdător dar curios de înfundat. Părea că vine din interiorul treptelor de piatră de sub capul lui.

Race se încruntă.

Părea a fi zgomotul unor gheare care zgâriau piatra.

Se ridică imediat în capul oaselor şi se uită spre Nash şi spre ceilalţi.

Se gândi să le spună ceva despre scrâşnet, dar nu apucă, fiindcă în momentul acela – exact în momentul acela – două elicoptere de atac asemănătoare cu nişte şoimi se năpustiră din

vălul de ploaie de deasupra turnului de piatră, cu rotoarele huruind şi armele trăgând, luminând vârful turnului cu razele puternice ale reflectoarelor.

În aceeaşi clipă, un zgomot asurzitor de mitralieră izbucni în jurul lui Race şi o rafală de gloanţe pocni zidul de piatră la câţiva centimetri deasupra capului lui.

Race se aruncă, adăpostindu-se după colţul templului, şi se uită în urmă chiar în momentul în care o mică armată de figuri întunecate se năpusti dintre copacii de la marginea poienii, cu arme ale căror guri scuipau limbi lungi de foc, năluci negre în noapte.

A TREIA MAŞINAŢIE

LUNI, 4 IANUARIE, ORA 21:10

VILCAFOR ŞI ÎMPREJURIMILE

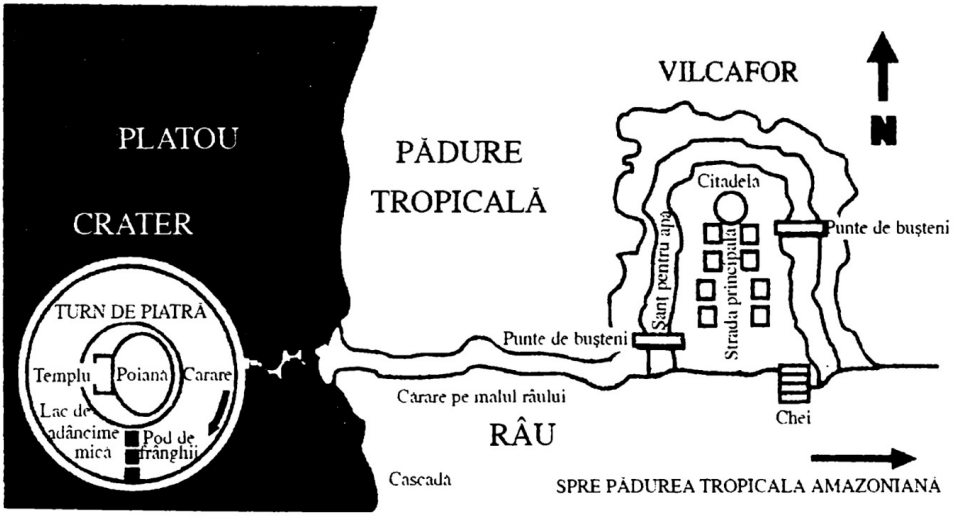

Race îşi acoperi capul în timp ce altă ploaie de gloanţe de mitralieră lovea zidul de piatră de lângă el.

Şi apoi, deodată – ca un şoc total – o altă sursă de focuri de mitralieră izbucni de undeva de deasupra lui. De foarte, foarte aproape.

Race deschise ochii, ridică privirea şi se trezi holbându-se exact la reflectorul unuia dintre elicoptere. Îşi strânse ochii şi văzu pete, ameţit de lumina orbitoare.

Apărându-şi ochii cu braţul, îşi recăpătă încet vederea şi atunci îşi dădu seama că sursa acestei noi rafale de foc era cineva care stătea peste corpul lui aplecat la pământ şi care trăgea în sus, spre reflector.

Era Van Lewen. Bodyguardul lui.

Apărându-l cu puşca lui M-16.

Chiar atunci, unul dintre elicopterele de atac trecu pe deasupra vâjâind – cu palele rotorului zvâcnind sonor şi cu reflectorul alb jucându-se pe deasupra vârfului turnului – şi izbi pământul noroios din faţa lui Van Lewen cu o explozie din ţevile montate lateral, iar zgomotul extraordinar făcut de tunuri acoperi răpăitul de mitralieră de pe vârful turnului.

Voci frenetice strigau în casca lui Race:

— Nu văd de unde…

— … prea mulţi!

Şi apoi, deodată, auzi vocea lui Nash:

— Van Lewen! Nu mai trage! Nu mai trage!

O clipă mai târziu, Van Lewen încetă să tragă şi, odată cu el, încetă şi schimbul de focuri, iar în liniştea sinistră care urmă – scăldată cum era de lumina albă aspră a celor două elicoptere de atac ce dădeau târcoale vârfului turnului – Race văzu că el şi însoţitorii lui erau complet înconjuraţi de cel puţin douăzeci de oameni, toţi îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi cu pistoale-mitralieră.

Cele două elicoptere de atac începură să planeze deasupra poienii din faţa templului, luminându-l cu reflectoarele lor puternice. Erau elicoptere de asalt Apache AH-64 de provenienţă americană – nişte păsări de atac slăbănoage şi prevestitoare de rău.

Încet, grupul de figuri întunecate începu să apară din frunzişul de la marginea poienii.

Toţi erau înarmaţi până în dinţi. Unii aveau pistoale germane compacte MP-5, iar alţii aveau puşti de asalt Steyr-AUG de tehnologie extrem de înaltă.

Race era surprins de el însuşi, surprins de cât de multe ştia despre nenumăratele arme din faţa lui.

De fapt, era numai şi numai vina lui Marty.

Pe lângă faptul că lucra ca inginer proiectant în cadrul DARPA şi că era cel mai nesuferit fan al lui Elvis Presley (toate PIN-urile de la cardurile lui şi parolele de la computer erau formate din acelaşi număr – 53310761 – numărul de serie pe care îl avea Regele în armată), fratele lui Race, Marty, era şi o enciclopedie ambulantă de armament.

De când erau copii până ultima oară când îl văzuse Race, cu nouă ani înainte, de fiecare dată când vizitau un magazin cu articole sportive, Marty reuşea să-i identifice fratelui său fiecare an de fabricaţie, model şi producător al obiectelor expuse în raionul de arme de foc. Ciudat era că acum, datorită observaţiilor permanente ale lui Marty, Race descoperi brusc că şi el era în stare să le identifice pe toate.

Clipi, reveni în prezent, revăzu gruparea de soldaţi înarmaţi adunaţi în faţa lui.

Erau cu toţii îmbrăcaţi în negru – salopete de luptă negre, curele şi chingi negre, mănuşi negre şi bocanci.

Dar de departe cea mai frapantă trăsătură se găsea pe chipurile lor. Fiecare soldat purta pe faţă o mască ceramică de hochei de culoarea cărbunelui – o mască neagră inexpresivă ce acoperea tot în afară de ochii celui care o purta. Măştile îi făceau pe soldaţii din faţa lui Race să pară reci, inumani, aproape ca nişte roboţi.

Chiar atunci, unul dintre soldaţii mascaţi se repezi spre locul în

care stătea Van Lewen, îi smuci puşca M-16 şi îi confiscă rapid şi celelalte arme.

Apoi, bărbatul îmbrăcat în negru se aplecă spre Race şi zâmbi prin ameninţătoarea-i mască neagră.

— *Guten abend*[12], spuse el cu un zâmbet strâmb înainte să-l smucească scurt şi cu brutalitate pe Race, făcându-l să se ridice în picioare.

Ploaia continua să cadă.

Nash, Copeland şi Lauren stăteau lângă portal, cu mâinile strâns încleştate după cap. Soldaţii din Beretele Verzi se aflau lângă ei, dezarmaţi.

Walter Chambers privea fix, cu ochii mari, uimit, la trupa de soldaţi mascaţi ce îi înconjura. Gaby Lopez le arunca doar nişte priviri reci.

Van Lewen şi Race fură împinşi alături de ceilalţi.

Race privea temător spre soldaţii îmbrăcaţi în negru, uitându-se lung la măştile lor de hochei reci şi negre. Mai văzuse şi altă dată astfel de măşti. Poliţiştii sud-americani care interveneau în timpul răzmeriţelor le purtau în timpul protestelor extrem de violente, pentru a-şi proteja feţele de pietre şi de alte obiecte azvârlite.

Numără cam douăzeci de soldaţi în total.

În întunericul din spatele cercului de soldaţi se găsea însă un alt grup de persoane – femei şi bărbaţi. Acest nou grup nu purta uniforme sau măşti. Purtau haine civile, haine pentru drumeţii, asemănătoare celor ale lui Lauren.

„Oameni de ştiinţă, se gândi Race. Oameni de ştiinţă germani care au venit aici în căutarea idolului de thyriu.”

Privi spre portal, spre lespedea uriaşă potrivită la intrare. Din fiecare latură a ei ieşeau fire – explozivii C-2 cu detonare uşoară.

Chiar atunci, unul dintre soldaţi păşi înainte şi îşi ridică braţul ca să-şi scoată masca neagră de hochei.

Race se crispă de nerăbdare – aşteptând să vadă trăsăturile reci şi dure ale lui Heinrich Anistaze, fostul agent Stasi care condusese trupa de asasini germani în măcelul sângeros de la

[12] Bună seara (în lb. germană, în orig.)

mănăstire.

Soldatul îşi scoase masca.

Race se încruntă. Nu-l recunoscu.

Nu era Anistaze.

În schimb, era un bărbat bine făcut, mai în vârstă, cu un chip rotund şi ridat şi cu o mustaţă cenuşie stufoasă.

Race nu era sigur dacă trebuia să se simtă uşurat sau îngrozit.

Liderul german nu scoase o vorbă în timp ce îl atinse în trecere pe Race şi se aplecă la pământ în faţa portalului.

Analiză diversele cabluri ce ieşeau din lespede şi pufni dispreţuitor. Apoi dădu drumul firelor şi se îndreptă spre Frank Nash.

Îl privi de sus, arogant, pe colonelul în rezervă, evaluându-l, măsurându-l.

Şi apoi, brusc, se întoarse pe călcâie şi le dădu trupelor sale un ordin pe un ton răstit.

— Feldwebel Dietrich, bringen Sie sie în das Dorf und sperren Sie sie ein! Hauptmann von Dirksen, bereiten Sie alles vor am den Tempel zu offnen.

Race traduse cuvintele în minte: „Sergent-major Dietrich, du-i în sat şi închide-i. Căpitan von Dirksen, pregăteşte-te să deschizi templul”.

Conduşi de un sergent-major german pe nume Dietrich şi înconjuraţi de şase dintre soldaţii germani mascaţi, cei zece americani fură mânaţi fără prea multe formalităţi înapoi peste puntea de frânghii şi pe poteca spiralată.

Când ajunseră la capătul de jos al potecii, pătrunseră prin crăpătura îngustă din platou care ducea înapoi spre drumul de pe malul râului. După aproximativ douăzeci de minute de mers, se aflau iarăşi în sat.

Dar satul se schimbase.

Două proiectoare enorme cu halogen iluminau strada principală, scăldând-o în lumină artificială. Cele două elicoptere Apache pe care le văzuse Race în vârful turnului se odihneau acum în mijlocul străzii. Vreo doisprezece soldaţi germani stăteau pe mal, scrutând râul.

Race le urmă privirea şi văzu Huey-urile uzate ale echipei sale

şezând pe malul apei. Lângă cele două Apache-uri strălucitoare, Huey-urile lui Frank Nash păreau vechi şi stângace.

Atunci observă Race la ce se uitau de fapt soldaţii germani.

Era dincolo de cele două Huey-uri, plutind la suprafaţa râului, învăluit în ploaia constantă de noapte.

Un hidroavion.

Dar nu un hidroavion oarecare. Trebuie să fi avut o anvergură a aripilor de cel puţin şaizeci de metri. Iar pântecele său – partea care se odihnea maiestuos în apă – era absolut *enorm*, evident mai mare decât corpul principal al Galaxy-ului care îi adusese pe Race şi pe ceilalţi în Peru. Patru motoare turbojet erau ataşate sub aripile sale masive, iar două pontoane rotunjite se întindeau dincolo de fiecare aripă, atingând suprafaţa apei şi stabilizând aeronava.

Era un Antonov An-111 *Albatross*, cel mai mare hidroavion din lume.

Uriaşa aeronavă se rotea uşor pe apă când Race şi ceilalţi apărură pe cărarea de pe mal, conduşi de sergentul german Dietrich. Se întorcea către malul râului.

Abia se imobiliză în noroiul moale, că o rampă de încărcare începu să coboare din partea posterioară.

Imediat ce rampa ajunse pe pământ uscat, două vehicule ieşiră huruind din avionul gigantic – o maşină de teren cu opt roţi ce arăta ca un tanc şi un Humvee carosat.

Cele două vehicule blindate opriră în derapaj în mijlocul străzii principale. Race şi ceilalţi fură conduşi spre ele. Când ajunseră la cele două maşini, Race mai văzu doi soldaţi germani care îi împingeau pe Tex Reichart şi pe Doogie Kennedy pe stradă, spre ei.

— Domnilor, le spuse Dietrich în germană celorlalţi soldaţi. Băgaţi-i pe soldaţi şi pe oamenii de la guvern în maşina de teren, legaţi. Pe ceilalţi aruncaţi-i în Humvee. Încuiaţi-i înăuntru şi apoi blocaţi ambele vehicule.

Nash, Copeland şi cei şase soldaţi din Beretele Verzi fură vârâţi în maşina mare de teren, ca un tanc. Race, Lauren, Lopez şi Chambers fură împinşi în Humvee.

Humvee-ul era un fel de jeep mai mare, doar că era mult mai lat şi avea un acoperiş din metal dur, blindat. Avea şi geamuri de policarbonat Lexan, care, în momentul acela, erau închise.

După ce intrară toţi în Humvee, unul dintre soldaţii germani ridică rapid capota şi se aplecă spre motorul vehiculului masiv. Apăsă un comutator de sub radiator şi imediat – pac! — toate portierele şi geamurile Humvee-ului fură încuiate.

O închisoare portabilă, îşi spuse Race în sinea lui.

Minunat.

Între timp, în vârful turnului era agitaţie mare.

Soldaţii germani de acolo făceau toţi parte din *Fallschirmjäger* – unitatea de acţiune ultrarapidă a armatei germane – şi se mişcau în consecinţă, iute şi eficient.

Conducătorul detaşamentului lor, generalul Gunther C. Kolb – bărbatul cu mustaţă cenuşie care îl surprinsese pe Frank Nash din senin mai devreme – le urla ordine în germană:

— *Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă!* Haideţi o dată! N-avem mult timp la dispoziţie!

În timp ce oamenii lui se repezeau încoace şi încolo, Kolb supraveghea zona din faţa lui.

Explozivii C-2 din jurul lespezii de la intrarea în templu fuseseră îndepărtaţi şi erau înlocuiţi acum de nişte frânghii, echipa desemnată era gata să intre şi o cameră digitală fusese instalată în faţa portalului ca să înregistreze deschiderea templului.

Kolb încuviinţă din cap ca pentru sine, mulţumit.

Erau pregătiţi.

Era momentul să intre.

Ploaia răpăia zgomotos pe acoperişul Humvee-ului.

Race zăcea într-o rână pe locul şoferului. Walter Chambers stătea lângă el. Lauren şi Gaby Lopez erau în spate.

Prin parbrizul stropit de ploaie al maşinii, Race văzu că soldaţii germani din sat se înghesuiau în jurul unui singur monitor şi îl priveau cu atenţie.

Race se încruntă.

Apoi văzu un mic ecran de televizor pe consola centrală a bordului Humvee-ului – în locul în care ar fi radioul la o maşină obişnuită. Se întrebă dacă blocarea motorului Humvee-ului îi afectase sistemele electrice. Apăsă pe butonul de pornire al micului televizor, ca să afle.

Încet, o imagine prinse viaţă pe ecran.

Niciuna, nici două, îi văzu pe germanii de la templu adunaţi în jurul portalului. Le auzi vocile transmise în boxele televizorului:

— *Ich kann nicht glauben, dass sie Sprengstoff verwenden wollten. Es konnte das gesammte Gebäude zum Einsturz gebracht haben. Machen Sie die Seile fest*...

— Ce spun ăştia? întrebă Lauren.

— Îndepărtează explozivii pe care i-aţi montat voi în jurul lespezii, îi explică Race. Cred că C-2-ul ar dărâma întreaga structură. Au de gând să folosească frânghii în schimb.

În boxe se auzi o voce de femeie, vorbind repede în germană.

Race le traduse celorlalţi:

— Vedeţi dacă puteţi contacta Cartierul general. Spuneţi-le că am ajuns la templu şi că i-am găsit şi i-am prins pe membrii armatei Statelor Unite. Aşteptăm instrucţiuni...

Apoi, vocea din boxe mai spuse ceva.

— *Was ist mit dem anderen amerikanischen Team? Wo sind die jetzt*[13]*?*

„Ce naiba?” îşi spuse Race.

Das anderen amerikanischen Team?

Prima dată se gândi că, poate, nu auzise bine.

Nu greşea însă. Era sigur.

Dar pur şi simplu nu avea...

Race se încruntă ca pentru sine şi nu le mai traduse celorlalţi fraza.

Pe ecran, soldaţii legau frânghii în jurul lespezii din portal.

— *Alles klar, macht Euch fertig*...

— Bine. Pregătiţi-vă.

Oamenii de pe ecran ridicară frânghiile.

— *Zieht an!*

[13] Ce se întâmplă cu cealaltă echipă americană? Unde e acum? (în lb. germană, în orig.)

— Şi… trageţi!

Sus, în vârful turnului, frânghiile se încordară şi lespedea potrivită în portal începu să se mişte încet, scrâşnind sonor pe podeaua de piatră a intrării.

Opt soldaţi germani trăgeau de frânghii, târând lespedea uriaşă din locul în care se odihnise patru sute de ani.

Încet – foarte încet – lespedea se dislocă din portal, scoţând la iveală un interior negru ca cerneala.

O dată ce intrarea fu descoperită, Gunther Kolb păşi înainte privind în jos, în străfundurile întunecate ale templului.

Văzu o serie de trepte late de piatră ce coborau în întunericul de dincolo de el, spre pântecele marii structuri subterane.

— Bine, spuse el în germană. Echipa de acces. E rândul vostru.

În Humvee, Race se întoarse către Lauren.

— O să intre.

În vârful turnului, cinci soldaţi germani înarmaţi până în dinţi păşiră înainte. Echipa de acces.

Conduşi de un căpitan tânăr şi vânos pe nume Kurt von Dirksen, se apropiară de Kolb la intrarea în templu, cu armele în mână.

— Nu vă complicaţi, îi spuse Kolb tânărului căpitan. Găsiţi idolul acela şi apoi ieşiţi naibii…

În momentul respectiv, fără vreun avertisment, nişte sunete ascuţite, şuierătoare, despicară aerul din jurul lor.

Zvâc-zvâc-zvâc-zvâc-zvâc-zvâc!

Şi apoi – *zvrr!* — un obiect lung şi subţire se înfipse într-un mănunchi de muşchi de pe peretele templului *chiar lângă capul lui Kolb!*

Kolb se uită uimit la obiectul acela.

Era o săgeată.

Dinspre ecranul mic al televizorului din Humvee începură să se audă voci ţipând pe măsură ce o ploaie de săgeţi cădea asupra trupelor germane adunate în jurul templului.

— *Was zum Teufel*[14]!

— *Duckt Euch! Duckt Euch*[15]!

— Ce se întâmplă? întrebă Lauren, aplecându-se înainte de pe bancheta din spate.

Race se întoarse spre ea, uimit.

— Se pare că sunt atacaţi.

*

Zgomotul asurzitor al focurilor de pistol-mitralieră înghiţi încă o dată vârful turnului, trupele germane ridicându-şi armele MP-5 şi Steyr-AUG şi trăgând din răsputeri.

Stăteau cu toţii în jurul portalului deschis al templului, cu faţa în afară, ţintind în sus, spre sursa săgeţilor mortale – muchia craterului masiv.

De la adăpostul zidurilor portalului, Gunther Kolb scrută întunericul, căutându-şi inamicii.

Şi îi văzu.

Văzu un grup de figuri întunecate adunate pe marginea canionului.

Probabil că erau în jur de cincizeci în total – forme umane subţiri, ce aruncau o perdea de săgeţi primitive de lemn în soldaţii germani din vârful turnului.

„Ce naiba…?” îşi spuse Kolb.

Race ascultă năucit vocile germanilor care se auzeau în boxele micului televizor.

— Echipa de la templu! Ce se întâmplă acolo sus?

— Suntem atacaţi! Repet, suntem atacaţi!

— Cine vă atacă?

— Par a fi nişte indieni! Repet. Indieni. Băştinaşi. Trag în noi cu săgeţi de sus, de pe muchia superioară a craterului! Dar se pare că-i vom face să dea înapoi – staţi. Nu, staţi puţin. Se retrag. Se retrag.

O clipă mai târziu, bubuitul focurilor de mitralieră încetă şi se lăsă o linişte îndelungată.

Nimic.

---

[14] Ce dracu'! (în lb. germană, în orig.)

[15] Ghemuiţi-vă! Ghemuiţi-vă! (în lb. germană, în orig.)

Şi mai multă linişte.

Germanii de pe ecran se uitau cu precauţie în jurul lor, ţinând în mână armele fumegânde.

În Humvee, Race şi Chambers îşi aruncară câte o privire unul altuia.

— Un trib de băştinaşi din zonă, spuse Race.

Gunther Kolb urla, dând nişte ordine.

— *Horgen*! *Vell!* Urcaţi cu o echipă şi formaţi un perimetru în jurul muchiei craterului!

Se întoarse spre von Dirksen şi echipa sa de acces.

— În regulă, căpitane. Puteţi intra în templu.

Cei cinci membri ai echipei de acces se adunară în faţa portalului deschis.

Se căsca în faţa lor, întunecat şi ameninţător.

Căpitanul von Dirksen păşi atent înainte – cu arma în mână – şi rămase în pragul portalului, în capul unei scări cu trepte late de piatră care cobora în pântecele templului.

— Bine, spuse el pe un ton formal spre microfonul ataşat la gât, în timp ce cobora prima treaptă. Văd nişte trepte de piatră în faţa mea. Cobor…

— … treptele acum… se auzi vocea lui von Dirksen în boxele din Humvee.

Race se uită atent la imaginea celor cinci soldaţi care păşeau încet prin portal, până când, în cele din urmă, capul ultimului militar dispăru sub linia podelei şi nu se mai văzu decât intrarea goală de piatră.

— Căpitane, raportează, se auzi vocea lui Kolb în căştile lui Kurt von Dirksen, în timp ce tânărul căpitan german ajungea la capătul treptelor umede de piatră, iar raza lanternei sale despica întunericul.

Acum se afla într-un tunel îngust, cu ziduri de piatră. Tunelul se întindea în faţa lui, curbându-se uşor în jos, spre dreapta. Cobora abrupt, spiralat, în întunecimea din inima templului. De-a lungul zidurilor erau aliniate mici firide.

— Am ajuns la baza treptelor, spuse el. Văd un tunel curbat în faţă. Mă îndrept spre el.

Membrii echipei de acces lăsară o distanţă mai mare între ei când începură să coboare cu precauţie prin tunelul abrupt. Razele lanternelor lor se jucau pe zidurile umede şi strălucitoare. Un picurat ce făcea ecou se auzea de undeva din adâncurile templului.

Von Dirksen rosti:

— Echipă, aici Unu. Raportaţi.

— Aici Doi.

— Trei.

— Patru.

— Cinci.

Se avântară şi mai adânc în josul tunelului.

Race şi ceilalţi se uitau la ecranul televizorului din Humvee într-o linişte crispată, ascultând vocile şoptite ale echipei germane de acces. Race traduse.

— … atât de umed aici, e apă peste tot…

— … fiţi pe fază. Aveţi grijă pe unde călcaţi…

Chiar atunci, un scrâşnet sonor de interferenţă izbucni din boxele televizorului.

— *Ce-a fost asta?* exclamă von Dirksen rapid. Echipă, raportaţi.

— Aici Doi.

— Trei.

— Patru.

Şi apoi, nimic.

Race aşteptă cu sufletul la gură să raporteze şi ultimul soldat. Dar vocea lui nu se mai auzi.

Nu se auzi şi „Cinci”.

În interiorul templului, von Dirksen se întoarse pe călcâie.

— Friedrich, şuieră el urcând din nou prin tunel, trecând de ceilalţi.

Nu coborâseră prea mult prin tunelul abrupt şi spiralat şi acum stăteau în beznă totală, singura lumină fiind aceea a lanternelor.

În spatele lor, mai sus, vedeau o tentă albăstruie a lunii ce trecea pe după curba uşoară a tunelului, indicând drumul de întoarcere la suprafaţă.

Von Dirksen se uită în spate, în susul tunelului.

— Friedrich! şopti el în întuneric. *Friedrich!* Unde eşti?

În momentul acela, căpitanul auzi un sunet înfundat de undeva din spatele lui.

Se întoarse.

Şi acum nu-i mai văzu decât pe *doi* dintre oamenii lui stând în spate. Al treilea nu se vedea nicăieri.

Von Dirksen se răsuci din nou cu faţa spre intrare şi tocmai se pregătea să spună ceva în microfon când, deodată, văzu o umbră neobişnuit de mare furişându-se pe după cotul tunelului de deasupra lui; în clipa aceea, graiul îi pieri complet.

Silueta se contura în lumina lunii din spatele ei.

Şi arăta absolut înfiorător.

Raza albăstruie şi palidă a lunii îi strălucea pe membrele negre şi musculoase. Lumina lanternei lui von Dirksen scânteie pe colţii săi lungi şi ascuţiţi.

Căpitanul german se uita pierdut la monstrul din faţa lui, mut de uimire.

Era uriaş.

În clipa următoare i se alătură un al doilea monstru identic, ce apăru din spatele lui.

„Probabil se ascundeau în firide”, îşi spuse von Dirksen.

Stăteau la pândă. Aşteptau ca el şi oamenii lui să treacă de ei, ca să le blocheze calea de retragere.

Într-o fracţiune de secundă, primul monstru atacă. Von Dirksen nu avea nicio şansă. Se mişca incredibil de repede pentru un animal de dimensiunile acelea şi, într-o clipă, fălcile ucigaşe invadară câmpul vizual al ofiţerului; în momentul acela, Kurt von Dirksen nu mai putea face altceva decât să ţipe.

Din boxele televizorului izbucniră răcnete şi urlete.

Race şi ceilalţi se holbau îngroziţi la ecran.

Ecoul ţipetelor scoase de ultimii trei membri ai echipei de acces ce erau atacaţi fu redat de undele radio. Race auzi câteva împuşcături scurte, dar nu dură decât vreo câteva secunde până ce, brusc, şi împuşcăturile, şi ţipetele încetară simultan şi se lăsă liniştea.

O liniște stăruitoare.

Race privea țintă la ecranul televizorului, la imaginea gurii căscate a templului.

— Von Dirksen, Friedrich, Nielson. Raportați.

Nu veni niciun răspuns de la oamenii din templu.

Race și Lauren se uitară scurt unul la altul.

Și apoi, deodată, se auzi o altă voce în boxe.

Era un glas fără suflare, gâfâit și sugrumat de frică.

— Domnule! Aici Nielson! Repet, aici Nielson! O, Doamne… Dumnezeu să ne ajute. Plecați de aici, domnule! Plecați de aici cât mai…

Zbang!

Se auzi ceva ca o ciocnire.

Un sunet ca și cum ceva mare l-ar fi strivit pe bărbatul numit Nielson.

Urmară niște zgomote de încăierare; Race auzi un țipăt ce-ți înghețа sângele în vine și apoi – acoperind țipătul – auzi alt sunet, mult mai înfricoșător.

Era un *răget* – un răget ca din altă lume – vibrant și profund ca acela al unui leu.

Doar că era mai plin, mai sonor, *mai feroce.*

Race își aținti din nou privirea asupra ecranului televizorului și, deodată, împietri.

Îl văzu.

Îl văzu apărând din întunericul difuz al portalului.

Și uitându-se la uriașa creatură neagră ce pășea din gura templului, Race simți o senzație profundă de greață în adâncul stomacului.

Își dădu seama atunci, în momentul acela, că în ciuda tehnologiei, a tuturor armelor și a tuturor dorințelor lor egoiste de a găsi o nouă și fantastică sursă de energie, oamenii de pe acel turn de piatră tocmai încălcaseră o regulă mult, mult mai simplă a evoluției umane.

Sunt uși care nu trebuie deschise niciodată.

Gunther Kolb și restul de vreo zece germani de pe vârful turnului se uitau fix la animalul ce stătea în portal, țintuiți de uimire.

Era splendid.

Avea mai bine de un metru şi jumătate înălţime, chiar şi atunci când stătea în patru labe, şi era complet negru, de un negru profund din cap până în picioare.

Semăna cu un fel de jaguar.

Un jaguar negru *uriaş.*

Ochii imensei feline aveau o strălucire galbenă în lumina lunii şi, cu fruntea încruntată şi furioasă, cu umerii musculoşi încordaţi şi cu colţii ca nişte pumnale, chiar arăta ca o încarnare a diavolului.

Dintr-odată, strălucirea albastră difuză a lunii care lumina portalul fu înlocuită de un fulger aspru şi scurt şi uriaşul animal începu să ragă sub tunetele asurzitoare care urmară.

S-ar putea să fi fost un semnal.

Fiindcă în momentul acela – exact în momentul acela – vreo zece *alte* pantere uriaşe ţâşniră din întunericul templului şi îi atacară pe germanii de pe vârful turnului.

Deşi erau înarmaţi cu puşti de asalt şi cu pistoale mitralieră, membrii expediţiei germane nu aveau nicio şansă.

Panterele erau prea rapide. Prea agile. Prea puternice. Se năpustiră asupra grupului de soldaţi şi oameni de ştiinţă cu o ferocitate şocantă – rostogolindu-i, sărind asupra lor, schingiuindu-i.

Câţiva soldaţi reuşiră să descarce câteva gloanţe şi una dintre pantere căzu la pământ, în spasme violente.

Dar nu conta, celelalte fiare abia păreau să observe gloanţele care şuierau în jurul lor şi în câteva secunde îi doborâră şi pe ceilalţi soldaţi – sfâşiindu-le carnea, înfigându-şi colţii în gâtlejurile lor, sufocându-i cu fălcile lor puternice, ca nişte menghine.

Urlete oribile se înălţară în văzduhul nopţii.

Generalul Gunther Kolb o luă la fugă.

Frunzele ude de ferigă îi plesneau cu putere faţa în timp ce alerga în jos pe scara de piatră care ducea spre podul suspendat.

Dacă ar fi reuşit să ajungă la pod, se gândea el, şi să-l dezlege de proptelele de pe cealaltă parte, panterele aveau să rămână

blocate în turn.

Kolb se repezea să coboare pe lespezile ude de piatră, în urechi răsunându-i propria răsuflare grea, acoperită însă de sunetul unui corp greu care strivea frunzişul din spatele lui. Alte frunze de ferigă îl plesneau peste faţă, dar nu-i păsa. Aproape că…

Ajunsese!

Îl văzu.

Podul de frânghii!

Îi văzu chiar şi pe câţiva dintre oamenii săi care săltau peste pod, fugind de carnajul de pe vârful turnului.

Kolb sări peste ultimele câteva trepte şi o luă la fugă spre margine.

Reuşise!

Atunci o greutate colosală se izbi peste el din spate şi generalul german plonjă înainte.

Ateriză dur – cu faţa – pe suprafaţa rece şi udă a muchiei. Zgârie disperat pământul cu mâinile, încercând să se ridice iar în picioare, când, deodată, o labă uriaşă de panteră îl izbi cu putere pe încheietura mâinii, ţintuind-o la pământ.

Kolb ridică privirea îngrozit.

Era una dintre pantere.

Se urcase pe el!

Demonica panteră uriaşă îl privea atent, analizând curioasă creatura asta mică şi ciudată care încercase cu nesocotinţă să-i scape.

Kolb se uita înfricoşat în sus, în ochii ei galbeni, plini de răutate. Şi apoi, cu un răget sonor ce-ţi îngheţa sângele în vine, capul animalului se repezi asupra lui; Kolb închise ochii şi-şi aşteptă sfârşitul.

Jos, în sat, era linişte.

Cei doisprezece soldaţi germani se adunaseră în jurul monitorului şi se uitau unii la alţii uimiţi.

Pe ecranul lor îşi văzură tovarăşii din vârful turnului alergând în toate direcţiile. Din când în când, îl mai vedeau pe câte unul repezindu-se prin dreptul ecranului şi deschizând focul cu un MP-

5, doar ca să fie aruncat violent din cadru, o secundă mai târziu, de o panteră uriaşă.

— Hasseldorf, Krieger, spuse tăios sergentul pe nume Dietrich. Demontaţi podul de frânghii din partea de vest.

Doi dintre soldaţii germani ieşiră imediat din cerc.

Dietrich se întoarse cu faţa spre tânărul operator radio.

— Ai reuşit să iei legătura cu cineva de sus?

— Pot să transmit, domnule sergent, dar nu răspunde nimeni, răspunse cel ce se ocupa de radio.

— *Mai încearcă.*

Prin ferestrele stropite de ploaie ale Humvee-ului, Race îi privea pe Dietrich şi pe soldaţii germani adunându-se în jurul monitorului lor, când, deodată, auzi un ţipăt.

Se întoarse imediat.

Şi îl văzu pe unul dintre soldaţii germani din vârful turnului venind în fugă de pe cărarea de pe malul râului.

Soldatul îşi flutura braţele frenetic, ţipând:

— *Schnell, zum Flugzeug! Schnell, zum Flugzeug! Sie kommen!*

Striga:

— Urcaţi-vă în avion! Urcaţi-vă în avion! Vin!

Chiar atunci, un fulger luminã poteca din spatele mesagerului şi Race văzu preţ de o clipă ceva care alerga în salturi în spatele lui.

— Doamne, Dumnezeule…

Era una dintre creaturile acelea feline uriaşe – exact ca aceea pe care o zărise ieşind din templu cu doar câteva minute mai devreme.

Dar imaginea pe care o văzuse pe micul ecran al televizorului din Humvee nu o reprezentase pe făptura aceea în toată splendoarea.

Era absolut înfricoşătoare.

Alerga ţinându-şi capul jos şi urechile ascuţite date pe spate, cu puternicii săi umeri musculoşi propulsând-o înainte după prada umană ce încerca să scape.

Se mişca frumos, cu o graţie fluidă – având combinaţia aceea uimitoare de echilibru, forţă şi viteză pe care o posedă felinele

din toată lumea.

Soldatul german fugea din răsputeri, dar nu avea nicio şansă să ţină pasul cu animalul masiv din spatele lui. Încercă să fenteze în timp ce alerga, să se ascundă în spatele unor copaci de pe marginea potecii, dar pantera era prea agilă. Arăta ca un ghepard la viteză maximă – picioarele sale puternice se adaptau perfect în timp ce alerga, imitând mişcările prăzii, aplecându-se spre stânga, cotind spre dreapta, ţinându-şi centrul de greutate jos, fără a-şi pierde măcar o dată echilibrul.

Se profila deasupra nefericitului german, se apropia din ce în ce mai tare şi apoi, când era la o distanţă destul de mică, pantera uriaşă sări înainte şi…

Brusc, fulgerul dispăru şi poteca se cufundă în beznă.

Întuneric.

Linişte.

Şi Race auzi un ţipăt.

Dintr-odată, un alt fulger apăru în susul malului şi, în timp ce desluşea imaginea ce i se înfăţişa, Race simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

Uriaşa panteră neagră stătea călare pe trupul soldatului, iar capul ei masiv era aplecat deasupra zonei gâtului bărbatului prăbuşit. Într-o clipită fălcile panterei zvâcniră şi, cu o mişcare de sfâşiere al cărei sunet îţi provoca silă, desprinse gâtul soldatului mort de trup.

Sub un alt fulger strălucitor, pantera uriaşă începu să ragă triumfător.

Timp de un minut, nimeni din Humvee nu spuse nimic.

Walter Chambers fu cel care rupse tăcerea.

— Am încurcat-o rău de tot.

Şi avea dreptate. Căci în momentul acela, în momentul acela groaznic, toate *celelalte* pantere negre se năpustiră din frunzişul de lângă mal şi atacară tot ce vedeau că mişcă.

Enormele feline năvăliră în sat din toate părţile, luându-i pe Dietrich şi pe oamenii săi – adunaţi prosteşte în jurul monitorului din centrul oraşului – complet prin surprindere.

Panterele alergau în salturi pe strada principală asemenea unor lilieci scăpaţi din iad – placându-i pe soldaţii germani acolo

unde erau, rostogolindu-i pe jos înainte să apuce să pună mâna pe arme, izbindu-i la pământ, sfârtecându-le beregatele.

Race nu era sigur câte pantere erau. La început numărase zece, apoi douăsprezece, apoi cincisprezece.

Dumnezeule.

Îndată auzi împuşcături; întoarse capul şi îi văzu pe cei doi soldaţi germani pe care Dietrich îi trimisese să ridice podul de frânghii dinspre vest – Hasseldorf şi Krieger – trăgând disperaţi pentru a se apăra de atacul panterelor.

Cei doi soldaţi reuşiră să lovească vreo două dintre înfricoşătoarele fiare – acestea se aruncară cu sălbăticie înainte şi se prăbuşiră în noroi – înainte ca restul panterelor să sară pur şi simplu peste leşurile lor şi să-i copleşească pe militari.

O panteră îi sări lui Hasseldorf în spate şi îi smulse într-o clipă şira spinării. O alta îşi încleştă pur şi simplu fălcile masive în jurul beregatei lui Krieger, frângându-i gâtul cu un hârşâit dezgustător.

Restul satului părea a fi o zonă de conflict, căci soldaţii germani alergau în toate direcţiile – spre cele două elicoptere Apache, spre colibe, spre râu – într-o încercare disperată de a scăpa de furia oarbă a panterelor.

— Fugiţi la elicoptere! striga cineva. Fugiţi la…

Atunci Race auzi cum un motor era pornit, se întoarse în scaun şi văzu palele rotoarelor ambelor elicoptere Apache începând uşor să se rotească.

Soldaţii germani alergau disperaţi spre cele două aeronave, dar acestea erau mici şi subţiri – fiecare avea loc doar pentru un pilot şi un trăgător.

Primul Apache începu să se ridice de la sol chiar în momentul în care un soldat îngrozit sări pe talpa de aterizare şi deschise cu forţă uşa cabinei. Dar înainte ca măcar să încerce să se caţere înăuntru, una dintre pantere ţâşni după el, împingându-l violent la o parte, şi se strecură prin uşa cabinei, lăsându-şi coada lungă şi biciuitoare să atârne în afară.

O clipă mai târziu, interiorul geamurilor cabinei fu împroşcat cu sânge şi elicopterul – ce plutea la trei metri deasupra pământului – o luă razna.

Devie brusc spre dreapta, palele rotorului învârtindu-se într-un

nor nebunesc, şi începu să se îndrepte spre celălalt Apache, în timp ce tunul rotativ cu şase ţevi de sub botul elicopterului izbucni cu sălbăticie, trezindu-se la viaţă şi atacând întregul sat cu focuri mai puternice ca ale unei mitraliere.

Erau împroşcate trasoare în toate părţile.

Parbrizul Humvee-ului lui Race se umplu de o reţea de crăpături pe măsură ce ploaia de gloanţe se izbea în el.

Race se feri instinctiv de impactul proiectilelor. În timp ce se apleca însă, văzu o serie de scântei portocalii apărute la impact şi transformate într-un foc întins pe toată porţiunea cozii unuia dintre Huey-urile de pe malul aflat în apropiere.

Pe neaşteptate, asemenea unor artificii ce se înălţau spre cer pe 4 iulie, două rachete Hellfire porniră din lansatorul Apache-ului dezechilibrat.

Una din ele lovi o colibă de piatră din apropiere, o nărui, transformând-o în moloz, iar cealaltă ţâşni drept, de-a lungul străzii principale din Vilcafor, îndreptându-se direct spre masivul hidroavion Antonov lăsat pe malul râului, pătrunzând cu un vâjâit puternic prin rampa de încărcare deschisă a aparatului şi dispărând în interiorul punţii sale interioare.

Mai dură cam o secundă.

Şi apoi uriaşul hidroavion explodă. Era o explozie monstruoasă, de o forţă ieşită din comun. Pereţii aeronavei se sfărâmară într-o clipă şi întregul avion se canarisi imediat puternic spre stânga şi începu să plutească încet în aval, scufundându-se treptat.

Între timp, Apache-ul care provocase toate stricăciunile încă se mai clătina violent înspre geamănul său. Cei din al doilea elicopter încercară cu disperare să se ferească din calea lui, dar era prea târziu. Palele rotorului primului Apache loviră palele celui de-al doilea aparat, care se mişcau rapid, şi un scrâşnet ascuţit de metal pe metal umplu văzduhul.

După o fracţiune de secundă, cu un şoc, palele primului elicopter străpunseră rezervoarele de combustibil ale celui de-al doilea şi cele două Apache-uri explodară într-o sferă imensă de foc portocaliu ce se întinse de-a lungul străzii principale din Vilcafor.

Race îşi întoarse privirea dinspre scena oribilă şi îi aruncă o privire lui Walter Chambers care stătea în scaunul din faţă, alături de el.

— Doamne, Dumnezeule, Walter, îi spuse el. Ai văzut?

Chambers nu-i răspunse.

Race se încruntă.

— Walter? Ce se…?

Rrrrrrrrrrrr.

Race împietri când auzi sunetul.

Apoi se uită mai atent la figura lui Chambers. Ochii antropologului cu figură de învăţăcel erau căscaţi, iar el părea că-şi ţine respiraţia.

Se uita fix peste umărul lui Race.

Încet – foarte, foarte încet – William Race se întoarse.

Una dintre pantere stătea la geam.

Exact la geam!

Capul ei negru era enorm. Acoperea toată suprafaţa geamului. Creatura gigantică se uita pur şi simplu la Race, cu ochii săi negri şi galbeni.

Toarse din nou. Un mârâit profund şi răsunător.

Rrrrrrrrrrrr.

Race îi vedea pieptul înălţându-se şi coborând, îi vedea colţii lungi şi albi ieşind în afara maxilarului inferior. Deodată, animalul răsuflă zgomotos şi Race aproape sări ca ars, iar apoi – *zdrang*! – tot Humvee-ul se hâţână sub el.

Se răsuci ca să se uite prin parbriz.

Altă panteră tocmai sărise pe capota Humvee-ului!

Stătea cu musculoasele sale membre anterioare întinse pe capota maşinii, cu ochii galbeni şi furioşi privindu-i ţintă pe Race şi pe Chambers, sfredelindu-le sufletele.

Race îşi atinse microfonul de la gât.

— Auzi, Van Lewen. Eşti pe acolo?

Niciun răspuns.

Scâââââââârţ!

Pantera neagră de pe capotă făcu un pas înainte, un pas lent şi ameninţător, zgâriind cu ghearele capota de oţel. În acelaşi timp, pantera din stânga lui Race împungea puternic portiera Humvee-

ului cu botul, încercând-o.

Race începu să bată încontinuu în microfonul de la gât.

— Van Lewen!

Vocea lui Van Lewen se auzi prin cască.

— Vă văd, domnule profesor. Vă văd.

Race se uită în jur şi văzu maşina de teren, nemişcată pe strada plină de noroi, nu departe de Humvee.

— Acum ar fi un moment bun să faci vreuna dintre schemele tale de bodyguard, spuse Race.

— Staţi liniştit, domnule profesor. Sunteţi în siguranţă atât timp cât vă aflaţi în Humvee.

Exact în momentul acela, pantera neagră de pe capotă îşi izbi laba anterioară stângă *drept prin* parbrizul crăpat al vehiculului!

Cioburile ţâşniră în toate părţile când laba uriaşă a fiarei, ca un pumn, se năpusti prin parbriz şi se opri brusc la cinci centimetri de cozorocul şepcii cu Yankees a lui Race.

— Van Lewen!

— Bine! Bine! Repede! Uitaţi-vă sub bord! spuse Van Lewen. Jos, sub pedala de acceleraţie. Căutaţi un buton negru de cauciuc pe partea de sub coloana de direcţie!

Race se uită acolo.

Îl găsi.

— Şi ce face ăsta?

— Apăsaţi-l!

Race apăsă pe butonul de cauciuc şi motorul Humvee-ului începu imediat să toarcă, trezindu-se la viaţă.

Nu mai era dezactivat! Race nu ştia de ce şi nici nu-i păsa. Atât timp cât funcţiona.

Se ridică rapid de sub volan – şi se trezi uitându-se la fălcile larg deschise ale panterei negre.

Felina îi rânjea – într-un şuier sălbatic şi furios. Era atât de aproape încât Race îi simţea respiraţia fierbinte şi râncedă scăldându-i faţa. Pantera se zvârcolea şi se agita, încercând cu disperare să se strecoare prin gaura pe care o făcuse în parbriz şi să ajungă la carnea de om dinăuntru.

Race se lăsă pe spate în scaun, îndepărtându-se de dinţii animalului înnebunit, împingându-se în geamul lateral din partea

şoferului – unde se întoarse şi văzu fălcile enorme ale *celeilalte* pantere azvârlindu-se spre el cu o viteză înfricoşătoare!

A doua panteră se trânti în portieră. Humvee-ul se clătină pe suspensii şi săltă sub greutatea impactului uimitor al felinei. Nişte crăpături în formă de fulgere apărură spontan pe tot geamul din partea şoferului.

Dar motorul maşinii încă mergea şi numai asta conta. Scuturat de izbituri, Race apucă maneta schimbătorului, băgă în viteză – nu conta în care – şi apăsă acceleraţia la podea.

Humvee-ul ţâşni înapoi, pe strada principală plină de noroi a Vilcaforului.

Doamne, Dumnezeule! Intrase în marşarier!

Panterei de pe capotă părea să-i pese prea puţin de inerţia Humvee-ului în timp ce vehiculul semănând cu un jeep mai mare sărea cu sălbăticie peste terenul accidentat al satului. Animalul demonic îşi smulse capul din parbriz şi începu să-şi bage laba din faţă prin sticla spartă, încercând să-l apuce pe Race.

La rândul lui, Race se lăsă pe spate cât de tare putu, ferindu-şi corpul de gheara tăioasă şi apăsând şi mai tare pedala de acceleraţie.

Humvee-ul lovi într-o groapă, se desprinse o clipă de la sol şi căzu la loc cu un pocnet surd. Pantera era în continuare pe capotă, înverşunată să-l prindă pe Race în timp ce vehiculul blindat accelera cu spatele, de-a lungul străzii udate de ploaie, total scăpat de sub control.

— Will! Fii atent! strigă Lauren.

— Ce e? întrebă Race.

— În spate!

Dar Race nu se uita în spate.

Se uita la creatura din infern care pătrundea prin parbriz, încercând să-i sfâşie pieptul.

— Will! Opreşte! *Ne îndreptăm spre râu!*

Race îşi înălţă uşor capul, surprins.

„A spus râu?”

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări râul negru din spatele lor – apropiindu-se rapid – şi unul dintre Huey-urile americane ce stătea în apă, la mal, *exact în calea lor!*

Race se luptă cu volanul, dar degeaba. În panica lui de a scăpa de pantera de pe capotă, pierduse de mult controlul Humvee-ului ce mergea înapoi cu o viteză ameţitoare.

Trase tare de volan, îşi împinse piciorul pe frână, dar roţile se blocară şi, într-o clipă, uriaşul Humvee îşi pierdu toată forţa de tracţiune. Aluneca pur şi simplu nebuneşte pe noroi fără niciun control, sub acţiunea acvaplanării. Deodată, cu o viteză ameţitoare, înainte ca Race să apuce să-şi dea seama ce se întâmpla, vehiculul uriaş se lansă de pe marginea malului, zburând peste râu.

Humvee-ul zbură prin aer, ridicându-se deasupra malului şi parcurgând un arc înalt şi graţios. Apoi se strivi – cu putere, cu spatele înainte – de cabina de sticlă a Huey-ului ce stătea în apa mică.

Şocul coliziunii fu atât de mare, încât imprimă o mişcare atât maşinii, cât şi elicopterului, care începură să plutească în jos pe râu. De asemenea, proiectase şi pantera de pe capotă pe deasupra Huey-ului! Imensa felină ateriză departe, în mijlocul râului, lovind apa cu un plesnet sonor, mătăhălos.

În câteva secunde, caimanii se năpustiră asupra ei.

Zbierând sălbatic, pantera se luptă din răsputeri, până când, în cele din urmă, cedă – depăşită numeric – şi se scufundă.

Aproape de mal rămăsese un hibrid cu aspect bizar între un Humvee şi un Huey, care stătea pe jumătate scufundat în apă, la vreo şase metri de margine.

Toată bula convexă a cabinei Huey-ului fusese teşită în interior de Humvee, iar acum vehiculul lat ce semăna cu un jeep ieşea în afară stângaci din partea frontală strivită a elicopterului. Totuşi, carcasa rotorului şi coada Huey-ului nu fuseseră afectate de impact. Cele două pale ale rotorului se înălţau mult deasupra înfiorătoarei invenţii, nemişcate, dar intacte.

În interiorul Humvee-ului, Race încerca disperat să-şi păstreze calmul.

Apa mâloasă şi verde se aduna în dreptul geamului din stânga lui, în timp ce jeturi mici, dar puternice, de stropi pătrundeau înăuntru prin reţeaua de crăpături din geam. A te uita prin

parbriz era ca şi cum te-ai uita în unul dintre acvariile acelea în care poţi vedea şi deasupra, şi sub nivelul apei.

Doar că acesta era acvariul infernului.

Prin geam, Race văzu pântecele a vreo cinci caimani gigantici, toţi îndreptându-se direct spre el, legănându-şi cozile înainte şi înapoi în spatele lor şi împingându-şi corpurile către Humvee.

Ca să pună capac la toate, un şuvoi de apă pătrundea înăuntru prin gaura mare din parbriz, stropindu-l peste tot pe blugi şi formând o băltoacă adâncă la picioarele lui.

Walter Chambers intră în hiperventilaţie.

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

În spatele lui Chambers, Race văzu că Gaby Lopez avea acum o tăietură adâncă ce sângera deasupra ochiului stâng. Probabil se lovise la cap în momentul impactului dintre Humvee şi elicopter.

— Trebuie să ieşim de aici! ţipă Lauren.

— Serios?! strigă Race, în timp ce un peşte mare argintiu, cu dinţi enormi, pătrunse în maşină prin parbriz şi îi ateriză în poală.

Chiar atunci se auzi un zgomot înfundat de undeva din stânga lui şi Race aproape sări din scaun când întregul Humvee începu să se bălăngănească puternic într-o parte şi în alta.

Se întoarse şi văzu umbra enormă a unui caiman negru plutind la geamul de lângă el, uitându-se ţintă prin sticla spartă, privindu-l cu ochi flămânzi.

— Oof, Doamne… rosti el.

Apoi văzu reptila masivă îndepărtându-se de geam.

— Oof, Doamne…

— Ce? Ce e? întrebă Walter Chambers de lângă el.

— O să se izbească în noi! ţipă Race începând în grabă să se caţăre spre bancheta din spate. Mişcă-te, Walter! Mişcă-te acum!

Chambers începu şi el imediat să se suie spre bancheta din spate, chiar în momentul în care caimanul se năpusti. O fracţiune de secundă mai târziu, geamul Humvee-ului din partea şoferului se sparse spre interior, izbucnind într-o rafală spectaculoasă de cioburi.

Ploaia bruscă de cioburi fu urmată la scurt timp de corpul

masiv şi solzos al caimanului care se rostogoli prin fereastră în partea din faţă a Humvee-ului, pe un val de apă ce se revărsă în maşină.

Caimanul se repezi în scaunul din faţă, corpul său uriaş ocupând tot spaţiul acela mic. Race îşi trase picioarele pe bancheta din spate cu o nanosecundă înainte ca fălcile ce le puteau ciopârţi să treacă pe lângă ele.

Walter Chambers nu fu la fel de norocos. Nu reuşi să-şi ia picioarele din calea lui la timp şi caimanul se izbi în ele, împingându-le în portieră şi ţintuindu-le acolo.

Chambers ţipă. Caimanul se dădu înapoi şi răsuflă greu, încercând să-l prindă mai bine.

De pe bancheta din spate, Race nu vedea decât enormul spate împlătoşat al creaturii şi coada lungă şi solzoasă ce lovea cu putere într-o parte şi în alta.

Apoi, brusc, violent – şi atât de rapid încât îl făcu pe Race să icnească de groază – caimanul uriaş îl smulse pe Chambers, ieşind cu el prin fereastra prin care intrase.

— *Nuuuuuuuu!* urlă Chambers în timp ce dispărea prin fereastră şi era tras în apă.

Race şi Lauren se uitară îngroziţi unul la celălalt.

— Ce ne facem acum?! ţipă ea.

„Şi eu de unde naiba să ştiu?” îşi spuse el privind la ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Scaunul din faţă al vehiculului se umplea rapid cu apă, făcând Humvee-ul să se încline mult spre stânga şi să se scufunde şi mai adânc.

— Trebuie să ieşim de aici înainte să ajungem la fundul apei! strigă el. Repede! Deschide geamul! Acum ar trebui să le putem deschide!

Apa se revărsă de pe scaunul din faţă pe bancheta din spate în timp ce Lauren începu să coboare geamul. Maşina era mai înălţată pe partea ei şi când, în cele din urmă, reuşi să deschidă geamul de tot, nu dădu decât peste aerul rece al nopţii.

Pe nepusă masă, un alt caiman uriaş pătrunse prin geamul din stânga al Humvee-ului şi plonjă în balta din partea din faţă a vehiculului.

— *Fugi!* strigă Race. Urcă pe acoperiş!

Lauren se mişcă rapid. Într-o clipă, ieşise din Humvee şi se căţăra pe capotă. Şocată, Gaby ieşi şi ea – se târî rapid până în partea cealaltă a banchetei şi scoase capul pe geam. Lauren începu imediat să o tragă pe acoperiş, în timp ce Race o împingea de jos.

Caimanul de pe scaunul şoferului se dădea înapoi şi răsufla greu, în căutarea prăzii.

Acum, apa se revărsa de pe locul din faţă, într-un şuvoi constant, abundent. În spate, apa ajungea aproape până la talie.

Chiar atunci, un alt caiman se izbi în geamul din stânga-spate al Humvee-ului, zdruncinând maşina cu totul. Race se răsuci în momentul impactului şi văzu că toată partea stângă a maşinii era acum scufundată complet.

Gaby Lopez ieşise pe jumătate prin geamul din dreapta. Race rămăsese ultimul.

Chiar atunci însă, în timp ce o împingea pe Gaby de picioare, auzi un scrâşnet metalic ce-ţi întorcea stomacul pe dos de undeva din Humvee.

Brusc, întreaga maşină se lăsă mult spre stânga.

La început, crezu că era o altă izbitură a unui caiman. Dar nu. Nu, de data aceasta *toată maşina* se înclinase. Se mişca. Se mişca…

O luase la vale.

— O, Doamne, spuse Race.

Îi luase curentul râului!

— Nu se poate, îngăimă el.

În clipa aceea simţi altă izbitură mai familiară, căci unul dintre caimani se trânti din nou în geamul din partea stângă.

— Hai *odată*, Gaby! strigă el spre picioarele lui Lopez care atârnau în interior în dreptul geamului din dreapta, în faţa lui.

De-acum, caimanul de pe scaunul din faţă părea să-şi fi dat seama unde erau Race şi ceilalţi şi începu să se dea în spate cu stângăcie, ca să poată sări pe bancheta din spate.

Race îl văzu mişcându-se.

— Gaby!

— Aproape am reuşit… îi strigă Lopez.

— *Grăbeşte-te!*

În sfârşit, picioarele lui Gaby dispărură pe fereastră şi Lauren strigă:

— E în siguranţă, Will!

Iar Race plonjă spre geam, îşi scoase capul prin el şi le văzu pe Lauren şi pe Gaby stând pe acoperiş deasupra lui.

Cele două femei se repeziră în jos, îl apucară de mâini şi îl traseră afară din maşină exact în clipa în care caimanul de pe locul din faţă se căţăra în spate şi clănţănea furios spre picioarele lui, ratându-le cu doar câţiva milimetri.

În sat, Nash, Copeland şi cei şase soldaţi americani stăteau cu toţii – încătuşaţi – în siguranţa maşinii de teren, privind cum se desfăşura coşmarul de afară, când, deodată, uşa laterală glisantă a maşinii blindate fu deschisă cu forţă şi o rafală de ploaie şi vânt pătrunse în maşină.

Doi germani uzi leoarcă urcară în grabă, picioarele lor pline de noroi lipindu-se de podeaua maşinii. Închiseră uşa masivă de oţel după ei, imediat lăsându-se din nou liniştea în maşina de teren.

Nash şi ceilalţi se uitau fix la noii lor însoţitori.

Un bărbat şi o femeie.

Amândoi erau uzi până la piele şi înnoroiţi din cap până-n picioare. Purtau haine civile – blugi şi tricouri albe – dar cu o particularitate: ambii aveau tocuri de armă Gore-Tex negre şi pistoale compacte Glock-18 la şold. De asemenea, amândoi purtau veste antiglonţ bleumarin. După cum arătau, nu se putea deduce decât un singur lucru: *erau poliţişti sub acoperire.*

Bărbatul era solid, emanând forţă şi având pieptul lat. Femeia era scundă, dar de constituţie atletică, cu părul scurt, blond decolorat.

Bărbatul nu pierdu vremea. Se duse glonţ la americani şi începu să le descuie cătuşele.

— Nu mai sunteţi prizonieri, spuse el în engleză. Acum suntem cu toţii laolaltă. Haideţi, trebuie să salvăm cât de mulţi oameni putem.

Race, Lauren şi Lopez stăteau – eşuaţi – pe acoperişul maşinii,

în timp ce întregul complex Humvee-Huey era purtat în derivă de râu, în voia curentului.

Atunci Race văzu cheiul şubred de lemn la vreo zece metri de ei, în aval. Părea că aveau să treacă exact pe lângă el.

Asta era şansa lor.

Humvee-Huey-ul se clătină din nou şi se cufundă şi mai adânc în apă. În acel moment, acoperişul Humvee-ului era cam la vreo treizeci de centimetri deasupra râului, iar cel al Huey-ului se afla puţin mai sus. Dar cu fiecare metru parcurs de cele două vehicule în aval, amândouă păreau să mai piardă câţiva centimetri din înălţime.

Avea să fie o salvare strânsă.

Foarte strânsă.

Se mai urniră încă un metru în aval.

Caimanii începură să le dea târcoale.

Mai aveau opt metri până la chei şi apa ajunse pe acoperişul Humvee-ului, sub picioarele lor. Toţi trei păşiră pe carcasa rotorului elicopterului.

Mai erau cinci metri.

Se scufundau rapid.

De pe Huey, Race se uită pe deasupra satului luminat.

Acum era părăsit, singurele mişcări fiind cele ale vreunei umbre răzleţe de felină care ţâşnea de-a latul străzii principale. Nu se vedea vreun semn de viaţă umană. Niciunul.

Şi atunci Race observă.

Maşina de teren plecase.

Vehiculul cu opt roţi, ca un tanc, în care fuseseră Nash, Copeland şi Beretele Verzi nu mai era nicăieri.

Race vorbi spre microfonul prins la gât.

— Van Lewen! Unde eşti?

— Sunt aici, domnule profesor.

— Unde?

— Nişte germani au deschis maşina de teren şi ne-au desfăcut cătuşele. Facem un circuit al satului acum şi îi luăm pe toţi cei pe care-i găsim..

— Dacă tot v-aţi apucat de-o treabă, ce-ar fi să vă repeziţi şi până la chei în vreo treizeci de secunde?

— Am înţeles, domnule profesor. Vom veni.

Încă trei metri până la chei şi acoperişul Humvee-ului se scufundă complet.

Race îşi muşcă buza.

Deşi acum stăteau pe carcasa expusă a rotorului, tot trebuia să păşească pe acoperişul *scufundat* al Humvee-ului ca să ajungă pe chei.

— Haide, frumuseţe, mai pluteşte încă un pic, se rugă el.

Doi metri.

Acoperişul Humvee-ului se scufundase cu cincisprezece centimetri.

Un metru.

Treizeci de centimetri sub apă.

Lauren îşi puse braţul pe sub umerii stupefiatei Gaby.

— Bine, copii, spuse ea. Ascultaţi. O iau întâi pe Gaby. Will, tu rămâi la urmă. Ai înţeles?

— Înţeles.

Humvee-Huey-ul ajunse lângă chei.

Atunci, Lauren şi Gaby săriră de pe carcasa rotorului Huey-ului şi plonjară pe acoperişul scufundat al Humvee-ului – picioarele scufundându-li-se în apă până la genunchi.

Făcură doi paşi mari prin apă înainte ca Lauren să o arunce pe Gaby pe chei. Apoi sări şi ea, ridicându-şi picioarele exact în momentul în care două siluete crocodiliene se azvârliră prin apă în spatele ei, clănţănindu-şi maxilarele feroce.

— Will! *Hai o dată!* strigă ea de pe chei.

Race se pregăti să sară pe acoperişul scufundat al Humvee-ului. Nici nu-şi imagina cam cum arăta – el, în blugi, tricou şi cu o şapcă de baseball, stând pe un elicopter de armată scufundat, în mijlocul unui râu amazonian plin de caimani.

„Cum dracu’ am reuşit să mă bag în treaba asta?” îşi spuse în gând.

Apoi, pe neaşteptate, tot sistemul Humvee-Huey se înclină mult şi se mai cufundă încă vreo treizeci de centimetri în apă.

Race se dezechilibră, fu cât pe ce să cadă, dar îşi reveni rapid. Apoi ridică privirea doar ca să vadă că situaţia tocmai se agravase şi mai mult.

Acoperişul Humvee-ului era acum la cel puţin *un metru* sub apă.

Chiar dacă *ar fi reuşit* să sară pe el, mobilitatea lui ar fi fost compromisă. Caimanii l-ar fi prins fără îndoială.

Nici situaţia Huey-ului nu era mult mai roz.

Deşi stătea pe carcasa rotorului elicopterului, şi aceasta era acum scufundată cu vreo doi centimetri sub apă.

Race se uită agitat în jur – şi văzu că singura parte a Huey-ului care încă mai era deasupra apei erau palele rotorului.

Aruncă o privire rapidă spre chei şi observă cum maşina de teren opri în derapaj la capătul lui – văzu uşa glisantă din laterala maşinii cu opt roţi deschizându-se, îi zări pe Van Lewen şi pe Scott înăuntru şi o văzu şi pe Lauren trăgând-o pe Gaby spre vehicul.

Lauren strigă peste umăr:

— Will! *Hai o dată!* Sări!

Huey-ul se înclină din nou şi adidaşii lui Race intrară cu totul sub apă.

Se uită când la elicopterul ce se scufunda în jurul lui, când la palele rotorului care planau deasupra apei.

„Palele rotorului…” îşi spuse.

Poate ar putea…

„Nu.”

E prea greu, s-ar lăsa sub greutatea lui.

Se întoarse din nou să se uite la chei. Trei caimani mari pluteau acum, pe jumătate sub apă, în apa *dintre* el şi vechiul debarcader de lemn.

„Poate…”

Race se întinse rapid şi apucă una dintre palele rotorului. Apoi trase de ea cât de tare putu, rotind pala lungă de zece metri în jurul pivotului.

Huey-ul scufundat încă plutea încet în aval, purtat de curent.

Pala rotorului ajunse în loc, capătul ei aproape atingând cheiul, astfel încât acum arăta ca o punte îngustă întinsă pe deasupra râului, aproape de apă, făcând legătura între Huey şi chei.

Huey-ul se legănă din nou, se mai scufundă încă cinci centimetri, exact în momentul în care o umbră neagră enormă

ţâşni din apă fix lângă Race, care, din reflex, îşi depărtă picioarele cât putu de tare şi caimanul trecu exact printre ele – atingându-i interiorul gambelor – şi plonjă de partea cealaltă a Huey-ului.

„Asta chiar că a fost prea strânsă! îi urlă un gând. Mişcă-te!”

Race se mai uită o dată la calea lui spre libertate – pala rotorului, o fâşie de oţel lată de 25 de centimetri, atârnând la 30 de centimetri deasupra râului.

„Hai o dată!”

Şi porni.

Race sări pe pala rotorului şi alergă pe toată lungimea ei.

După ce făcu trei paşi, văzu cheiul la şase metri în faţa lui. Cheiul, siguranţa, salvarea…

…la jumătatea drumului simţi că pala se lasă sub el şi coboară spre suprafaţa apei şi…

…se aşază pe spinarea a trei caimani ce pluteau în apa dintre elicopter şi chei!

Race ţopăi pe puntea îngustă, susţinut acum de trupurile celor trei caimani.

Ajunse la capătul palei la viteză maximă şi se lansă de pe ea, plonjând prin aer şi izbindu-se cu pieptul de marginea cheiului.

„Scoate-ţi picioarele din apă!” îi strigă în minte un gând când simţi că picioarele îi intrau în lichidul de sub el, negru precum cerneala.

Îşi trase rapid picioarele din apă şi se târî, ajungând pe chei, la adăpost.

Înghiţi în sec, răsuflând greu. Nu-i venea să creadă.

Era…

— Domnule profesor! Haideţi! se auzi vocea ascuţită a lui Van Lewen ţipându-i în ureche.

Race ridică privirea imediat şi văzu maşina de teren parcată la capătul cheiului, cu uşa glisantă deschisă.

Dar chiar atunci, ceva ce se mişca *deasupra* maşinii de teren îi atrase atenţia şi se uită în sus exact în momentul în care una dintre uriaşele pantere negre sărea peste maşina de teren, cu ghearele scoase şi cu botul căscat.

Uriaşa fiară ateriză pe chei doar la vreun metru şi jumătate în faţa lui. Pur şi simplu rămase nemişcată în faţa lui, ghemuită la pământ, cu urechile date pe spate, cu fălcile strânse şi cu muşchii încordaţi pentru atacul final…

Exact în acea clipă, cheiul şubred cedă sub ea.

Nu se auzi nicio pârâitură. Niciun zgomot de avertisment.

Vechiul chei de lemn cedă pur şi simplu sub greutatea panterei şi, cu un scheunat uluit, gigantica fiară neagră căzu în apa de dedesubt.

— Era şi timpul să mai am şi eu puţin noroc, spuse Race.

Doi caimani atacară rapid.

Doi masculi imenşi se repeziră la pantera căzută şi, curând, apa din jurul uriaşului animal se transformă într-o vâltoare de spumă şi clocot.

Race profită de ocazie şi sări peste golul nou format în chei, luând-o la fugă spre vehiculul de teren.

După ce urcă în maşină şi Van Lewen închise uşa grea de oţel în spatele lui, se uită la râu printr-o deschizătură dreptunghiulară, îngustă, din uşă.

Văzu ceva cu totul neaşteptat.

Văzu pantera – aceeaşi panteră neagră care îl acostase cu câteva clipe mai devreme – ieşind încet din apă şi urcându-se la loc pe chei. Sângele îi picura din gheare, bucăţi sfâşiate de carne îi atârnau dintre fălci şi apa i se scurgea de pe spatele strălucitor.

Pieptul animalului se înălţa odată cu fiecare răsuflare grea. Părea absolut epuizată din cauza luptei pe care tocmai o dusese.

Dar era în viaţă.

Câştigase.

Tocmai supravieţuise unei înfruntări cu doi caimani masculi!

Race se prăbuşi pe podeaua maşinii de teren, complet istovit. Îşi lăsă capul pe peretele rece de metal din spatele lui şi închise ochii.

Totuşi, pe când făcea asta, încă mai auzea zgomote.

Auzea mârâiturile şi şuierăturile panterelor de afară – aflate aproape, tumultoase şi enorme.

Le auzea labele stropind apa din bălţi. Auzea zgomotul oaselor frânte când fiarele se înfruptau din trupurile soldaţilor germani

morţi. Auzi până şi urletul cuiva care ţipa în agonie la mică distanţă.

Curând, Race avea să adoarmă, dar înainte de asta îi mai trecu prin minte un ultim gând înfricoşător.

„Cum dracu’ am să scap eu viu de aici?”

A PATRA MAŞINAŢIE

Marţi, 5 ianuarie, ora 9:30

Agentul special John-Paul Demonaco mergea încet de-a lungul coridorului luminat cu neon, atent să nu calce pe sacii cu cadavre.

Era 9.30 dimineaţa, în data de 5 ianuarie, iar Demonaco tocmai sosise la North Fairfax Drive numărul 3701 îndeplinind un ordin de la însuşi directorul FBI.

Asemenea restului lumii, Demonaco nu ştia nimic despre spargerea dată la cartierul general al DARPA cu o zi înainte. Nu ştia decât că directorul primise un telefon, la ora 3:30 în dimineaţa aceea, de la un amiral cu patru stele care, din Biroul Oval, îi ceruse să-şi trimită cel mai bun antiterorist local în Fairfax Drive cât de repede era omeneşte posibil.

Cel mai bun om al său era John-Paul Demonaco.

J.P. Demonaco avea cincizeci şi doi de ani, era divorţat şi începuse să se cam rotunjească. Avea un păr şaten care se rărea şi purta o pereche de ochelari cu rame de baga. Costumul său gri, boţit, din poliester, fusese cumpărat de la J.C. Penney cu o sută de dolari în 1994, iar cravata Versace pe care şi-o asortase fusese achiziţionată anul trecut cu trei sute de dolari. O primise cadou de ziua lui de la fiica lui cea mai mică – cică era la modă.

În ciuda simţului său vestimentar, Demonaco era agent special comandant al Unităţii Antiteroriste a FBI-ului (ramura internă), poziţie pe care o deţinea deja de patru ani, mai ales fiindcă ştia mai multe despre terorismul american decât oricine altcineva.

Mergând pe coridorul luminat cu neon, Demonaco mai văzu un sac cu un cadavru întins pe podea în faţa lui. O urmă de sânge mânjea peretele de deasupra. Adăugă sacul la numărătoare. Deja ajunsese la zece.

Ce Dumnezeu se întâmplase aici?

Coti pe după colţ şi văzu imediat un mic grup de oameni care stătea la intrarea într-un laborator de la capătul coridorului.

Văzu că majoritatea celor din grup purtau uniformele albastru-

închis, impecabil scrobite, ale Marinei Militare.

Un *locotenent* (sic!)[16] de douăzeci şi ceva de ani îl întâmpină la jumătatea culoarului.

— Domnul agent special Demonaco?

Demonaco îi arătă legitimaţia drept răspuns.

— Pe aici, vă rog. Domnul *comandant* (sic!)[17] Mitchell vă aşteaptă.

Tânărul *lieutenant* îl conduse în laborator. Intrând în încăpere, Demonaco observă în tăcere camerele de supraveghere suspendate pe pereţi, uşile hidraulice groase şi încuietorile alfanumerice.

Dumnezeule, era un adevărat seif.

— Domnul agent special Demonaco? se auzi o voce din spatele lui.

Demonaco se întoarse şi văzu un ofiţer tânăr şi arătos stând în faţa lui. Bărbatul avea în jur de treizeci şi şase de ani, era înalt, avea ochi albaştri şi părul scurt şi blond, de culoarea nisipului – genul de băiat pentru posterele marinei. Agentul nu-şi dădea seama prea bine de ce, dar figura lui i se părea ciudat de familiară.

— Da, eu sunt Demonaco.

— *Commander* Tom Mitchell. Serviciul de Investigare a Infracţiunilor împotriva Marinei.

„NEIS, îşi spuse Demonaco. Interesant.”

Când ajunsese în Fairfax Drive, Demonaco abia dacă îi observase pe militarii din marină care păzeau intrarea în clădire. Nu era ceva neobişnuit, în zona Washington D.C., ca anumite clădiri federale să fie păzite de ramuri anume ale forţelor armate. Fort Meade, de pildă, cartierul general al NSA[18], era, de fapt, o clădire a armatei. Casa Albă, pe de altă parte, era păzită oficial

---

[16] Traducătoarea nu ține cont de faptul că este vorba de ofițeri din Marina Militară, iar US Navy este un fel de „republică separată” în cadrul Forțelor Armate ale SUA. Printre altele, gradele militare sunt diferite față de celelalte Arme. În cazul de față este vorba de *Lieutenant* – cod NATO OF-2; echivalent căpitan. (n. introdusă de uncris în versiunea ebook anterioară)

[17] De fapt, *Commander* – cod NATO OF-4; echivalent lt-colonel. (n. introdusă de uncris în versiunea ebook anterioară)

[18] National Security Agency – Agenţia Naţională pentru Securitate

de membrii Corpului de Marină al Statelor Unite. Nu l-ar fi surprins deloc pe Demonaco să afle că DARPA era protejată de marină. Ceea ce ar fi explicat şi prezenţa tuturor costumaţilor în uniforme de marină care se aflau acum acolo.

Dar nu. Dacă NCIS-ul era aici, asta însemna cu totul altceva. Ceva mai important decât simpla protejare defectuoasă a unei clădiri federale. Ceva intern…

— Nu ştiu dacă vă amintiţi de mine, spuse Mitchell, dar am urmat seminarul dumneavoastră de la Quantico cu vreo şase luni în urmă: „Al doilea amendament şi formarea grupurilor de insurgenţi”.

Deci acolo îl văzuse el pe Mitchell.

O dată la trei luni, Demonaco susţinea un seminar la Quantico pe tema organizaţiilor teroriste interne din Statele Unite. În prelegerile lui, practic schiţa alcătuirea, metodele şi filozofiile celor mai bine organizate grupuri de insurgenţi din ţară – grupuri ca Patrioţii, Rezistenţa Albilor Arieni sau Armata Republicană din Texas.

După atacurile cu bombă din Oklahoma City şi asediul sângeros de la fabrica de arme nucleare Coltex din Amarillo, Texas, seminariile lui Demonaco erau la mare căutare. Mai ales în rândurile forţelor armate, din moment ce bazele lor – şi clădirile pe care le protejau – erau adeseori ţintele actelor teroriste interne.

— Cu ce vă pot ajuta, *Commander* Mitchell? întrebă Demonaco.

— Păi, în primul rând, după cum fără îndoială vă daţi seama, tot ceea ce vedeţi sau auziţi în această încăpere este strict secre…

— Ce anume aveţi nevoie să fac?

Demonaco era cunoscut pentru incapacitatea lui de a suporta toate prostiile.

Mitchell inspiră adânc.

— După cum vedeţi, am avut un oarecare… incident… aici, ieri-dimineaţă. Şaptesprezece membri ai personalului de securitate au fost ucişi şi o armă de importanţă enormă a fost furată. Avem motive să credem că a fost implicată o organizaţie

teroristă internă, motiv pentru care aţi fost convocat…

— Ăla e? *Ăla e?* se auzi o voce aspră de undeva din apropiere.

Demonaco se întoarse şi văzu un *căpitan* (sic!)[19] cu o mină gravă, cu mustaţă sură şi cu părul la fel de sur, tuns scurt, milităreşte, îndreptându-se rapid spre el şi spre comandantul Mitchell.

Căpitanul îi aruncă lui Mitchell o privire fioroasă.

— Ţi-am spus că e o greşeală, Tom. E o chestiune internă. Nu e nevoie să implicăm şi FBI-ul în treaba asta.

— Agentul special Demonaco, spuse Mitchell, domnul e *Captain* Vernon Aaronson. *Captain* Aaronson e responsabil cu această anchetă…

— Dar *Commander* Mitchell s-ar părea că e de acord cu cei care şi-ar dori să rezolve această enigmă mai încet decât trebuie, interveni Aaronson zeflemitor.

Demonaco aprecie că Vernon Aaronson era cu câţiva ani mai în vârstă – şi cu cel puţin vreun deceniu mai înverşunat – decât subordonatul lui, *Commander* Mitchell.

— N-am avut de ales, *Captain*, spuse Mitchell. Preşedintele a insistat…

— Preşedintele a insistat… pufni Aaronson.

— N-a vrut să vadă că se mai repetă incidentul de pe autostrada Baltimore.

„Aha, îşi spuse Demonaco. Deci asta era.”

În ziua de Crăciun a anului 1997, un camion de transport DARPA nemarcat, care călătorea din New York spre Virginia, a fost atacat în timp ce străbătea autostrada Baltimore. Din camion s-au furat şaisprezece dispozitive de zbor autonom J-7 şi patruzeci şi opt de prototipuri de încărcături explozive – mici tuburi din crom şi plastic ce semănau cu nişte eprubete.

Dar nu erau încărcături explozive obişnuite. Oficial, se numeau încărcături izotopice M-22, dar prin DARPA erau cunoscute sub numele de „dinamuri de buzunar”.

Simplu spus, dinamul de buzunar era un pas înainte în dezvoltarea tehnologiei chimice cu lichid la temperatură înaltă.

[19] De fapt, *Captain* – cod NATO OF-5; echivalent colonel. (n. introdusă de uncris în versiunea ebook anterioară)

Rezultatul a treisprezece ani de muncă concentrată a armatei şi a Diviziei de înzestrare Avansată a DARPA, M-22 utiliza izotopi obţinuţi în laborator ai clorului pentru a produce un val exploziv concentrat, de o intensitate atât de puternică încât, practic, *vaporiza* orice lucru aflat pe o rază de două sute de metri de punctul de detonare. Era conceput pentru a fi folosit de mici unităţi de incursiune în misiuni de sabotaj sau de căutare şi distrugere – în care obiectivul misiunii era acela de a nu lăsa absolut nimic în *urmă*. Explozia izotopică a unei încărcături M-22 avea doar o intensitate mai mică decât aceea a unei explozii termonucleare, dar îi lipseau efectele secundare radioactive ale acesteia.

Demonaco mai ştia însă despre incidentul cu autostrada Baltimore şi faptul că însăşi armata condusese ancheta furturilor.

La două zile după îndrăzneţul jaf, investigatorii armatei au primit un pont cu privire la localizarea armelor sustrase şi, fără ca măcar să se consulte cu FBI-ul sau cu CIA, un detaşament de Berete Verzi a primit ordin să atace cartierul general al unui grup secret de insurgenţi din nordul statului Idaho. Zece oameni au fost ucişi, iar doisprezece, răniţi. Ulterior, s-a dovedit că nu era grupul vinovat. De fapt, mai mult decât atât, era unul dintre cele mai inofensive grupuri paramilitare din zonă, ce semăna mai mult cu un club al pasionaţilor de arme decât cu o celulă teroristă. Fusese o zi de pomină pentru ACLU[20] şi NRA[21].

Dispozitivele autonome şi M-22-urile nu au fost recuperate niciodată.

În mod absolut evident, se gândea Demonaco, preşedintele nu mai voia încă o astfel de ruşine şi de data aceasta. Şi de aceea îl chemaseră pe el.

— Aşadar, ce voiaţi să văd? întrebă el.

— Asta, spuse Mitchell, scoţând un obiect din buzunar şi dându-i-l.

Era o pungă de plastic transparentă pentru adunarea probelor.

În ea se afla un glonţ pătat de sânge.

---

[20] American Civil Liberties Union (ACLU) – Uniunea Americană a Libertăţilor Civile.

[21] National Rifle Association (NRA) – Asociaţia Naţională a Armelor de Foc.

Demonaco se aşează la o masă din apropiere ca să examineze proiectilul mânjit de sânge.

— De unde a fost luat, de la unul dintre responsabilii cu securitatea?

— Nu, spuse Mitchell. De la şoferul camionetei pentru livrări pe care au folosit-o ca să intre. A fost singurul ucis cu un pistol.

Captain Aaronson adăugă:

— După ce l-au folosit ca să treacă de paznicii de la garaj, l-au împuşcat în cap de foarte aproape.

— Cartea lor de vizită, comentă Demonaco.

— Îhî.

— Pare să aibă miezul de tungsten… zise Demonaco, studiind atent proiectilul folosit.

— Aşa ne-am gândit şi noi, spuse Aaronson. Şi, din câte ştim, o singură organizaţie teroristă din Statele Unite e cunoscută pentru folosirea muniţiei pe bază de tungsten. *Luptătorii pentru Libertate* din Oklahoma.

Demonaco nu-şi ridică privirea de la glonţul pe care îl ţinea în mână.

— E adevărat, dar *Luptătorii pentru Libertate*…

— … sunt cunoscuţi pentru că operează aşa, interveni Aaronson. Pătrunderi de tipul celor realizate de forţele speciale, două împuşcături rapide în capul victimelor, furtul tehnologiei militare de ultimă generaţie.

— S-ar părea că şi dumneata ai participat la unul dintre seminariile mele, Captain Aaronson, spuse Demonaco.

— Da, aşa este, confirmă Aaronson, dar mă şi consider a fi un specialist în acest domeniu. Am studiat îndelung aceste grupări în cadrul cursurilor de reciclare pe tema securităţii. Şi noi trebuie să fim cu ochii pe oamenii ăştia, înţelegi?

— Înseamnă că ştii că *Luptătorii pentru Libertate* sunt în mijlocul unui război teritorial cu texanii, spuse Demonaco.

Aaronson îşi muşcă buza, încruntat. Evident, nu ştiuse nimic despre asta. Se uita furios la Demonaco, atins de riposta voalată.

Demonaco ridică privirea spre cei doi ofiţeri navali, uitându-se prin ochelarii săi cu rame de baga. Mai era ceva ce îi ascundeau.

— Domnilor. Ce s-a întâmplat aici?

Aaronson şi Mitchell se uitară unul la altul.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Mitchell.

— Nu vă pot ajuta dacă nu ştiu tot ce s-a petrecut aici. Cum ar fi, de pildă, ce anume s-a furat.

Aaronson făcu o grimasă. Apoi zise:

— Căutau un dispozitiv numit *Supernova*. Ştiau unde se află şi cum să ajungă acolo. Ştiau toate codurile şi aveau toate cheile-card. S-au mişcat cu precizie şi viteză, ca o unitate de comando bine pusă la punct.

Demonaco remarcă:

— Echipa de atac a *Luptătorilor pentru Libertate* e bună, dar nu e suficient de mare ca să ia în vizor un loc de dimensiunile acestuia. E prea mică, are doi, cel mult trei oameni. De aceea nu atacă decât ţinte uşoare – laboratoare informatice, birouri guvernamentale de nivel inferior – locuri din care pot fura informaţii tehnice cum ar fi schemele electrice sau timpii de suprapunere a sateliţilor. Dar cel mai important aspect e că nu atacă decât incinte care sunt prost păzite. Niciodată fortăreţe ca aceasta. Sunt în primul rând specialişti în tehnică, nu un detaşament de asalt total.

— Dar *este* singurul grup despre care se ştie că foloseşte muniţie pe bază de tungsten, observă Aaronson.

— Aşa este.

— Aşa că poate şi-au dezvoltat operaţiunile, declară Aaronson cu infatuare. Poate încearcă să devină unul dintre grupurile majore.

— Posibil.

— Da, e posibil, spuse Aaronson pufnind plin de dispreţ. Domnule agent special Demonaco, poate că nu m-am exprimat suficient de clar. Dispozitivul furat din această clădire este de importanţă critică pentru apărarea viitoare a Statelor Unite. Ajuns pe mâinile cui nu trebuie, folosirea sa ar putea fi catastrofală. Bun, am echipe SEAL[22] pe poziţie chiar în momentul de faţă, aşteptând ordinul de a distruge trei sedii suspectate că ar aparţine *Luptătorilor pentru Libertate*. Dar superiorii mei

[22] Trupe speciale ale Marinei SUA, folosite în misiuni neconvenționale (n.tr.)

trebuie să fie siguri că e o misiune curată – nu mai au nevoie de încă una ca aceea de la Baltimore. Tot ce ne trebuie de la dumneata este confirmarea că acest furt nu putea fi *decât* opera lor.

— Păi… începu Demonaco.

Practic, totul depindea de gloanţele de tungsten. Dar dintr-un oarecare motiv pe care Demonaco nu-l putea preciza exact, folosirea lor în acest caz nu-i dădea pace…

— Domnule agent Demonaco, spuse Aaronson, dă-mi voie să simplific lucrurile. Din câte ştii dumneata, există vreo altă grupare paramilitară în Statele Unite *în afară* de *Luptătorii pentru Libertate* din Oklahoma care să folosească muniţie cu miezul de tungsten?

— Nu, zise Demonaco.

— Bine. Mulţumesc.

Acestea fiind spuse, Aaronson le aruncă lui Demonaco şi lui Mitchell o privire plină de dispreţ, păşi nervos până la un telefon din apropiere, formă un număr scurt şi rosti:

— Aici Aaronson. Operaţiunile de asalt au fost demarate. Repet. Operaţiunile de asalt au fost demarate. Distrugeţi-i pe nenorociţi.

Lumina zilei scălda în strălucire pădurea tropicală.

Race se trezi sprijinit de vehiculul blindat. Îl durea capul, iar hainele îi mai erau încă umede.

Uşa laterală glisantă a maşinii era deschisă. Auzi voci înăuntru.

— … ce faci aici?

— … mă numesc Marc Graf şi sunt locotenent în *Fallschirmjäger*…

Race se ridică şi urcă înăuntru.

Era dimineaţă şi o ceaţă joasă coborâse deasupra satului. Vehiculul mare şi blindat era parcat acum în mijlocul străzii principale şi, când ieşi din el, avu nevoie de câteva clipe până ce ochii i se obişnuiră cu pâcla cenuşie din jurul lui. Totuşi, încet-încet, strada principală din Vilcafor începu să capete contur.

Race împietri.

Strada era complet părăsită.

Toate cadavrele rămase în urma măcelului din noaptea anterioară dispăruseră. În locul lor nu mai rămăseseră decât bălţi mari de noroi şi apă, asupra cărora picura ploaia.

Văzu că şi panterele dispăruseră.

Îi zări pe Nash, Lauren şi Copeland stând undeva în stânga, lângă citadelă. Alături de ei erau şi cei şase soldaţi din Beretele Verzi şi Gaby Lopez.

Totuşi, în faţa lor mai erau încă cinci persoane.

Patru bărbaţi şi o femeie.

„Germanii care supravieţuiseră”, se gândi el.

Race mai observă şi că doar doi dintre germani purtau uniforme militare – erau soldaţi. Toţi ceilalţi aveau haine civile, inclusiv doi – un bărbat şi o femeie – care arătau ca nişte poliţişti sub acoperire. Toţi fuseseră dezarmaţi.

Sergentul Van Lewen îl zări pe Race şi se apropie de el.

— Vă mai doare capul? îl întrebă.

— Da, îngrozitor, spuse Race. Ce se întâmplă aici?

Van Lewen arătă către cei cinci germani.

— Sunt singurii care au supravieţuit peste noapte. Doi dintre ei au sărit în maşina blindată în timpul luptei şi ne-au desfăcut cătuşele. Am reuşit să-i găsim pe ceilalţi chiar înainte să vă luăm pe dumneavoastră de la chei.

Race încuviinţă.

Apoi se întoarse brusc spre garda lui de corp.

— Auzi, am o întrebare pentru dumneata.

— Da?

— De unde ai ştiut de butonul acela de cauciuc din interiorul Humvee-ului – butonul care l-a deblocat după ce germanii îl dezactivaseră?

Van Lewen îi zâmbi.

— Dacă vă spun va trebui să vă ucid.

— Bine, spune-mi.

Van Lewen rânji când auzi asta. Apoi explică:

— E o practică standard pentru forţele armate din toată lumea să folosească maşini de teren cum sunt Humvee-urile şi transportoarele blindate ca închisori portabile. Încui prizonierii în

vehicul şi apoi îl dezactivezi. Dar Statele Unite sunt cel mai mare *furnizor* de autovehicule de teren din toată lumea. Humvee-urile, de pildă, sunt fabricate de compania AM General din South Bend, Indiana. Şmecheria e – şi asta e ceva ce nu ştie prea multă lume – că toate maşinile de teren fabricate în America sunt echipate cu un buton de siguranţă, un buton care permite repornirea vehiculului în cazul în care e dezactivat. Teoria e că niciodată nu se va folosi un vehicul american ca închisoare pentru soldaţi americani. În consecinţă, doar personalul militar american e informat de existenţa acelor butoane secrete. E ca un fel de ieşire de siguranţă, cunoscută doar de soldaţii americani.

Acestea fiind spuse, Van Lewen zâmbi şi se îndreptă spre citadelă, pentru a li se alătura celorlalţi. Race se grăbi să-l ajungă din urmă.

El şi Van Lewen se regrupară cu ceilalţi la citadelă.

Acolo dădură peste Frank Nash care îl interoga pe unul dintre soldaţii germani dezarmaţi – bărbatul pe care Race îl auzise identificându-se drept Marc Graf, locotenent în *Fallschirmjäger*.

— Aşadar, şi voi aţi venit aici după idol? întrebă Nash.

Graf dădu din cap neştiutor.

— Nu cunosc detaliile, spuse el în engleză. Eu sunt doar locotenent şi nu am acces la toate detaliile misiunii.

Făcu un gest arătând cu bărbia spre un conaţional, bărbatul solid îmbrăcat cu blugi şi având la şold un toc pentru pistol.

— Cred că ar fi mai bine dacă l-aţi întreba pe colegul meu, domnul Karl Schroeder. Domnul Schroeder e agent special în cadrul *Bundeskriminalamt*. *Bundeswehr* lucrează împreună cu BKA la misiunea aceasta.

— BKA? întrebă Nash, uimit.

Race îşi dădu seama la ce se gândea.

Bundeskriminalamt era echivalentul german al FBI-ului. Reputaţia sa era legendară. Se spunea adeseori că e cel mai bun birou de investigaţii din lume. Şi totuşi, practic era o ramură a poliţiei, motiv pentru care Nash nu ştia ce să creadă. Nu ar fi avut niciun motiv să vină în Peru în căutarea vreunui idol.

— Ce legătură are BKA cu un idol incaş pierdut? se interesă el.

Schroeder se opri o clipă, ca şi cum ar fi stat să se gândească ce ar trebui să-i dezvăluie lui Nash. Şi apoi oftă – de parcă ar mai fi avut vreo importanţă acum, după măcelul din noaptea anterioară.

— Nu e ceea ce credeţi voi, afirmă el.

— Ce vrei să spui?

— Nu vrem idolul ca să facem o armă, declară Schroeder direct. De fapt, contrar a ceea ce credeţi voi probabil, ţara mea nici măcar nu are o *Supernovă*.

— Şi atunci pentru ce vă trebuie idolul?

— E simplu pentru ce ne trebuie, spuse Schroeder. Vrem să-l găsim înainte să-l găsească altcineva.

— *Cine?* întrebă Nash.

— Aceiaşi oameni care sunt vinovaţi de masacrarea călugărilor din Pirinei, zise Schroeder. Aceiaşi oameni care sunt vinovaţi de răpirea şi uciderea omului de ştiinţă Albert Mueller după ce a publicat articolul acela despre craterul de meteorit din Peru, anul trecut.

— Şi cine sunt ei?

— O organizaţie teroristă ce poartă numele de *Schutzstaffel Totenkopfverbände* – Divizia „Cap de Mort” a SS-ului. Poartă numele celei mai brutale unităţi a SS-ului lui Hitler, soldaţii care conduceau lagărele naziste de concentrare în al Doilea Război Mondial. Îşi spun Trupele de Asalt.

— Trupele de Asalt? întrebă Lauren.

— Sunt o forţă paramilitară de elită formată din germani expatriaţi, având cartierul general într-o bază nazistă puternic apărată din Chile numită Colonia Alemania. A fost înfiinţată la finele celui de-al Doilea Război Mondial de către un fost locotenent de la Auschwitz pe nume Odilo Ehrhardt. Potrivit supravieţuitorilor de la Auschwitz, Ehrhardt era un psihopat – ditamai namila, care găsea plăcere în simplul act de a ucide. S-ar părea că Rudolph Höss, comandantul Auschwitz-ului a început să-l simpatizeze şi în ultimii ani ai războiului a avut grijă de el, luându-l ca protejat. La douăzeci şi doi de ani, Ehrhardt a fost înaintat la gradul SS de *Obersturmführer* sau locotenent. După aceea, dacă Höss arăta spre tine, o clipă mai târziu te trezeai

uitându-te drept în ţeava pistolului P-38 al lui Ehrhardt.

Race înghiţi în sec.

Schroeder continuă:

— Potrivit dosarelor noastre, Ehrhardt ar fi acum în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani. Dar în cadrul organizaţiei sale de Trupe de Asalt, cuvântul lui e lege. Poartă rangul SS suprem de *Oberstgruppenführer*, adică general. Trupele de Asalt sunt o organizaţie unică prin caracterul repulsiv al actelor lor, spuse Schroeder. Susţin încarcerarea forţată şi executarea tuturor negrilor şi evreilor, distrugerea guvernării democratice din toată lumea şi, cel mai important, reinstaurarea unui guvern nazist în Germania unificată şi stabilirea *Herrenvolk*-ului – „rasa supremă” – ca elită conducătoare pe Pământ.

— Reinstaurarea unui guvern nazist în Germania? Stabilirea rasei supreme ca elită conducătoare pe Pământ? exclamă Copeland uimit.

— Staţi puţin, interveni Race. Vorbiţi despre *nazişti*. În anii *1990*.

— Da, replică Schroeder. Nazişti. Nazişti contemporani.

Frank Nash luă cuvântul:

— Se credea de mult despre Colonia Alemania că ar fi un adăpost pentru foştii ofiţeri nazişti. Eisler a stat acolo o perioadă scurtă de timp în anii 1960. Şi Eichmann la fel.

Schroeder dădu din cap aprobator.

— Colonia Alemania e formată din pajişti, lacuri şi case în stil bavarez, toate acestea fiind înconjurate de garduri de sârmă ghimpată şi turnuri de control în care patrulează paznici înarmaţi, însoţiţi de dobermani pinscheri douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Se spunea că în timpul regimului Pinochet, în schimbul protecţiei oferite de guvern, Ehrhardt permitea folosirea Coloniei Alemania ca centru neoficial de tortură. Era un loc în care oamenii erau trimişi să „dispară”. Sub ocrotirea regimului militar, Ehrhardt şi colonia sa nazistă au rămas imuni la căutările agenţiilor străine de felul BKA-ului.

— Bine, atunci, spuse Nash, şi care e rolul vostru în ecuaţia asta?

— Vedeţi, *Herr* Nash, asta e problema, explică Schroeder.

Trupele de Asalt sunt cele care au o *Supernovă*.

— Trupele de Asalt au o *Supernovă*? rosti Nash fără inflexiuni.

— Da.

— Doamne…

— *Herr* Nash, vă rog. Trebuie să înţelegeţi. În douăzeci de ani de muncă antiteroristă nu am mai avut de-a face niciodată cu ceva de genul Trupelor de Asalt. E o grupare bine finanţată, bine organizată, are o ierarhie strictă şi este absolut nemiloasă. E alcătuită din două tipuri de persoane – soldaţi şi oameni de ştiinţă. Trupele de Asalt recrutează în principal militari cu experienţă, adeseori oameni care au fost disponibilizaţi pe motive disciplinare din fosta armată a Germaniei de Est sau din *Bundeswehr* pentru predilecţia lor spre folosirea forţei excesive. Oameni asemenea lui Heinrich Anistaze, instruiţi în artele terorii, torturii şi asasinării.

— Anistaze face parte din Trupele de Asalt? exclamă Nash. Aveam impresia că lucrează pentru serviciile secrete ger…

— Nu mai lucrează, spuse Schroeder cu amărăciune în glas. După prăbuşirea Blocului Estic, Anistaze a fost angajat de guvernul german doar pe bază de contract – ca să se ocupe de anumite „probleme”. Dar se pare că n-a fost ţinut din scurt suficient. Anistaze e un mercenar, un ucigaş plătit. N-a trecut mult până cineva i-a oferit *mai mult* decât îl plăteam noi, aşa că şi-a trădat doi dintre ofiţerii de caz şi i-a dat pe mâna duşmanului. Nu ne-a surprins deloc faptul că, la scurt timp după aceea, metodele lui relativ specifice au început să se facă remarcate în incidentele în care erau implicate Trupele de Asalt. S-ar părea că urcuşul lui Anistaze în ierarhia Trupelor de Asalt a fost rapid. Credem că acum e *Obergruppenführer* în sistemul lor de grade. General-locotenent. Doar Ehrhardt însuşi e mai sus decât el.

— Nenorocitul naibii…

— Cât despre oamenii de ştiinţă, continuă Schroeder ridicând din umeri, sunt valabile aceleaşi principii. Trupele de Asalt ademenesc în principal bărbaţi şi femei cu educaţie aleasă, care lucrează la proiecte ce nu sunt considerate în acord cu teoria asumării vinovăţiei colective din Germania modernă. De pildă,

când a căzut Zidul Berlinului, anumiţi oameni de ştiinţă din Germania de Est, care concepeau grenade AN – grenade umplute cu acid nitric, menite să producă răni îngrozitoare, dar fără a-şi ucide victimele – s-au trezit curând fără loc de muncă. Cei din Trupele de Asalt, în schimb, caută *întotdeauna* genul acesta de oameni şi sunt dispuşi să plătească sume frumuşele pentru serviciile lor.

— Cum? întrebă Copeland. Cum îşi pot permite toate astea?

— Domnule doctor Copeland, mişcarea nazistă modernă nu a dus niciodată lipsă de bani. În 1994, o investigare neoficială de către BKA a unui cont dintr-o bancă elveţiană suspectat că ar aparţine naziştilor estima rezervele totale de fonduri ale Trupelor de Asalt la mai bine de jumătate de miliard de dolari – rezultatul vânzării nepreţuitelor artefacte furate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Jumătate de *miliard* de dolari, izbucni Race.

— Domnilor, spuse Schroeder, Trupele de Asalt nu deturnează avioane. Nu ucid reprezentanţi guvernamentali şi nici nu aruncă în aer clădiri federale. Caută victorii mai însemnate – victorii care să răstoarne *întreaga* ordine a lumii cunoscute.

— Şi acum crezi că au o *Supernovă*? întrebă Nash.

— Până acum trei zile nu aveam decât suspiciuni ce nu puteau fi dovedite, zise Schroeder. Dar acum suntem siguri; în urmă cu şase luni, agenţi de supraveghere ai BKA din Chile au fotografiat un bărbat care se plimba prin Colonia Alemania împreună cu însuşi Odilo Ehrhardt. Mai târziu, a fost identificat ca doctorul Fritz Weber. *Herr* Nash, îmi imaginez că ştiţi cine este doctorul Weber.

— Da, dar... Nash se opri, încruntându-se. Fritz Weber era un om de ştiinţă german din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un specialist în fizica nucleară, aproape geniu, dar şi aproape sociopat. A fost una dintre primele persoane care au afirmat că e posibilă crearea unui dispozitiv ce poate distruge planeta. În 1944, pe când avea doar treizeci de ani, a lucrat la proiectul de bombă atomică al naziştilor. Dar înainte de asta, se spunea că Weber ar fi participat la notoriile experimente naziste de tortură – băgau un om în apă rece ca gheaţa şi îl monitorizau

să vadă cât durează până moare. Dar credeam că Weber a fost executat după război…

Schroeder dădu din cap aprobator.

— A fost. Doctorul Fritz Weber a fost judecat la Nürnberg pentru crime împotriva umanităţii în octombrie 1945. A fost găsit vinovat şi condamnat la pedeapsa cu moartea. A fost executat oficial pe 22 noiembrie 1945 în închisoarea Karlsburg. Se duce de mulţi ani o dispută pe tema identităţii reale a celui executat. De-a lungul vremii, a fost văzut de nenumărate ori de oameni care susţin că ar fi fost torturaţi de el – în Irlanda, în Brazilia, în Rusia.

Schroeder rosti pe un ton grav:

— Credem că sovieticii l-au scos pe Weber de la Karlsburg în noaptea dinaintea execuţiei şi l-au înlocuit cu un impostor. Ca răsplată pentru că i-au salvat viaţa, sovieticii s-au folosit de talentele deosebite ale lui Weber pentru a avansa cu propriul program de arme nucleare. Dar când Uniunea Sovietică s-a prăbuşit în 1991 şi BKA-ul a început să-l caute pe Weber, nu mai rămăsese nici urmă de el. Dispăruse de pe faţa pământului.

— Doar ca să apară opt ani mai târziu în cartierul general al unei organizaţii teroriste naziste, adăugă Nash.

— Exact. Aşadar, în momentul acela credeam că naziştii construiesc un dispozitiv nuclear convenţional. Dar Trupele de Asalt atacă mănăstirea din Franţa după ce se descoperă că acolo se află legendarul *Manuscris Santiago*, urmă Schroeder. Când am pus cap la cap, pe de o parte, uciderea lui Albert Mueller şi faptul că descoperise craterul unui meteorit în Peru, iar pe de altă parte, presupusa poveste din *Manuscrisul Santiago* despre un idol cu proprietăţi cel puţin ciudate, deodată suspiciunile noastre au căpătat o nouă dimensiune. Poate că, sub îndrumarea lui Weber, Trupele de Asalt făceau mai mult decât să construiască o simplă bombă nucleară, poate că reuşiseră să creeze o *Supernovă*, iar acum plecaseră în căutarea thyriului. Iar apoi, în urmă cu trei zile – în aceeaşi zi în care a avut loc atacul de la mănăstirea franceză – echipa noastră de supraveghere din Chile a dat peste asta.

Schroeder scoase o foaie de hârtie împăturită de la buzunarul de la piept şi i-o dădu lui Nash.

— E transcrierea unei convorbiri efectuate de pe un telefon celular de undeva din Peru către laboratorul central din Colonia Alemania acum trei zile, spuse Schroeder.

Nash îi arătă lui Race transcrierea în germană, iar acesta o traduse cu voce tare.

> VOCEA1: ...aza de operaţiuni a fost stabilită... restul de... vor fi... la mine...
>
> VOCEA2: ...şi dispozitivul?... gata?
>
> VOCEA1: ...adoptat forma de clepsidră, pe baza modelului american... două detonatoare nucleare montate deasupra şi dedesubtul unei incinte interioare din aliaj de titan. Testele de pe teren indică... dispozitivul... operaţional. Acum mai avem nevoie doar... thyriu.
>
> VOCEA2: ...nu-ţi face griji, Anistaze se ocupă de asta...
>
> VOCEA1: Şi mesajul?
>
> VOCEA2: ...va fi transmis imediat ce găsim idolul... fiecărui prim-ministru şi preşedinte din UE... plus preşedintelui Statelor Unite prin linia internă de urgenţă... răscumpărarea va fi de o sută de miliarde de dolari americani... sau detonăm dispozitivul...

Nash se uita fix la transcriere, şocat. Toţi ceilalţi tăcuseră.

Race privea cuvintele „*o sută de miliarde de dolari americani sau detonăm dispozitivul*”. Doamne, Dumnezeule. Nash se întoarse către Schroeder:

— Şi ce aţi făcut în legătură cu asta?

— Am conceput un plan cu două dimensiuni, declară germanul. Două misiuni separate, fiecare din ele menită să o dubleze pe cealaltă în cazul că vreuna ar da greş. Misiunea Unu era aceea de a ajunge la idolul de thyriu înaintea naziştilor. Pentru asta, am obţinut o copie a *Manuscrisului Santiago* şi am folosit-o ca să ne găsim drumul până aici. Şi s-ar părea că am ajuns înaintea Trupelor de Asalt – dar nu ne aşteptam să dăm peste *creaturile* acelea în interiorul templului.

Pe măsură ce-l asculta pe Schroeder vorbind, ceva începu să se mişte undeva, în mintea lui Race, ceva referitor la ce spusese agentul german. Ceva nu era în regulă.

Îndepărtă gândul ce nu-i dădea pace, alungându-l din nou într-un ungher al minţii sale.

— Şi a doua parte a misiunii? întrebă Nash.

— Să răscolim Colonia Alemania, răspunse Schroeder. După ce am interceptat acea conversaţie telefonică acum trei zile, am deschis negocierile cu noul guvern chilian, pentru obţinerea unui mandat care le-ar permite agenţilor BKA să percheziţioneze Colonia Alemania împreună cu autorităţile chiliene.

— Şi?

— L-am obţinut. Dacă totul a funcţionat conform planului, agenţii BKA şi Garda Naţională Chiliană pătrund chiar acum în incinta Coloniei Alemania şi confiscă *Supernova* Trupelor de Asalt. Sper să primesc o înştiinţare prin radio din clipă în clipă.

Exact în acelaşi moment, la o distanţă de o mie de kilometri, un camion de zece tone, proprietatea Gărzii Naţionale Chiliene, zdrobi porţile Coloniei Alemania.

O trupă de soldaţi chilieni cu pielea măslinie năvăli în spatele camionului devastator. Vreo zece agenţi germani purtând căşti albastre de asalt şi echipamente SWAT se grăbiră să pătrundă şi ei în complex, în urma celorlalţi.

Colonia Alemania era un domeniu extins, având pe puţin douăzeci de hectare. Pajiştile sale acoperite de iarbă verde contrastau puternic cu dealurile cafenii şi sterpe întâlnite de obicei în Chile. Căsuţele în stil bavarez şi lacurile albastre idilice alcătuiau un peisaj ciudat de paşnic într-o zonă altfel aspră şi uscată.

Uşile erau forţate, iar ferestrele sparte din exterior pe măsură ce Garda Naţională intra în fiecare clădire de pe domeniu. Ţinta lor principală era Sala Cazărmii – o clădire mare, ca un hangar, situată în centrul complexului.

Câteva minute mai târziu, uşile Sălii Cazărmii se deschiseră forţat şi o trupă de militari a Gărzii Naţionale şi de agenţi BKA năvăli în clădire.

Cu toţii se opriră instantaneu.

Şir după şir de paturi suprapuse goale se întindeau în faţa lor, pe toată lungimea uriaşei încăperi. Fiecare pat era făcut la fix,

aliniat perfect cu cel de alături. Arăta ca o cazarmă.

Singura problemă era că nu se găsea nimeni acolo.

Primiră rapid rapoarte din restul complexului.

Întregul complex era gol.

Colonia Alemania fusese părăsită.

Într-una dintre clădirile-laborator de lângă Sala Cazărmii, doi agenţi germani, specialişti în tehnică, agitau mici detectoare Geiger, măsurând nivelul radioactivităţii din aer. Dispozitivele începură dintr-odată să ţiuie tare.

Cei doi agenţi intrară în laboratorul central al complexului şi acele contoarelor Geiger intrară imediat în zona roşie a scalei.

— Către toate unităţile, aici Echipa din Laborator, detectăm cantităţi reziduale mari de uraniu şi plutoniu în laboratorul central…

Primul agent ajunse la o uşă care dădea spre un fel de birou cu pereţii de sticlă.

Îşi îndreptă bagheta spre uşa închisă, iar contorul Geiger o luă razna.

Schimbă o privire cu colegul său, apoi împinse uşa, împiedicându-se de fir.

Explozia care zgudui Colonia Alemania fu absolut devastatoare.

Zdruncină întreaga lume.

O rază de lumină albă orbitoare izbucni lateral în toate direcţiile, distrugând tot în calea sa – magazii întregi explodară deodată într-un miliard de aşchii, silozuri de beton fură zdruncinate din temelii într-o milisecundă, totul pe o rază de cinci sute de metri de Sala Cazărmii se vaporiză – inclusiv cei o sută cincizeci de soldaţi ai Gărzii Naţionale Chiliene şi cei doisprezece agenţi BKA.

Interogaţi în legătură cu incidentul în zilele următoare, locuitorii din satele dimprejur aveau să spună că se văzuse ca lumina bruscă a unui fulger la orizont, urmată de o dâră enormă de fum negru care se ridica spre cer sub forma unei ciuperci uriaşe.

Dar erau oameni simpli, ţărani.

Nu ştiau că descriu o explozie termonucleară.

La Vilcafor, Nash le ordonă soldaţilor din Beretele Verzi să aducă pe strada principală echipamentul radio prin satelit al echipei germane.

— Să vedem ce au de zis oamenii voştri din Chile, îi spuse el lui Schroeder.

Schroeder deschise capacul consolei radio portabile şi începu să bată rapid la tastatura rezistentă la condiţiile dure de mediu. Nash, Scott şi Beretele Verzi se înghesuiau în jurul lui şi urmăreau atent ecranul consolei.

Race stătea deoparte, exclus şi de data aceasta.

— Cum te simţi? se auzi deodată o voce de femeie din spatele lui.

Se întoarse, aproape aşteptându-se să fie Lauren, dar se trezi, în schimb, uitându-se în ochii de un albastru ameţitor ai unei nemţoaice.

Era mică de statură, minionă – şi foarte dulce. Stătea cu mâinile sprijinite leneş pe şolduri şi cu un zâmbet care îl dezarmă complet pe Race.

Avea un nas mic şi cârn, părul scurt şi blond şi era mânjită cu stropi mari de noroi pe faţă, pe tricou şi pe blugi. Purta o vestă antiglonţ peste tricoul alb şi un toc sintetic negru la şold – exact ca acela pe care îl purta Schroeder. Ca şi tocul lui Schroeder, şi al ei era gol acum.

— Ce-ţi mai face capul? întrebă ea.

Avea un uşor accent german. Lui Race îi plăcu.

— Mă doare, mărturisi el.

— Aşa şi trebuie, spuse ea, apropiindu-se şi atingându-i fruntea. Cred că ai făcut o contuzie minoră când Humvee-ul în care erai s-a prăbuşit peste elicopter. Toate faptele tale ulterioare de îndrăzneală de pe vârful elicopterului trebuie să fi fost produsul adrenalinei pure.

— Vrei să spui că nu sunt un erou? o tachină Race. Vrei să spui că totul a fost doar datorită adrenalinei din mine?

Îi zâmbi, îi zâmbi frumos.

— Stai aici, îl îndemnă. Am nişte codeină în trusa medicală. O să te ajute să-ţi mai treacă durerea de cap.

Se îndreptă spre maşina de teren.

— Auzi… spuse Race. Cum te cheamă?

Ea îi zâmbi iar. Cu zâmbetul acela drăgălaş, de nimfă.

— Mă numesc Renée Becker. Sunt agent special în cadrul BKA.

— Am reuşit, se auzi deodată Schroeder de lângă radioul portabil.

Race se apropie de micul grup adunat în jurul consolei.

Uitându-se peste umărul lui Nash, văzu pe ecran o listă în germană. Traduse în minte. Scria:

COMUNICAŢII TRANSMISIE PRIN SATELIT JURNAL 44-76/BKA32

NR/DATA/ORA/SURSA/SUMAR

01./4.1.99/19.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
02./4.1.99/19.50/SURSĂ EXTERNĂ/SEMNAL SEMNĂTURĂ UHF
03./4.1.99/22.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
04./5.1.99/01.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
05./5.1.99/04.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
06./5.1.99/07.16/TEREN (CHILE)/SOSIT SANTIAGO, SPRE COLONIA ALEMANIA.
07./5.1.99/07.30/BKACG/ RAPORT STATUT ECHIPA PERU
08./5.1.99/09.58/TEREN (CHILE)/SOSIT COLONIA ALEMANIA; ÎNCEPUT SUPRAVEGHERE
09./5.1.99/10.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
10./5.1.99/10.37/TEREN (CHILE)/SEMNAL URGENT ECHIPA CHILE SEMNAL URGENT ECHIPA CHILE
11./5.1.99/10.51/BKACG/RAPORT IMEDIAT ECHIPA PERU

Race se încruntă.

Era o listă cu fiecare semnal de comunicare primit de echipa de teren a BKA din Peru.

Din câte se vedea, primiseră cereri de „actualizare a statutului” de la cartierul general al BKA la fiecare trei ore, începând de aseară de la 19.30, plus câteva mesaje intermitente de la cealaltă echipă BKA din Chile.

Totuşi, cel de-al zecelea mesaj – unul dintre mesajele de la echipa din Chile – i-a atras atenţia lui Race. Sărea în ochi cuvântul german *dringendes* – urgent.

Schroeder văzu şi el.

Coborî rapid cursorul la al zecelea mesaj şi apăsă ENTER.

Apăru un mesaj pe întregul ecran. Race văzu cuvintele în germană şi le traduse:

MESAJ NR: 050199-010
DATAT: 5 IANUARIE 1999
PRIMIT LA: 10.37 (ORA LOCALĂ-PERU)
PRIMIT DE LA: ECHIPA DE PE TEREN (CHILE)
SUBIECT: SEMNAL URGENT ECHIPA CHILE;
SEMNAL URGENT ECHIPA CHILE

MESAJUL ESTE URMĂTORUL:
ATENŢIE ECHIPA PERU. ATENŢIE ECHIPA PERU.
AICI UNITATEA A DOUA CHILE. REPET. AICI UNITATEA A DOUA CHILE.
UNITATEA UNU A CĂZUT. REPET. UNITATEA UNU A CĂZUT.
ACUM 15 MINUTE UNITATEA UNU A PĂTRUNS ÎN INCINTA COLONIEI ALEMANIA CU GARDA NAŢIONALĂ CHILIANĂ. A RAPORTAT ÎNTREGUL COMPLEX PĂRĂSIT. REPET. UNITATEA UNU A RAPORTAT ÎNTREGUL COMPLEX PĂRĂSIT.
TESTELE PRELIMINARE ARĂTAU NIVELURI REZIDUALE MARI DE MINEREU DE URANIU ŞI PLUTONIU, DAR ANTERIOR OBŢINERII DE DATE SUPLIMENTARE A AVUT LOC O DETONARE ÎN COMPLEX.
DETONAREA PARE A FI DE NATURĂ NUCLEARĂ. REPET. DETONAREA PARE A FI DE NATURĂ NUCLEARĂ.
ÎNTREAGA UNITATE UNU A FOST PIERDUTĂ. REPET. ÎNTREAGA UNITATE UNU A FOST PIERDUTĂ.
PRESUPUNEM CĂ TRUPELE DE ASALT SUNT DEJA ÎN DRUM SPRE PERU.

Race ridică îngrozit ochii de la mesaj. Colonia Alemania era deja goală în momentul sosirii echipei BKA. De asemenea, acolo fusese instalată o capcană, o bombă programată să explodeze imediat ce intra cineva.

Lui Race îi trecu un fior pe şira spinării în timp ce mai citi o dată ultimul rând din mesaj:

PRESUPUNEM CĂ TRUPELE DE ASALT SUNT DEJA ÎN DRUM SPRE

Race se uită la ceas.

Era 11.05 dimineaţa.

— Cât durează până ajung aici? îl întrebă Nash pe Schroeder.

— Imposibil de zis, răspunse Schroeder. Nu avem cum să ştim când au părăsit complexul. Ar fi putut să plece acum două ore sau acum două zile. În orice caz, o călătorie din Chile până aici nu e prea lungă. Trebuie să presupunem că sunt foarte aproape.

Nash se întoarse către Scott.

— Domnule căpitan, vreau să iei legătura cu Panama şi să afli când are de gând să ajungă aici nenorocita aia de echipă de extracţie. Avem nevoie de armament şi asta chiar acum.

— Am înţeles. Scott îi făcu semn lui Doogie, care se grăbi să ajungă la unitatea radio.

— Cochrane, rosti Nash. Care e situaţia cu Huey-ul rămas?

Buzz Cochrane dădu din cap a negare.

— E lovit. A încasat-o când a luat-o razna Apache-ul în timpul atacului panterelor. Focurile răzleţe au afectat şi rotorul cozii şi sistemul de pornire.

— Cât va dura până îl reparăm?

— Cu uneltele pe care le avem aici putem repara sistemul de pornire, dar va dura destul de mult. Cât despre rotorul cozii, ei bine, nu se poate zbura fără el şi e al dracului de greu de reparat. Cred că am putea scoate la iveală o parte din sistemele secundare ca să le folosim pe acelea, dar ceea ce ne trebuie cu adevărat sunt axuri nou-nouţe şi selectoare rotative, iar aici sigur n-avem de unde să le scoatem.

— Domnule plutonier. Ia şi fă Huey-ul să zboare din nou. Cu orice preţ, ordonă Nash.

— Da, domnule.

Cochrane părăsi grupul, luându-l cu el şi pe Tex Reichart.

Se lăsă o linişte îndelungată.

— Aşadar, am rămas blocaţi aici… spuse Lauren.

— Cu un grup de *terorişti* pe drum încoace… adăugă Gaby Lopez.

— Asta dacă nu ne hotărâm să plecăm de aici pe jos, sugeră

Race.

Căpitanul Scott se întoarse către Nash.

— Dacă rămânem aici, vom muri.

— Iar dacă plecăm, naziştii pun mâna pe idol, avertiză Copeland.

— *Şi* pe o *Supernova* funcţională, întări Lauren.

— Nu avem de ales, zise Nash cu fermitate. Nu, nu putem face decât un singur lucru.

— Ce anume?

— Găsim idolul înainte să ajungă naziştii aici.

Cei trei militari îşi croiau drum atent în sus, pe poteca de pe malul râului, în ploaia subtropicală răpăitoare.

Căpitanul Scott şi sergentul Chucky Wilson mergeau în faţă, cu puştile M-16 îndreptate cu precauţie spre frunzişul des din dreapta lor. Paraşutistul german Graf, înarmat acum cu un M-16 american, urma poteca în spatele lor, încheind şirul.

Fiecare dintre ei avea ataşată o cameră minusculă cu fibră optică într-o parte a căştii, iar dispozitivul le transmitea imagini celorlalţi rămaşi în sat.

După un timp, cei trei militari ajunseră la fisura din versantul muntelui – fisura care ducea la turnul de piatră şi la templu.

Scott îi făcu semn din cap lui Wilson şi tânărul sergent pătrunse în pasajul îngust de piatră, cu arma înainte.

În sat, Race şi ceilalţi urmăreau pe un monitor cum Scott, Wilson şi Graf îşi croiau drum prin fisură. Imaginile trimise de la cei trei soldaţi erau afişate în chenare separate pe ecran, în nuanţe fantomatice de alb şi negru.

Planul era simplu.

În timp ce Scott, Wilson şi Graf intrau în templu şi luau idolul din interior, ceilalţi soldaţi din Beretele Verzi şi celălalt paraşutist german – un soldat pe nume Molke – aveau să lucreze la repararea Huey-ului rămas. Odată obţinut idolul, aveau să zboare cu toţii din Vilcafor înainte de sosirea teroriştilor nazişti.

— Bun, dar nu uităm nimic? întrebă Race.

— Cum ar fi? replică Nash.

— Cum ar fi panterele. Nu ele sunt motivul pentru care ne aflăm în încurcătura asta de la bun început? Unde sunt?

— Panterele s-au retras din sat odată cu venirea zilei, se auzi o voce din spatele lui Race, cu o pronunţie engleză impecabilă.

Race se întoarse şi îl văzu pe al patrulea şi ultimul german stând în spatele lui, zâmbind.

Nici că ar fi putut fi mai diferit de ceilalţi nemţi – Schroeder, Graf şi Molke. Toţi trei erau evident puternici şi în formă fizică grozavă, pe când acest bărbat era mai în vârstă – mult mai în vârstă, având pe puţin cincizeci de ani – şi destul de evident departe de a fi atletic. Caracteristica sa predominantă era o barbă lungă şi sură. Lui Race îi displăcu pe loc. Atitudinea şi postura sa emanau infatuare şi aroganţă.

— În zori, panterele au plecat în direcţia platoului, spuse bărbatul pe un ton superior. Presupun că s-au întors în bârlogul lor din interiorul templului. Zâmbi strâmb. Îmi imaginez că, din moment ce ultimele câteva generaţii din specia lor au petrecut aproape patru sute de ani în întuneric total, niciuna dintre ele nu se simte prea bine în lumina zilei.

Bărbosul întinse mâna într-un mod cam brusc, tipic german.

— Sunt doctorul Johann Krauss, zoolog şi criptozoolog la Universitatea din Hamburg. Am fost luat în această misiune pentru a oferi consiliere cu privire la anumite probleme *legate de animale* pe care le ridică manuscrisul.

— Ce înseamnă criptozoolog? întrebă Race.

— E o persoană care studiază animale mitice, spuse Krauss.

— Animale mitice…

— Da. Bigfoot, monstrul din Loch Ness, Yeti, pisicile uriaşe din zona mlaştinilor engleze şi, desigur, adăugă el, *rapa* sud-americană.

— Ştiţi despre panterele acestea? se interesă Race.

— Doar ceea ce am aflat din apariţii neconfirmate, legende locale şi hieroglife ambigue. Dar aceasta e frumuseţea criptozoologiei, fiindcă nimeni nu poate dovedi cu certitudine că există.

— Aşadar, credeţi că am fost atacaţi de un grup de animale mitice, comentă Race. Mie nu mi s-au părut prea mitice.

Krauss spuse:

— La fiecare aproximativ cincizeci de ani are loc o serie de ucideri neobişnuite în zona aceasta a pădurii amazoniene. În acele perioade, se ştie că localnicii care călătoresc noaptea dintr-un sat în altul pur şi simplu, ei bine… dispar. Rareori se întâmplă să li se găsească rămăşiţele dimineaţa. În acele intervale, oamenii sunt găsiţi cu beregata sfâşiată şi cu şira spinării smulsă. Localnicii i-au dat un nume bestiei care vine noaptea şi ucide fără milă, un nume care a fost lăsat moştenire din generaţie în generaţie. Îi spun *rapa*.

Krauss se uită atent la Race.

— Ar trebui să acordăm mare atenţie acestui folclor local, fiindcă ne poate fi de mare ajutor când vine vorba să ne evaluăm duşmanul.

— Cum anume?

— Ei bine, una la mână, îl putem folosi pentru a distinge anumite lucruri despre inamicii noştri felini.

— Cum ar fi?

— În primul rând, putem presupune fără probleme că *rapa* e un animal nocturn. Rămăşiţele localnicilor sunt descoperite abia dimineaţa. Şi ştim din proprie experienţă că aceste pantere se feresc de lumina zorilor. Prin urmare, sunt creaturi nocturne. Nu vânează decât noaptea şi se retrag pentru cea mai mare parte a zilei.

— Dacă au fost închise în templu de generaţii întregi, vru să ştie Race, cum e posibil să fi supravieţuit? Ce au mâncat?

— Asta nu ştiu, spuse Krauss încruntându-se cu gravitate, ca şi cum ar fi cugetat la o ecuaţie matematică dificilă.

Race se uită în sus la platoul montan care adăpostea misteriosul templu. Un văl pieziş de ploaie îi acoperea versantul stâncos estic.

— Şi acum ce fac? întrebă el.

— Dorm, îmi închipui, spuse Krauss, la adăpostul templului lor. Motiv pentru care acesta e cel mai bun moment să ne trimitem oamenii după idol.

Scott, Wilson şi Graf ieşiră din pasajul îngust şi păşiră în

bazinul cu apă puţin adâncă de la baza minunatului crater.

Era neobişnuit de întuneric în crater. Orice lumină care ar fi putut pătrunde era împiedicată de norii groşi de ploaie de pe cer şi de bolta deasă de crengi ale copacilor care atârnau peste marginea prăpastiei. Fiecare fisură şi crăpătură din pereţii canionului era învăluită în umbră.

Scott şi Wilson mergeau în faţă. Raze subţiri de lumină ţâşneau din micile lanterne ataşate pe ţevile puştilor lor M-16.

— În regulă… spuse Scott spre microfonul de la gât.

— … acum urcăm pe cărare, se auzi vocea lui în difuzoarele monitorului.

Race îi privea crispat pe ecran pe Scott, Wilson şi Graf care ieşeau din apă şi păşeau pe cărarea îngustă tăiată în peretele exterior al craterului.

Johann Krauss spuse:

— Totuşi, trebuie să ne mai amintim despre inamicul nostru şi faptul că, în primul şi în primul rând, sunt *feline*. Nu-şi pot schimba natura. Gândesc asemenea unor feline şi acţionează asemenea unor feline.

— Adică?

— Adică există o singură specie de feline mari – şi anume ghepardul – care îşi prinde prada alergând după ea.

— Şi celelalte feline cum vânează?

— Sunt mai multe strategii. Se ştie că tigrii indieni stau şi aşteaptă acoperiţi de frunze, uneori ore în şir, pândind. Odată ce prada se apropie suficient de mult, atacă. Pe de altă parte, leii africani folosesc metode destul de sofisticate de vânat în grup – o astfel de tehnică e cea în care o leoaică se plimbă prin faţa unei turme de gazele în timp ce suratele se apropie pe furiş prin spatele rumegătoarelor. E chiar o metodă deosebit de ingenioasă şi foarte eficace. Dar e şi foarte neobişnuită.

— De ce? întrebă Race.

— Fiindcă implică existenţa unui mecanism de *comunicare* între lei.

Race se întoarse cu faţa spre monitor.

Cei trei soldaţi parcurseseră o distanţă scurtă în sus, de-a lungul potecii spiralate, astfel încât acum se aflau la aproximativ

trei metri deasupra apei care acoperea baza craterului.

Race privea imaginile primite de la camera sergentului Wilson, care panorama pe deasupra întinderii line de apă, când, deodată, văzu un mic tremur la suprafaţa bălţii, semn că se mişcase ceva acolo.

Fusese un fel de unduire – de la ceva situat chiar sub suprafaţa apei.

— Ce a fost aceea? întrebă el.

— Ce anume?

— Wilson, rosti Race, apropiindu-se de microfon. Uită-te o clipă în dreapta ta, la apă.

Graf şi Scott trebuie să fi auzit şi ei întrebarea lui Race, căci, în momentul acela, *toate cele trei* camere panoramară către dreapta, deasupra întinderii lucitoare de apă care înconjura baza turnului de piatră.

— Nu văd nimic… spuse Scott.

— Acolo! indică Race, arătând spre un alt val. Părea a fi o unduire datorată mişcării din coadă a vreunui animal. Părea că un animal se îndreaptă în direcţia celor trei soldaţi.

— Ce naiba…? spuse Scott scrutând întinderea din faţa lui.

O mică undă arcuită de apă părea să traverseze lacul cu o viteză neobişnuit de mare – îndreptându-se exact spre el şi spre oamenii lui.

Scott se încruntă. Apoi făcu atent un pas înainte către marginea potecii, situată la trei metri deasupra apei.

Se aplecă să se uite peste margine.

Şi văzu trei pantere negre care se căţărau pe peretele de piatră de sub el!

Scott îşi ridică rapid puşca M-16, dar exact în momentul acela, o siluetă neagră enormă se năpusti dintr-o fisură întunecată aflată în peretele de stâncă din spatele lui şi i se înfipse în spinare, azvârlindu-l de pe marginea potecii în apa de dedesubt, unde un pâlc de siluete negre se năpusti asupra lui într-o clipă.

Race se uita la monitor mut de uimire, urmărind îngrozitoarea scenă *din perspectiva lui Scott.* Nu vedea decât o ceaţă de colţi

sfâşietori ca nişte lame şi braţe ce se agitau, toate însoţite de răsuflările şi ţipetele inutile ale lui Scott.

Apoi, într-o secundă, camera se scufundă, ecranul se umplu de purici şi se lăsă liniştea.

În crater, un ropot de gloanţe zgudui liniştea nefirească din jur când soldatul german Graf apăsă cu toată forţa trăgaciul puştii sale M-16.

Dar abia ţâşnise o limbă aprinsă de foc din ţeava armei sale, când Graf fu atacat de sus de o panteră care stătuse la pândă pe peretele de stâncă de deasupra lui.

Mai jos pe potecă, Chucky Wilson se întoarse brusc şi văzu încăierarea dintre Graf şi panteră, observând că paraşutistul german nu voia să se lase aşa uşor.

Şi apoi, deodată beregata lui Graf îi fu desprinsă de gât şi trupul său căzu imediat, inert.

Wilson se albi.

— Oof, la dracu…

În clipa aceea, pantera care stătea deasupra cadavrului lui Graf ridică încet ochii spre el şi îl fixă cu privirea.

Wilson împietri. Enorma felină înaintă ameninţător, păşind peste trupul nemişcat al lui Graf, apropiindu-se de el.

Soldatul se întoarse.

Doar ca să vadă altă panteră neagră imensă care stătea pe potecă în spatele lui, blocându-i retragerea.

Nu avea unde fugi.

Nu avea unde se ascunde.

Wilson se mai răsuci o dată şi văzu fisurile şi crăpăturile din peretele de stâncă; preţ de o clipă, se gândi că poate ar găsi acolo o scăpare. Se uită în una dintre fisurile întunecate din suprafaţa rocii…

…şi se trezi privind fix la rânjetul unei pantere.

Şi apoi, cu o repeziciune de-a dreptul înspăimântătoare, fălcile panterei uriaşe se repeziră spre el cu o viteză fenomenală şi, într-o clipă, nu mai rămase nimic.

Toată lumea se uita nemişcată la monitor, în tăcere.

— *Doamne, Dumnezeule!* exclamă Gaby Lopez.

— La dracu', zise Lauren.

Cei patru soldaţi din Beretele Verzi care supravieţuiseră priveau în gol spre monitor, rămaşi fără cuvinte.

Race se întoarse către zoologul german Krauss:

— Aşa deci, nu ies decât noaptea, nu?

— Ei bine, replică Krauss zbârlindu-se. Evident, întunericul de la baza craterului le permite să-şi petreacă acolo cea mai mare parte din zi…

— Kennedy, spuse Nash tăios, care e situaţia echipei de extracţie?

— Încă mai încerc să-i contactez pe oamenii din Panama, domnule colonel, spuse Doogie de lângă echipamentul radio. Tot pierd semnalul.

— Încearcă în continuare.

Nash se uită la ceas.

Era 11.30 dimineaţa.

— La dracu', mormăi el.

Se întreba ce se întâmplase cu Romano şi cu echipa lui. Conform ultimelor informaţii primite, decolaseră din Cuzco la 19.45 cu o seară înainte. Ar fi trebuit să ajungă deja. Ce păţiseră? Oare era posibil să-i fi doborât naziştii? Sau pur şi simplu interpretaseră greşit indicaţiile totemurilor şi se rătăciseră iremediabil?

În orice caz, dacă încă mai trăiau, un lucru era sigur: aveau să găsească satul în cele din urmă.

Ceea ce însemna că acum avea de-a face cu *două* grupări ostile ce se îndreptau spre Vilcafor.

— La dracu', bombăni din nou.

Doogie se apropie.

— Echipa de extracţie a decolat din Panama acum o oră – sunt trei elicoptere: două Comanche şi un Black Hawk. Estimează că vor ajunge aici după-amiaza târziu, aproximativ la ora 17.00. Am transmis un semnal în bandă UHF, ca să se poată dirija după el şi să ne recupereze.

Când Doogie îi dădea raportul lui Nash, lui Race îi trecu prin minte un gând tulburător: *De ce nu-i salva armata prin Cuzco?*

De ce trimiteau elicoptere din Panama?

Fără îndoială, cea mai uşoară cale de a ieşi de aici era să se întoarcă pe unde veniseră.

Şi în momentul acela îi reveni în minte o frază din *Manuscrisul Santiago*:

„*Un hoţ nu foloseşte niciodată aceeaşi intrare de două ori*".

Nash se întoarse către Van Lewen.

— Avem acces la reţeaua SAT-SN?

Pronunţă „Sat-sun", „reţeaua Sat-sun".

— Da, domnule colonel, avem.

— Conectează-ne. Trimite un model de urmărire prin zona central-estică din Peru. Vreau să ştiu exact unde se află nenorociţii ăia de nazişti. Cochrane.

— Da, domnule.

— Fă rost de imaginile din satelit pentru Vilcafor. Trebuie să ne pregătim o poziţie defensivă.

— Da, să trăiţi!

— Ce înseamnă SAT-SN? întrebă Gaby Lopez.

Troy Copeland îi răspunse.

— SAT-SN e acronimul pentru Satellite Aerospace Tracking and Surveillance Network[23]. E echivalentul aerian al SOSUS[24], lanţul de microfoane subacvatice pe care le-a înşirat marina americană de-a lungul Atlanticului de Nord pentru a detecta submarinele inamice. Cu alte cuvinte, SAT-SN e o reţea de cincizeci şi şase de sateliţi geosincroni situaţi pe o orbită apropiată de Pământ şi care monitorizează spaţiul aerian al planetei avion cu avion.

— Dacă asta e explicaţia *simplă,* comentă Race sec, n-aş vrea s-o aud pe aceea complicată.

Copeland îl ignoră.

— Orice aeronavă are şapte tipuri diferite de caracteristici observabile – semnale radar, infraroşii, vizuale, dâre de condensare, fum de la motoare, semnale acustice şi emisii electromagnetice. Sateliţii SAT-SN folosesc toate aceste şapte caracteristici pentru a înregistra semnătura şi localizarea aeronavelor din toată lumea – fie ele militare sau civile. Iar

[23] Reţeaua Aerospaţială de Urmărire şi Supraveghere prin Satelit.
[24] Sound Surveillance System.

domnul colonel Nash vrea acum un instantaneu cu zona central-estică din Peru, astfel încât să poată depista fiecare avion ce zboară aici – mai ales aparatele care se deplasează *în afara* coridoarelor aeriene comerciale obişnuite. Din acele imagini, vom putea să ne dăm seama unde se află prietenii noştri nazişti şi, sperăm, să putem estima cât mai au până ajung aici.

Race se uită la Nash.

Părea să fi căzut pe gânduri – aşa cum te-ai şi aştepta din partea unui conducător care tocmai şi-a pierdut trei dintre cei mai buni soldaţi.

— La ce vă gândiţi? întrebă Race.

— Trebuie să punem mâna pe idol, spuse Nash, şi asta cât mai repede. Naziştii trebuie să sosească din clipă în clipă, dar nu avem cum să trecem de panterele acelea. Nu putem afla cum să trecem de ele.

Race îşi înălţă capul.

Şi apoi rosti:

— Era cineva care ştia.

— Cine?

— Alberto Santiago.

— Poftim?

— Ţineţi minte lespedea înfiptă în uşa templului?

— Da…

— Era scris un avertisment pe ea: „*Nu intraţi cu niciun preţ. Înăuntru se află moartea*”. Avertismentul avea iniţialele „*A.S.*” scrijelite dedesubt. Încă nu am citit suficient de mult din manuscris, dar nu pot decât să presupun că Santiago şi Renco s-au confruntat cu aceeaşi problemă pe care o avem şi noi acum – înainte să ajungă în Vilcafor, cineva a deschis templul şi a dat drumul animalelor. Cumva însă, continuă Race, Santiago a găsit o cale de a le determina pe panterele acelea să intre la loc înăuntru. Apoi a săpat un avertisment în lespedea aceea, pentru oricine s-ar fi gândit să deschidă din nou templul. Bun, am folosit manuscrisul ca să găsim satul acesta şi am ajuns la concluzia că nu folosea *decât pentru asta* – dar copia pe care am citit-o eu nu era decât parţial completă. Aş putea să jur că soluţia trecerii de pantere se găseşte în partea a doua a *Manuscrisului Santiago*.

— Dar nu mai avem şi restul de manuscris, spuse Nash.

— Pun pariu că ei îl au, zise Race, făcând semn din cap către cei patru germani rămaşi.

Schroeder clipi a încuviinţare.

— Şi pun pariu că nu aţi tradus decât până în locul în care se dezvăluie situarea satului Vilcafor, nu-i aşa? întrebă Race.

— Aşa e, spuse Schroeder. Atât am tradus.

Figura lui Nash căpătă o nouă expresie de hotărâre. Se întoarse către Schroeder.

— Adu-mi copia voastră din manuscris, ceru el. Adu-mi-o *imediat*.

După câteva clipe, Schroeder îi înmână lui Race un teanc gros de hârtii îndesate într-un dosar uzat de carton. Părea să aibă mult mai multe pagini decât documentul pe care-l citise Race.

Manuscrisul complet.

— Presupun că niciunul dintre voi patru nu e traducătorul echipei, nu? îi întrebă Nash pe oamenii de la BKA.

Schroeder dădu din cap a negare.

— Nu. Expertul nostru lingvist a fost ucis în timpul atacului panterelor de pe turnul de piatră.

Nash se întoarse către Race.

— Atunci se pare că pe dumneata pică, domnule profesor. Noroc că am insistat să vii cu noi.

Race se retrase în transportorul blindat ca să citească noua copie a manuscrisului.

Odată ce simţi că e la adăpost, ascuns în interiorul vehiculului, deschise dosarul în care se afla noul exemplar. Dădu peste un frontispiciu fotocopiat.

Era un frontispiciu ciudat – foarte diferit de cel extrem de elaborat pe care-l văzuse la prima versiune. Principala deosebire consta în faptul că frontispiciul era remarcabil, aproape intenţionat de *simplu.*

Titlul, *Adevărata relatare a unui călugăr în Ţara Incaşilor*, era scris de mână, cu nişte mâzgăliturі grosolane. Un lucru era sigur – eleganţa şi măreţia fuseseră ultimele lucruri la care se gândea cel care scrisese textul.

Şi apoi Race îşi dădu seama.

Era o copie a *Manuscrisului Santiago* real, *a originalului.*

O fotocopie a documentului redactat *de însuşi Alberto Santiago.*

Race răsfoi manuscrisul. Pagină după pagină, scrisul scrijelit al lui Santiago i se înfăţişa ochilor.

Îşi trecu repede privirea peste cuvinte şi curând găsi locul în care ultima sa lectură fusese întreruptă atât de brusc – fragmentul în care Renco, Santiago şi criminalul Bassario ajunseseră la Vilcafor doar ca să-l găsească în ruine, doar ca să-i găsească locuitorii înşiraţi de-a lungul străzii principale, într-o baie de sânge…

A TREIA LECTURĂ

Eu, Renco şi Bassario mergeam de-a lungul străzii principale părăsite din Vilcafor.

Liniştea din jurul nostru îmi umplea inima de groază. Niciodată nu mai auzisem pădurea tropicală atât de tăcută.

Am păşit peste un trup plin de sânge. Capul îi fusese smuls, despărţit de trunchi.

Am văzut şi alte cadavre, le-am zărit feţele îngrozite, cu ochii deschişi, în care era întipărită oribila teroare. Unii dintre ei aveau braţele şi picioarele smulse. Multora, din câte se putea observa, o forţă externă violentă le smulsese gâtlejurile.

— Hernando? i-am şoptit lui Renco.

— Imposibil, spuse curajosul meu însoţitor. Nu avea cum să ajungă aici înaintea noastră.

Mergând în continuare pe strada principală, am văzut enormul şanţ secat ce înconjura satul. Două punţi drepte de lemn – construite din trunchiuri de copaci aşezate unul lângă altul – îl traversau pe toată lăţimea, de o parte şi de alta a aşezării. Arătau ca nişte punţi care ar fi putut fi retrase într-o clipită, punţile unui oraş-citadelă. Fără putinţă de tăgadă, cine atacase Vilcaforul îi luase pe toţi prin surprindere.

Am ajuns la citadelă. Era o clădire măreaţă de piatră cu două niveluri, de formă piramidală, dar cu baza rotundă, nu pătrată.

Renco începu să bubuie la gigantica uşă de piatră de la baza ei. Striga numele lui Vilcafor, spunând că era el, Renco, şi sosise cu idolul.

După o vreme, lespedea de piatră fu dată deoparte din interior şi apărură nişte războinici, urmaţi de însuşi Vilcafor, un bătrân cu părul sur şi cu o ochii înfundaţi în orbite. Purta o capă roşie, dar avea o alură la fel de regală ca un cerşetor de pe străzile Madridului.

— Renco! exclamă bătrânul când îl văzu pe însoţitorul meu.

— Unchiule, rosti Renco.

În momentul acela Vilcafor mă văzu.

Aş spune că mă aşteptam să i se întunece chipul a surprindere la vederea unui *spaniol* care îl însoţea pe nepotul lui în misiunea sa eroică, dar asta nu se întâmplă. În schimb, Vilcafor se întoarse pur şi simplu către Renco şi îi zise:

— El e mâncătorul de aur despre care mi-au povestit atât de multe solii mei? Cel care te-a ajutat să scapi din temniţă, cel care a plecat din Cuzco alături de tine?

— El e, unchiule, îi răspunse Renco.

Vorbeau în *quechua*, dar deja, cu ajutorul lui Renco, mi se îmbunătăţiseră cunoştinţele rudimentare pe care le aveam despre această limbă aparte şi reuşeam să înţeleg aproape tot ceea ce spuneau.

Vilcafor mormăi printre dinţi:

— Un mâncător de aur nobil… *pfff*… nici nu ştiam că există aşa un animal. Dar dacă e prieten de-al tău, nepoate, e bine-venit aici.

Căpetenia se întoarse din nou şi de data aceasta îl văzu pe criminalul Bassario stând în spatele lui Renco, cu un rânjet drăcesc lărgit pe toată faţa. Vilcafor îl recunoscu imediat.

Îi aruncă lui Renco o privire înfuriată.

— El ce caută aici…?

— Călătoreşte cu mine, unchiule. Dintr-un motiv anume, spuse Renco. Făcu o pauză înainte să vorbească din nou. Unchiule! Ce s-a întâmplat aici? Au fost span…?

— Nu, nepoate. N-au fost mâncătorii de aur. Nu, a fost un rău de o mie de ori mai mare de-atât.

— Ce s-a întâmplat?

Vilcafor îşi lăsă capul în jos.

— Nepoate, acesta nu e un loc sigur în care să vii pentru adăpost…

— De ce?

— Nu… nu, nu e sigur deloc.

— Unchiule, spuse Renco, tăios. Ce… ai… făcut?

Vilcafor ridică ochii spre Renco, iar apoi privirea îi ţâşni spre marele platou stâncos care se înălţa semeţ deasupra orăşelului.

— Nepoate, repede, vino în citadelă. Curând va cădea noaptea

şi ies odată cu amurgul sau pe întuneric. Vino, vei fi în siguranţă înăuntrul fortăreţei.

— Unchiule, ce se petrece aici?

— E vina mea, nepoate. E numai vina mea.

Lespedea grea şi rotundă de la intrarea în citadelă se închise în urma noastră cu un zgomot înfundat, răsunător.

Interiorul piramidei cu două niveluri era întunecat, luminat doar de licărirea câtorva sute de torţe mici, ce puteau fi ţinute în mână. Am văzut vreo zece figuri speriate îngrămădite în întuneric în faţa mea – femei ţinându-şi copiii în braţe, bărbaţi plini de fracturi sau răni. Am bănuit că erau cu toţii rudele lui Vilcafor, cei suficient de norocoşi să se fi aflat în citadelă când avusese loc măcelul.

Am observat şi o gaură de formă pătrată în podeaua de piatră – prin care intrau şi ieşeau nişte oameni la fiecare câteva clipe. Părea că acolo e un fel de tunel.

— E un *quenko*, îmi şopti Bassario la ureche.

— Ce e acela? l-am întrebat.

— Un labirint. O reţea de galerii săpate în stânca de sub oraş. Există unul celebru nu departe, în afara oraşului Cuzco. Iniţial, *quenko*-urile erau menite a fi tuneluri de evadare pentru elita conducătoare – doar familia regală a unui anumit oraş cunoştea codul care îi permitea să străbată învălmăşeala încurcată de tuneluri a labirintului. Dar acum *quenko*-urile sunt folosite mai ales pentru sporturi şi jocuri în timpul festivalurilor. Doi războinici sunt băgaţi în labirint, împreună cu cinci jaguari adulţi. Războinicul care reuşeşte să străbată *quenko*-ul, să scape de jaguari şi să găsească primul ieşirea câştigă. Multor oameni le place să parieze pe rezultat. Îmi imaginez totuşi că *quenko*-ul din acest oraş e folosit mai mult în scopul său iniţial – ca tunel prin care familia regală se poate retrage în grabă.

Acum s-a întâmplat ca Vilcafor să ne îndrume într-un colţ al citadelei unde era un foc. Ne-a rugat să ne aşezăm pe nişte fân. Au sosit nişte servitori şi ne-au dat apă.

— Aşadar, Renco. Ai adus idolul? îl întrebă Vilcafor.

— Da.

Renco scoase idolul – încă învelit în minunata pânză de mătase – din săculeţul lui de piele. Descoperi sculptura lucitoare, neagră cu violet, şi toţi cei din micul grup adunat în colţul fortăreţei exclamară a uimire.

Dacă asta mai era posibil, cred că în lumina portocalie pâlpâitoare a citadelei, trăsăturile felinei rânjind căpătară o nouă dimensiune diabolică.

— Eşti cu adevărat Cel Ales, nepoate, spuse Vilcafor. Cel menit să ne salveze idolul de cei care vor să ni-l ia. Sunt mândru de tine.

— Şi eu de tine, unchiule, spuse Renco, deşi îmi dădeam seama din tonul vocii lui că era orice, numai mândru, nu. Spune-mi ce s-a întâmplat aici.

Vilcafor dădu din cap, încuviinţând.

Apoi grăi după cum urmează:

— Am auzit de incursiunile mâncătorilor de aur în ţara noastră. Au pătruns atât în satele noastre din munţi, cât şi în cele din pădurile mlăştinoase. De mult cred că e doar o chestiune de timp până când au să găsească şi această tabără secretă. Gândindu-mă la asta, acum două luni am ordonat construirea unei noi poteci, un drum ce urma să ducă în adâncul pădurii, departe de aceşti barbari cu poftă de aur. Dar această potecă avea să fie una ieşită din comun – odată folosită, putea fi distrusă. Apoi, datorită naturii terenului de prin părţile acestea, nu ar mai fi existat nicio altă intrare în munţi cale de douăzeci de zile de aici. Orice urmăritor ar fi pierdut săptămâni întregi încercând să ne dibuiască, iar până atunci noi am fi fost demult departe.

— Continuă, spuse Renco.

— Meşterii mei au găsit locul ideal pentru această potecă, un canion absolut uluitor, nu departe de aici. E un canion larg, rotund, cu un stâlp imens de piatră ce răsare din mijlocul său. S-a întâmplat ca pereţii acestui canion să fie desăvârşiţi pentru noua noastră cărare, aşa că am poruncit începerea lucrărilor de construcţie imediat. Totul a mers bine până în ziua în care meşterii mei au ajuns în vârful canionului. Căci în ziua aceea, în timp ce se uitau în jos la prăpastia de sub ei, l-au văzut.

— Ce-au văzut, unchiule?

— Au văzut un fel de clădire – o clădire ridicată de mâna omului – în vârful acelui enorm stâlp de piatră.

Renco aruncă o privire plină de îngrijorare înspre mine.

— Am poruncit imediat împletirea unui pod de frânghii, iar apoi, însoţit de meşterii mei, am traversat podul acela şi am cercetat construcţia.

Renco asculta în tăcere.

— Orice ar fi, nu a fost făcut de mâini incaşe. Arăta ca un fel de locaş sfânt, un templu sau un altar nu foarte deosebit de altele găsite prin alte părţi din aceste păduri. Temple ridicate de imperiul tainic care locuia pe aceste pământuri cu mult înaintea noastră. Dar acest templu avea ceva deosebit de ciudat. Fusese pecetluit cu o lespede mare. Iar pe această lespede erau gravate multe desene şi semne pe care nici măcar cei mai mari preoţi ai noştri nu le puteau descifra.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea, unchiule? întrebă Renco.

Vilcafor lăsă privirea în jos.

— Cineva s-a gândit că poate era Templul de basm al lui Solon, iar dacă da, însemna că înăuntru s-ar fi aflat o comoară nemaipomenită în pietre de smarald şi jad.

— *Ce-ai făcut,* unchiule? rosti Renco grav.

— Am poruncit deschiderea templului, mărturisi Vilcafor, plecându-şi capul. Şi făcând asta, am dezlănţuit un rău ca niciun altul pe care l-am văzut. Am eliberat *rapa*.

Se lăsa noaptea, iar eu şi Renco ne îndreptam spre acoperişul citadelei, pentru a face de strajă asupra oraşului şi a căuta această fiară pe care o numeau *rapa*.

Cum era de aşteptat, Bassario se duse într-un colţ întunecos al marii fortăreţe de piatră şi se aşează cu spatele la încăpere, văzându-şi de ale lui.

De pe acoperiş mi-am plimbat privirea pe deasupra satului.

Trebuie să spun că în urma călătoriei noastre prin păduri, ajunsesem să mă obişnuiesc cu sunetele junglei pe timp de noapte. Cu orăcăitul broaştelor, cu bâzâitul insectelor, cu foşnetul crengilor înalte sub greutatea maimuţelor care alergau printre ele.

Dar aici nu se auzea niciun astfel de sunet.

Pădurea ce înconjura satul Vilcafor era absolut tăcută.

Niciun animal nu scotea vreun sunet. Nicio vietate nu mişca.

M-am uitat în jos, la trupurile presărate peste tot pe strada principală.

— Ce s-a întâmplat aici? l-am întrebat încet pe Renco.

La început nu mi-a răspuns. Apoi, în cele din urmă, a spus:

— Un mare rău a fost dezlănţuit, prietene. Un mare rău.

— La ce se referea unchiul tău când a spus că templul pe care l-au găsit ar putea să fi fost Templul lui Solon? Cine sau ce e Solon?

Renco spuse:

— Timp de mii de ani, multe mari imperii au locuit pe aceste meleaguri. Nu ştim prea multe despre aceste imperii, în afară de ceea ce am aflat cu ajutorul clădirilor pe care le-au lăsat în urmă şi din poveştile pe care le-au transmis triburilor locale. O poveste populară printre triburile din această regiune este legată de un imperiu ciudat, un neam ce-şi spunea *moxe* sau *moche*. Poporul *moxe* era unul de constructori prolifici care, potrivit băştinaşilor din zonă, venerau *rapa*. Unii zic că au reuşit până şi să îmblânzească *rapa*, dar nu toată lumea e de acord. În orice caz, povestea pe care triburile locale o spun cel mai des despre *moxe* se referă la un om numit Solon. Potrivit legendei, Solon era un om de o inteligenţă remarcabilă, un mare gânditor care, prin urmare, a devenit curând marele consilier al supremului împărat *moxe*. Când Solon a ajuns la bătrâneţe, drept răsplată pentru anii petrecuţi ca servitor loial, împăratul i-a oferit o mulţime de comori uluitoare şi a poruncit să se construiască un templu în cinstea lui. Împăratul a spus că Solon putea să aleagă orice loc îşi dorea pentru înălţarea templului, iar templul putea să aibă orice formă. Orice şi-ar fi dorit, cei mai buni meşteri ai împăratului aveau să-i construiască.

Renco privea în gol, în întuneric.

— Se spune că Solon a cerut ca templul să-i fie ridicat într-un loc secret şi ca toate bogăţiile să fie puse înăuntru. Apoi i-a instruit pe cei mai dibaci vânători ai împăratului să-i prindă un grup de *rapa* şi să le vâre în templu, la un loc cu comoara.

— A băgat un pâlc de *rapa* în templu? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Aşa este, spuse Renco. Dar pentru a înţelege de ce a făcut asta, trebuie să înţelegi ce a vrut Solon să dobândească. Voia ca templul lui să fie încercarea supremă a purtării omeneşti.

— Cum adică?

— Solon ştia că vestea fabuloasei comori dinăuntrul templului lui avea să se răspândească iute. Ştia că lăcomia şi avariţia aveau să-i împingă pe aventurieri să-l caute şi să-i jefuiască bogăţiile. Aşa că a făcut din templul lui o adevărată încercare. O încercare ce te punea să alegi între o bogăţie nemaipomenită şi moartea sigură. O încercare menită să vadă dacă omul îşi poate controla propria lăcomie nestăvilită.

Renco se uită la mine.

— Cel care-şi învinge lăcomia şi alege să nu deschidă templul trăieşte. Cel care se lasă covârşit de ispită şi deschide templul în căutarea comorii fabuloase va fi ucis de *rapa*.

Reflectam în linişte la tot ce auzisem.

— Templul acesta de care a vorbit Vilcafor, am zis eu, cel aflat în vârful uriaşului stâlp de piatră. Crezi că e Templul lui Solon?

Renco oftă.

— Dacă este, asta mă mâhneşte.

— De ce?

— Fiindcă înseamnă că am străbătut atâta amar de drum doar ca să murim.

Am rămas o vreme împreună cu Renco pe acoperişul citadelei, uitându-mă în zare, la ploaie.

Trecu o oră. Nu ieşi nimic din pădure.

Încă o oră. Tot nimic.

Clipă în care Renco m-a îndrumat să intru în fortăreaţă şi să mă culc. M-am supus bucuros cererii sale, atât eram de obosit după îndelungata noastră călătorie.

Şi astfel m-am retras în corpul principal al citadelei, unde m-am întins pe o movilă de iarbă. Câteva focuri mici ardeau în colţurile încăperii.

Mi-am aşezat capul pe fân, dar abia mi se lipiseră pleoapele,

când am simţit o împunsătură stăruitoare în umăr. Am deschis ochii şi m-am trezit uitându-mă la cel mai urât chip pe care-l văzusem în toată viaţa mea.

Un bătrân stătea ghemuit în faţa mea, zâmbindu-mi cu un rânjet fără dinţi. Avea smocuri oribile de păr cenuşiu ce i se zbârleau din sprâncene, din nas şi din urechi.

— Salutare, mâncătorule de aur, spuse bătrânul. Am auzit ce-ai făcut pentru tânărul prinţ Renco – cum l-ai ajutat să scape din temniţă – şi voiam să-ţi împărtăşesc adânca recunoştinţă pe care ţi-o port.

M-am uitat în jur, la citadelă. Focurile se stinseseră, iar cei care fuseseră mai devreme îngrămădiţi la un loc în cameră erau tăcuţi acum, dormind. Cred că reuşisem chiar să aţipesc, măcar pentru scurt timp.

— A, am spus. Păi… cu plăcere.

Bătrânul îşi îndreptă un deget osos spre pieptul meu şi dădu din cap atotştiutor.

— Bagă de seamă, mâncătorule de aur. Renco nu e singurul al cărei destin depinde de idolul acela, să ştii.

— Nu înţeleg.

— Vreau să spun că menirea lui Renco de ocrotitor al *Spiritului Neamului* vine direct din gura Oracolului de la Pachacámac. Bătrânul zâmbea în continuare, cu acelaşi rânjet fără dinţi. Şi al tău la fel.

Auzisem de Oracolul de la Pachacámac. Era o bătrână venerabilă care avea grijă de templul-altar de acolo. Păzitoarea tradiţională a *Spiritului Neamului*.

— De ce? am întrebat. Ce a spus Oracolul despre mine?

— La scurtă vreme după ce mâncătorii de aur au ajuns pe ţărmurile noastre. Oracolul a anunţat că imperiul nostru avea să fie distrus. Dar a mai prezis şi că atât timp cât *Spiritul Neamului* rămâne departe de cuceritori, sufletul nostru o să dăinuie. Dar a spus foarte desluşit că un singur om – doar unul singur – poate ocroti idolul.

— Renco.

— Întocmai. Dar a mai zis şi următoarele:

Va veni o vreme când el va sosi,
Un om, un erou, îndatorat *Semnului Soarelui.*
El va avea curajul să se lupte cu marile şopârle.
El va avea *jinga*.
El se va bucura de ajutorul oamenilor curajoşi,
Oameni ce şi-ar da viaţa pentru această cauză nobilă,
Şi el va cădea din ceruri pentru a ne salva spiritul.
El e Cel Ales.

— Cel Ales? am întrebat eu.

— Exact.

Am început să mă întreb dacă mă încadram în categoria „oamenilor curajoşi" care şi-ar da viaţa ca să-l ajute pe Renco. Am ajuns la concluzia că nu.

Apoi am reflectat la modul în care folosise Oracolul cuvântul *jinga*. Mi-am amintit că era o calitate foarte respectată în cultura incaşă. Era o combinaţie rară de siguranţă, echilibru şi viteză – capacitatea unui om de a se mişca asemenea unei feline.

Am rememorat îndrăzneaţa noastră evadare din Cuzco şi modul în care Renco sărise cu uşurinţă de pe un acoperiş pe altul şi cum alunecase pe frânghie, ca să aterizeze în spinarea calului meu. Se mişcase cu graţia precisă a unei feline? Fără îndoială.

— La ce te referi când spui că va avea curajul de a se lupta cu marile şopârle? am vrut să ştiu.

Bătrânul explică:

— Pe când Renco era un băiat de treisprezece ani, mama lui a fost înşfăcată de un caiman în timp ce lua apă, la malul râului din regiunea în care trăia. Tânărul Renco era cu ea atunci şi când a văzut că monstrul îi trage mama în adâncuri, s-a aruncat în apă după ea şi s-a luptat cu fiara cumplită până ce a reuşit să o elibereze pe femeie din încleştare. Nu mulţi sunt cei care ar sări într-un râu ca să se lupte cu aşa o creatură înfricoşătoare. Cu atât mai puţin un băiat de treisprezece ani.

Am înghiţit în sec.

Nu ştiam de acest uluitor act de curaj pe care îl făcuse Renco pe când era doar un copil. Ştiam că e un bărbat temerar, dar să facă aşa ceva? Ei bine, eu n-aş fi îndrăznit asta niciodată.

Trebuie că bătrânul mi-a citit gândurile. M-a bătut din nou în

piept cu degetul lui lung şi osos.

— Nu-ţi ascunde propriul suflet brav, tinere mâncător de aur, spuse el. Şi tu ai dat dovadă de un curaj nemaipomenit când l-ai ajutat pe tânărul nostru prinţ să evadeze din temniţa spaniolă. Într-adevăr, s-ar putea spune că ai dat dovadă de cel mai mare curaj dintre toate – curajul de a face ceea ce e bine.

Mi-am înclinat capul cu modestie.

Bătrânul se aplecă mai aproape de mine.

— Nu cred că astfel de fapte de curaj trebuie să treacă nerăsplătite. Nu, iar ca răsplată pentru vitejia ta, aş vrea să-ţi ofer asta.

Ridică o băşică ce fusese, după cât se vedea, scoasă din trupul unui animal mic. Părea a fi umplută cu un fel de lichid.

Am luat băşica. Avea o deschidere la unul dintre capete, prin care am bănuit că cel ce o ţinea îi putea răsturna conţinutul.

— Ce este? am întrebat.

— E urină de maimuţă, spuse încântat bătrânul.

— Urină de maimuţă, am repetat eu sec.

— Te va apăra de *rapa*, zise bătrânul. Ţine minte, *rapa* e felină şi, ca toate felinele, e o creatură foarte orgolioasă. Potrivit triburilor de pe aici, există câteva lichide pe care *rapa* le urăşte cu fervoare. Lichide care, atunci când sunt turnate pe întreg trupul cuiva, vor face *rapa* să fugă.

I-am zâmbit şovăielnic bătrânului. Era, la urma urmei, prima dată când mi se ofereau dejecţiile unui animal de junglă în semn de apreciere.

— Mulţumesc, i-am spus. E un… dar… minunat.

Bătrânul păru grozav de încântat de răspunsul meu şi-mi dădu de ştire:

— Atunci aş vrea să-ţi mai ofer unul.

M-am străduit să-l rog să nu facă abuz de generozitate – de frică să nu-mi mai dea *încă* vreo scurgere de la vreun animal. Însă al doilea dar nu era unul concret.

— Aş vrea să-ţi împărtăşesc un secret, spuse el.

— Despre ce secret e vorba?

— Dacă vei avea vreodată nevoie să scapi din satul acesta, intră în *quenko* şi mergi pe al treilea tunel de pe dreapta. De

acolo, ia-o rând pe rând, când la stânga, când la dreapta, intrând de fiecare dată în primul tunel pe care-l vezi, dar ai grijă să o iei prima dată la stânga. *Quenko*-ul te va duce la cascada ce se înalţă deasupra întinsei păduri mlăştinoase. Secretul labirintului e simplu, nu trebuie să ştii decât de unde să începi. Ai încredere în mine, tânăr mâncător de aur, şi ţine cont de darurile acestea. Ţi-ar putea salva viaţa.

Revigorat de somnul binefăcător, am urcat din nou pe acoperişul citadelei.

Acolo am dat de Renco, veghind conştiincios. Trebuie să fi fost îngrozitor de obosit, dar nu trăda prin nimic vreo astfel de slăbiciune. Pur şi simplu se uita atent la strada principală, neţinând cont de vălul de ploaie care îi cădea exact în creştetul capului. Am ajuns lângă el fără un cuvânt şi i-am urmat privirea ce scruta întreg satul.

În afară de ploaie, nimic nu se mişca. Ba nu, nimic nu se auzea. Nemişcarea sinistră a oraşului era tulburătoare.

Când vorbi, Renco nu se întoarse către mine.

— Vilcafor spune că a deschis templul pe timp de zi. Apoi şi-a trimis înăuntru cinci dintre cei mai buni războinici, ca să găsească bogăţiile lui Solon. Nu s-au mai întors. Doar la lăsarea nopţii au ieşit animalele din templu.

— Şi acum sunt afară? am întrebat temător.

— Dacă sunt, eu n-am reuşit să le văd.

M-am uitat la Renco. Ochii îi erau roşii, cu pungi mari dedesubt.

— Prietene, i-am spus blând, trebuie să dormi. Trebuie să-ţi păstrezi forţele, mai ales în cazul în care compatrioţii mei găsesc oraşul acesta. Dormi acum, voi sta eu de strajă şi te voi trezi dacă văd ceva.

Renco dădu din cap încet, încuviinţând.

— Ca de obicei, ai dreptate, Alberto. Îţi mulţumesc.

Şi spunând acestea intră, iar eu m-am trezit stând singur pe acoperişul fortăreţei, singur în noapte.

Nimic nu se clintea în satul de sub mine.

S-a întâmplat la o oră după ce am început să veghez.

Mă uitam la micile unduiri ale râului, care luceau argintiu sub lumina lunii, când o mică barcă îmi apăru deodată în faţa ochilor. Am zărit trei figuri care stăteau pe puntea micului vas, umbre întunecate în noapte.

Mi se răci sângele în vine.

Oamenii lui Hernando...

Mă pregăteam să fug să-l chem pe Renco, dar barca acostă lângă micul chei de lemn al satului, călătorii păşiră pe mal, iar eu am reuşit să-i văd mai bine.

Am răsuflat uşurat, lăsându-mi umerii în jos.

Nu erau conchistadori.

Erau incaşi.

Un bărbat – îmbrăcat în veşmântul tradiţional de războinic – şi o femeie cu un copil mic, toţi acoperiţi cu glugi şi mantii pentru a se apăra de ploaie.

Cele trei personaje merseră încet de-a lungul străzii principale, privind uimite trupurile masacrate ce presărau drumul noroios în jurul lor.

Şi apoi am văzut-o.

La început am crezut că e doar umbra unei crengi ce se legăna pe peretele lateral al unei colibe de pe marginea drumului. Dar apoi umbra crengii se îndepărtă de peretele colibei şi altă umbră îi luă locul.

Am văzut silueta întunecată a unei pisici uriaşe – i-am văzut capul negru de felină, botul îndreptat în sus, vârfurile urechilor ascuţite. I-am văzut gura deschizându-i-se în aşteptarea tăcută a prăzii.

La început nu mi-a venit să cred cât era de mare. Orice animal ar fi fost acesta, era enorm…

Apoi, animalul dispăru brusc şi n-am mai văzut decât peretele colibei, pustiu şi gol, luminat de razele lunii.

Cei trei incaşi erau acum la vreo douăzeci de paşi de citadelă.

Le-am şoptit tare în *quechua*.

— Aici! Veniţi repede! Veniţi repede!

La început nu păreau să înţeleagă ce le spuneam.

În clipa următoare, primul animal păşi încet pe drumul

principal, în spatele lor.

— *Fugiţi!* am strigat. Sunt în spatele vostru!

Bărbatul se întoarse şi văzu felina uriaşă care stătea în noroi.

Fiara se mişca încet, precis şi calculat. Arăta ca o panteră. O panteră neagră uriaşă. Ochii galbeni şi reci se uitau în jos, de-a lungul botului negru, ascuţit – ochi ce priveau fix, cu calmul neclintit al pisicii.

În secunda aceea, o a doua fiară i se alătură primei şi amândouă începură să se uite fix la micul grup din faţa lor.

Apoi, amândouă îşi lăsară capetele jos şi îşi încordară trupurile ca două arcuri întinse la maximum, ce aşteptau să intre în acţiune.

— Fugiţi! am strigat. Fugiţi!

Bărbatul şi femeia o luară la fugă, grăbindu-se spre citadelă.

Cele două pantere de pe cărare săriră după ei, urmărindu-i.

Am alergat să deschid uşa care ducea de la acoperişul citadelei jos, în corpul principal al structurii.

— Renco! Cineva! Oricine! Deschideţi uşa principală! E cineva afară!

M-am întors în grabă la marginea acoperişului şi am ajuns acolo ca să o văd pe femeie exact când ajungea la baza fortăreţei, ţinând copilul în braţe. Bărbatul ajunse imediat după ea.

Panterele alergau pe stradă, în salturi.

Nimeni dintre cei de jos nu deschisese uşa.

Femeia ridică ochii speriaţi spre mine – şi pentru o clipă fulgerător de scurt m-am simţit vrăjit de frumuseţea ei. Era cea mai uluitoare femeie pe care o…

M-am hotărât.

Mi-am sfâşiat mantia pe care o purtam şi, ţinându-mă de un capăt, l-am aruncat pe celălalt peste marginea acoperişului.

— Apucaţi-vă de mantia mea! le-am strigat. Vă ridic eu!

Bărbatul prinse celălalt capăt al veşmântului meu şi i-l dădu femeii.

— Du-te! urlă el. Urcă!

Femeia mi-a apucat mantia, iar eu am început să trag cu toată forţa, ridicând-o pe ea – şi pe copilul pe care-l ţinea în braţe –

spre acoperişul citadelei.

Abia se ridicase de la pământ, când l-am văzut pe războinicul de dedesubt atacat de una dintre fiare. Se auzi un sunet dezgustător când trupul îi fu izbit de zidul exterior al fortăreţei. Bărbatul urla în timp ce *rapa* îl mânca de viu.

Trăgeam de mantie cu toată forţa de care eram în stare, ridicând femeia şi copilul spre salvare.

Ajunseră la marginea acoperişului şi sub ploaia uşoară, femeia se apucă de parapetul de piatră, încercând, în acelaşi timp, să-mi dea mie copilul din braţe.

Mă chinuiam să ţin trei lucruri în acelaşi timp – femeia, băiatul şi mantia mea – şi m-am uitat îngrozit în jos: alte câteva animale se strecuraseră pe drumul principal din Vilcafor ca să vadă ce provocase toată agitaţia.

Chiar atunci, una dintre panterele de sub noi sări şi încercă să-şi încleşteze fălcile în picioarele atârnate ale femeii. Dar ea fu mai rapidă. Îşi ridică degetele exact în ultima clipă şi fălcile panterei se închiseră, neprinzând între ele decât aer.

— Ajută-mă, mă imploră ea, cu ochi disperaţi.

— Aşa voi face, am spus eu, în timp ce ploaia mi se scurgea pe faţă.

Pantera din mocirla de sub ea sări din nou, de data aceasta încercând s-o apuce cu uriaşele sale gheare ca nişte seceri; izbuti să-i apuce tivul mantiei şi, spre groaza mea totală, am văzut cum tot veşmântul se întinde sub greutatea ei.

— *Nu!* strigă femeia, simţind greutatea panterei care începea să o tragă în jos.

— Doamne, Dumnezeule, am icnit eu.

Moment în care pantera trase puternic în jos de mantia femeii, iar aceasta mă strânse şi mai tare de mâna udă, dar degeaba, pantera uriaşă era prea grea, prea puternică.

Cu un ultim ţipăt, femeia îmi alunecă din mână şi, cu copilul în braţe, căzu de pe marginea acoperişului şi din faţa ochilor mei.

Şi atunci am făcut ceva incredibil.

Am sărit peste margine după ea.

Nici până azi nu ştiu de ce am făcut asta.

Poate că felul în care îşi ţinuse fiul în braţe mă determinase să o fac. Sau poate expresia de pură teroare de pe frumosul ei chip.

Sau poate doar frumosul ei chip.

Nu ştiu.

Am aterizat cam fără graţie într-o baltă mocirloasă din faţa citadelei. Când am ajuns, nişte stropi de umezeală maronie îmi împroşcară toată faţa, orbindu-mă.

Mi-am şters noroiul din ochi.

Şi imediat am văzut nu mai puţin de şapte *rape* care stăteau în jurul meu într-un semicerc strâns, uitându-se fix la mine cu ochii lor reci şi galbeni.

Îmi auzeam în cap inima bătându-mi tare. Cu siguranţă nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce urma să fac acum.

Femeia şi băiatul erau lângă mine. M-am băgat în faţa lor şi am urlat fioros la trupa de monştri din faţa noastră.

— Plecaţi, vă spun! Plecaţi!

Am scos o săgeată din tolba de pe spate şi am început să o zvânt într-o parte şi în alta, în faţa uriaşelor pantere.

Pe *rape* nu părea să le impresioneze bravada mea patetică.

Se apropiară şi mai mult de noi.

Acum chiar trebuie spus că, dacă aceste creaturi diabolice păruseră mari de pe acoperişul citadelei, de aproape păreau absolut uriaşe. Întunecate, negre şi puternice.

Dintr-odată *rapa* care stătea cel mai aproape de mine lovi cu laba din faţă şi rupse vârful ascuţit al săgeţii mele cu totul. Apoi, fiara uriaşă îşi lăsă capul în jos şi rânji, se încordă ca să se arunce în atac şi…

Ceva căzu cu un plesnet puternic într-o baltă noroioasă din dreapta mea. M-am întors să văd ce era. Şi m-am încruntat.

Era idolul.

Era idolul lui Renco.

Mintea mea o luă razna, ca o moară de vânt. Ce căuta idolul lui Renco aici, jos? De ce l-ar arunca cineva în noroi într-un moment ca ăsta?

După care m-am uitat sus şi l-am văzut chiar pe Renco, aplecându-se peste marginea acoperişului citadelei. El era cel

care tocmai îmi aruncase idolul.

Şi apoi se întâmplă.

Am împietrit.

Zgomotul acela nu semăna cu nimic din ce auzisem în viaţa mea.

Era doar un sunet uşor, dar extrem de pătrunzător. Tăia aerul ca un cuţit, răzbătând chiar mai departe decât sunetul ploii ce cădea.

Era un sunet asemănător cu acela făcut de un clopot atunci când e tras. Un fel de murmur de tonalitate înaltă.

Mmmmmmmmmmm.

Panterele îl auziră şi ele. Într-adevăr, cea care cu doar câteva clipe înainte se pregătea să atace, acum stătea pur şi simplu neclintită în faţa noastră, uitându-se fix, cu o uimire prostească, la idolul care zăcea pe jumătate scufundat în balta maronie de lângă mine.

Şi atunci se întâmplă cel mai ciudat lucru dintre toate.

Grupul de *rape* din jurul nostru începu să se retragă încet. Se îndepărtau de idol.

— Alberto, îmi şopti Renco. Mişcă-te foarte încet, mă auzi? Foarte încet. Ia idolul de jos şi du-te spre uşă. Am să pun pe cineva să-ţi dea drumul înapoi înăuntru.

M-am supus întru totul comenzii lui.

Cu femeia şi copilul alături, am scos idolul ud din noroi şi, cu spatele aproape de zidul citadelei, am mers încet de-a lungul peretelui exterior circular până când am ajuns la uşă.

Cât despre *rape*, acestea pur şi simplu ne-au urmat de la o distanţă precaută, vrăjite de cântecul melodios al idolului ud.

Dar nu ne-au atacat în niciun moment.

Îndată, marea lespede de piatră a citadelei fu dată deoparte şi pătrunserăm cu toţii prin ea; după ce am intrat şi eu, ultimul dintre toţi, şi marea uşă de piatră fu pusă la loc în urma mea, am căzut la pământ, fără suflare, ud leoarcă şi tremurând, profund uimit de faptul că încă mai eram în viaţă.

Renco veni şi el în grabă, coborând de pe acoperiş ca să ne întâmpine.

— Lena! spuse el, recunoscând-o pe femeie. Şi Mani! strigă el, ridicând băiatul în braţe.

Eu zăceam la pământ, epuizat, puţin mai departe de toată această fericire.

Mi-e ruşine să recunosc acum, dar în momentul acela chiar am simţit un junghi de gelozie faţă de prietenul meu Renco. Fără îndoială, această femeie uimitor de frumoasă era soţia lui – cum era şi de aşteptat pentru un personaj atât de impetuos ca Renco.

— Unchiule Renco! exclamă băiatul când Renco îl ţinea în braţe, sus.

Unchiule?

Am făcut ochii mari.

— Frate Alberto, spuse Renco apropiindu-se de mine. Nu ştiu ce aveai tu de gând să faci acolo, dar poporul meu are o vorbă. „Nu contează atât de mult darul, cât intenţia din spatele lui.” Mulţumesc. Mulţumesc că mi-ai salvat sora şi pe fiul ei.

— E sora ta? am întrebat, uitându-mă lung la femeie, în timp ce ea îşi dădea jos mantia udă de ploaie, scoţând la iveală un veşmânt minuscul de corp, ud până la piele.

Ceea ce am văzut m-a făcut să înghit în sec.

Era mult mai frumoasă decât îmi dădusem seama la prima vedere – dacă aşa ceva mai era posibil. În vârstă de vreo douăzeci de ani, avea ochii căprui şi blânzi, pielea măslinie şi netedă şi părul negru şi mătăsos. Avea picioare lungi şi zvelte şi umeri puternici, fin conturaţi, iar prin cămaşa de corp udă leoarcă îi vedeam pieptul plin şi – spre ruşinarea mea – sfârcurile întărite.

Era strălucitoare.

Renco o acoperi cu o pătură uscată, iar ea îmi zâmbi şi eu am simţit că mi se înmoaie genunchii.

— Frate Alberto Santiago, rosti Renco pe un ton ceremonios. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora mea, Lena, prima prinţesă a imperiului incaş.

Lena păşi înainte şi îmi luă mâna.

— E o plăcere să te cunosc, îmi spuse ea zâmbind. Şi îţi mulţumesc pentru gestul tău foarte curajos.

— A, pentru… puţin, am îngăimat eu, roşind.

— Şi îţi mulţumesc că mi-ai salvat fratele rătăcitor din temniţă, continuă ea.

Văzându-mă surprins, adăugă:

— A, nu-ţi face griji, eroul meu, vestea nobilei tale fapte s-a răspândit în tot imperiul.

Mi-am înclinat capul, cuprins de modestie. Îmi plăcea cum îmi spusese „eroul meu”.

Atunci îmi veni în minte ceva şi m-am întors spre Renco.

— Auzi, de unde ai ştiut că idolul va avea aşa un efect asupra panterelor?

Renco zâmbi strâmb.

— Drept să-ţi spun, nu ştiam că va face asta.

— Ce?! am exclamat.

Renco începu să râdă.

— Alberto, nu eu sunt cel care a sărit de pe un acoperiş unde eram în perfectă siguranţă ca să salvez o femeie şi un copil pe care nici măcar nu-i cunoşteam!

Îmi puse mâna pe după umeri.

— S-a spus că *Spiritul Neamului* are puterea de a linişti fiarele sălbatice. Nu mai văzusem asta niciodată, dar auzisem că atunci când e băgat în apă, idolul poate potoli până şi cel mai furios animal. Când m-am trezit la auzul ţipetelor tale şi v-am văzut pe voi trei înconjuraţi de *rape*, am bănuit că ar fi un moment foarte bun să aflu dacă e adevărată teoria.

Am dat din cap a uimire.

— Renco, spuse Lena păşind înainte, nu-mi place că-ţi întrerup petrecerea, însă am venit să aduc un mesaj.

— Ce mesaj?

— Spaniolii au cucerit Roya. Dar nu reuşesc să descifreze totemurile. Aşa că de fiecare dată când ajung la câte unul, pun nişte iscoade *chanca* să cerceteze zona până când îţi găsesc urma. După ce mâncătorii de aur au jefuit Paxu şi Tupra, am fost trimisă aici să vă spun ce fac ei, numărându-mă printre puţinii care cunosc codul totemurilor. Am aflat între timp că au ars Roya din temelii. Ţi-au dat de urmă, Renco. Şi se îndreaptă încoace.

— Cât mai au? întrebă Renco.

Lena se întunecă la chip.

— Se mişcă repede, frate. Foarte repede. În ritmul actual de marş, apreciez că vor ajunge aici înainte de zorii zilei.

— Ai găsit ceva? se auzi deodată glasul lui Frank Nash din spatele lui Race.

Race ridică ochii de pe manuscris şi îi văzu pe Nash, Lauren, Gaby şi Krauss în uşa maşinii blindate, uitându-se la el nerăbdători. Era după-amiaza târziu şi, din cauza unor nori de furtună de deasupra, cerul începuse deja să se întunece destul de mult.

Race se uită la ceas.

16:55.

„La naiba.”

Nu-şi dăduse seama că trecuse atât de mult de când citea.

Curând avea să se facă întuneric. Şi odată cu întunericul aveau să vină şi fiarele.

— Aşadar? Ai găsit ceva? întrebă Nash.

— Păi… începu Race.

Se cufundase atât de tare în povestea din manuscris, încât aproape că şi uitase de ce o citea – ca să afle ceva despre cum puteau fi învinse *rapele* şi cum puteau fi băgate la loc în templu.

— Ei bine…? întrebă Nash.

— Scrie că nu ies decât seara sau în zonele deosebit de întunecate.

Krauss spuse:

— Ceea ce explică de ce erau active în crater mai devreme. Era atât de întuneric acolo, chiar zi fiind, încât erau…

— Se pare şi că ştiu că oraşul ăsta e o sursă bună de hrană, spuse Race, tăindu-i vorba lui Krauss înainte ca acesta să apuce să-şi justifice greşeala de mai devreme – o greşeală care avusese drept consecinţă moartea a trei soldaţi foarte buni. În manuscris au atacat oraşul de două ori.

— Scrie cum au ajuns în interiorul templului?

— Da. Scrie că au fost băgate în clădire de un mare gânditor care voia să facă din templu o încercare pentru lăcomia oamenilor. Race ridică ochii fix spre Nash. S-ar părea că am picat testul.

— *Templul lui Solon…* răsuflă Gaby Lopez.

— Scrie ceva despre cum le putem înfrunta? întrebă Nash.

— Da, chiar scrie ceva şi despre asta, două lucruri mai precis. Unul, urina de maimuţă. Se pare că tuturor felinelor le displace profund. Dacă te ungi cu asta, te vor evita negreşit.

— Şi al doilea lucru? vru să ştie Lauren.

— Ei bine, e ceva foarte ciudat, spuse Race. La un moment dat, exact când panterele se pregăteau să-l atace pe Santiago, prinţul incaş a aruncat idolul într-o băltoacă. Când idolul a intrat în contact cu apa, a început să scoată un zumzăit straniu care părea să împiedice panterele să atace.

Nash se încruntă când auzi asta.

— A fost foarte bizar, povesti Race. Santiago spunea că seamănă cu un clopot tras; părea să funcţioneze pe acelaşi principiu ca şi fluierul pentru câini – emitea un fel de vibraţie pe frecvenţă înaltă, care părea să afecteze felinele, dar nu şi oamenii. Partea într-adevăr ciudată, adăugă Race, e că incaşii păreau să ştie despre asta. În manuscris scrie de câteva ori că incaşii credeau că idolul lor, atunci când era scufundat în apă, avea puterea de a potoli până şi cele mai sălbatice fiare.

Nash se uită la Lauren.

— S-ar putea să fie rezonanţă, spuse ea. Contactul cu moleculele de oxigen concentrat din apă ar face thyriul să intre în rezonanţă, la fel cum alte substanţe nucleare reacţionează cu oxigenul din aer.

— Dar reacţia asta s-ar produce pe o scară mult mai mare… remarcă Nash.

— Ceea ce ar explica, probabil, de ce şi călugărul a auzit murmurul, zise Lauren. Oamenii nu au cum să audă zgomotul de rezonanţă produs, de pildă, la contactul dintre plutoniu şi oxigen – frecvenţa e prea joasă. Dar din moment ce thyriul e cu un întreg ordin de mărime mai dens decât plutoniul, se poate ca atunci când *acesta* intră în contact cu apa, rezonanţa să fie atât de mare încât să fie auzită şi de oameni.

— Şi dacă a auzit-o şi călugărul, înseamnă că trebuie să fi fost de două ori mai zgomotoasă pentru feline, sublinie Krauss.

Toată lumea se întoarse spre el.

— Amintiţi-vă că pisicile au un auz de aproximativ zece ori mai sensibil decât acela al oamenilor. Aud lucruri pe care noi nu avem capacitatea *fizică* de a le auzi şi comunică pe o frecvenţă care depăşeşte intervalul nostru auditiv.

— Comunică? întrebă Lauren pe un ton sec.

— Da, spuse Krauss. Oamenii de ştiinţă s-au pus de acord de mult că marile feline comunică prin intermediul mârâiturilor şi al vibraţiilor guturale care depăşesc cu mult percepţia auriculară a oamenilor. Ideea e însă următoarea: ceea ce a auzit călugărul a fost, probabil, doar o zecime din ceea ce au auzit panterele. Murmurul trebuie să le fi înnebunit şi de aceea s-au oprit.

— Manuscrisul relatează mai multe, observă Race. Nu le-a făcut pur şi simplu să se oprească. Panterele păreau să urmeze idolul după ce acesta a fost aruncat în apă. Ca şi cum ar fi fost *atrase* cumva de el, chiar hipnotizate.

Nash spuse:

— Manuscrisul nu zicea nimic despre cum a ajuns idolul în interiorul templului?

— Nu, răspunse Race. Cel puţin deocamdată. Cine ştie, poate Renco şi Santiago au udat idolul şi l-au folosit ca să ademenească panterele înapoi în templu. Orice ar fi făcut, e clar că au reuşit cumva să atragă panterele înapoi în templu şi, totodată, să lase şi idolul înăuntru. Race se opri. Practic, nu e prea deplasat. Punând idolul în interiorul templului, nu au făcut din el decât o a doua parte din testul lui Solon pentru lăcomia umană.

— Şi panterele astea, spuse Nash. Scrie în manuscris că sunt nocturne, nu?

— Scrie că le place orice fel de *întuneric* – fie că e noapte sau nu. Cred că asta le face să fie nocturne, dar nu numai.

— Dar scrie că veneau în sat în fiecare seară ca să-şi caute hrana?

— Da.

Nash miji ochii.

— Putem presupune, atunci, că pleacă din crater în căutarea hranei *în fiecare* noapte?

— Dacă ne luăm după manuscris, pare a fi o presupunere validă.

— Bine, zise Nash, întorcându-se.

— De ce?

— Fiindcă, spuse el, când panterele o să iasă în noaptea asta, noi o să intrăm în templu să luăm idolul.

Se întuneca tot mai mult cu fiecare clipă.

Norii negri de furtună se adunau deasupra şi, din cauza aerului rece al după-amiezii, o ceaţă cenuşie groasă acoperi satul. Şi ploua mărunt.

Race stătea lângă Lauren care împacheta nişte aparate pe care urma să le ducă la citadelă, în aşteptarea activităţilor lor de pe timpul nopţii.

— Şi cum ţi-a mers în căsnicie? întrebă el cât putu de firesc.

Lauren zâmbi ironic, ca pentru sine.

— Depinde la care din ele te referi.

— Sunt mai multe?

— Prima mea căsătorie n-a mers prea bine. Am ajuns la concluzia că el nu avea aceleaşi ambiţii profesionale. Am divorţat acum vreo cinci ani.

— Ah…

— Dar m-am recăsătorit de curând, continuă Lauren. Şi e fantastic. Un tip grozav. Aşa ca tine, de fapt. Are şi foarte mult potenţial.

— Acum cât timp?

— A trecut deja vreun an şi jumătate.

— Grozav, spuse Race politicos.

În realitate, se gândea la incidentul căruia îi fusese martor mai devreme – când îi văzuse pe Lauren şi pe Troy Copeland sărutându-se cu pasiune în spatele Huey-ului. Îşi amintea că pe inelarul lui Copeland nu era nicio verighetă. Oare Lauren avea o aventură cu el? Sau poate pur şi simplu Copeland nu purta verigheta…

— Tu te-ai căsătorit, Will? întrebă Lauren, smulgându-l din reveria sa.

— Nu, răspunse Race încet. Nu m-am căsătorit.

— Primim un raport SAT-SN, anunţă Van Lewen din dreptul

unui terminal din peretele maşinii de teren.

El, Cochrane, Reichart, Nash şi Race stăteau acum împreună cu cei doi agenţi BKA germani – Schroeder şi femeia blondă, Renée Becker – în interiorul vehiculului blindat cu opt roţi. Era parcat lângă râu, nu departe de puntea vestică de buşteni şi de cărarea noroioasă care ducea sus, spre fisură, aşteptând asaltul de noapte pe care aveau să-l efectueze asupra templului.

Lauren plecase deja din transportor către citadelă, iar în spatele ei se ţinea Johann Krauss.

Chiar atunci, Buzz Cochrane se întoarse cu o mână de mâzgă noroioasă, de un maroniu-deschis. În spaţiul închis al vehiculului, i se simţi imediat mirosul respingător.

— N-am găsit nici măcar o maimuţă pe care s-o pot prinde ca să-i iau urina, spuse Cochrane. S-ar părea că fug de aici înainte de căderea nopţii. Ridică mâzga maronie pe care o ţinea în mână. Dar am găsit asta. Rahat de maimuţă. M-am gândit că e la fel de bun.

Race se cutremură când simţi mirosul.

Cochrane îl văzu.

— Ce? Nu vrei să te ungi cu rahat, profesore? Se uită spre Renée şi zâmbi. Atunci avem noroc că nu profesorul e cel care intră acolo, nu?

Cochrane începu să se ungă cu excrementul de maimuţă pe partea exterioară a salopetei. Reichart şi Van Lewen făcură şi ei la fel. Îl aplicară şi pe marginile ferestrelor înguste, ca nişte fante, ale transportorului.

Mai devreme, în timp ce Race citea manuscrisul, Nash îi pusese pe ceilalţi civili să organizeze o bază de operaţiuni în interiorul citadelei. În acest interval, cei patru soldaţi supravieţuitori din Beretele Verzi lucraseră intens, încercând să repare Huey-ul rămas. Din nefericire, nu reuşiseră să repare decât sistemul de aprindere. Repararea rotorului stricat al cozii se dovedise mai dificilă decât apreciase Cochrane iniţial. Apăruseră complicaţii şi tot nu pornea, iar Huey-ul nu putea zbura fără el.

Apoi, odată cu lăsarea serii, Nash se hotărî că recuperarea idolului avea prioritate. Trupele fuseseră chemate de la elicopter

şi aduse la vehiculul blindat, unde Race le povesti despre incidentul cu idolul ud din manuscris.

Pe când Race făcea asta, Nash le ordonă lui Gaby, lui Copeland, lui Doogie şi tânărului soldat german Molke să rămână în citadelă.

Le spusese că o parte necesară a planului său de a obţine idolul era să aibă cea mai mare parte din echipă în interiorul citadelei în momentul în care panterele urmau să sosească în sat – pe când el şi câţiva soldaţi din Beretele Verzi ar fi rămas în transportor, mai aproape de cărarea de pe malul râului care ducea sus, la templu.

Race – care abia încheiase instructajul Beretelor Verzi referitor la incidentul cu idolul ud – avea să li se alăture imediat în citadelă.

— A venit raportul SAT-SN, informă Van Lewen din faţa terminalului. Imaginile de la satelit ar trebui să sosească şi ele din clipă în clipă.

— Ce spune? întrebă Nash.

— Uitaţi-vă, spuse Van Lewen, dându-se deoparte.

Nash se uită fix la ecranul din faţa lui. Imaginea de pe monitor arăta jumătatea nordică a Americii de Sud:

BIROUL NAŢIONAL DE RECUNOAŞTERE
EXPEDIAT LUCRAREA NR. 040199-6754
STUDIU PRELIMINAR SAT-SN
PARAMETRI: 8200°V-3000°V; 1500°N-3700°S
DATA: 5 IAN. 1999 16:59:56 (ORA LOCALĂ PERU)

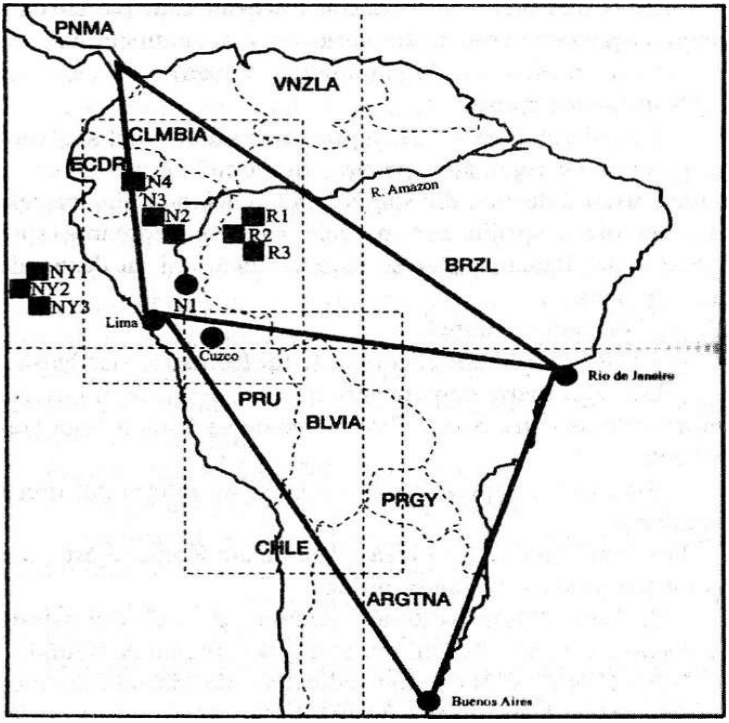

— Ce Dumnezeu...? se încruntă Nash.

— Cel puţin zona imediat apropiată e liberă... observă Van Lewen.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Race.

Van Lewen explică:

— Cele cinci linii drepte reprezintă principalele culoare aeriene comerciale din America de Sud. Practic, Panama funcţionează ca poartă de intrare a continentului, zborurile comerciale mergând, de obicei, direct de acolo la Lima şi la Rio de Janeiro, iar apoi, din acele două oraşe, spre sud, la Buenos Aires. Pătratele reprezintă aeronavele din perimetrul nostru, *din afara* culoarelor aeriene comerciale obişnuite.

Race se uită la ecran – văzu cele trei grupuri de pătrate care pluteau deasupra perimetrului nord-vestic al continentului.

— Ce semnifică literele şi numerele acelea?

Van Lewen spuse:

— Cercul situat exact deasupra Cuzco-ului – cel sub care scrie

NI – ne reprezintă pe noi. Înseamnă „Nash-Unu”, e echipa noastră de aici, din sat. N2, N3 şi N4 sunt elicopterele care ne oferă sprijin aerian, cele care se îndreaptă spre Vilcafor din Panama. Dar se pare că încă mai au destul de mult de mers.

— Şi celelalte pătrate?

— RI, R2 şi R3 sunt elicopterele lui Romano, zise Nash.

— Dar sunt foarte departe spre nord, comentă Van Lewen, întorcându-se către Nash. Cum se poate să fi ratat ţinta atât de mult?

— S-au rătăcit, spuse Nash. Probabil au interpretat greşit totemurile.

Din nou, Race ar fi vrut să afle cine era Romano ăsta, dar îşi muşcă limba şi nu spuse nimic.

— Şi acestea? întrebă Renée, arătând spre cele trei pătrate de departe, de peste ocean, din extrema stângă a ecranului.

— NY1, NY2 şi NY3 sunt indicative ale Marinei Statelor Unite; explică Van Lewen. Probabil marina are vreun portavion prin zona aceea.

— Nicio urmă de Trupele de Asalt? întrebă Schroeder.

— Nu, spuse Nash posomorât.

Ceasul lui Race arăta exact ora cinci. Cu îngrămădirea norilor negri şi urâţi de furtună deasupra lor, cerul de după-amiază târzie devenise neobişnuit de întunecat. Era ca noaptea.

Nash se întoarse către Van Lewen.

— Cum stăm cu câmpul vizual?

— Imaginile din satelit vor ajunge la noi în aproximativ şaizeci de secunde.

— Întârziate sau în timp real?

— În timp real, cu infraroşii.

— Bine, spuse Nash. Ar trebui să obţinem o fotografie clară cu panterele acelea ieşind din crater şi îndreptându-se spre sat. Sunteţi gata?

Van Lewen se ridică. Lângă el, Buzz Cochrane şi Tex Reichart îşi înălţară la piept puştile M-16.

— Da, domnule, spuse Cochrane, făcându-i cu ochiul lui Renée. Tunşi, frezaţi şi gata agitaţi.

Race se înfioră.

Cochrane rânji pofticios la nemţoaica minionă, cu încrederea unui bătăuş de meserie. Ca şi cum arma lui – cu dispozitive laser, lansator de grenade M-203, ancoră cu gheare de pisică şi cu lanterna montată pe ţeavă – împreună cu uniforma de luptă îl transformau cumva în întruchiparea bărbatului irezistibil.

Race nu putea să-l sufere din cauza asta.

— Primim imaginile de la satelit, anunţă Van Lewen.

În momentul acela, alt monitor din peretele transportorului blindat se deschise, prinzând viaţă.

Imaginea era plină de purici albi şi negri şi, la început, Race nu reuşi să-şi dea seama exact ce era.

Extrema stângă a ecranului era complet întunecată. Spre dreapta era o regiune gri haşurată şi neclară, iar alături era ceva ce semăna cu o potcoavă – în centrul ei se zărea o serie de mici pătrate punctiforme şi un punct mare rotund aproape de curbura potcoavei.

La baza ecranului se observa o bandă lată, cenuşie. Alături de banda cenuşie era un obiect mic, întunecat, asemănător cu o cutie. Două pete mici şi albe se deplasau dinspre cutia cea mică spre punctul mare şi rotund din dreptul curburii potcoavei.

Şi atunci îşi dădu seama.

Se uita la o imagine cu satul Vilcafor.

Forma de potcoavă era şanţul uriaş care înconjura satul, iar punctele din interior, colibele şi citadela. Porţiunea mare întunecată din stânga era platoul stâncos care adăpostea templul. Haşurile gri, neclare – pădurea tropicală *dintre* platou şi sat. Iar banda cenuşie de la baza ecranului – chiar râul.

Cutia mică şi întunecată de lângă râu era, din câte îşi dădu seama Race, vehiculul în care se afla acum, parcat de-a lungul punţii vestice de buşteni.

Se uită la cele două pete de pe ecran, care se deplasau repede dinspre transportor spre fortăreaţă. Apoi se întoarse, se uită afară şi îi văzu pe Lauren şi pe Krauss care mergeau repede, cu paşi mărunţi, prin ceaţă, spre citadelă.

„Doamne… Dumnezeule”, îşi spuse.

Era o fotografie a Vilcaforului făcută dintr-un satelit situat la

sute de kilometri deasupra Pământului – în timp real.

Asta se întâmpla *chiar acum.*

Nash vorbi spre microfonul de la gât.

— Lauren, suntem gata aici. Aţi ajuns?

— O clipă, se auzi vocea lui Lauren răspunzând în difuzoare.

Pe ecran, Race văzu cele două pete care îi reprezentau pe Lauren şi pe Krauss dispărând în interiorul punctului rotund care marca citadela.

— În regulă. Am intrat, dădu de ştire Lauren. Îl trimiteţi şi pe Will încoace?

— Imediat, spuse Nash. Domnule profesor Race, ar fi mai bine să te ducem la fortăreaţă înainte să se lase întunericul de tot.

— Bine, încuviinţă Race, îndreptându-se spre uşă.

— Staţi puţin… interveni Van Lewen deodată.

Toată lumea împietri.

— Ce este? întrebă Nash.

— Avem musafiri.

Van Lewen făcu semn cu bărbia spre ecran.

Race se întoarse şi, pe monitorul neclar alb-negru, văzu pata întunecată ce reprezenta platoul montan şi satul în formă de potcoavă.

Şi apoi le văzu şi pe ele.

Erau în porţiunea cu haşuri gri neclare din stânga potcoavei – pădurea tropicală dintre sat şi platou.

Vreo şaisprezece.

Toate veneau din direcţia platoului.

Şaisprezece pete albe ameninţătoare – fiecare dintre ele având o coadă lungă şi unduitoare – care îşi croiau pe ascuns drum spre sat, prin frunziş.

Rapele.

Uşa groasă de oţel a transportorului glisă de-a lungul şinei şi se închise cu o izbitură răsunătoare.

— Au venit mai repede, spuse Nash.

— E din cauza norilor de furtună, se auzi vocea lui Krauss prin difuzoare. Animalele nocturne nu folosesc ceasuri, domnule doctor Nash, ci se iau doar după nivelul de lumină din jurul lor.

Dacă e suficient de întuneric, ies din ascunzătorile lor…

— Mă rog, mormăi Nash. Atât timp cât au ieşit deja, asta e tot ce contează. Se întoarse către Race. Îmi pare rău, domnule profesor. S-ar părea că rămâi cu noi. Lauren, închide fortăreaţa.

În fortăreaţă, Lauren şi Copeland apucară lespedea de piatră mare de doi metri şi o împinseră într-un şanţ care fusese sculptat în podeaua intrării în clădire.

Lespedea avea o formă aproximativ dreptunghiulară, dar baza rotunjită îi permitea să fie balansată cu uşurinţă pentru a fi introdusă ori scoasă din locaşul ei din dreptul intrării. Faptul că era fixată într-un şanţ din *interiorul* zidurilor fortăreţei însemna că niciun inamic nu avea vreo şansă să clintească uriaşa piatră din afară.

Lespedea se balansă şi intră în locaşul ei – deşi Lauren şi Copeland lăsară intenţionat o mică deschizătură între uşă şi intrare. Pentru ca planul să reuşească, era important ca panterele să-i poată simţi în interiorul citadelei.

La urma urmelor, ei erau momeala.

În interiorul vehiculului blindat, toată lumea se uita cu interes la imaginea transmisă live din satelit ce apărea pe ecran.

Panterele se apropiau în două „echipe” distincte – una dintre ele venind direct dinspre platoul de la vest, iar cealaltă înconjurând dinspre nord.

Race simţi cum îl cuprinde un fior văzându-le trupurile – strălucind albe în imaginea în infraroşu – cu cozile unduindu-se şi întinzându-se încet în urma lor.

Era tulburător, îşi spuse. Un comportament tulburător de bine coordonat pentru o ceată de animale.

Panterele traversară şanţul prin mai multe locuri. Unele trecură peste puntea vestică de buşteni, altele pur şi simplu săriră uşor pe trunchiurile copacilor prăbuşiţi ce împânzeau albia uscată a şanţului şi apoi se urcară fără efort pe mal, de cealaltă parte.

Intrară în sat.

Race văzu că majoritatea *rapelor* se îndreptau direct spre fortăreaţă şi spre mirosul oamenilor dinăuntrul acesteia.

Dar chiar atunci văzu o pată albă răzleaţă pe ecran, apărând

exact lângă transportorul staţionat.

Race se răsuci imediat spre dreapta – şi văzu enormele mustăţi negre ale uneia dintre pantere *chiar în dreptul* ferestrei înguste ca o fantă de lângă el!

Rapa pufni o dată, depistând excrementul de maimuţă urât mirositor care fusese uns pe pervazul fantei. Apoi plecă agale, să li se alăture celorlalte la fortăreaţă.

— Bun, spuse Nash. S-ar părea că toate panterele se adună în jurul fortăreţei. Lauren, ce se întâmplă acolo?

— Sunt toate aici. Vor să intre, dar citadela e închisă bine. Pentru moment, suntem în siguranţă aici. Îi poţi trimite pe băieţi la templu acum.

Nash se întoarse către cei trei soldaţi din Beretele Verzi care stăteau lângă el.

— Sunteţi gata?

Cei trei soldaţi încuviinţară.

— Atunci treceţi la treabă.

Acestea fiind spuse, Nash deschise o trapă din partea din spate a vehiculului şi Cochrane, Van Lewen şi Reichart – având căştile şi hainele mânjite peste tot cu excrementul de maimuţă maroniu şi urât mirositor – se cocoţară prin trapă şi ieşiră pe capotă. Imediat, Nash închise trapa în urma lor.

— Kennedy, rosti el spre microfon. A apărut ceva pe SAT-SN?

— Nu se vede nimic pe o rază de 150 de kilometri, domnule, se auzi vocea lui Doogie din fortăreaţă.

În timp ce Nash vorbea, Race se uita atent la imaginile din satelit cu satul.

Văzu grupul de pantere adunate în jurul fortăreţei. Le observă cozile unduitoare şi mişcările precaute şi iscoditoare. Dar, în acelaşi timp, în partea de jos a ecranului, remarcă şi trei pete noi care se strecurau afară din transportor şi se îndreptau rapid către apus, traversând puntea vestică de buşteni şi *îndepărtându-se* de sat, mergând spre întunecatul platou montan.

Cochrane, Van Lewen şi Reichart.

Ducându-se după idol.

Cei trei soldaţi din Beretele Verzi străbătură în forţă vălul de

ceaţă care acoperea poteca de pe malul râului şi se îndreptară cu iuţeală spre fisură. Alergau şi răsuflau greu. Toţi trei purtau camere montate pe căşti.

Ajunseră la fisură.

Şi aceasta era învăluită într-o ceaţă gri, densă. Cei trei soldaţi mergeau la sigur. Năvăliră spre ea la viteză maximă.

În vehiculul blindat, Nash, Schroeder şi Renée urmăreau cu toţii atent monitoarele video, privind imaginile transmise de la camerele celor trei soldaţi.

Văzură pereţii fisurii trecând pe lângă soldaţi cu o viteză nemaipomenită. În boxele montate în pereţii maşinii, îi auziră pe cei trei soldaţi răsuflând din greu.

Race stătea la câţiva paşi distanţă de ecrane. Nu voia să încurce.

Dar atunci observă că Nash şi cei doi germani nu mai urmăreau acum *decât* imaginile transmise de cele trei camere de pe căştile soldaţilor. Interesul lor faţă de misiunea acestora era suprem şi, prin urmare, ignorau cu desăvârşire ecranul cu imagini din satelit.

Race se întoarse să se uite la imaginea transmisă de satelit.

Şi se încruntă.

— Auziţi, spuse el. Ce naiba e chestia aia?

Nash se uită în jur absent, întâi la Race şi apoi la monitorul cu imaginea din satelit. Dar când văzu mai bine ecranul, se ridică brusc de pe scaun.

— Ce dracu'…?

În partea dreaptă extremă a imaginii din satelit – în partea de est a satului – mai era un mănunchi de haşuri gri neclare reprezentând o altă zonă cu pădure tropicală, pădure care ducea către marginea platoului şi spre bazinul extins al Amazonului.

Nimeni nu-i acordase prea multă atenţie până atunci fiindcă nu era nimic acolo.

Dar acum apăruse ceva.

Porţiunea cu haşuri gri neclare din partea dreaptă a satului era acum *presărată* cu mici pete albe – cel puţin treizeci în total – toate apropiindu-se cu repeziciune de sat.

Race simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

Fiecare pată avea forma clară a unei siluete umane şi toate păreau să care ceva ce semăna cu o armă.

Ieşiră în linişte din pădurea tropicală, cu mitralierele ţinute strâns apăsate pe umăr, pregătiţi să tragă, dar fără să deschidă focul deocamdată.

Race şi ceilalţi îi priveau acum atent prin ferestrele-fante ale maşinii de teren.

Intruşii erau îmbrăcaţi cu toţii în armuri corporale de ceramică neagră şi se deplasau cu precizie şi viteză, acoperindu-şi unul altuia spatele cu mişcări line, în timp ce făceau salturi înainte, perfect sincronizaţi şi în tăcere.

Rapele adunate în jurul citadelei se întoarseră ca una când îşi simţiră noul inamic. Se încordară ca să atace şi apoi…

Rămaseră nemişcate.

Dintr-un motiv necunoscut, *rapele* pur şi simplu nu-i atacară pe aceşti noi intruşi. În schimb, se opriră unde erau şi rămaseră cu privirea fixată asupra lor.

Şi atunci – exact atunci – unul dintre nou-veniţi deschise focul asupra *rapelor* cu o puşcă de asalt care semăna cu o armă din *Războiul stelelor.*

O cantitate incredibilă de gloanţe izbucni în scântei din capătul dreptunghiular al puştii şi sfâşie în bucăţi capul uneia dintre pantere. Capul fiarei se sparse instantaneu într-o ploaie oribilă de stropi de carne şi sânge.

Panterele se împrăştiară într-o clipă, pe când o alta era făcută bucăţi de o rafală sălbatică.

Race se uită afară prin fereastra de lângă el, încercând să vadă mai bine arma pe care o aveau intruşii.

Părea remarcabilă, ca o armă spaţială.

Avea o formă complet dreptunghiulară şi nu i se vedea nicăieri ţeava. Într-adevăr, probabil că ţeava trebuie să fi fost mascată undeva *în interiorul* lungului corp rectangular al armei.

Race mai văzuse astfel de arme, dar numai în fotografii, niciodată în realitate.

Erau Heckler & Koch G-11.

Potrivit lui Marty, fratele lui Race, Heckler & Koch G-11 era cea mai avansată puşcă de asalt construită vreodată.

Concepută şi fabricată în 1989, era chiar şi acum – zece ani mai târziu – cu vreo două decenii mai avansată decât celelalte. Era un fel de Sfânt Graal al armelor de foc, cel puţin în ceea ce-l privea pe Marty.

Era singura armă de serie din istorie care putea trage cu gloanţe fără cartuş. Într-adevăr, era singura armă de foc din lume despre care se ştia că ar conţine un microprocesor – mai ales din cauză că era singura armă de foc din lume suficient de *complexă* ca să aibă nevoie de aşa ceva.

Datorită faptului că folosea glonţ fără cartuş, G-11 nu reuşea doar să tragă într-un ritm incredibil de 2.300 de gloanţe pe minut, putea şi să stocheze *în corpul său* vreo 150 de gloanţe – de cinci ori mai multe decât cele din încărcătorul unei puşti obişnuite de asalt cum e M-16. Şi, cu toate acestea, nu avea decât jumătate din dimensiunile unui M-16.

De fapt, singurul lucru care împiedicase folosirea puştii G-11 erau banii. La sfârşitul anului 1989, considerente politice forţaseră guvernul german să-şi anuleze contractul cu Heckler & Koch privind folosirea puştii G-11 de către *Bundeswehr*.

Prin urmare, nu se fabricaseră în total decât patru sute de puşti G-11. Totuşi, în mod curios, în cadrul unui audit al companiei efectuat în timpul preluării de către serviciul de înzestrare militară din Marea Britanie, se dăduse doar de urma a zece puşti din lotul iniţial.

Celelalte 390 dispăruseră.

„Cred că tocmai le-am găsit noi”, îşi spuse Race în timp ce urmărea *rapele* care se retrăgeau din faţa barajului de focuri de mitralieră ce venea dinspre intruşi.

— Sunt Trupele de Asalt, explică Schroeder de lângă el.

Ploaia de gloanţe de afară continuă.

Mai căzură două pantere, scheunând şi chelălăind, în timp ce câţiva soldaţi din Trupele de Asalt devastau satul cu rafalele de mitralieră.

Restul de pantere se refugiară în pădurea ce înconjura oraşul şi, în curând, strada principală era plină doar de Trupele de Asalt, înarmate până în dinţi.

— Cum naiba au ajuns aici fără să-i vedem pe SAT-SN? întrebă Nash.

— Şi de ce nu-i atacă panterele? vru să ştie Race.

Până acum, felinele fuseseră nemiloase în atacurile lor, dar dintr-un motiv necunoscut, nici nu-i simţiseră, nici nu-i atacaseră pe aceşti noi soldaţi.

În acel moment, mirosul specific de amoniac pătrunse înăuntru prin geamurile transportorului blindat. Mirosul de urină. Urină de maimuţă. Şi naziştii citiseră manuscrisul.

Deodată, vocea lui Van Lewen se auzi în boxe:

— Ajungem la podul de frânghii acum.

Race şi Nash se întoarseră simultan spre monitorul care afişa imaginile de la camerele celor trei soldaţi de sus, din crater.

Pe ecran, vedeau transmisia din perspectiva lui Van Lewen, în timp ce acesta mergea pe podul de frânghii care ducea la templu, pod ce sălta sub greutatea lui.

— Cochrane! Van Lewen! *Grăbiţi-vă!* strigă Nash spre staţia radio. Avem adver…

Atunci, un ţipăt ascuţit, pătrunzător se auzi în boxele maşinii de teren şi radioul lui Nash se închise.

— Au activat sistemul de contramăsuri electronice, spuse Schroeder.

— Ce? întrebă Race.

— Ne bruiază, lămuri Nash.

— Şi ce facem? întrebă Renée.

Nash spuse:

— Trebuie să-i anunţăm pe Van Lewen, Reichart şi Cochrane că nu trebuie să se întoarcă aici. Trebuie să ajungă la idol şi să-l ducă undeva, cât mai departe posibil. Apoi, într-un fel sau altul, trebuie să intrăm în legătură cu echipa de sprijin aerian şi să-i punem pe cei cu elicopterele să-i ia de undeva din munţi.

— Dar cum o să faceţi asta dacă ne bruiază staţiile radio? întrebă Race.

— Unul dintre noi va trebui să urce până la templu şi să le

comunice, spuse Nash.

Se lăsă liniște pentru o perioadă scurtă de timp.

Apoi Schroeder spuse:

— Mă duc eu.

„Bună idee”, îşi zise Race. După cei din Beretele Verzi, Schroeder era de departe cel mai „milităros” din grup.

— Nu, ripostă Nash hotărât. Ştii să tragi cu puşca. Avem nevoie de dumneata aici. Şi îi şi cunoşti pe naziştii ăştia mai bine decât oricare dintre noi.

Aşa că rămaseră Nash, Renée… sau Race.

„O, Doamne”, oftă Race.

Aşa că spuse:

— Mă duc eu.

— *Dar…?* începu Schroeder.

— În facultate eram cel mai rapid din echipa de fotbal, spuse Race. Am să reuşesc.

— Şi *rapele*? îi aminti Renée.

— *Am să reuşesc.*

— Bine, atunci, Race e cel ales, spuse Nash, îndreptându-se spre trapa din spatele vehiculului. Poftim, ia asta, adăugă el, întinzându-i lui Race o puşcă M-16 dotată cu toate accesoriile. S-ar putea să te ajute să nu devii hrană pentru pisici. Acum du-te. Du-te!

Race făcu un pas către trapă şi inspiră încet şi profund. Se mai uită o dată la Nash, Schroeder şi Renée.

Apoi dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în piept şi trecu prin trapă…

… ca să intre în altă lume.

Focurile de mitralieră se auzeau în ecou peste tot în jurul lui, lovind frunzele din apropiere şi smulgând aşchii din trunchiurile copacilor. Afară totul părea mult mai zgomotos, mult mai real. Şi mult mai mortal.

Race îşi auzea inima bătându-i tare în tâmple.

„Ce naiba caut eu aici cu arma asta în mână?

Încerci să faci pe eroul, asta faci, dobitoc ce eşti!”

Mai inspiră o dată.

Bun…

Race sări de pe capota maşinii de teren, ateriză pe puntea vestică de buşteni şi o luă la fugă de-a lungul potecii de pe malul râului. Era înconjurat de o ceaţă gri impenetrabilă care acoperea complet cărarea în jurul lui. Crengi noduroase de copac o străpungeau ca nişte pumnale.

I se părea că puşca M-16 îi atârnă greu în braţe şi o ţinea cu stângăcie la piept în timp ce alerga, stropind cu apă la fiecare pas.

Apoi, fără vreun avertisment, o *rapa* se furişă din ceaţa din dreapta, se înălţă în două labe în faţa lui şi…

Bum!

Capul *rapei* explodă şi pantera uriaşă căzu ca un pietroi şi începu să se zvârcolească înnebunită prin noroi.

Race nu mai stătu o clipă, pur şi simplu sări peste pantera căzută. Odată ce trecu de ea, se întoarse şi îl văzu pe Schroeder – cu o puşcă M-16 la umăr – ieşit pe jumătate prin trapa din spatele transportorului.

Race o luă la fugă.

După o clipă, fisura din versantul muntelui apăru din ceaţă. Chiar când o zări, auzi glasuri în spatele lui, ţipând în germană.

— Achtung!

— Schnell! Schnell!

Imediat îi răsună în urechi vocea lui Nash ţipând de undeva din negură:

— Race, grăbeşte-te! Sunt în spatele tău! Se îndreaptă spre templu!

Race ţâşni prin fisură.

Pereţii umezi de piatră treceau repede pe lângă el, de o parte şi de alta, în timp ce alerga de-a lungul crăpăturii.

După câteva secunde, năvăli în canionul masiv care adăpostea turnul de piatră asemănător cu un zgârie-nori. Ceaţa era groasă şi aici. Baza turnului de piatră era învăluită într-o negură cenuşie fantomatică.

Lui Race nu-i păsa. Văzu cărarea spiralată în stânga lui, sări pe ea şi o luă la fugă în sus, pe panta abruptă şi sinuoasă.

În sat, Renée Becker se uita înfricoşată afară, prin ferestrele înguste ale vehiculului blindat.

Vreo treizeci de soldaţi nazişti se adunau acum în centrul aşezării. Erau îmbrăcaţi cu un echipament de luptă de ultimă generaţie – aveau armură de corp din ceramică, căşti tactice uşoare din kevlar şi, desigur, cagule negre – şi se mişcau cu precizie, asemenea unui grup de atac bine antrenat şi pregătit.

Renée îl văzu pe unul dintre nazişti păşind în mijlocul străzii principale şi scoţându-şi casca. Apoi, bărbatul îşi scoase şi cagula cea neagră şi începu să scruteze împrejurimile.

Renée făcu ochii mari de uimire.

Deşi îi văzuse fotografia de o mie de ori pe tot felul de postere cu infractori daţi în urmărire, văzându-l aici, *chiar acum,* în carne şi oase, nu putu să nu se cutremure.

Îi recunoscu imediat părul pieptănat spre frunte şi ochii înguşti, ca nişte fante. Şi mâna stângă la care nu avea decât patru degete.

Îl avea în faţa ochilor pe Heinrich Anistaze.

Fără o vorbă, Anistaze făcu un „V” cu arătătorul şi degetul mijlociu şi arătă în direcţia transportorului.

O duzină de oameni de-ai săi, înarmaţi cu puşti G-11, trecuseră deja în grabă pe lângă vehiculul blindat, îndreptându-se spre cărarea de pe malul râului care ducea la fisura din munte şi la templu.

Acum, alţi şase se repeziră la maşina grupului lui Nash, în timp ce restul de doisprezece adoptară poziţii defensive în jurul perimetrului satului.

Doi oameni stăteau însă deoparte, păzind dispozitivul de bruiaj radio al naziştilor.

Era o unitate mică, de mărimea unui rucsac – numită generator de puls, care corupea semnalele radio ale inamicilor emiţând un puls electromagnetic, adică un PEM controlat.

Era un dispozitiv unic. În mod normal, un puls electromagnetic ar afecta orice are un procesor – computere, televizoare, sisteme de comunicaţii. Un astfel de puls se numeşte PEM „necontrolat”.

Dar *controlând* frecvenţa pulsurilor şi asigurându-se că radiourile lor emiteau pe frecvenţe superioare, naziştii reuşeau să bruieze sistemele radio ale inamicilor, păstrându-şi în acelaşi timp intact propriul sistem de comunicaţii.

Exact cum făceau şi acum.

Cei şase nazişti ajunseră lângă transportor şi descoperiră că fiecare fereastră era acoperită cu un panou şi fiecare trapă era ferecată.

În interiorul marelui vehicul, Nash, Schroeder şi Renée stăteau chirciţi în câte un colţ, ţinându-şi cu toţii respiraţia.

Trupele de Asalt nu pierdură deloc vremea.

Se ghemuiră imediat sub transportor şi începură să pună explozivi.

Race alerga.

Sus şi tot mai sus, în jurul craterului, urmând curbura lungă a potecii spiralate.

Picioarele îi zvâcneau. Inima îi bubuia.

Ajunse la podul de frânghii. Îl traversă în salturi. Se grăbi să urce scările de piatră care duceau la templu.

Race năvăli printre frunzele de ferigă întrepătrunse şi se trezi deodată în poiană, în faţa portalului.

Poiana era părăsită.

Nicio fiinţă – nici om, nici felină – nu se vedea prin apropiere.

Portalul templului se căsca în faţa lui, profilându-se din ceaţă. Scările ce coborau în interior erau învăluite în umbră.

Nu intraţi cu niciun preţ.

Înăuntru se află moartea.

*

Race îşi ţinea puşca M-16 aţintită, porni lanterna de pe ţeavă şi păşi cu precauţie spre portal. Se opri în pragul marii intrări de piatră – înconjurat de sculpturile înfricoşătoare reprezentând *rapele* şi oamenii ce ţipau – şi se uită spre întunericul de jos.

— Van Lewen! şuieră el. Van Lewen! Eşti acolo?

Niciun răspuns.

Înaintă un pas în templu, ţinând puşca stângaci în faţă.

Şi atunci auzi răspunsul.

Un mârâit prelung şi încet de undeva, adânc în interiorul templului.

Hopa.

Race îşi apucă arma puţin mai strâns, îşi ţinu răsuflarea şi mai făcu un pas înspre templu.

După încă zece paşi se trezi într-un pasaj întunecat de piatră care cobora spiralat, spre dreapta lui, într-o curbă largă şi uşoară.

Văzu o mică firidă săpată în perete şi întoarse raza lanternei spre ea.

Un schelet sfârtecat îngrozitor se holba la el.

Craniul fusese sfărâmat, lovit în ceafă, iar unul dintre braţe lipsea şi gura era deschisă într-un ţipăt îngrozit, îngheţat. Purta şi o vestă străveche de piele.

Race făcu un pas înapoi înfiorat, îndepărtându-se de dezgustătoarea figură scheletică.

Şi apoi observă obiectul care-i atârna în jurul gâtului. Abia dacă îl zări, cum era ascuns printre vertebrele vechi şi murdare ale scheletului. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine ce era.

Era un fel de colier de piele.

Race atinse şnurul subţire de piele şi îl roti în jurul gâtului scheletului. După câteva secunde, un smarald verde strălucitor apăru de după vertebrele cervicale, legat de şnurul de piele.

Lui Race îi stătu inima o clipă. Ştia despre pandantivul acesta de smarald. Într-adevăr, abia citise despre el.

Era colierul lui Renco.

Colierul pe care marea preoteasă de la Coricancha i-l dăduse în noaptea în care reuşise să scoată pe furiş idolul din Cuzco.

Race se mai uită o dată la schelet, îngrozit.

Renco.

Race înălţă colierul deasupra craniului şi îl ţinu în mână.

Se gândi o clipă la Renco – şi apoi, deodată, îşi aduse aminte de ceva ce îi spusese chiar el lui Frank Nash nu demult.

Renco şi Santiago reuşiseră cumva să le ademenească pe panterele acelea înapoi în templu şi, totodată, să pună şi idolul înăuntru.

Race înghiţi în sec. Oare Renco fusese cel care – ducând idolul cu el – ademenise panterele înapoi în templu?

Se uită în jos la scheletul mutilat, îngrozit.

Deci asta se întâmplase cu Renco.

Asta se întâmpla cu eroii.

Îşi puse solemn colierul de smarald la gât.

— Ai grijă de tine, Renco, spuse el cu voce tare.

Chiar atunci, o lumină albă aspră se vărsă peste chipul lui Race; acesta se întoarse – cu ochii mari, asemenea unui animal surprins de farurile unei maşini – şi se trezi uitându-se fix la chipurile lui Cochrane, Van Lewen şi Reichart care ieşeau din întunericul măruntaielor templului.

Reichart ţinea ceva învelit într-o pânză viorie zdrenţuită.

Cochrane trecu nepăsător pe lângă Race, dându-i deoparte ţeava puştii.

— Ce-ar fi să laşi jos rahatul ăla înainte să ucizi pe careva?

Tex Reichart se opri în faţa lui Race şi începu să zâmbească ţinând în mână obiectul învelit în pânza viorie.

— L-am luat, spuse el.

Reichart desfăcu repede bocceaua de pânză şi Race îl văzu pentru prima dată.

Idolul incaş.

Spiritul Neamului.

Asemenea totemului de piatră pe care îl văzuse în pădurea tropicală mai devreme, *Spiritul Neamului* părea incomparabil mai sinistru în realitate decât se conturase în imaginaţia lui.

Avea cam treizeci de centimetri înălţime, cam de dimensiunile şi forma unei cutii de pantofi. Dar partea din faţă a pietrei dreptunghiulare fusese sculptată în forma unui cap de *rapa* – cea mai furioasă şi mai *fioroasă rapa* pe care o văzuse Race vreodată.

Rânjea feroce, cu fălcile căscate larg, cu ochii ascuţiţi gata să sfâşie, să mutileze şi să ucidă.

Dar ceea ce-l impresionă pe Race cel mai tare fu impresia uimitoare de *viaţă* pe care o dădea sculptura. Printr-o combinaţie între priceperea artistului şi natura neobişnuită a rocii, se crea impresia că *rapa* ar fi fost cumva prinsă în interiorul pietrei de un

negru strălucitor vârstat cu violet şi că acum încerca – înnebunită, feroce, turbată – să năvălească afară de acolo.

Piatra, observă Race uitându-se la delicatele vinişoare viorii ce şerpuiau în jos de-a lungul feţei rânjinde a *rapei*, intensificând şi mai mult impresia de furie şi răutate.

Thyriu.

„Dacă ar fi ştiut incaşii ce încurcătură urmau să işte atunci când au sculptat acest idol”, se gândi el.

Reichart puse repede pânza la loc deasupra idolului şi toţi patru se grăbiră să urce înapoi la intrarea în templu.

— Ce dracu’ e cu tine aici? mârâi Cochrane când ajunseră la portalul deschis.

— M-a trimis Nash să vă spun că naziştii au ajuns în sat. Ne-au bruiat radiourile, aşa că am pierdut contactul cu voi. Şi-au trimis oamenii aici chiar acum. Nash mi-a zis să vă transmit *să nu* vă întoarceţi în sat, ci să plecaţi de aici prin altă parte şi să luaţi legătura cu echipa de sprijin aerian, să vă ia ei de undeva din munţi…

În momentul acela, o rafală de gloanţe de mitralieră ciurui zidurile portalului în jurul lor. Cei patru se lăsară la pământ repede în timp ce proiectilele devastatoare distruseră cadrul portalului, ciopârţindu-i pereţii din piatră masivă ca şi cum ar fi fost din ghips.

Race sări imediat şi, întorcându-se, văzu doisprezece soldaţi nazişti de comando în copacii de la marginea poienii, trăgând cu înverşunare cu puştile lor G-11.

Cochrane trase şi el de la adăpostul portalului. Van Lewen făcu şi el la fel. Pârâitul puştilor M-16 suna aproape patetic pe lângă zumzăitul neînduplecat al puştilor G-11 de înaltă tehnologie.

Race încercă şi el să răspundă la focurile naziştilor, dar când apăsă pe trăgaciul puştii sale M-16, nu se întâmplă nimic.

Cochrane îl văzu, se întinse spre el şi trase de un mâner în formă de T de pe arma lui Race.

— Isuse, eşti cam la fel de inutil ca un preot într-un bordel, urlă Cochrane.

Race mai apăsă o dată trăgaciul şi, de data aceasta, o ploaie de gloanţe răbufni din puşca lui, nimerind mai ales în aer.

— Ce dracu’ ne facem? răcni Reichart încercând să acopere zgomotul împuşcăturilor.

— Nu putem rămâne aici! strigă Van Lewen. Trebuie să ne întoarcem la podul…

În clipa aceea se auzi un *vuuuum*! neaşteptat şi răsunător, de undeva de sus.

Race ridică privirea exact la timp ca să vadă un Cayuse MD – 500 negru sau, cum îl numeau unii, un „Ţânţar”, un elicopter de atac uşor ce năvăli din ceaţa de deasupra lor, huruind peste vârful turnului.

Ţânţarul era un elicopter de atac vioi – mult mai mic decât orice Apache sau Comanche –, dar ceea ce îi lipsea la nivelul puterii de foc şi de intimidare era mai mult decât compensat prin viteză şi manevrabilitate.

Porecla sa venea din asemănarea cu anumiţi membri ai lumii insectelor. Avea o bulă rotundă de sticlă împărţită în două, ce semăna cu emisferele mari ale ochilor unei albine, şi două tălpi de aterizare lungi şi fusiforme care aduceau cu picioarele unui ţânţar.

Ţânţarul de deasupra turnului de piatră dădu drumul unei ploi de împuşcături din cele două tunuri laterale, săpând o pereche de linii lungi şi neîntrerupte în noroiul din faţa templului.

— E din ce în ce mai rău! strigă Race.

În sat, explozibilii puşi de nazişti sub transportor se declanşară.

O minge unduitoare de foc izbucni sub vehiculul cu opt roţi – ridicându-l trei metri de la pământ, răsucindu-l în aer – după care maşina blindată se izbi de pământ, căzând pe o parte.

În interior, lumea se întoarse cu susul în jos.

Imediat ce-i auziseră pe nazişti ataşând explozivi sub maşină, Nash, Renée şi Schroeder se legaseră cu centurile în scaune, pregătindu-se pentru explozie.

Acum atârnau perpendicular pe sol, cu centurile legate în continuare, totul fiind răsturnat pe o parte.

Dar cel mai important era că transportorul rezistase.

Pentru moment.

Doogie Kennedy privi temător în jur de pe acoperişul citadelei.

Observă satul întins în faţa lui, învăluit în ceaţă şi negură, vreo doisprezece soldaţi nazişti stând la intervale regulate în fiertura noroasă cenuşie, cu puştile G-11 aţintite.

Tocmai văzuse maşina blindată sărind în aer şi îi mulţumi lui Dumnezeu că naziştii nu-şi dăduseră seama că mai erau şi alţi membri ai echipei lui Nash în interiorul citadelei. Zidurile ei n-ar fi putut să reziste unei explozii atât de puternice.

Dintr-odată, auzi un strigăt – cineva urla ordine în limba germană.

Doogie nu ştia prea multă germană, aşa că majoritatea cuvintelor nu însemnau nimic pentru el. Pe neaşteptate însă, în toată bolboroseala auzi două cuvinte pe care le cunoştea: *das Sprengkommando*.

Doogie împietri de spaimă, după care privi rapid în jur, văzând cum patru soldaţi nazişti o luau la fugă înspre râu, ca răspuns la comandă.

Nu ştia prea multă germană, dar o perioadă de timp petrecută la o bază de rachete NATO de lângă Hamburg îi formase măcar un vocabular de bază cu termenii militari germani cel mai frecvent folosiţi.

Das Sprengkommando era unul dintre aceşti termeni.

Era cuvântul german pentru „*echipă de distrugere*”.

De la adăpostul portalului, Van Lewen trase o grenadă cu lansatorul său M-203. După o clipă izbucni o explozie între copacii de lângă nazişti, împroşcând noroi şi frunze în toată zona.

— Sergent! strigă Cochrane.

— Ce?

— Am pus-o dacă o mai ţinem aşa! Au arme mult prea puternice! O să stea ascunşi până când rămânem fără muniţie şi apoi o să fim prinşi în capcană în rahatul ăsta de templu! Trebuie s-o ştergem de pe stânca asta!

— Aştept sugestii! strigă Van Lewen.

— *Tu eşti* sergentul, sergent, îi răspunse Cochrane urlând.

— Bun, atunci, zise Van Lewen încruntându-se.

Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Singura cale de a pleca din turnul ăsta e podul de frânghii, da?

— Corect, aprobă Reichart.

— Deci trebuie să ajungem cumva înapoi la pod, corect?

— Corect.

Van Lewen continuă:

— Eu aş zice să ne strecurăm prin spatele templului şi să ajungem la marginea turnului. Apoi o să ne croim drum prin frunziş până la podul de frânghii. Traversăm podul şi după aceea îl lăsăm să cadă în urma noastră, ca să-i prindem pe dobitocii ăştia pe turn.

— Pare un plan bun, strigă Reichart.

— Atunci, la treabă, ordonă Van Lewen hotărât.

Beretele Verzi se pregătiră să ţâşnească prin poarta templului. Race încerca pur şi simplu să se ţină aproape de ei – indiferent ce aveau de gând să facă.

— Bine… rosti Van Lewen. *Acum!*

Acestea fiind spuse, toţi patru se năpustiră pe ieşirea din templu, trăgând încontinuu, şi o luară la fugă prin ploaie.

Armele începură să răpăie.

Naziştii dintre copaci se aplecară la pământ.

Van Lewen şi Reichart ajunseră primii după colţ şi se îndreptară spre partea din spate a templului.

După câteva clipe îşi atinseră ţinta – astfel încât templul îi proteja acum de focul naziştilor – şi o luară pe cărarea pavată din vârful pantei mocirloase pe care o văzuse Race mai devreme, poteca pe care se afla piatra circulară neobişnuită.

Panta de sub ei era complet acoperită de noroi şi cobora abrupt la vreo cinci metri distanţă, terminându-se într-o fâşie stâncoasă îngustă care forma însăşi marginea turnului – o margine care dădea într-un hău de o sută de metri. Dar în stânga fâşiei de stâncă se găsea un pâlc de copaci deşi, cu trunchiul gros – iar acest frunziş ducea la podul de frânghii.

Cochrane şi Race ajunseră după colţ în urma celorlalţi. Amândoi văzură imediat panta noroioasă şi abruptă.

— Cred că va fi mai greu decât ne aşteptam, îi spuse Cochrane lui Van Lewen.

Chiar atunci, asemenea unui rechin ce se înalţă din adâncurile oceanului, elicopterul de atac, Ţânţarul, năvăli din ceaţă mai jos de marginea stâncoasă, plutind exact în faţa celor patru americani, în timp ce tunurile sale laterale scuipau un val devastator de proiectile.

Toată lumea se aruncă la pământ.

Tex Reichart nu se mişcă suficient de repede. Ploaia de gloanţe îi sfârtecă trupul fără cruţare, ţinându-l în picioare încă mult timp după ce murise. Cu fiecare glonţ care îi străpungea trupul, stele de sânge ţâşneau pe zidul ud de piatră din spatele lui.

Buzz Cochrane primise două gloanţe în picior şi urla în agonie. Race se trânti în noroi – nevătămat – şi îşi acoperi urechile, ca să nu mai audă răpăitul gloanţelor împroşcate din aeronavă. Van Lewen trăgea fără frică în Ţânţar cu puşca M-16 până când, confruntat cu focul său neînduplecat, elicopterul se retrase, iar cadavrul lui Reichart căzu cu faţa în noroi, cu un plescăit puternic.

Din nefericire, idolul se aflase în grija lui Reichart.

Când trupul lui se prăbuşi la pământ, idolul pe care îl ţinea în mână îi scăpă, începând să alunece de-a lungul malului abrupt şi noroios… către margine.

Race fu primul care îl văzu.

— Nu! răcni el, aruncându-se înainte, aterizând pe burtă şi alunecând rapid în jos pe panta noroioasă, după el.

Van Lewen strigă:

— Profesore! *Stai, nu…!*

Dar Race aluneca deja rapid prin noroi, cu tot cu M-16, îndreptându-se direct spre idol.

Era la ceva mai puţin de trei metri.

Mai puţin de doi metri.

Un metru.

În secunda următoare, Ţânţarul se întoarse şi lansă încă o rafală de împuşcături de mitralieră, şirul de cratere zdrenţuind noroiul *dintre* Race şi idol.

Race reacţionă rapid. Se rostogoli evitând impactul gloanţelor, ferindu-şi ochii de stropii de noroi – şi renunţă să se mai arunce

după idol, centrându-şi greutatea astfel încât acum aluneca în jos pe pantă, îndepărtându-se de şirul crestat de gloanţe.

Văzu fâşia de stâncă de la poalele pantei apropiindu-se rapid – zări hăul de dincolo de ea şi Ţânţarul negru ce plutea deasupra – dar aluneca cu o viteză prea mare, când, deodată, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla măcar, plonjă peste marginea turnului de piatră, în spaţiul deschis ce se afla la o sută de metri mai sus de fundul canionului.

În momentul în care depăşea marginea, Race îşi întinse din toate puterile un braţ şi reuşi să se prindă de muchie.

Se opri cu o smucitură, atârnând de o singură mână deasupra craterului!

Curentul descendent vâjâitor al Ţânţarului îi sufla în şapca cu *Yankees* în timp ce profesorul îşi arunca mâna liberă – mâna în care încă mai ţinea puşca M-16 – peste margine şi începea să se opintească pentru a se ridica.

„Orice-ai face, Will, nu te uita în jos.”

Se uită în jos.

Conturul turnului de piatră se îndepărta de el, pierzându-se în întuneric. Ploaia părea pur şi simplu să cadă în gol, dispărând în ceaţa cenuşie impenetrabilă.

Cu un icnet, Race îşi puse coatele pe margine şi reuşi să se ridice pe ea, uitându-se în sus exact la timp ca să-l vadă pe Van Lewen – ţinându-l pe Cochrane aruncat peste umăr – cum alerga spre pâlcul de copaci din dreapta lui.

Îi zări şi pe nazişti – pe toţi doisprezece, toţi înarmaţi cu puşti G-11 – roind în jurul templului dintr-o parte şi din alta, perfect sincronizaţi.

Remarcară imediat idolul răsturnat la jumătatea pantei abrupte şi noroioase.

Se risipiră rapid, luând poziţii de acoperire, în timp ce un singur om începu să coboare lateral pe pantă pentru a recupera statueta.

Nazistul ajunse la idol. Îl apucă.

Race ar fi putut să înjure.

Dar nu mai apucă, fiindcă exact în clipa aceea, unul dintre

naziști ridică privirea și îl văzu – atârnând pe jumătate în afara muchiei, uitându-se în sus la ei, cu ochi speriați.

Teroriștii își ridicară simultan puștile G-11 ațintindu-le spre fruntea lui Race; în timp ce-și îndreptau degetele spre trăgace, profesorul făcu singurul lucru care-i veni în minte.

Își dădu drumul.

Race căzu.

Repede.

Pe laterala turnului de piatră.

Văzu suprafața neuniformă a peretelui trecând pe lângă el cu o viteză nemaipomenită. Ridică privirea și zări marginea de pe care căzuse îndepărtându-se și mai iute spre cerul cenușiu.

Mintea lui depăna frenetic.

„Nu-mi vine să cred că am făcut chestia asta! Liniștește-te, liniștește-te, ai făcut-o pentru că știai sigur că poți scăpa teafăr."

Sigur.

Căzând, Race își aduse rapid pușca M-16 în față.

Nu ai să mori.

Nu ai să mori.

Încercă să-și amintească momentul în care Van Lewen lansase ancora cu gheare de pisică peste prăpastie. Cum reușise să facă asta? Acționase de *al doilea trăgaci* al armei ca să azvârle ancora, trăgaci situat sub țeava puștii M-16.

Cădea în continuare.

Race se uita frenetic la arma lui, căutând al doilea…

Uite-l!

Își ridică imediat pușca și o aținti spre vârful turnului ce dispărea cu viteză deasupra lui. Apoi își înfipse degetul până la capăt în al doilea trăgaci.

Cu un *zdum*! răsunător, ca o străpungere, ancora argintie se năpusti din lansatorul de grenade al armei sale, iar ghearele sale se deschiseră în aer cu un clic-clac ascuțit.

Race continua să cadă.

Ancora cu gheare de pisică țâșni în sus, frânghia de nailon unduindu-se prin aer în urma sa.

Cădea *în continuare.*

Ancora zbură peste marginea vârfului turnului.

Cădea *în continuare.*

Race se ţinea strâns de puşca M-16. Apoi închise pur şi simplu ochii şi aşteptă – aşteptă smucitura frânghiei sau impactul cu lacul, oricare din două.

Smucitura fu prima.

Într-o clipită, frânghia ancorei cu gheare de pisică se întinse şi Race simţi o smucitură vibrantă, puternică.

Era ca şi cum braţele i-ar fi fost smulse din umeri, dar cumva reuşi totuşi să se ţină de M-16.

Race deschise ochii.

Şi se trezi atârnând de frânghie la aproximativ treizeci de metri mai jos de vârful turnului.

Atârnă în linişte vreo jumătate de minut, respirând din greu şi dând din cap şocat. Nu apăru niciun nazist pe marginea de deasupra lui. Trebuie să fi părăsit panta imediat ce îl văzuseră căzând.

Race respiră profund, uşurat. Apoi începu să caute o cale de a urca la loc.

Sus, pe vârful turnului, Van Lewen îşi croia drum prin frunziş, folosindu-şi cuţitul Bowie drept macetă.

Câteva clipe mai devreme îi văzuse şi el pe nazişti luând idolul, iar acum încerca disperat să ajungă la podul de frânghii înaintea lor.

Puntea era la capătul sudic extrem al turnului, iar acum el şi rănitul Cochrane îşi croiau drum într-acolo, făcând o potecă prin frunzişul de pe flancul sud-vestic.

Naziştii mergeau pe traseul direct, întorcându-se spre pod prin poiană şi pe scara de piatră.

Van Lewen hăcui o ultimă creangă şi, deodată, el şi Cochrane văzură podul de frânghii întinzându-se maiestuos peste prăpastia dintre vârful turnului şi poteca exterioară.

Puntea suspendată era cam la cincisprezece metri de ei – şi exact acum, cei doisprezece soldaţi nazişti care îi atacaseră în portal o traversau, sărind pe cărarea de pe cealaltă parte.

La naiba, îşi spuse Van Lewen, ajunseseră înaintea lui!

Sergentul se uita fix la unul dintre nazişti în timp ce acesta păşea pe pământ ferm. Ţinea ceva în braţe – ceva acoperit cu o pânză viorie zdrenţuită.

Idolul.

Rahat.

Şi atunci naziştii care traversaseră râpa făcură lucrul de care Van Lewen se temea cel mai tare – ceea ce voise să facă şi el dacă ar fi ajuns primul la podul de frânghii.

Desfăcură capătul dinspre ei şi îi dădură drumul să cadă.

Podul cel mare se prăbuşi în gol. Încă mai era legat pe partea dinspre turn a prăpastiei, încât nu căzu cu totul până pe fundul canionului, ci pur şi simplu ajunse să atârne de-a lungul turnului de piatră, frânghia de care putea fi tras pierzându-se în ceaţa impenetrabilă de dedesubt.

Van Lewen se uită cu un fel de frustrare neajutorată la naziştii care se grăbeau să coboare pe poteca de pe cealaltă parte a prăpastiei, ducând idolul cu ei.

Le luaseră idolul.

Iar el era acum naufragiat pe turnul de piatră.

Heinrich Anistaze stătea în centrul satului Vilcafor cu mâinile în şolduri. Era mulţumit de modul în care se desfăşurase asaltul asupra aşezării.

Generatorul de puls funcţionase perfect, întrerupând orice comunicaţie în rândurile duşmanilor. Americanii din transportorul blindat fuseseră neutralizaţi cu uşurinţă. Iar acum tocmai aflase că echipa sa de asalt reuşise să recupereze idolul de la americanii de sus, din templu.

Lucrurile chiar mergeau strună.

Se auzi un strigăt şi Anistaze se întoarse ca să vadă echipa ce revenea din turn năpustindu-se dinspre poteca de pe malul râului.

Conducătorul echipei veni imediat la el şi îi înmână un obiect învelit într-o pânză.

— *Herr Obergruppenführer*, spuse bărbatul ceremonios. Idolul.

Anistaze zâmbi.

Odată ce reuşise să se caţere la loc cu ajutorul frânghiei ataşate de ancora cu gheare de pisică, Race ţâşni prin poiana acum părăsită din faţa templului, în căutarea soldaţilor din Beretele Verzi, asta în cazul în care mai era vreunul dintre ei în viaţă.

Dădu peste Van Lewen şi Cochrane pe marginea care susţinuse odinioară podul de frânghii.

— Nenorocitul naibii, exclamă el, văzând prăpastia ce se căsca în faţa lor. Au tăiat podul.

— Nu avem cum să plecăm de aici, spuse Van Lewen. Suntem blocaţi.

Chiar atunci, elicopterul negru, Ţânţarul, se apropie din nou de ei huruind, cu tunurile laterale în flăcări. Probabil naziştii îl lăsaseră în urmă ca să termine ceea ce începuseră ei.

Race şi ceilalţi se aruncară imediat la pământ, căutând să se adăpostească în pădure. Frunzele explodau deasupra capetelor lor, iar din trunchiurile copacilor săreau aşchii sfărâmate.

— Fir-aş al dracului! urlă Cochrane mai tare, acoperind huruitul tirului.

Race se uită la Ţânţarul care plutea peste prăpastie aruncând limbi lungi de foc din ţevile armelor sale, tălpile de aterizare lungi şi slăbănoage atârnând dedesubt.

„Tălpile de aterizare…” îşi spuse el.

În momentul acela, lui Race îi pică fisa – îl apucă un fel de hotărâre feroce de care nu se ştiuse niciodată în stare.

— Van Lewen! strigă el deodată.

— Da?

— Acoperă-mă puţin.

— Pentru ce?

— Tu ia şi fă elicopterul ăla să plutească puţin mai sus, e clar? Dar nu-l speria!

— Ce faci?

— Mă car de pe stânca asta!

Lui Van Lewen nu-i trebui mai mult. După o clipă, ţâşni de la adăpostul frunzişului şi dădu drumul unei rafale de gloanţe către aeronava neagră.

Ţânţarul reacţionă înălţându-se puţin mai sus în aer şi ripostând cu alte focuri.

Între timp, Race îşi făcea frenetic de lucru cu ancora cu gheare de pisică, desfăşurându-i frânghia. Se uită la elicopter.

— Fă-l să urce şi mai sus! strigă el. Mai sus! E prea jos!

Race aprecie distanţa dintre el şi elicopter.

Era prea aproape ca să *tragă* cu ancora cu gheare de pisică din lansator. Trebuia să o arunce.

Mai deşiră puţin frânghia, lăsând-o largă, pentru ca atunci când urma să o azvârle, să nu se încurce.

— Cochrane! strigă el. Te poţi răsuci cu piciorul tău rănit?

— Tu ce părere ai, Einstein?

— Atunci nu-mi foloseşti la nimic! spuse Race cu înverşunare. Rămâi aici. Van Lewen! Acoperă-mă!

Apoi, pe când Van Lewen îndrepta o altă rafală spre elicopter, Race sări rapid din frunziş ţinând în mână ancora şi, dintr-o singură mişcare fluidă, o aruncă spre tălpica stângă de aterizare a Ţânţarului.

Imediat îşi dădu seama că îşi calibrase perfect aruncarea.

Ancora cu gheare de pisică traversă aerul către elicopterul ce plutea, atingând zenitul traiectoriei exact la contactul cu talpa stângă a Ţânţarului şi apoi, cu un *clic-clac* ascuţit, cârligul alunecă *peste* talpa de aterizare şi se încolăci în jurul ei de două ori, prinzându-se de ea.

— Bun, Van Lewen! Să mergem!

Van Lewen mai lansă o ultimă rafală de împuşcături spre elicopter înainte să o ia la fugă şi să i se alăture lui Race la marginea prăpastiei.

— Ţine-te.

Race îi oferi lui Van Lewen puşca lui M-16. Puşca era legată de capătul frânghiei.

Van Lewen o apucă şi îi aruncă lui Race o privire.

— Ştii, eşti mult mai curajos decât te crede majoritatea oamenilor.

— Mersi.

Acestea fiind spuse, Race şi Van Lewen îşi dădură drumul de pe muchie şi se balansară – împreună – peste marele hău adânc

de treizeci de metri, într-un arc impresionant de graţios, suspendaţi de talpa elicopterului de atac aflat în zbor staţionar.

— Nenorocitul… scrâşni Buzz Cochrane privindu-i pe cei doi îndepărtându-se de el peste râpa fără fund.

Race şi Van Lewen se balansară până la cărarea de pe cealaltă parte a hăului, aterizând în picioare. Odată ajunşi, Race desfăcu rapid frânghia ancorei de pe puşca M-16 şi îi dădu drumul.

Cei din elicopterul de deasupra nu păreau să-şi fi dat seama unde dispăruseră – rătăcea frenetic deasupra canionului, trăgând frustrat cu armele sale, împuşcând orice şi mai nimic, în timp ce Race şi Van Lewen începură să alerge în jos pe cărarea spiralată, întorcându-se spre sat.

Heinrich Anistaze avea în braţe pachetul înfăşurat în pânză şi îşi ţinea respiraţia în timp ce-l dezvelea.

— Da, spuse el în timp ce scotea la iveală idolul negru strălucitor. *Da…*

Dintr-odată, se întoarse pe călcâie şi o luă spre podul estic de buşteni.

— Echipa de distrugere, strigă el în germană pe când se apropia, aţi pus deja încărcăturile acelea de clor?

— Încă trei minute, *Herr Obergruppenführer*, raportă un bărbat de lângă transportorul boţit.

— Înseamnă că aţi întârziat cu trei minute, urlă Anistaze. Terminaţi-le de pus şi apoi veniţi după noi la râu.

— Da, *Herr Obergruppenführer*.

Anistaze începu să butoneze la staţia radio.

— *Herr Oberstgruppenführer*? Mă recepţionaţi?

Oberstgruppenführer era cel mai mare dintre toate rangurile SS – general.

— Da, se auzi răspunsul.

— L-am luat.

— Aduceţi-mi-l.

— Da, *Herr Oberstgruppenführer*. Imediat, spuse Anistaze păşind peste puntea vestică de buşteni şi afundându-se în pădurea tropicală.

Race şi Van Lewen alergau în jos pe poteca spiralată.

Ajunseră pe fundul craterului, dădură de fisură şi o parcurseră ţâşnind prin ea. Apoi merseră de-a lungul cărării de pe malul râului, cu armele aţintite. Era ceaţă peste tot.

În timp ce Race gonea pe cărare, receptorul său radio se trezi brusc la viaţă:

— … an Lewen, raportaţi. Repet. Cochrane, Reichart, Van Lewen, raportaţi…

Era Nash. Radiourile lor funcţionau din nou. Probabil că naziştii dezactivaseră sistemele de bruiaj sau măcar le îndepărtaseră din raza lor.

Van Lewen îi răspunse din alergare.

— Domnule colonel, aici Van Lewen. L-am pierdut pe Reichart, iar Cochrane e rănit. Dar naziştii au luat idolul. Repet. *Naziştii au luat idolul.* Domnul profesor Race e cu mine acum. Suntem pe drumul de întoarcere spre sat.

— Aţi pierdut idolul?

— Da.

— Recuperaţi-l, fu tot ce spuse Nash.

Race şi Van Lewen ajunseră la puntea vestică de buşteni. Păşiră atent peste ea, cu armele aţintite.

Satul era părăsit, învăluit în ceaţă. Nu se vedea niciun nazist pe nicăieri. Şi nicio *rapa*.

Chiar în faţa lor, văzură silueta întunecată a vehiculului blindat răsturnat pe o parte. În stânga se profilau umbrele câtorva clădiri din Vilcafor răsărind din pâclă.

Van Lewen făcu un pas către maşina de teren.

— Domnule colonel…? spuse el.

I se răspunse cu focuri de armă – tiruri de puşcă G-11 ale celor trei oameni din echipa nazistă de distrugere care rămăseseră în sat pentru a planta încărcăturile de clor ale lui Anistaze.

Race se aruncă spre stânga, iar Van Lewen spre dreapta, amândoi ridicându-şi puştile M-16, dar fără vreun rost. Nu vedeau nimic în ceaţa aceea.

Race se ridică înapoi în picioare şi chiar atunci văzu un soldat nazist năvălind pe lângă maşina blindată, cu puşca G-11 în

poziţie de tragere.

Dintr-odată – *bam!* — se auzi o singură împuşcătură zgomotoasă de undeva din spatele lui Race şi capul nazistului se smuci spre spate stropind sânge în jur, iar Race nu mai putu face altceva decât să privească uimit cum atacatorul său cădea la pământ, mort.

— Ce nai… se întoarse în direcţia de unde venise împuşcătura.

O *rapa* ţâşni brusc din ceaţă chiar în faţa lui, îşi dezvălui dinţii şi îi sări la gât…

Bam!

Felina se smuci într-o parte în zbor, fiind lovită în tâmplă de un alt glonţ – şi ucisă imediat. Cadavrul uriaşului animal alunecă şi se opri la câţiva centimetri de picioarele lui Race.

Ce naiba se întâmpla?

— Domnule profesor, se auzi vocea lui Doogie din ceaţă. Aici! Haideţi! Vă acopăr eu!

Mijind ochii ca să distingă ceva prin ceaţă, Race zări acoperişul citadelei şi acolo – cocoţat în vârf cu o armă cu lunetă ţinută la umăr – văzu silueta lui Doogie Kennedy.

Din poziţia lui de pe acoperişul marii fortăreţe de piatră, Doogie avea o perspectivă grozavă asupra satului.

Cu ajutorul dispozitivului de vizionare termică al lunetei sale M-24, vedea pe toată lumea din preajmă ca şi cum ar fi fost ziuă. Fiecare figură îi apărea pe ecran sub forma unei pete multicolore – de la petele cu forme vag umane ale lui Race, Van Lewen şi ale celor doi membri rămaşi din echipa germană de distrugere, până la forma trapezoidală dar rece a transportorului şi formele ameninţătoare, în patru labe, ale panterelor.

Panterele.

După dispariţia trupelor naziste şi a arsenalului lor, panterele erau acum din nou libere să se deplaseze prin sat după bunul plac.

Se întorseseră. Şi erau însetate de sânge.

Race se răsuci în loc şi îl văzu pe Van Lewen stând lângă maşina răsturnată.

— Profesore, pleacă de aici! îi strigă sergentul din Beretele Verzi. O să te acopere Doogie! Eu trebuie să pun chestia asta pe roţi.

Race nu mai aşteptă să i se spună de două ori. Imediat o porni grăbit prin sat, învăluit de ceaţă. Peste puţin timp însă, începu să audă nişte paşi rapizi plescăind prin noroi, în negura din spatele lui.

Apropiindu-se din ce în ce mai mult, ajungându-l din urmă.

Şi apoi, deodată – *bam-zdum-pleosc*.

Era sunetul altei împuşcături a lui Doogie – *bam* – urmat de sunetul glonţului ce se înfigea într-unul dintre nazişti – *zdum* – urmat de sunetul făcut de nazist în timp ce cădea în noroi – *pleosc*.

Încă o *rapa* îi ieşi în cale, se pregăti să atace şi – *bam!* – capul îi explodă pur şi simplu, nimerit de Doogie. Trupul fiarei începu să se zvârcolească. *Bam! Bam! Bam! Bam! Bam!* Rămase nemişcat.

Lui Race nu-i venea să creadă.

Era ca şi cum ai fi încercat să-ţi găseşti drumul printr-un labirint învăluit în ceaţă, protejat fiind de un înger păzitor. Singurul lucru pe care-l putea face era să continue să alerge – să avanseze necontenit – în timp ce Doogie se ocupa de pericolele din jurul lui, pericole pe care el, unul, nu le putea vedea.

Mai auzi şi alţi paşi prin noroi – mai grei de data aceasta – din aceia cu patru picioare.

Bam.

Zdum.

Pleosc.

Sus, pe fortăreaţă, Doogie înjură.

Ultima lovitură îl lăsase pe uscat. I se terminase muniţia. Se ascunse în spatele parapetului şi începu să reîncarce frenetic.

Lângă râu, Van Lewen apucă un buştean din apropiere şi îl înfipse sub transportorul răsturnat, sprijinindu-se pe el cu toată forţa sa, ca pe o pârghie, conştient de faptul că erau *rape* în spatele lui, în ceaţă.

— Deplasaţi-vă mai sus! le strigă el lui Nash şi celorlalţi din

interiorul maşinii. Trebuie să o răsturnăm!

Se mişcară într-o clipă şi aproape imediat vehiculul blindat – deja într-un echilibru instabil pe o parte – începu să revină la poziţia normală.

Van Lewen alergă rapid în jurul ei exact când maşina cu opt roţi ateriză pe cauciucuri, iar el se grăbi spre portiera laterală.

Race încă mai fugea cât putea de repede prin ceaţă când, deodată, asemenea unei cortine care se ridică şi dezvăluie o scenă, vălul de pâclă din faţa lui se risipi lăsând vederii citadela.

Atunci auzi *clic-clacul* unei piedici ce era trasă la o puşcă G-11 de undeva din spatele lui şi împietri; apoi se întoarse încet şi îl văzu pe ultimul soldat nazist stând în ceaţă în spatele lui, cu arma îndreptată direct spre capul său.

Race aşteptă zgomotul de-acum familiar al armei lui Doogie. Dar acesta nu se mai auzi.

De ce nu mai trăgea?

Şi apoi, deodată, se auzi un mârâit atotputernic, pe care Race îl ghici ca aparţinând unei pantere.

Dar nu era mârâitul unei pantere.

Era mârâitul unui *motor.*

În clipa următoare, transportorul năvăli din ceaţă şi se izbi în spatele soldatului nazist.

Soldatul căzu, strivit de marele vehicul de teren, şi chiar şi Race trebui să se ferească din drum când maşina trecu în grabă pe lângă el şi opri cu scârţâit de roţi în faţa citadelei – fix la intrarea în fortăreaţă, aliniindu-se în aşa fel încât portiera glisantă din stânga să se deschidă exact în dreptul portalului.

După o clipă, Race văzu trapa din spate a vehiculului deschizându-se şi capul lui Van Lewen apărând dinăuntru.

— Hei, profesore, vii sau ce faci?

Race sări pe capota maşinii şi se aruncă prin trapă cu capul înainte. Abia intrase, că Van Lewen închise capacul de oţel în spatele lui, cu o izbitură răsunătoare.

— Au luat idolul, spuse Van Lewen, stând pe podeaua citadelei înconjurat de ceilalţi, în lumina difuză a lanternelor. Portiera

deschisă a transportorului era în spatele lui, ocupând complet intrarea lată de piatră a fortăreţei.

— *Mama mă-sii,* răbufni Lauren. Dacă ajung cu thyriul la o *Supernovă* funcţională, am pus-o…

— Şi ce ne facem? întrebă Johann Krauss.

— O să-l recuperăm, rosti Nash sec.

— Dar cum? se interesă Troy Copeland.

— Trebuie să plecăm acum după ei, propuse Van Lewen. Sunt cei mai vulnerabili *acum*. Au venit aici ca să ia idolul şi apoi, probabil, să-l ducă acolo unde îşi ţin *Supernova*. Dar într-o misiune rapidă de recuperare cum e aceasta pe care tocmai au încheiat-o ei, eşti cel mai vulnerabil atunci când te afli pe drumul de întoarcere dinspre obiectivul-ţintă.

— Şi unde e baza lor centrală?

— Trebuie să fie pe undeva pe aproape, spuse Race ferm, surprinzând pe toată lumea cu siguranţa lui, chiar şi pe el însuşi. Dacă ne luăm după modul în care au ajuns aici.

— Şi cum anume au ajuns aici, domnule profesor? întrebă Copeland neîncrezător.

— Nu ştiu sigur, zise Race, dar cred că pot să fac o presupunere destul de apropiată de realitate. *În primul rând,* au ajuns aici folosind un mijloc de transport care evita detectarea de către reţeaua voastră sofisticată SAT-SN, ceea ce înseamnă că n-au venit cu avionul. *În al doilea rând,* în afară de mersul cu avionul sau pe jos, care e cea mai rapidă şi mai uşoară cale de a transporta o forţă de aproximativ treizeci de oameni prin pădurea tropicală?

— *Ah, la dracu',* cum de nu m-am gândit la asta… exclamă Lauren.

— Care? întrebă Copeland iritat.

— Râurile, spuse ea.

— Exact, întări Race. Au venit aici cu barca. Ceea ce înseamnă că baza lor de operaţiuni nu poate fi prea depar… Se opri.

— Aşadar, unde e? întrebă Nash. Unde e baza lor de operaţiuni?

Dar Race nu-l asculta. Tocmai îi picase o fisă.

Bază de operaţiuni…

Unde mai auzise cuvintele astea?

— Domnule profesor Race? îl strigă Nash.

Nu, stai. Nu le *auzise* nicăieri.

Le *văzuse*.

Şi apoi, deodată, îşi dădu seama.

— Lauren, mai avem aici transcrierea aceea a convorbirii telefonice? Cea cu cererea de răscumpărare a naziştilor. Conversaţia telefonică interceptată de BKA între un telefon celular de undeva din Peru şi Colonia Alemania.

Lauren se întoarse şi începu imediat să răscolească prin echipamentul din citadela întunecată.

— Am găsit-o. Îi dădu o foaie de hârtie.

Race se uită la transcrierea pe care o văzuse mai devreme.

VOCEA1: ...aza de operaţiuni a fost stabilită... restul de... vor fi... la mine...

VOCEA2: ...şi dispozitivul?... gata?

VOCEA1: ...adoptat forma de clepsidră, pe baza modelului american... două detonatoare nucleare montate deasupra şi dedesubtul unei incinte interioare din aliaj de titan. Testele de pe teren indică... dispozitivul... operaţional. Acum mai avem nevoie doar... thyriu.

VOCEA2: ...nu-ţi face griji, Anistaze se ocupă de asta...

VOCEA1: Şi mesajul?

VOCEA2: ...va fi transmis imediat ce găsim idolul... fiecărui prim-ministru şi preşedinte din UE... plus preşedintelui Statelor Unite prin linia internă de urgenţă... răscumpărarea va fi de o sută de miliarde de dolari americani... sau detonăm dispozitivul...

Ochii lui Race se fixară asupra primelor două rânduri din transcriere.

VOCEA1: ...aza de operaţiuni a fost stabilită... restul de... vor fi... la mine...

— Vor fi la mine... rosti Race cu voce tare. Mine... mina.

Se întoarse către Lauren.

— Cum se numea mina de aur abandonată pe care am văzut-o

din Huey când veneam încoace? Aceea cu multe lumini? Cea care nu mai părea chiar aşa abandonată.

— Mina de aur Madre de Dios, spuse Lauren.

— E situată pe un râu?

— Da, pe Alto Purus. Aproape toate minele de suprafaţă de pe Amazon sunt situate de-a lungul râurilor pentru că hidroavioanele şi bărcile sunt singurele mijloace de a scoate aurul de aici.

— Cât de departe e de aici?

— Nu ştiu. Poate 100, 110 kilometri.

Race se întoarse către Nash.

— Într-acolo ne îndreptăm, domnule colonel. Mina de aur Madre de Dios. Cu barca.

Heinrich Anistaze se luptă cu vegetaţia nestăvilită, croindu-şi drum spre est, până când, în cele din urmă, dădu deoparte o ultimă ramură şi se trezi în faţa unui peisaj într-adevăr spectaculos.

Pădurea tropicală amazoniană se întindea în faţa lui asemenea unui covor verde luxuriant ce ţinea până la orizont.

Anistaze stătea la marginea platoului – în vârful unei stânci abrupte, acoperite de frunziş, de deasupra pădurii tropicale. Chiar în dreapta lui se afla o cascadă minunată, înaltă de şaizeci de metri, care se vărsa pe platou, având drept sursă râul plin de caimani care şerpuia pe lângă Vilcafor.

Anistaze ignoră cascada.

Mult mai important pentru el era ceea ce se afla la baza ei, în albia lărgită a râului de jos.

Zâmbi când o văzu.

Da...

Apoi, cu idolul sub braţ, începu să coboare rapid pe frânghiile care se încolăceau de-a lungul stâncii, îndreptându-se spre râu.

— Bun, spuse Copeland, şi cum o să-i prindem pe nenorociţii ăştia? Au un avans de cincisprezece minute faţă de noi şi, în caz că a uitat cineva, afară e plin de *rape*...

— Dacă bărcile lor sunt acolo unde cred eu, înseamnă că

există o altă modalitate de a ajunge la ele, spuse Race. Un traseu care evită înfruntarea cu panterele.

— Ce traseu? întrebă Nash.

Race se lăsă în genunchi şi începu să-şi treacă mâinile peste podeaua de pământ a citadelei.

— Ce faci?

— Caut ceva.

— Ce anume?

Race o căuta pe jos. Conform manuscrisului, trebuia să fie pe aici pe undeva. Singura întrebare era dacă incaşii folosiseră acelaşi simbol ca să o marcheze…

— *Asta,* spuse el deodată, tatonând pardoseala şi scoţând la iveală o lespede de piatră de sub stratul subţire de noroi şi praf.

În colţul lespezii era scrijelit un simbol – un cerc cu un „V" dublu în interior.

— Aici, ajutaţi-mă, zise el.

Van Lewen şi Doogie se apropiară, prinseră lespedea şi traseră de ea.

Placa scrâşni trecând peste dalele vecine şi alunecă încet, ieşind din lăcaşul ei – dezvăluind un gol negru ca cerneala dedesubt.

— E *quenko*-ul, explică Race.

— Ce anume? întrebă Nash.

— Am citit despre el în manuscris. E un labirint săpat în stânca de sub sat, o cale de evadare, un sistem de tuneluri care duce la cascada de la marginea platoului – dacă ştii care e cheia labirintului.

— Şi dumneata ştii cheia?

— Da.

— Cum aşa? se interesă Troy Copeland batjocoritor.

— Fiindcă am citit manuscrisul, spuse Race.

— Aşadar, cine se duce? întrebă Lauren.

— Van Lewen şi Kennedy, răspunse Nash. Şi oricine mai ştie să mânuiască o armă, adăugă el, uitându-se la cei doi agenţi BKA şi la paraşutistul german, Molke. Renée, Schroeder şi Molke încuviinţară cu toţii.

Nash se întoarse către Copeland.

— Şi tu, Troy?

— N-am mânuit o armă în viaţa mea, spuse Copeland.

— Bun, atunci. Se pare că sunteţi doar voi cinci…

— Pot şi eu să mânuiesc o armă, interveni Race.

— Ce? exclamă Lauren.

— Tu? zise Copeland.

— Ei bine, declară Race ridicând din umeri, mai multe arme. Fratele meu le aducea acasă tot timpul. Nu mă pricep foarte bine, dar…

— Profesorul Race mi se poate alătura oricând, spuse Van Lewen făcând un pas înainte – după un schimb de priviri cu Race – şi înmânându-i un pistol SIG-Sauer pe care-l avea în plus. Având în vedere ce a făcut sus, pe turnul de piatră.

Se întoarse către Nash.

— Deci asta e tot, domnule colonel?

Nash încuviinţă.

— Faceţi ce aveţi de făcut, *dar aduceţi înapoi idolul acela.* Echipa de sprijin aerian ar trebui să sosească din clipă în clipă. Imediat ce ajung aici, am să-i trimit după voi. Dacă reuşiţi cumva să puneţi mâna pe statuetă şi să-i ţineţi departe o vreme pe nenorociţii ăia de nazişti, echipa de sprijin ar trebui să reuşească să vă scoată de acolo. Aţi înţeles?

— Înţeles, spuse Van Lewen, luându-şi puşca M-16. Atunci să mergem.

Van Lewen era în frunte, mărşăluind printr-unul dintre pasajele înguste de piatră ale *quenko*-ului de sub Vilcafor.

Îşi ţinea puşca M-16 ridicată în dreptul umărului, luminând micul tunel din faţa lor cu lanterna minusculă ce era ataşată de ţeavă.

Race, Doogie, Molke şi cei doi agenţi BKA mergeau în ritm alert prin galeria întunecată de piatră, în spatele lui. Doogie şi cei trei germani aveau puşti M-16 în mână. Race avea doar un SIG-Sauer argintiu.

Deşi nu voia să o spună, lui Race îi era o frică de moarte. Dar era acolo unde-şi dorea să fie – alături de Van Lewen şi de Doogie şi de germani, în căutarea idolului, urmărindu-i pe nazişti.

Făcea ceva.

Dar *quenko*-ul nu prea îl ajuta să se liniştească.

Era ca un fel de temniţă înfiorătoare – un labirint subteran de coşmar, cu pereţi de piatră apropiaţi şi podele noroioase şi alunecoase.

Păianjeni păroşi şi enormi se strecurau în grabă în crăpături întunecate în timp ce grupul celor şase trecea în bloc, iar nişte şerpi ostentativ de graşi se târau prin noroiul stătut de pe podeaua tunelului, aproape făcându-i să se împiedice. Şi era îngrozitor de îngust – îţi dădea o senzaţie cumplită de claustrofobie – fiecare pasaj slinos pe care îl vedea abia dacă avea un metru lăţime.

Van Lewen alerga în frunte.

— Mergi pe al treilea tunel spre dreapta, indică Race din spatele lui. Şi apoi în zigzag, începând din stânga.

Chiar în timp ce Race şi ceilalţi străbăteau în grabă labirintul subteran, Heinrich Anistaze ajungea la baza versantului de stâncă al platoului.

Păşi spre malul râului, unde urcă direct pe o şalupă pneumatică Zodiac.

Îşi deschise microfonul radio.

— Echipa de distrugere. Raportaţi.

Nu primi niciun răspuns.

Alergau prin *quenko*.

Alergau din greu, alergau repede, se fereau dându-se spre stânga, se repezeau spre dreapta, treceau prin pânze de păianjen, se împiedicau de şerpi de doisprezece metri, împleticindu-se prin tunelurile lunecoase, acoperite de muşchi, ale înfiorătorului labirint subteran.

— Auzi, Van Lewen, spuse Race respirând greu în timp ce alergau, străbătând o porţiune lungă a tunelului.

— Da? îi răspunse Van Lewen.

— Ce e Clubul ’80?

— Clubul ’80?

— L-a pomenit Cochrane aseară când despachetaţi lucrurile

din elicopter, dar n-a vrut să spună ce e. Aş vrea să aflu despre ce e vorba înainte să mor.

Van Lewen pufni fără să se oprească din alergat.

— Pot să-ţi spun, dar e destul de, ştii tu, *nerafinat*.

— Pune-mă la încercare.

— Bine… zise sergentul. Uite cum e treaba. Ca să devii membru al Clubului ’80, trebuie să faci sex cu o fată care s-a născut în anii ’80.

— Vai, *ce Dumnezeu!* exclamă Race, înfiorându-se.

— Ţi-am spus că e nerafinat, spuse Van Lewen.

Continuară să alerge.

Toţi şase fugeau prin *quenko* de vreo şapte minute deja, când – deodată – Van Lewen viră după un colţ şi dădu de un zid masiv de piatră.

Doar că nu era deloc un zid.

Era o lespede.

De fapt, era o lespede nu cu mult diferită de cea de la intrarea din fortăreaţă – un bolovan pătrat, cu baza rotunjită, care putea fi dat deoparte cu uşurinţă din interior, dar era de necucerit din exterior.

Race şi Van Lewen împinseră lespedea…

…şi fură imediat luaţi cu asalt de mugetul unei cascade puternice.

Stropi fini le udară feţele în timp ce contemplau imaginea unei perdele de apă ce cădea la nici trei metri în faţa lor.

Race scrută împrejurimile.

Stăteau pe o potecă – o potecă incaşă – săpată în stânca *din spatele* cascadei.

Se aflau deja la marginea platoului.

Mugetul cascadei ce cădea deasupra lor era incredibil. Amortiza toate celelalte sunete. Van Lewen trebuia să ţipe ca să se facă auzit.

— Pe aici! strigă el, luând-o repede spre stânga.

Poteca de piatră era udă şi alunecoasă, dar Race şi ceilalţi reuşiră să-şi ţină echilibrul în timp ce se îngrămădeau de-a lungul ei, în spatele perdelei de apă căzătoare.

Deşi se mişcau repede, tot le luă un minut să ajungă până la

marginea perdelei – cascada de deasupra lor era latã, iar ei ieşiserã din *quenko* în zona centralã.

Van Lewen puse primul piciorul pe pãmânt şi se opri, alunecând pe malul noroios.

— Doamne, Dumnezeule, îngãimã el.

— Ce s-a întâmplat? întrebã Race venind lângã el şi uitându-se spre râu.

Primul lucru pe care-l vãzu fu mica şalupã Zodiac a lui Heinrich Anistaze, care tãia dâre albe în apã îndepãrtându-se de ei în vitezã, luând-o spre apele mai mari ale râului propriu-zis.

— Ce vrei sã spui? întrebã el.

Şi atunci vãzu şi celelalte bãrci.

— *Doamne,* Dumnezeule.

Semãna cu o adevãratã armatã.

Trebuie sã fi fost cel puţin douãzeci de bãrci acolo, pe marele râu cafeniu de la baza cascadei. Bãrci de toate formele şi mãrimile.

Cinci bãrci de asalt lungi, cu pescaj mic, se deplasau iute în perimetrul flotei. Erau Rigid Raidere – nave de atac aerodinamice, deschise, cu fuzelaj de aluminiu, folosite în mod obişnuit de SAS pentru atacurile de mare vitezã.

Patru bãrci militare de patrulã din vremea Rãzboiului din Vietnam, cunoscute ca „Pibber”, navigau lejer pe lângã ambarcaţiunile mai mari din centrul flotei. Pibberele erau canoniere foarte rapide, lungi de zece metri, dotate cu blindaj, cu mitraliere de calibru 50, cu douã ţevi montate pe turelã şi cu lansatoare laterale de torpile. Numele lor era varianta abreviatã a soldaţilor dupã denumirea oficialã, PBR[25] şi, deşi Pibberul era deja bine-cunoscut pentru misiunile din Vietnam, fusese imortalizat în filmul hollywoodian *Apocalipsa acum*.

Trei portelicoptere masive pluteau şi ele pe râu în interiorul cercului de bãrci de atac. Pe heliporturile a douã dintre portelicoptere erau Ţânţari, elicoptere uşoare de atac. Aparatul care fusese mai devreme sus, în vârful turnului, ateriza pe eliportul celui de-al treilea portelicopter chiar în acel moment.

[25] Patrol Boat River – Barcă de patrulă pe râu (n.tr.)

Dar în spatele portelicopterului din mijloc – arătând surprinzător de nelalocul său lângă cei trei Ţânţari de tehnologie înaltă – se afla un mic hidroavion destul de uzat.

Era un „Gânsac” Grumman JRF-5, un hidroavion compact cu două elice, care data din cel de-al Doilea Război Mondial.

Gânsacul Grumman era o avionetă deosebită, cu un design clasic. Dintr-o parte, botul său avea cam aceeaşi formă cu botul unui labrador – scurt şi turtit, dar rotunjit dedesubt. Stătea cu burta pe apă, cu două flotoare de stabilizare atârnând de aripile sale întinse. De remarcat că Gânsacul avea două căi de intrare, o uşă laterală şi o trapă deasupra botului.

Acest Gânsac însă era pregătit şi pentru luptă – o armă Gatling uşoară, de 20 de milimetri, cu ţeavă dublă, fusese fixată pe flancul său stâng.

În centrul flotei naziste se afla punctul focal – şi destinaţia Zodiacului lui Anistaze: un enorm catamaran alb.

Nava de comandă.

Arăta minunat, extrem de aerodinamică, având cel puţin 50 de metri lungime. Cele două carene masive erau vopsite într-un alb imaculat, în timp ce hublourile piezişe erau date cu negru intens. Antenele sonarului se roteau deasupra cabinei. Un elicopter Bell Jet Ranger de un alb năucitor stătea pe pupa uriaşei ambarcaţiuni, care avea rolul de heliport.

În afară de elicopter, pe apa de lângă marele catamaran se legăna, ataşată de el, cea mai agresivă şalupă pe care o văzuse Race vreodată. Şi aceasta era vopsită tot în alb, la fel cu nava de comandă şi cu elicopterul – formau un set asortat. Era cufundată mult în apă şi avea o carenă foarte lungă, care se ascuţea puternic la prora. Un spoiler înclinat spre spate se arcuia pe deasupra locului căpitanului – precauţie aerodinamică menită să prevină ridicarea puternicei şalupe de pe suprafaţa râului atunci când străbătea apa la viteză maximă. Race văzu cuvântul „scarabeu” pictat pe laterală.

Prin întreaga flotă pestriţă zumzăiau – tăind panglici subţiri de valuri albe în spatele lor – vreo şase Jet Raidere: vehicule mici de asalt, pentru o singură persoană, asemănătoare cu jet-ski-urile obişnuite.

Dar erau mai lungi decât acestea – având, poate, vreo trei metri de la coadă la cap. Şi erau mai aerodinamice, mai ameninţătoare, *mai rapide.* Aveau scaune ca nişte şei şi boturi de forma unor gloanţe şi pluteau sus pe apă în timp ce se deplasau, doar cu jumătatea posterioară a carenei atingând apa în cursul virajelor făcute în jurul bărcilor mai mari.

Race şi ceilalţi văzură cum Zodiacul lui Anistaze ajunse la nava de comandă şi notoriul comandant nazist urcă la bord. Imediat, marele catamaran alb se puse în mişcare şi, odată cu el, restul flotei.

— Pleacă! strigă Doogie.

— *Uitaţi acolo!* spuse Van Lewen, depistând trei Jet Raidere abandonate ce stăteau pe malul râului nu departe de cascadă – lăsate acolo, fără îndoială, de membrii echipei naziste de distrugere. Haideţi! îi îndemnă sergentul.

Cei şase o luară la fugă spre Jet Raidere.

Suprafaţa apei trecea cu viteză pe sub ei.

Cele trei Jet Raidere furate lăsau în urmă mănunchiuri spectaculoase de stropi albi în timp ce despicau apa unul lângă altul, în urmărirea flotei naziste.

Race mergea pe acelaşi Jet Raider cu Van Lewen. El conducea, iar soldatul din Beretele Verzi stătea în spatele lui, asemenea unui pasager pe o motocicletă, cu o mână în jurul brâului lui Race şi cu cealaltă ţinându-şi puşca M-16, gata să tragă.

Doogie Kennedy înainta în dreapta lor, împreună cu paraşutistul german Molke, în timp ce Renée şi Schroeder ţâşneau pe suprafaţa râului în stânga – Renée conducând, iar Schroeder stând călare în spate.

Flota nazistă era cu vreo trei sute de metri înaintea lor, deplasându-se rapid de-a lungul marelui râu cafeniu – semănând foarte bine cu o formaţiune aeronavală, cu marea navă de comandă în centru, înconjurată de Rigid Raidere şi de Pibbere.

Cele trei portelicoptere se târau în urma celorlalte bărci, fiind ultimele, în timp ce micile Jet Raidere se fereau şi se strecurau nebuneşte printre ambarcaţiunile mai mari asemenea muştelor în jurul unei grămezi de gunoi.

Race mergea repede, cu vântul şi apa bătându-i în faţă. Cu colţul ochiului vedea copacii aflaţi de-a lungul malului trecând în viteză pe lângă el, ca o ceaţă verde, sau mai zărea câte un buştean rătăcit plutind la suprafaţă alături.

„Nu lovi buştenii, Will. Nu lovi buştenii…”

Şi atunci îşi dădu seama.

Nu erau buşteni.

Erau caimani.

„Nu lovi caimanii, Will. Nu lovi caimanii…”

— Van Lewen! strigă el suficient de tare ca să acopere vâjâitul vântului. Care-i planul?

— Simplu! Ocupăm nava de comandă, luăm idolul şi apoi ţinem barca sub control până când soseşte sprijinul aerian!

— Ocupăm nava de comandă…

— Odată ce reuşim să preluăm controlul, îl vom putea menţine.

— Cum spui tu, strigă Race.

În faţă, flota nazistă urmă un cot al râului şi dispăru din câmpul lor vizual. De sus, râul Alto Purus semăna cu trupul unduitor al unui şarpe, era un şir nesfârşit de coturi şi curbe.

— Bine, atenţie, spuse Van Lewen spre microfonul de la gât. Vedeţi copacii aceia din faţă? Într-acolo ne îndreptăm.

Race privi în faţă şi văzu că, de fapt, cotul râului de care tocmai trecuseră naziştii era alcătuit dintr-un pâlc des de copaci. Dar uitându-se mai atent la desiş observă ceva ciudat – nu era niciun fel de noroi sau de sol la baza copacilor. Arăta ca şi cum copacii ar fi crescut pur şi simplu din apă.

Şi atunci îşi dădu seama. Era sezonul ploios şi, odată cu venirea ploilor anuale, nivelul apelor din Bazinul Amazonului crescuse drastic. Pământul pe care stătea pâlcul de copaci era scufundat adânc – era o pădure inundată.

Ceea ce însemna că cineva care se deplasa cu un aparat mic de felul Jet Raiderului putea să treacă *printre* copaci în loc să treacă pe *după* cotul natural al râului.

Jet Raiderul lui Doogie ţâşni printre arbori – al lui Race era chiar în spatele lui, iar al lui Renée ultimul, aproape.

Trunchiurile copacilor zvâcneau pe lângă ei de o parte şi de

alta, cu contururile neclare din cauza mişcării.

Cele trei Jet Raidere ţâşniră prin labirintul de copaci groşi şi întunecaţi – virând spre stânga, aplecându-se spre dreapta, trecând lejer peste valuri, cu carenele lungi şi plate abia atingând suprafaţa – în timp ce în stânga, prin zidul vegetal pe lângă care treceau, zăreau flota nazistă care mergea *pe după* cotul râului.

Race încerca disperat să se concentreze la condus. Viteza cu care se deplasau era absolut înfricoşătoare.

Era atât de rapid. Incredibil, *incredibil* de rapid!

Arborii treceau şuierând pe lângă ei, la o viteză nemaipomenită. Sub botul Jet Raiderului său se formau vălurele. Se deplasau atât de rapid – atât de uşor şi lejer la suprafaţa apei – încât abia dacă mai era nevoie să atingă mânerele ghidonului ca să vireze spre stânga sau spre dreapta.

Race stătea sus în şaua Jet Raiderului său, gonind în spatele scuterului lui Doogie, când, deodată îi văzu pe Doogie şi pe Molke aplecându-se, fără vreun motiv aparent. Brusc, văzu de ce şi răcni:

— Van Lewen! *Capul jos!* şi amândoi îşi culcară capetele chiar în momentul în care o ramură joasă le şuieră pe deasupra capului.

— Mersi! strigă Van Lewen.

— N-ai pentru ce!

În acel moment, prin grilajul de trunchiuri întunecate de copac din faţa lui, văzu lumina zilei. Lumina grea, cenuşie, a după-amiezii târzii.

— Atenţie, toată lumea, spuse Van Lewen. În formaţie de săgeată. Doogie şi Molke, voi preluaţi conducerea. Agenţii Schroeder şi Becker, mergeţi în stânga. Profesorul Race şi cu mine vom merge în dreapta. În regulă, sunteţi gata?

Soldatul cel solid din Beretele Verzi îşi ridică puşca M-16 într-o mână, ţinându-se de Race cu cealaltă.

În faţă, Race îi văzu pe Doogie şi pe Molke înălţându-şi şi ei puştile M-16.

— Gata, se auzi vocea lui Doogie.

Cei trei germani confirmară şi ei.

— Gata.

— Gata.
— Gata.
— Profesore?
— Mai pregătit de-atât n-am să fiu niciodată, spuse Race.
— Atunci, să înceapă distracţia, anunţă Van Lewen.

Cele trei Jet Raidere americano-germane ţâşniră dintre copaci în formaţie perfectă de săgeată, exact lângă flota nazistă; într-o clipă, Race se trezi năpustindu-se prin apă în mijlocul a patru Jet Raidere naziste.

Cei patru nazişti se întoarseră ca unul să vadă cele trei scutere americane, citindu-li-se în ochi surpriza totală, îndreptară mâinile spre arme exact când Van Lewen striga:

— Doogie! Trage în stânga!

Cei doi soldaţi din Beretele Verzi dădură drumul unei rafale de gloanţe în ambele direcţii, trăgând simultan cu puştile M-16. Cei patru nazişti fură aruncaţi de pe scutere într-o clipă, iar cele trei Jet Raidere furate trecură fulgerător pe lângă ei.

Pe când îi depăşea cu viteză ameţitoare pe naziştii căzuţi, Race se întoarse şi văzu câteva grupuri de unde îndreptându-se spre ei.

Caimanii…

În secunda următoare un şir de găuri de gloanţe de calibru .50 brăzdă apa de o parte şi de alta a Jet Raiderului său şi îl scoase brusc din transă.

Se răsuci rapid şi văzu două ambarcaţiuni inamice – un Rigid Raider şi o barcă de patrulă Pibber – apărând rapid în spatele lor, Pibberul trăgând furios cu tunul de calibru 50 montat pe turelă.

Race apăsă pe acceleraţie şi scuterul său ţâşni înainte. În urma lui, Van Lewen se întoarse în şa, astfel încât acum era cu faţa în spate, îşi potrivi puşca M-16 şi deschise focul asupra urmăritorilor.

Rafala de gloanţe de mitralieră bombardă ambele bărci, spărgând parbrizul Pibberului şi nimerindu-i pe trei dintre cei patru oameni de la bordul Rigid Raiderului.

Pe neaşteptate, întreaga flotă viră spre stânga, trecând de un alt cot al râului.

— Toată lumea! Înclinaţi-vă puternic spre stânga! strigă Van Lewen.

— *Spre stânga?* întrebă Race, încurcat.

— Trecem din nou printre copaci! Trebuie să ajungem la nava de comandă!

În clipa aceea, se auziră şi mai multe împuşcături în jurul lor când două scutere naziste îi ajunseră din urmă.

Gloanţele zburau peste tot, zbârnâind pe deasupra capului lui Race; deodată Race văzu un şuvoi oribil de sânge ţâşnind din umărul stâng al lui Doogie, când tânărul soldat din Beretele Verzi fu lovit.

— Aaaahhh! se auzi vocea lui Doogie urlând în căşti, dar, cumva, reuşi totuşi să-şi menţină viteza.

Cele trei scutere americane năvăliră printre copaci – Renée şi Schroeder primii, Doogie şi Molke după ei şi Race şi Van Lewen ultimii dintre toţi.

Fură urmaţi, la o fracţiune de secundă mai târziu, de două scutere naziste.

Gloanţele se înfigeau în trunchiurile copacilor chiar deasupra capului lui Race, în timp ce acesta trecea pe lângă ele la o viteză extraordinară. Ramurile joase se năpusteau cu iuţeală maximă spre el. De fiecare dată când vedea una apropiindu-se, striga la Van Lewen – care încă era aşezat invers – şi îi ordona să se ferească.

Van Lewen trăgea din răsputeri cu puşca lui M-16 în cele două scutere naziste care se ţineau aproape în urma lor, dar naziştii se adăposteau în spatele copacilor şi după o rafală prelungită, Van Lewen rămase fără muniţie.

Văzându-şi şansa, cele două Jet Raidere naziste se apropiară.

Unul din ele veni lângă scuterul lui Race şi al lui Van Lewen, mergând înainte în dreapta lor, şi nazistul scoase imediat un Glock din compartimentul de lângă şa. Nemaiavând altă soluţie, Van Lewen îşi legănă puşca rămasă fără gloanţe ca pe o bâtă de baseball, zburându-i nazistului pistolul din mână – pe când din copacii din jurul celor două Jet Raidere ce mergeau cu viteză începură să sară frenetic aşchii, sub rafala de gloanţe din G-11!

Van Lewen şi Race se feriră imediat, în timp ce al doilea Jet

Raider nazist ţâşni dintre copaci prin stânga lor şi se izbi într-o parte, în scuterul lor.

Race aproape fu aruncat din scaun la impact, dar reuşi totuşi să se ţină cumva. Îşi menţinu viteza, vină rapid ca să evite un copac de care se apropia cu viteză. Apoi se uită spre stânga, încercă să-şi vadă cât de cât noul atacator…

…şi se trezi uitându-se la ţeava unei supermitraliere G-11.

Race ridică ochii dinspre ţeavă şi văzu figura celui care o ţinea, rânjind malefic, de-a dreptul încântat.

În clipa următoare – *zbang*! – nazistul fu azvârlit din şa, Jet Raiderul său izbindu-se în plin, la viteză maximă, de trunchiul gros şi negru al unui arbore, iar scuterul său explodă, dispărând într-un nor mare de foc.

Race întoarse repede capul.

Totul se întâmplase atât de rapid!

Era ca şi cum copacul s-ar fi aplecat pe lângă ei şi l-ar fi cules pe nazist din drum.

Celălalt nazist – cel care era chiar în dreapta lor – se întoarse rapid să se uite şi el la explozie. Van Lewen îl surprinse căscând gura şi, plin de agilitate, cu puşca M-16 în mână, sări pe Jet Raiderul celuilalt care mergea la viteză mare, aterizând pe şa, exact în spatele lui.

Nazistul se răsuci surprins. Pe când sărea însă, Van Lewen se uita şi înainte, la râul ce se întindea în faţa lor – şi făcu ochii mari; cu reflexele unei pisici, se aplecă, ferindu-se, tocmai când nazistul se întorcea să privească şi lua în plină forţă o ramură ce se apropia de el cu viteză, zvâcnind prin aer la înălţimea capetelor lor.

Ramura i se înfipse în puntea nasului, perforându-i creierul până la ceafă, ucigându-l într-o clipită. Nazistul se prăvăli pe spate, peste trupul aplecat al lui Van Lewen, căzând de pe scuter.

După câteva secunde, Van Lewen şi Race – acum fiecare pe Jet Raiderul lui – se apropiară de scuterul lui Doogie şi Molke. Renée şi Schroeder erau în faţa lor, gonind în continuare la adăpostul copacilor.

— Doogie! Te simţi bine? spuse Van Lewen în microfonul său de la gât.

— Va fi în regulă. Glonţul a ieşit pe partea cealaltă, se auzi vocea lui Doogie.

În timp ce Van Lewen verifica starea lui Doogie, Race era atent să vadă dacă nu mai apar şi alţi nazişti. Nu mai era niciunul care să se apropie printre copacii din spatele lor. Dar printre trunchiurile din dreapta, pe care le depăşea cu viteză, văzu câteva bărci argintii de asalt Rigid Raider străbătând cu viteză suprafaţa râului, paralel cu ei. Soldaţi nazişti înarmaţi împânzeau punţile, scrutând pădurea inundată, aşteptându-i să apară din nou.

Van Lewen anunţă:

— Atenţie, toată lumea, ascultaţi. Doogie a fost rănit, dar e în regulă, poate merge mai departe. Iată care e planul. Vrem să ocupăm nava de comandă, în regulă. Iată cum vom reuşi: voi doi de la BKA – arătă spre Renée şi Schroeder – vreau să puneţi mâna pe unul dintre Pibberele acelea. Dacă vrem să păstrăm controlul asupra crucişătorului, vom avea nevoie de un arsenal puternic, ceea ce înseamnă că trebuie să găbjim unul dintre tunurile acelea de calibru .50. Credeţi că vă descurcaţi?

— Putem încerca, spuse Schroeder.

— Bine. Doogie? Tu, eu şi Molke ne vom concentra asupra navei de comandă, vă băgaţi?

— Mă descurc, spuse Doogie schimonosindu-se.

— Şi eu? întrebă Race.

— Am o sarcină specială pentru dumneata, profesore, spuse Van Lewen. Datorită lipsei de instructaj special, m-am gândit că nu prea ţi-ar plăcea să te apuci de atacat nave.

— Te-ai gândit bine.

— Aşa că mi-am zis că, în schimb, ai putea să ne ajuţi pe post de momeală.

— Momeală?

— Vreau să o ştergi prin faţa canonierelor naziste cât poţi de repede şi să-i determini să tragă asupra ta, în timp ce noi ocupăm nava de comandă şi un Pibber. Odată ce reuşim să punem mâna pe bărcile astea două, te vom aduce şi pe tine la

bordul crucişătorului principal.

Race înghiţi în sec.

— Bine…

Spunând acestea, se uită pieziş spre stânga şi îşi întâlni privirea cu Renée. Ea trebuie să-i fi citit îngrijorarea pe chip şi dădu din cap, încercând să-l încurajeze.

— Ai să vezi că va fi bine, o auzi el spunându-i uşor în cască.

— Mersi, zise el.

Apoi se uită înainte şi văzu că sanctuarul lor delimitat de copaci se termina la vreo o sută de metri în faţă, cu un pâlc de copaci scufundaţi pe jumătate.

Dincolo de arborii aceia, zărea lumina cenuşie a zilei şi râul propriu-zis.

Pe râu aveau să fie şi naziştii.

— Bun, atenţie, spuse Van Lewen. Acceleraţi şi fiţi pe fază. Ştiţi ce aveţi de făcut.

Race simţi cum îi creşte tensiunea. Nici nu-şi putea imagina ce îl aştepta după copacii aceia.

Dar nu avea prea mult timp să se gândească la asta fiindcă, după o clipă, toţi şase ajunseră la marginea pâlcului vegetal la acceleraţie maximă şi ţâşniră sub lumina zilei.

Naziştii îi aşteptau.

Imediat ce Race şi ceilalţi se năpustiră dintre copaci, o rafală de împuşcături de supermitralieră izbucni peste tot în jurul lor.

— Atenţie! strigă Doogie, ferindu-se, dar Molke se mişcă prea încet.

Un baraj tunător de gloanţe zbârnâi pe deasupra capului lui Doogie şi se înfipse în trupul tânărului soldat german, sfârtecându-i pieptul şi făcându-l să aibă nişte convulsii violente înainte de a fi aruncat de pe scuterul ce se deplasa cu viteză.

Race făcu ochii mari cât cepele când îl văzu pe Molke împuşcat şi făcut bucăţi chiar lângă el. Apoi îi căscă şi mai mult când văzu imaginea din faţa lui.

Două dintre cele trei elicoptere Ţânţar care stăteau înainte pe portelicoptere pluteau acum în aerul de deasupra apei chiar în faţa lui şi a echipei lui, în timp ce restul flotei naziste îi urmărea

cu viteză, apropiindu-se pe râu din spatele lor!

„La naiba!”

O rafală de împuşcături mortale de mitralieră izbucni din tunurile laterale ale elicopterelor, răzuind trunchiurile copacilor din spatele lui Race, bombardând apa peste tot în jur.

— *Despărţiţi-vă! Despărţiţi-vă!* strigă Van Lewen.

Cele patru Jet Raidere americano-germane se despărţiră imediat – două o luară spre stânga, două spre dreapta – şi, deodată, Race se trezi ţâşnind peste apă alături de Doogie Kennedy, care stătea acum singur pe scuterul său, cu umărul rănit plin de sânge.

Van Lewen, Renée şi Schroeder se repeziră în cealaltă direcţie, dispărând în spatele flotilei de nave fluviale.

Race şi Doogie se înfipseră printre navele naziste, ferindu-se şi fentând. Unul dintre Ţânţari se învârtea prin aer în jurul lor şi se apropie de ei mugind, cu tunurile scuipând flăcări.

În faţa violentului atac, Race se înclină spre stânga şi acceleră între două dintre portelicoptere. Linia de foc din spatele lui nimeri în laterala portelicopterului celui mai apropiat, scoţând scântei pe toată lungimea sa.

Race o zbughi prin culoarul acvatic dintre cele două nave, apoi se repezi brusc în spaţiul deschis din faţă şi viră strâns spre dreapta, ridicându-se în aer în timp ce sărea peste valul de probă al portelicopterului de aici.

Regăsi Jet Raiderul lui Doogie care mergea paralel cu el, exact cu aceeaşi viteză – dar pe sub elicopterul Ţânţar şi alături de unul dintre Pibberele rapide ale naziştilor.

— Domnule profesor! Rapid! răcni Doogie în timp ce-şi scotea pistolul SIG-Sauer cu mâna stângă mânjită de sânge. Acoperă-mă! Am să mă urc la bordul Pibberului!

— Şi cum rămâne cu nava de comandă? strigă Race spre microfonul de la gât. Cum rămâne cu planul?

— Planul s-a dus dracului de când am ieşit dintre copaci! Haide!

— Bine!

Acestea fiind spuse, Race îşi scoase rapid propriul SIG şi deschise focul asupra celor doi nazişti care stăteau pe platforma

de la pupa Pibberului.

În timp ce trăgea, aceştia se feriră, moment în care Doogie îşi aduse rapid Jet Raiderul în lateralã şi sări pe puntea de la prova.

Race urmări uimit cum Doogie îşi recăpătă echilibrul pe partea frontală acoperită a Pibberului şi făcu două salturi spre pupa, dansând pe acoperişul timoneriei şi apoi sărind jos pe platforma deschisă din spate şi trimiţându-i pe cei doi membri nazişti ai echipajului în lumea de apoi, cu ajutorul SIG-ului.

— Domnule profesor! Vino aici! Am nevoie să mânuieşti arma asta! Doogie întinse un deget către tunul de calibru .50 montat pe turela Pibberului.

Race despică apele râului, îndreptându-se spre canonier.

La bordul Pibberului, Doogie găsi un G-11 de la unul dintre naziştii căzuţi şi preluă timona, trăgând spre elicopterul Ţânţar de deasupra lui, în timp ce-şi menţinea în continuare viteza nebunească.

Race se apropie din lateral.

Îşi aduse Jet Raiderul lângă barca rapidă de patrulă, încercând disperat să păstreze controlul în timp ce scuterul său sărea nebuneşte din cauza undelor laterale ale Pib-ului.

Race conducea îndârjit, încercând să ţină pasul cu Pibberul, cu ochii fixaţi pe balustrada canonierului ce se afla la un metru distanţă.

Doar asta îşi dorea. Să pună mâna pe balustradă.

Şi atunci, un val de gloanţe perforă laterala Pib-ului, chiar în faţa lui.

Se întoarse imediat.

Şi văzu un alt Pibber săltând peste apă, îndreptându-se spre el, cu alţi cinci nazişti pe punte!

Venea drept către el.

Şi nu încetinea.

Urma să se izbească în Pibberul lui Doogie, *indiferent că Race le stătea în cale sau nu!*

Race se întoarse să se mai uite o dată la barca lui Doogie, cu ochii fixaţi încă o dată pe balustradă.

„Fă-o!” îi urla o voce în minte.

Race sări de pe Jet Raider, se apucă de balustradă, cu

picioarele atârnându-i prin apa din spatele lui. Îşi balansă rapid picioarele până sus, peste balustradă, chiar când al doilea canonier se izbi în balustrada de la babord a Pibberului lui Doogie.

Race se rostogoli pe punte, în timp ce toată barca de sub el se smucea cu sălbăticie.

— Profesore! Aici! strigă Doogie.

Race încă mai zăcea pe punte, întins pe burtă. Ridică privirea rapid, îl văzu pe Doogie stând în timonerie şi făcându-i semn să vină la el, când, deodată, o pereche de cizme de luptă pătrunse bufnind în câmpul său vizual, acoperind imaginea lui Doogie.

Exact în momentul în care cizmele aterizară pe punte, o armă se descărcă şi proprietarul încălţărilor căzu imediat, aterizând cu ochii holbaţi exact în faţa lui Race, cu fruntea străpunsă de o singură gaură de glonţ. Pe fundal, în spatele nazistului mort, Race îl văzu pe Doogie stând cu puşca G-11 în braţul drept, cel sănătos.

„Doamne”, îşi spuse Race văzând cel de-al doilea Pibber apropiindu-se rapid chiar dincolo de balustrada bărcii sale – îi observă pe cei patru nazişti înşiraţi de-a lungul punţii, pregătindu-se de abordaj.

Sări să se uite în cealaltă direcţie şi văzu unul dintre marile portelicoptere apropiindu-se din cealaltă parte, blocându-le calea de scăpare – prinzându-i în capcană.

„Asta nu e bine”, îşi spuse el.

Evident, Doogie se gândea şi el la acelaşi lucru.

Viră Pibberul spre stânga, izbindu-l tare de barca nazistă; îi făcu pe toţi soldaţii de la pupa să-şi piardă echilibrul un moment, câştigând astfel câteva secunde preţioase de care avea nevoie ca să ridice puşca G-11 şi să tragă.

Dar nu trase spre puntea Pibberului nazist, mai ales fiindcă nu avea suficient timp pentru a-şi deplasa arma atât de mult. În schimb, o îndreptă spre *prora* bărcii inamice – unde nu era niciun soldat.

— Ce naiba faci?! strigă Race.

Puşca G-11 a lui Doogie începu să urle, prinzând viaţă.

O rafală prelungită, poate vreo două duzini de gloanţe.

Scânteile zburară imediat prin jurul ancorei de oţel de la prora Pibberului nazist.

Dintr-odată clichetul de metal ce ţinea ancora navei în lăcaşul său fu atins de gloanţele lui Doogie şi ancora se desprinse de punte şi plonjă într-o parte a prorei Pibberului, în apa rapidă de dedesubt, în timp ce frânghia sa de nailon se derula rapid.

Cei patru naziţti de pe Pibber văzură că le cădea ancora şi se întoarseră spre Doogie şi spre Race, cu puştile G-11 aţintite.

Atunci se întâmplă ceva neaşteptat.

Indiferent în ce se încurcase – o rădăcină de copac scufundată sau poate un copac întreg împotmolit – Race nu află niciodată, dar orice ar fi fost, ancora trebuie să se fi prins în ceva mare.

Era ca şi cum un monstru de o forţă înspăimântătoare înhăţase ancora Pibberului ce se deplasa cu viteză, fiindcă într-o scurtă clipă de şoc, vasul inamic trecu de la şaizeci şi cinci de noduri la zero – şi întreaga barcă se dădu peste cap, fundul ajungând deasupra chilei, când prora fu trasă cu putere în apă.

În timp ce prora se scufunda, pupa se ridică dintre valuri şi întreaga barcă făcu o roată completă necontrolată, răsucindu-se în aer şi izbindu-se pe acoperişul timoneriei, înfigându-se în apă cu un plescăit exploziv.

Race se întoarse şi văzu barca nazistă răsturnată micşorându-se în depărtare în spatele lor, lăsându-se încet înghiţită de ape.

Leonardo Van Lewen „croşeta” cu Jet Raiderul său, când intrând, când ieşind dintre bărcile flotei naziste, zumzăind pe suprafaţa râului în timp ce dispărea alternativ şi reapărea din spatele vreunui portelicopter, vreunui Pibber sau Rigid Raider.

Împuşcături furioase răsunau peste tot în jurul lui, în vreme ce el încerca disperat să depăşească barca de asalt Rigid Raider şi elicopterul Ţânţar de atac care îl urmăreau îndeaproape.

În mod bizar, nu era decât un singur nazist la bordul Rigid Raiderului din spatele lui. Era barca pe care o atacase el cu focuri de puşcă mai devreme, ucigându-i întreg echipajul cu excepţia unui membru.

În realitate, lui Van Lewen nu prea îi păsa de barca sau de elicopterul din spatele lui. Nu avea ochi decât pentru vasul care

se profila la cincizeci de metri în faţă.

Marele catamaran alb.

Nava de comandă a naziştilor.

La douăzeci de metri în spatele lui Van Lewen, cârmaciul singur al Rigid Raiderului începu să tragă îndârjit după scuterul soldatului american, gloanţele lui plescăind peste tot, în timp ce barca sa lungă de asalt sălta nebuneşte peste valuri.

Apoi, deodată, cârmaciul auzi un *zdum!* răsunător de undeva din spate şi se întoarse rapid…

…la fix ca să vadă pumnul lui Karl Schroeder îndreptându-se spre figura lui.

Renée Becker conducea Jet Raiderul cu îndârjire, în timp ce stropi de apă îi atacau faţa ca o mie de ace.

Chiar în stânga ei, îl văzu pe Schroeder preluând conducerea Rigid Raiderului în care tocmai sărise şi făcându-i semn că totul e în regulă.

Odată ce se asigură că el deţinea controlul bărcii naziste, Renée acceleră imediat, viră în faţa Rigid Raiderului, folosindu-l pentru a se adăposti de elicopterul de deasupra lor, şi se duse după Van Lewen, alăturându-i-se în urmărirea ambarcaţiunii principale.

Masiva navă nazistă de comandă înainta pe râu în fruntea flotei.

Vreo şase nazişti stăteau aliniaţi la pupa – sub palele rotorului elicopterului de pe eliport – şi trăgeau în Van Lewen.

Dar soldatul solid din Beretele Verzi „croşeta” cu dexteritate cu Jet Raiderul la mare viteză, când spre stânga, când spre dreapta, ferindu-se de gloanţele lor, când, deodată – fără vreun avertisment – se ascunse în spatele unui portelicopter situat chiar înapoia navei de comandă.

La adăpostul portelicopterului, Van Lewen acceleră ritmul, depăşind treptat barca mai mare cu Jet Raiderul lui agil.

În câteva secunde, ajunse la prora portelicopterului, unde respiră adânc încă o dată.

Apoi, când se simţi pregătit, trase puternic de mânere spre stânga.

Asemenea unui avion de luptă care se apropia de ţintă, Jet Raiderul său se aruncă rapid peste prora portelicopterului, în spatele marii nave de comandă cu carenă dublă.

Naziştii de la pupa imensului catamaran deschiseră imediat focul asupra lui, dar, spre surprinderea lui Van Lewen, fură doborâţi brusc de Renée – care se apropia cu viteză dinspre stânga pe Jet Raiderul ei, trăgând în toate părţile cu puşca ei M-16, în timp ce sălta pe apă.

Naziştii fiind doborâţi, cei doi ţintiră sub corpul ca o punte al catamaranului, pătrunzând în întunericul dintre carenele de cincizeci de metri.

Cele două Jet Raidere se năpustiră înainte în întunericul de dincolo de catamaran şi ajunseră rapid la prora bărcii.

Van Lewen se apropie mult de carena dreaptă. Renée o preluă pe cea stângă. Apoi îl privi pe Van Lewen înălţându-se şi apucând balustrada de la prora de deasupra lui şi opintindu-se ca să se urce pe nava de comandă, dispărând din raza ei vizuală.

După o clipă, inspirând şi ea profund, se întinse spre balustrada prorei din partea stângă şi începu să se caţere la bord.

Un vânt cu forţa unei vijelii îi biciui faţa atunci când ieşi din umbra de sub catamaran şi se urcă pe prora din stânga a navei.

Îl văzu pe Van Lewen la cealaltă prora, cam la cincisprezece metri distanţă de ea, ţinându-şi puşca M-16 în sus, pregătită.

Cum nava de comandă înainta în fruntea flotei, evident, naziştii nu se aşteptaseră să-i atace cineva din faţă, aşa că nu era niciun soldat aici.

Cel puţin deocamdată.

Renée se uită la catamaranul din jurul ei. Era mare – foarte mare. Suprastructura montată deasupra celor două carene era foarte suplă, incredibil de aerodinamică. Era alcătuită din două niveluri, ambele fiind ascunse în spatele hublourilor înclinate, închise la culoare. De-a lungul ambelor flancuri se întindeau pasarele laterale.

— Şi acum încotro? strigă ea.

— Preluăm controlul asupra vasului şi îl menţinem până când ajung aici elicopterele! îi răspunse Van Lewen.

— Şi ce facem cu idolul? Dacă nu putem ocupa barca, ar trebui măcar să încercăm să luăm…

În momentul acela, doi soldaţi nazişti se repeziră dintr-un pasaj de la babord, cu puştile G-11 scuipând flăcări. Dar trăgeau de la nivelul şoldului, ţintind sus. Van Lewen îşi aduse în faţă puşca M-16, îşi fixă ţinta şi îi doborî pe amândoi cu două lovituri de o precizie brutală.

— Ce ziceai? îi strigă el lui Renée.

— Nu contează! spuse ea. Fugi! Te acopăr eu!

Şi spunând acestea, cei doi porniră de-a lungul coridorului de la babord.

Race şi Doogie se deplasau cu mare viteză pe apă, cu barca lor Pibber de patrulă.

Unul dintre elicopterele Ţânţar de atac trăgea de la mică altitudine – plutind deasupra bărcii lor rapide, întorcându-se din când în când în aer, astfel încât se rotea spre ei, pentru a-i ţinti direct. Avea deschisă până şi una dintre uşile laterale – unde stătea un soldat nazist şi trăgea asupra lor cu o puşcă G-11.

În dreapta lor huruia unul dintre portelicoptere, blocându-i şi eliminând orice şansă de evadare în direcţia aceea.

În timp ce conducea, Doogie trăgea în sus spre elicopter, cu puşca sa G-11.

Încerca zadarnic să ajungă la tunul de pe turela Pibberului, dar nenorocitul de foc de baraj din elicopter îl ţintuia în timonerie.

— Doamne, Dumnezeule! Nu reuşesc să ajung la tun! strigă el în timp ce Ţânţarul îi trecea din nou pe deasupra capului, zgomotul puternic al rotoarelor sale fiind urmat la scurt timp de impactul a vreun milion de cartuşe izbindu-se de acoperişul timoneriei.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu elicopterul! strigă Race.

— Ştiu! Ştiu! urlă Doogie. Profesore, repede! Coborâţi dedesubt! Vedeţi dacă găsiţi vreo grenadă sau ceva de genul

ăsta jos!

Race se supuse imediat, deschise trapa de la capătul anterior al timoneriei şi se grăbi să coboare în carena canonierului.

Se trezi într-o încăpere mică şi goală, cu pereţi cenuşii de metal.

Pe pereţii săi înclinaţi erau aliniate plase şi lăzi de lemn. În centrul camerei văzu un obiect cenuşiu, ca o cutie. Avea aproximativ un metru înălţime şi un metru lăţime – cam de dimensiunile unei mese pentru jucat cărţi – şi, la prima vedere, crezu că era pur şi simplu altă ladă, un fel de container pentru muniţie sau ceva de genul acesta.

Dar nu era deloc un container. Uitându-se mai atent, Race văzu că era *ataşată* de podea.

Şi atunci îşi dădu seama. Era o trapă pentru scafandri. În Vietnam, Forţele Speciale şi trupele SEAL preferaseră să folosească Pibbere în locul altor nave fluviale fiindcă doar ele aveau aceste trape speciale ascunse în carene. Folosindu-le, înotătorii subacvatici puteau să pătrundă în apă fără ca inamicii să afle pe unde ieşiseră.

Race începu să scotocească rapid diversele rastele şi rafturi, în căutarea armelor.

Primul lucru pe care îl găsi era o ladă mică plină cu grenade de mână ofensive, modelul britanic L2A2. Al doilea fu o cutie de kevlar cu nişte cuvinte în engleză ştanţate pe o parte:

PROPRIETATEA ARMATEI STATELOR UNITE
OBIECT DIN INVENTARUL ARTILERIEI K/56-005/C/DARPA
6 X ÎNCĂRCĂTURI M-22

Race deschise cutia şi văzu şase fiole din crom şi plastic, cu aspect futurist, ordonate în interiorul unor buzunare din polistiren. Fiecare fiolă era destul de mică – cam de dimensiunile şi de forma unui ruj fiind umplută cu un fel de lichid lucitor, de culoarea chihlimbarului.

Race ridică din umeri, luă cutia şi i-o duse, împreună cu lada plină cu grenade obişnuite, lui Doogie, sus în timonerie.

— A, domnule profesor, spuse Doogie văzând cutia de kevlar.

Eu… ăăă… n-aş arunca puişorii ăia prea rapid în locul dumitale.

— De ce?

— Fiindcă o să ne omori şi pe noi.

— Ce?

— Sunt M-22-uri. Încărcături de exploziv la temperatură înaltă. Nu te joci. Vezi lichidul acela gălbui din interior? Clor izotopic lichid. Câteva grame din chestia asta ar vaporiza totul pe o rază de două sute de metri, inclusiv pe noi. Nenorociţii ăştia de nazişti trebuie să fi fost cei care au furat transportul de M-22-uri din camionul acela de la Baltimore acum câţiva ani.

— A, spuse Race.

— N-o să avem nevoie de un arsenal *chiar atât de puternic,* îl linişti Doogie zâmbind şi luând una dintre grenadele convenţionale L2A2. Asta ar trebui să fie exact ceea ce ne trebuie.

Nu trecu nicio clipă, şi Ţânţarul îi atacă din nou, ciuruind cu gloanţe pereţii Pib-ului.

Dar de data aceasta, pe când elicopterul trecea pe deasupra lor, Doogie scoase acul şi aruncă grenada ca la baseball, cu braţul său teafăr, până sus, pe uşa laterală deschisă.

Grenada străbătu aerul asemenea unei rachete…

…şi apoi dispăru pe uşa aeronavei.

După o clipă, pereţii Ţânţarului explodară simultan şi micul elicopter de atac se aruncă puternic în faţă, turtindu-se şi luând foc, înainte de a se prăbuşi cu botul înainte, la viteză mare, în apa de dedesubt.

— Bună aruncare, comentă Race.

Van Lewen şi Renée alergau prin pasajul lat de la babordul navei de comandă, cu puştile M-16 ţinute strâns pe umăr.

Se mişcau rapid, legănându-şi armele dintr-o parte în alta, până când, dintr-odată, năvăliră într-un spaţiu deschis – ieşind pe puntea cu heliport de la pupa catamaranului.

Van Lewen văzu imediat marele elicopter Bell Jet Ranger staţionat în faţa lor, cu pilotul alături.

Bărbatul îi observă imediat şi se repezi la armă. Van Lewen îl doborî şi se întoarse spre dreapta – la fix ca să vadă o trupă de

încă şase soldaţi nazişti care năvăleau asupra lor din interiorul catamaranului, cu puştile G-11 la ochi, trăgând.

Focurile de supermitralieră ciuruiră puntea în jurul lor, făcând să sară aşchii din balustrada de lemn.

Van Lewen se feri şi o văzu pe Renée aruncându-se la loc după colţul de unde ieşiseră.

El, în schimb, era prea în faţă.

Se uită din nou la naziştii care se îndreptau spre el – erau la aproximativ cincisprezece metri distanţă, cu mitralierele lor futuriste ce scuipau un val stupefiant de gloanţe, şi, în faţa atacului lor violent, nemaiavând nicio altă soluţie, Leo Van Lewen făcu singurul lucru care-i veni în minte.

Sări peste bord.

De la cârma Rigid Raiderului său, care gonea nebuneşte în spatele navei de comandă, Karl Schroeder se uita îngrozit, văzându-l pe Van Lewen cum se aruncă de pe marginea marelui catamaran.

Schroeder nu avea însă timp să caşte gura.

În clipa aceea, o ploaie de proiectile de mitralieră G-11 se abătu asupra lui, când două Rigid Raidere naziste se apropiară de el din ambele părţi, atacând flancurile bărcii lui cu focuri de armă şi obligându-l să se arunce la pământ pentru a se feri.

Căzu cu zgomot şi începu imediat să scruteze podeaua bărcii în căutarea vreunui obiect pe care-l putea folosi pentru a îndepărta cele două ambarcaţiuni inamice.

Primul lucru pe care îl văzu fu o puşcă G-11 care zăcea pe punte lângă o cutie de kevlar. Era un început bun.

Dar atunci, lângă puşcă, mai văzu ceva.

Şi se încruntă.

Van Lewen zbură prin aer, aşteptând impactul zguduitor cu râul de sub el.

Dar acesta nu se produse.

În schimb, ateriză pe o suprafaţă dură – solidă – pe ceva asemănător cu plasticul sau cu fibra de sticlă.

Se uită în jur şi descoperi că se afla pe puntea şalupei

Scarabeu, cea legată de balustrada dreaptă din spatele navei de comandă.

Nu trecu nicio clipă şi cei trei soldaţi nazişti îşi trecură puştile G-11 peste balustrada catamaranului şi desenară un punct roşu pe puntea vasului său; în clipa aceea, uitându-se în sus în ochii lor, Van Lewen îşi dădu seama că bătălia sa luase sfârşit.

Cei trei nazişti apăsară cu toată forţa pe trăgacele armelor.

La început, Schroeder nu-şi dădu seama ce era.

Era un dispozitiv cu aspect curios, de mărimea unui rucsac – de formă aproximativ dreptunghiulară, cu o serie de indicatoare digitale, unele măsurând în kilohertzi, altele în megahertzi sau în gigahertzi.

Dispozitive de măsurare a frecvenţei...

Şi atunci îşi dădu seama.

Era dispozitivul de bruiere al naziştilor – dispozitivul pe care îl folosiseră ca să neutralizeze sistemul de comunicaţii al americanilor când au ajuns în Vilcafor.

Pe partea frontală a aparatului era lipită o fâşie de bandă izolatoare cenuşie pe care scria în limba germană:

ATENŢIE!
NU STABILIŢI NIVELUL PEM PESTE 1,2 GHz.

Schroeder făcu ochii mari când văzu acronimul PEM.

„Doamne!”

Un generator de puls.

Naziştii aveau un generator de puls electromagnetic.

Dar de ce ar stabili limita frecvenţei la doar 1,2 GHz?

Şi atunci îşi dădu seama.

Schroeder apucă imediat puşca G-11 de lângă el şi se uită la specificaţiile ştanţate pe corpul ei.

HECKLER & KOCH, DEUTSCHLAND
50 V 3.5 MV: 920 CPU: 1,25 GHz

În câteva nanosecunde, timpul necesar minţii ca să proceseze,

îşi aminti repede teoria pulsurilor electromagnetice: PEM-ul dezactiva orice avea un microprocesor – computere, transmiţătoare radio, televizoare.

„Şi puşti de asalt G-11”, îşi dădu seama Schroeder, din moment ce G-11 era singura armă din lume care folosea un microprocesor – singura armă suficient de complexă ca să aibă nevoie de aşa ceva.

Naziştii nu voiau ca oamenii lor să urce prea mult nivelurile de pe generatorul PEM fiindcă, dacă ar fi făcut asta, pulsul electromagnetic le-ar fi compromis puştile G-11.

Schroeder zâmbi.

Şi atunci – exact în momentul în care Van Lewen se uita spre ţevile puştilor de asalt G-11 ale naziştilor din poziţia sa de pe puntea Scarabeului – Karl Schroeder dădu drumul la generatorul de puls şi puse comutatorul de frecvenţă la 1,3 GHz.

Clic. Clic. Clic.

Expresia de resemnare a lui Van Lewen se transformă într-una de uimire totală când niciuna dintre cele trei arme G-11 de deasupra lui nu se declanşă.

Naziştii păreau şi mai uimiţi. Nu ştiau ce naiba se întâmpla.

Van Lewen nu pierdu nicio clipă.

Într-o secundă, avea deja puşca M-16 ridicată într-o mână şi pistolul SIG-Sauer în cealaltă. Apăsă pe amândouă trăgacele în acelaşi timp.

Ambele arme se treziră la viaţă, scuipând flăcări.

Toţi cei trei nazişti fură doborâţi instantaneu şi căzură în spatele balustradei, capetele explodându-le în fântâni similare de sânge.

Gloanţele şuierară la contactul cu parapetul şi ricoşară în toate direcţiile, unul dintre ele secerând frânghia care ţinea Scarabeul legat de nava de comandă.

Şalupa se desprinse imediat de catamaran, iar naziştii din nava de comandă nu putură decât să ţină în braţe inutilele puşti G-11 şi să se uite la Scarabeul care rămânea în urmă.

De cealaltă parte a râului, Doogie Kennedy stătea în scaunul

rotativ din dreptul tunului anterior de pe turela Pibberului, făcând un adevărat dezastru cu tunul de calibru .50, cu două ţevi, al bărcii de patrulă.

Întoarse turela şi lansă o ploaie de proiectile, transformând în şvaiţer unul dintre Rigid Raiderele care goneau în stânga lui.

Apoi îşi îndreptă atenţia asupra unuia dintre portelicopterele din faţă – unul care încă mai avea un elicopter Ţânţar – şi îl ciurui cu proiectile de calibru .50, perforându-i rezervoarele de combustibil şi făcând ca întregul ansamblu barcă-elicopter să izbucnească într-un nor de flăcări.

— Aşa! Luaţi de-aici, nazişti mizerabili ce sunteţi!

La trei metri în spatele lui, în timoneria Pibberului, Race conducea îndârjit, scrutând râul în acelaşi timp.

În acel moment, al treilea – şi ultimul – elicopter de atac de tip Ţânţar se mai apropie încă o dată foarte mult, cu tunurile laterale scuipând flăcări. Race se ascunse rapid. Pe puntea prova din faţa lui, Doogie roti tunul de pe turela mobilă şi dezlănţui o rafală asurzitoare de proiectile de 20 de milimetri asupra elicopterului, dar Ţânţarul se dădu deoparte brusc, iar trasoarele sale încinse nu loviră decât aerul din jur.

În clipa aceea însă, Race văzu alt canonier Pibber apropiindu-se ameninţător în spatele lor.

Niciun puşcaş nazist nu se afla în dreptul balustradei şi nicio limbă de foc nu ţâşnea din tunul cu proiectile de 20 de milimetri de pe turelă.

Pur şi simplu păstra distanţa, navigând în tăcere, destul de departe în urma lor, la cel puţin trei sute de metri.

Pe neaşteptate, Race zări o dâră de fum ieşind din compartimentul pătrat suspendat lateral şi, deodată, un obiect lung şi alb ţâşni şi plonjă în apă.

— E ceea ce cred eu? se întrebă el, exact în momentul în care alt Rigid Raider nazist se apropie din spate de barca lor, vârându-se *între* el şi Pibberul care tocmai lansase obiectul bizar din compartimentul lateral. Patru nazişti stăteau pe puntea Rigid Raiderului deschis, trăgând asupra lui Race şi a lui Doogie cu pistoale Beretta.

Şi atunci, brusc – atât de brusc încât îl făcu pe Race să tresară

– Rigid Raiderul dintre cele două Pibbere explodă pur şi simplu.

Fără niciun avertisment.

Fără nicio cauză aparentă.

Barca de asalt cu corpul lung, din aluminiu, pur şi simplu ţâşni în aer într-un jet de apă, fum şi metal contorsionat.

Fără nicio cauză aparentă, îşi spuse Race, în afară de obiectul pe care celălalt Pibber tocmai îl lansase în apă.

El şi Doogie îşi dădură seama în acelaşi timp.

— *Torpile...* exclamară amândoi, uitându-se unul la altul.

Când spuseră asta, altă dâră de fum se risipi din compartimentul lateral al Pibberului nazist şi o torpilă lungă şi albă ţâşni din el, se izbi în apă şi porni înainte cu o viteză incredibilă, îndreptându-se direct spre barca lor.

— O, Doamne, răsuflă Doogie.

Race apăsă acceleraţia Pibberului.

Torpila despica apa.

Race feri Pibberul rapid din calea ei, trăgând spre stânga, spre restul flotei, în speranţa că va reuşi să facă altă barcă să intre între ei şi torpilă.

În zadar.

Bărcile cele mai apropiate de a lor erau cele două portelicoptere rămase – cel care avea în spate hidroavionul Gânsac Grumman JRF-5 se afla exact în dreapta lor şi un altul era înainte, spre stânga.

Punţile de decolare ale ambelor portelicoptere erau goale – heliporturile lor mari şi fără balustradă erau părăsite.

Race forţă motorul, accelerând.

Pibberul lui ţâşni înainte, lovi un val răzleţ, săltă sus în aer şi apoi, clătinându-se, se prăbuşi înapoi la suprafaţa apei, lovind-o cu putere.

Torpila se apropia din ce în ce mai mult de ei.

— Profesore! strigă Doogie. Aveţi cam zece secunde să faceţi ceva!

„Zece secunde, îşi spuse Race.

La dracu'."

Văzu portelicopterul din stânga lui, îi veni o idee şi viră spre el.

Opt secunde.

Pibberul ţâşni la suprafaţa apei, cam la treizeci de metri în dreapta portelicopterului.

Ochii lui Race erau aţintiţi asupra navei. Nu era decât o mică pistă de aterizare pe râu – doar un eliport care plutea la aproximativ un metru deasupra apei, având o mică timonerie de sticlă la prora.

Şase secunde.

Brusc, Race trase puternic de manşă spre stânga şi Pibber-ul se înclină puternic, săltând rapid peste valuri, înălţându-se la fiecare câţiva metri, în timp ce se îndrepta cu o viteză inimaginabilă spre portelicopter.

Cinci secunde.

Torpila era tot mai aproape.

Patru secunde.

— Ce faci? strigă Doogie.

Trei.

Race împinse acceleraţia înainte cât de tare putu.

Doi.

Pibberul brăzda apa, pe direcţie de coliziune cu flancul de la tribord al portelicopterului.

Deodată, Pibberul lovi un val şi, asemenea unei maşini de cascadorie ce sare de pe o rampă, se lansă în aer.

Canonierul rapid se desprinse cu totul de pe suprafaţa apei şi din sistemul de propulsie Jacuzzi începură să ţâşnească în spate şiroaie de apă sub presiune – canonierul zbura, practic; cu un pocnet de-ţi zdruncina oasele, carena sa ateriză *exact pe* heliportul gol al portelicopterului.

Dar Pibberul se mişca în continuare – rapid – şi cu un scrâşnet ţiuitor, ascuţit, asurzitor, barca de patrulă glisa de-a lungul punţii goale scoţând scântei în timp ce se năpustea înainte, până când Pibberul se lăsă de pe marginea stângă a navei şi plonjă în apă pe partea cealaltă, unde sistemul de propulsie cu jet luă din nou contact cu apa. Ambarcaţiunea se desprinse de portelicopter tocmai când torpila din spate îl lovea şi exploda.

Pereţii portelicopterului săriră în aer simultan. Fâşii de oţel lungi şi crestate, părţi curbate din carenă şi o mie de cioburi de sticlă ţâşniră în toate direcţiile când vasul explodă la impactul cu

torpila.

— Uuuu-huuuu! ţipă Doogie din turelă. Ce aventură dată dracului!

Fără suflu, Race se uită la râul din spate, văzând fragmente din portelicopterul distrus ce cădeau ca o ploaie pe acoperişul timoneriei sale.

— Uaaa, exclamă el.

Renée Becker se strecură printr-o uşă laterală a navei de comandă, înaintând atentă de-a lungul unui coridor îngust, luminat cu neon.

Se furişă într-o firidă când uşa din faţa ei se deschise brusc. Doi nazişti apărură şi trecură repede pe lângă ea, având pistoale în mână; unul dintre ei spunea:

— Ne folosesc PEM-ul împotriva noastră!

Cei doi nazişti se îndepărtară repede pe coridor, fără să realizeze prezenţa ei.

Renée iuţi pasul. Interiorul catamaranului era incredibil de luxos – pereţi albi, cu lambriuri de lemn închis la culoare şi un covor albastru luxos.

Dar nu-i păsa.

Căuta un singur lucru.

Idolul.

După ce sărise din apă şi se târşâise de-a lungul pistei de aterizare a portelicopterului, Pibberul lui Race şi al lui Doogie brăzda acum din nou suprafaţa râului, în timp ce Doogie trăgea din turelă în ultimul Ţânţar care bâzâia frenetic pe deasupra lor.

Dar Ţânţarul era prea rapid, prea sprinten. Se ferea cu uşurinţă de loviturile lui, până când, în cele din urmă, tunul de calibru .50 rămase fără muniţie şi începu să clicăie neputincios.

Doogie se încruntă.

— Oof, ce rahat!

Se strecură rapid din turelă, îşi înşfacă puşca G-11 şi i se alătură lui Race în timonerie.

— Trebuie să-i venim de hac elicopterului, spuse el. Atât timp cât încă mai e acolo sus, nu avem nicio şansă să-i învingem pe

tipii ăştia.

— Ce propui să facem?

Doogie dădu din cap, arătând către ultimul portelicopter rămas, care spinteca râul cam la cincizeci de metri în dreapta lor – cel care avea la remorcă şi hidroavionul Gânsac Grumman.

— Propun să zburăm cu el, sugeră soldatul.

*

După câteva clipe, Pibberul lor se apropie de portelicopterul mare şi plat.

Cele două bărci se atinseră o clipă şi, în momentul acela, Doogie sări pe puntea de aterizare a portelicopterului.

— Bine, profesore! strigă el. E rândul dumitale!

Race încuviinţă şi plecă de la cârma Pibberului – exact în momentul în care întreaga barcă de patrulă se zdruncină puternic sub greutatea unui impact uimitor.

Race căzu pe punte şi ridică privirea la timp ca să vadă unul dintre Pibberele naziste rămase izbindu-se din nou în partea stângă a vasului său.

Pe portelicopterul din dreapta celor două Pibbere, Doogie îşi pregăti puşca G-11 şi apăsă pe trăgaci – dar, nu se ştie din ce motiv, nu se declanşa.

— La naiba! *Ce rahat!* strigă el, uitându-se cum Race şi celălalt Pibber se îndepărtau de nava lui.

Race era în infern.

Gloanţele răsunau peste tot în jurul lui, căci naziştii de pe celălalt Pibber deschiseseră focul asupra timoneriei sale, folosind pistoale cu rază de acţiune mică. Parbrizul Pib-ului său se făcu zob şi o ploaie de cioburi se abătu asupra lui.

Apoi, deodată, simţi o altă izbitură violentă când al doilea Pibber se hârşâi de balustrada de la babordul bărcii sale.

Tresări şi, când se întoarse, văzu Pibberul nazist profilându-se în paralel cu ambarcaţiunea sa – observă trei soldaţi la pupa, ţinând în mână pistoale Beretta, pregătiţi să-i abordeze Pib-ul şi să îl ucidă.

Se răsuci, se uită în cealaltă direcţie şi văzu că spaţiul dintre barca lui şi portelicopterul pe care se afla Doogie era acum de cel

puţin zece metri. Prea departe.

Acum era pe cont propriu.

Îşi scoase SIG-ul.

„Care îţi sunt opţiunile, Will?

Nu văd prea multe.”

Primul nazist sări peste margine, aterizând pe Pibberul lui.

Race se roti imediat şi se aruncă înainte – prin parbrizul spart al bărcii sale, ajungând pe puntea prova înălţată a Pibberului – exact în momentul în care nazistul deschisese focul cu pistolul lui, gloanţele ricoşând de cadrul geamului, la doar câţiva centimetri deasupra capului lui Race.

Race se lungi pe puntea prova, nemaifiind în bătaia focului, cel puţin pentru moment.

Auzi zgomotele făcute de ceilalţi nazişti când aterizară pe puntea pupa a bărcii sale.

„Rahat.”

Se uită în urmă şi văzu capetele celor patru soldaţi nazişti apropiindu-se. Se rostogoli instinctiv din calea lor şi, deodată, ceva ascuţit îl împunse în spate.

Race se întoarse.

Era ancora Pibberului.

Naziştii erau tot mai aproape.

„Fă ceva!

În regulă…”

Race îşi aţinti rapid pistolul SIG-Sauer spre frânghia ancorei şi trase.

Glonţul tăie frânghia chiar deasupra ancorei şi greutatea din inox căzu imediat, desprinzându-se, şi produse un zgomot răsunător când ajunse pe punte.

Apoi Race îşi smulse şapca Yankees de pe cap şi şi-o îndesă puternic între dinţi.

Primul nazist apăru în timonerie, ridică pistolul Beretta şi trase.

Race se feri de glonţ, apucă în mână frânghia ancorei şi, fără să se mai gândească de două ori, se rostogoli rapid de-a latul punţii prova, către pupa bărcii.

Puntea prova de oţel din jurul lui se zdruncina sub ploaia de gloanţe în timp ce el se rostogolea, dar gloanţele îşi ratară ţinta.

Căci exact în momentul în care cei patru nazişti apărură în timoneria Pibberului, William Race îşi rostogoli trupul peste prora bărcii de patrulă şi plonjă de la viteză mare în apa de dedesubt.

Race se lovi puternic de suprafaţa apei, căzând cu spatele.

Împroşcă spectaculos apă în jur, săltând nebuneşte din cauza vitezei, sărind peste valuri cu o iuţeală extraordinară, încercând cu disperare să nu dea drumul frânghiei ancorei. Din când în când, tot trupul îi sărea de pe câte un val şi se izbea de laterala prorei Pibberului, care brăzda ca un cuţit apa de lângă el.

Race îşi înfipse dinţii în cozorocul şepcii, ţinându-se de frânghie cât putea de bine.

Parcursul său era destul de dur – profesorul era lovit, şfichiuit, plesnit – dar ştia că dacă nu făcea un anumit lucru, situaţia avea să se înrăutăţească şi mai mult.

Auzi bocănitul greoi al bocancilor naziştilor pe puntea prova de deasupra lui. Dacă îl vedeau atârnând de prora, fără îndoială era un om mort. L-ar fi împuşcat pe loc.

„Fă-o, Will!

Bine, îşi spuse. Hai s-o facem şi pe asta.”

Race se căli trecând prin valurile rapide de sub el şi închise ochii, ţinându-i strâns, pentru a se apăra de stropii de apă care îi împungeau faţa. După aceea, prinse mai bine frânghia ancorei şi îşi încordă toţi muşchii în acelaşi timp.

În secunda următoare se scufundă sub apă, sub prora rapidă a Pibberului!

Picioarele îi intrară în apă mai întâi.

Apoi mijlocul, abdomenul şi pieptul.

Încet, şi umerii se furişară dedesubt, urmaţi de gât.

După o clipă, cu o ultimă respiraţie profundă, Race îşi băgă şi capul sub suprafaţa apei.

Deodată, lumea deveni sinistru de tăcută.

Nu se mai auzea niciun huruit de motoare suspendate, niciun zvâcnet de elicoptere, niciun răpăit de focuri de mitralieră. Doar zumzăitul permanent şi vibrant al motoarelor de barcă al căror ecou se răspândea în lumea subacvatică.

Carena argintie a Pibberului, puternic înclinată, îi umplea lui Race câmpul vizual. Mici fărâme de Dumnezeu-ştie-ce treceau repede pe lângă faţa lui, cu o viteză de un milion de kilometri pe oră, dispărând în întunericul verde, de nepătruns, care se întindea dincolo de picioarele lui fluturătoare.

Încet, atent, trecând mână peste mână, Race coborî de-a lungul lungimii frânghiei ancorei, luând-o înapoi pe lângă carena Pibberului, ţinându-şi respiraţia din toate puterile şi strângând în continuare şapca între dinţi!

Coborâse cam o treime din lungimea carenei când prima siluetă reptiliană se materializă din întunericul verde.

Un caiman.

Reptila se aruncă de-a lungul Pibberului ce se deplasa rapid, deschise botul chiar lângă picioarele sale fluturătoare şi, cu un clănţănit rapid, ca o lovitură de şarpe cu clopoţei, se lansă furios spre tenişii lui.

Race îşi ridică picioarele exact în momentul în care fălcile caimanului se închiseră cu un scrâşnet, neprinzând decât apă, şi reptila uriaşă, neavând cum să ţină pasul cu Pibber-ul cel rapid, se micşoră, rămasă fără recompensă, în întunericul de un verde ceţos din spatele său.

Race avea o nevoie disperată de oxigen. Plămânii îi ardeau. Simţea cum i se urca fierea de-a lungul gâtlejului.

Se grăbi să coboare de-a lungul frânghiei, când, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta.

Trapa scafandrilor.

Da!

Race se înălţă rapid spre trapă şi izbi în ea cu pumnul, dând deoparte capacul interior. Apoi îşi vârî capul înăuntru.

Capul îi ieşi de la suprafaţa apei – în interiorul cabinei inferioare a Pibberului!

Race scuipă imediat şapca Yankees pe care o ţinea în gură şi inspiră cât de mult aer putu.

Apoi, după ce reuşi să-şi recapete suflul, se opinti, trecu prin trapa ca o cutie şi căzu grămadă pe podeaua cabinei – bătut, învineţit şi fără aer, dar bucuros să mai fie încă în viaţă.

Doogie Kennedy alerga de-a latul punţii deschise a ultimului portelicopter, având pe urme un şir de scântei ce bombardau puntea.

Imediat ce-l văzuse pe Race scufundându-se sub prora Pibberului, deschisese focul asupra celor patru nazişti din timonerie. Acum trăgeau şi ei, în timp ce el se îndrepta spre avionul tractat de marele portelicopter.

Ajunse la marginea de la pupa navei şi dezlegă rapid frânghia de care era legat Gânsacul.

Apoi sări peste margine, ateriză la prora hidroavionului şi smuci o mică trapă de intrare situată în vârful botului avionului, deschizând-o. Se aruncă prin trapă cu capul înainte, ridicându-se câteva secunde mai târziu în carlingă.

Doogie roti comutatorul de aprindere şi cele două elice de pe aripile Gânsacului porniră imediat, mai întâi învârtindu-se încet, iar apoi zbârnâind rapid, în cercuri rapide şi neclare.

Hidroavionul se îndepărtă de portelicopter, în timp ce gloanţele naziştilor ricoşau de corpul lui.

Văzând acestea, Doogie întoarse Gânsacul pe suprafaţa râului, astfel încât să fie îndreptat spre puntea Pibberului pe care tocmai îl abandonase.

Şi apoi îşi înfipse degetul pe trăgaciul manetei de control.

Instantaneu, o rafală asurzitoare de gloanţe de mitralieră de 20 de milimetri fu scuipată de arma Gatling de pe laterala Gânsacului.

Trei dintre naziştii de pe Pibber căzură imediat – loviţi drept în piept de focul puternic al hidroavionului.

Cel de-al patrulea căzu şi el, dar de bunăvoie, aruncându-se rapid din bătaia focului.

— Doamne, ce-mi plac armele astea de 20 de milimetri, exclamă Doogie.

Pe Pibber, Race stătea de ceva timp chiar în spatele micii uşi de metal care ducea înapoi în timonerie, când focul lui Doogie începuse să atace barca.

La încetarea tirului, Race deschise uşa şi începu să se uite în

jur, constatând că doar unul dintre cei patru naziști inițiali mai era în viață – stătea întins pe puntea Pibberului și își reîncărca pistolul Beretta.

Asta era șansa lui.

Race stătu o clipă să-și întărească nervii. Apoi izbi ușa de perete, își ațintiși pistolul SIG-Sauer, spre surprinderea nazistului, și trase.

Clic!

Clapa încărcătorului era în poziția de „gol”.

Nu avea gloanțe!

Race aruncă pistolul jos cu dispreț și apoi – văzând că nazistul îndesa un nou încărcător în arma sa – făcu singurul lucru care îi veni în minte.

Efectuă trei salturi înainte și se aruncă asupra bărbatului.

Îl lovi puternic și amândoi alunecară de-a lungul punții Pibberului ce se deplasa cu viteză, îndreptându-se spre pupa.

Se ridicară rapid în picioare și nazistul încercă să-l lovească pe Race cu dosul mâinii, dar profesorul se feri și pumnul adversarului se lansă pe deasupra capului lui.

În clipa următoare Race lua în vizor figura soldatului, năpustindu-se asupra lui cu un croșeu furios de dreapta. Lovitura nimeri din plin și nazistul se dădu spre spate din cauza impactului, capul balansându-i-se înapoi.

Race îl mai lovi o dată și încă o dată – și *încă o dată* – urlând cu fiecare pumn, în timp ce nazistul se împleticea, retrăgându-se.

— Pleacă…

Bang.

— … de pe…

Bang.

— … barca…

Bang.

— … mea!

În urma loviturii finale, nazistul se izbi de balustrada de la pupa Pibberului și se rostogoli peste ea, plonjând în apă.

Race – cu pieptul fremătând, cu încheieturile însângerate – se uită lung după nazistul căzut și înghiți în sec. După câteva clipe, observă niște unde pe care le mai văzuse și altă dată adunându-

se în jurul soldatului şi se întoarse cu spatele când nazistul începu să urle.

Renée se strecura atentă de-a lungul unui coridor îngust al navei de comandă, cu arma aţintită înainte, când, deodată, auzi voci dintr-o încăpere din dreapta ei.

Păşi înainte şi privi cu fereală.

Îl recunoscu pe bărbatul care stătea în centrul unui laborator de tehnologie ultraînaltă. Era un tip mai în vârstă, uriaş, obez, cu un gât gros, ca de taur, şi o talie enormă – cămaşa albă, neşifonabilă, stătea să plesnească peste burta lui uriaşă.

Renée îşi ţinu respiraţia în timp ce se uita la bătrân.

Era Odilo Ehrhardt.

Comandantul Trupelor de Asalt.

Unul dintre cei mai temuţi nazişti din cel de-al Doilea Război Mondial.

Trebuie să fi avut – cât? – şaptezeci şi cinci de ani de acum, dar nu părea să aibă mai mult de cincizeci. Trăsăturile sale ariene clasice erau încă vizibile, deşi uzate de vârstă. Părul blond albicios începuse să se rărească în vârful capului, lăsând să se vadă nişte leziuni maronii urâte. Şi ochii lui albaştri străluceau, sclipeau a nebunie în timp ce urla ordine către oamenii lui.

— … după-aia *găseşte* generatorul şi *închide-l,* imbecilule! zbieră înspre staţia radio. Îndreptă un deget durduliu spre unul dintre soldaţii lui. Tu! *Hauptsturmführer*! Adu-mi-l pe Anistaze aici chiar acum!

Laboratorul în care se afla generalul nazist era alcătuit dintr-o combinaţie de sticlă şi crom. De-a lungul pereţilor erau aliniate supercomputere Cray YMP şi pe bancurile de lucru erau aşezate incinte vidate etanş. Tehnicienii de laborator îmbrăcaţi cu halate albe ţâşneau în toate direcţiile, iar soldaţi înarmaţi cu pistoale se înghesuiau prin uşile principale de sticlă care duceau spre puntea pupa dotată cu un eliport.

Dar Renée nu avea ochi decât pentru obiectul pe care Ehrhardt îl ţinea în mâna stângă.

Un obiect învelit într-o pânză purpurie.

Idolul.

În momentul acela, Heinrich Anistaze năvăli înăuntru dinspre puntea eliportului şi se prezentă la raport în faţa lui Ehrhardt.

— M-aţi chemat, domnule?

— Ce se întâmplă? întrebă Ehrhardt.

— Ne-au invadat, *Herr Oberstgruppenführer*. Cred că sunt câteva zeci, poate mai mulţi. Par să se fi despărţit, atacând diferite secţiuni ale flotei şi provocând pagube semnificative.

— Atunci plecăm, spuse Ehrhardt, înmânându-i idolul lui Anistaze şi trimiţându-l înapoi spre puntea eliportului. Repede. Vom duce idolul la elicopter şi pe calea aerului la mină. Iar dacă şefii de stat nu ne satisfac pretenţiile până când introducem thyriul în *Supernovă*, o vom detona.

Din timoneria Pibberului său abia recuperat, Race supraveghea câmpul de luptă acvatic din faţa lui.

Ceea ce mai rămăsese din flotă avansa în continuare pe râu, dar era doar o umbră din ceea ce fusese.

Trei Pibbere mai pluteau încă, dar unul dintre ele era al lui Race. Mai rămăseseră doar un portelicopter şi trei dintre cele cinci Rigid Raidere iniţiale, iar unul dintre ele era al lui Schroeder.

Scarabeul lui Van Lewen ţâşnea printre valuri în fruntea flotei şi, desigur, mai era şi ultimul Ţânţar, care încă mai făcea ravagii de sus.

Cam la patruzeci de metri în spatele lui, Race văzu hidroavionul Gânsac al lui Doogie depărtându-se de spuma din siajul portelicopterului. Ieşi în apele râului propriu-zis, în căutarea unei porţiuni de pe care să poată decola.

Race se întoarse ca să se uite înainte.

Cam la treizeci de metri în faţă, în stânga Pibberului său, zări uriaşa navă nazistă de comandă brăzdând apele râului.

Dar în momentul acela, în timp ce privea nava de comandă, Race văzu deodată doi bărbaţi care năvăliră pe puntea pupa şi se repeziră la elicopterul alb Bell Jet Ranger staţionat acolo.

Îl recunoscu pe unul din ei imediat – Anistaze.

Celălalt bărbat era considerabil mai bătrân – gras, cu un gât gros, musculos şi pe jumătate chel. Race nu ştia cine e, dar bănui că era personajul despre care îi vorbise Schroeder – comandantul

Trupelor de Asalt, Otto Ehrhardt sau aşa ceva.

Anistaze şi Ehrhardt se aruncară pe bancheta din spate a Bell Jet Rangerului şi, imediat, palele rotorului începură să se învârtă.

Şi atunci Race îşi dădu seama.

Duceau idolul în altă parte...

Chiar atunci, în timp ce se uita la evenimentele de la pupa navei de comandă, Race zări cu colţul ochiului ceva mişcându-se uşor – scânteierea unei siluete mici şi neclare care se strecura de-a lungul pasajului de la tribordul navei de comandă.

Făcu ochii mari.

Era Renée.

Alerga rapid pe pasarelă, îndreptându-se spre pupa, cu puşca M-16 ţinută strâns la piept.

Se ducea după idol...

De una singură!

Race privi uimit cum Renée trece de colţul din spate al pasajului şi deschide focul asupra elicopterului nazist cu puşca ei M-16.

Câţiva soldaţi care stăteau lângă elicopter fură loviţi instantaneu şi căzură pe loc, dar ceilalţi se întoarseră şi începură să tragă şi ei în Renée cu mitraliere AK-47.

Renée se aruncă la pământ şi se refugie iar după colţ, în vreme ce naziştii de pe puntea cu elicopterul porneau în urma ei.

Race nu putea decât să urmărească îngrozit cum ea se împleticea, mergând cu spatele de-a lungul pasajului de la tribord, îndreptându-se spre prora.

Trăgea îndârjită cu puşca ei M-16 în timp ce se deplasa hotărâtă, ţinându-i în loc pe naziştii de la capătul dinspre pupa al coridorului, până când, în cele din urmă, reuşi să se ghemuiască la capătul dinspre prora al coridorului, păstrându-şi atacatorii la distanţă în celălalt capăt.

Şi în momentul acela îl văzu Race.

Un soldat nazist singur. Deplasându-se încet de-a latul acoperişului mare al catamaranului, către locul în care se afla Renée.

Bărbatul ţinea arma sus şi înainta încet, atent la fiecare pas,

ferindu-se din câmpul ei vizual, strecurându-se către ea pe deasupra.

Renée nu avea nicio şansă să-l vadă. Nu avea cum să ştie că e acolo.

— La dracu', spuse Race, uitându-se în jurul lui, în căutarea unei soluţii.

Ochii îi căzură pe hidroavionul lui Doogie, care sălta rapid pe deasupra valurilor în spatele bărcii sale, apropiindu-se dintr-o parte, între Pibberul lui şi nava de comandă, înaintând prin flotă în căutarea unei porţiuni de apă libere.

Race îşi dădu imediat seama de şansa sa şi, fără ca măcar să clipească, sări cu agilitate prin parbrizul spart al timoneriei şi se căţără pe acoperiş.

Apoi, chiar când Gânsacul lui Doogie se avânta pe lângă Pibber, Race ţâşni pe aripa hidroavionului şi sări de-a lungul ei!

Era o imagine nemaipomenită. Hidroavionul Gânsac, deplasându-se cu viteză între catamaranul nazist şi Pibber, având deasupra silueta subţire a lui William Race – cu blugii, tricoul şi şapca de baseball cu New York Yankees, toate ude leoarcă – alergând pe aripă, cu trupul aplecat înainte, ţinându-se tare, înfruntând vântul puternic.

Race gonea din răsputeri, iar picioarele i se mişcau cu precizie, traversând anvergura de cincisprezece metri a aripilor Gânsacului.

Văzu nava de comandă profilându-se în faţa lui; văzu lumea exterioară, care defila cu repeziciune în fundal; o văzu pe Renée, aproape de prora, ţinându-i la distanţă pe cei trei inamici din capătul celălalt al coridorului; îl văzu pe nazistul singur de pe acoperişul marelui catamaran, apropiindu-se de locul în care se afla ea.

Şi atunci, asemenea unei maşini de curse care îşi depăşeşte rivala, Gânsacul se apropie de nava de comandă şi Race bătu marginea aripii stângi la viteză maximă, sări de pe ea…

…şi zbură prin aer…

…aterizând, asemenea unei feline, în picioare, pe acoperişul navei de comandă, chiar lângă nazistul care se strecura spre Renée!

Race acţionă imediat. Nefiind înarmat, se aruncă pur şi simplu asupra bărbatului, se izbi în el, plonjând înainte cu tot cu el, căzând de pe acoperişul vasului.

Aterizară grămadă pe puntea prora a catamaranului, nu departe de locul în care Renée stătea ghemuită la capătul din faţă al pasajului de la tribord.

Dezorientat, Race se rostogoli, îndepărtându-se de locul în care căzuseră, şi se uită în sus, văzând îngrozit că nazistul era deja în picioare.

Într-o fracţiune de secundă, Race zări figura bărbatului. Era fără îndoială unul dintre cele mai hidoase chipuri pe care le văzuse vreodată – alungit, diform şi ciuruit de urme de vărsat de vânt. Era şi întruchiparea mâniei – întruchiparea furiei pure.

Dar nu avea să fie decât o privire scurtă, căci, în următoarea fracţiune de secundă, figura hidoasă a nazistului fu înlocuită de imaginea patului puştii sale de asalt AK-47 năpustindu-se asupra feţei lui şi apoi – *zbang*! – nu mai văzu decât negru în faţa ochilor.

*

Renée se răsuci exact în momentul în care capul lui Race era aruncat violent pe spate din cauza loviturii. Trupul său căzu pe punte, inert.

Renée îl văzu pe nazistul cel urât stând deasupra trupului lui Race – îl văzu răsucindu-se ca să se uite la ea.

Şi apoi îl văzu ridicându-şi arma şi zâmbind.

Hidroavionul Gânsac ţâşni în faţa catamaranului, spre porţiunea deschisă de apă din faţa flotei.

Doogie apăsa acceleraţia tot mai mult, încercând să facă micul hidroavion să prindă viteză, când, deodată, se auzi un bang! răsunător de undeva din stânga lui. Simţi deodată cum tot avionul se clatină puternic şi se uită să vadă că nu mai rămăsese nimic în locul în care ar fi trebuit să fie flotorul de stabilizare din partea stângă.

După nicio secundă, o pereche de Rigid Raidere naziste se apropiară de botul aeronavei sale din ambele părţi, intersectându-se în zigzag în faţa sa, în timp ce soldaţii de pe

punţile lor îi împroşcau parbrizul cu focuri violente de mitralieră.

Doogie se feri. Parbrizul se crăpă, transformându-se într-o reţea de pânze de păianjen.

Apoi ridică privirea şi îl văzu pe unul dintre naziştii de pe Rigid Raiderul din dreapta ridicând pe umăr un lansator de rachete portabil M-72A2 şi aţintindu-l drept spre Gânsac.

— Băi, frate… răsuflă Doogie.

Nazistul trase.

O dâră de fum ieşi de pe ţeava lansatorului de rachete exact în acelaşi moment în care Doogie smucea manşa puternic spre stânga.

Gânsacul se înclină puternic – atât de puternic, de fapt, încât vârful aripii sale stângi rămase fără flotor chiar atinse apa, împroşcând spectaculos în jur cu o ploaie de stropi!

Drept urmare, proiectilul din lansatorul de rachete trecu exact pe sub aripa dreaptă ridicată a lui Doogie, ratând-o doar cu câţiva centimetri înainte să se repeadă spre pădure şi să nimicească un nefericit trunchi de copac.

Micul Gânsac al lui Doogie continuă să se canarisească la suprafaţa râului – repezindu-se înainte pe burtă şi pe singurul flotor rămas.

Exact atunci, ultimul elicopter de atac de tip Ţânţar se auzi huruind din senin, lansând din tunul său o rafală devastatoare de proiectile, care ciuruiră apa peste tot în jurul hidroavionului.

— Doamne, Dumnezeule! strigă Doogie ferindu-se din nou, aruncându-se după panoul de bord. Oare se poate şi mai rău decât atât?

Şi atunci auzi un sunet ameninţător, dar foarte familiar.

Puuufff!

Se întoarse în scaun.

Exact la timp ca să vadă unul dintre cele două Pibbere naziste apropiindu-se în spatele lui şi lansând o torpilă din compartimentul lateral.

Torpila plonjă în apă şi ţâşni înainte, pe dedesubt.

Doogie apăsă acceleraţia.

Cele două Rigid Raidere se deplasau acum la mare viteză de o parte şi de alta, chiar în dreptul aripilor lui, blocându-l în interior.

— Rahat, spuse Doogie. Rahat-rahat-rahat.

Torpila se apropia.

Apăsă şi mai mult acceleraţia Gânsacului.

Micul hidroavion ţâşni pe apă, înconjurat de vase inamice din nici mai mult nici mai puţin de *patru* părţi: de două Rigid Raidere pe ambele flancuri, de Pibber la o sută de metri în spate şi de elicopterul negru de atac de tip Ţânţar care trăgea prin aer, de deasupra.

Doogie se uita disperat în jur. Dacă micul lui avion se chinuia să-şi păstreze viteza, cele două Rigid Raidere mergeau lângă el cu uşurinţă, în timp ce motoarele suprasolicitate huruiau, iar membrii echipajelor păreau să aibă o plăcere perversă privindu-l cum se chinuie.

— Nu zâmbiţi voi înainte de vreme, lichele fasciste ce sunteţi, spuse Doogie cu voce tare. Încă nu s-a sfârşit.

Torpila era acum la vreo douăzeci de metri de coada lui. Doogie apăsă acceleraţia la maximum.

Cincisprezece metri, iar el ajunse la optzeci de noduri.

Zece – nouăzeci.

Cinci – o sută.

Doogie îi vedea pe naziştii de pe Rigid Raidere râzându-i în nas, observându-i încercările disperate de a fugi de torpilă cu Gânsacul lui teribil de demodat.

Doi metri – o sută zece. Viteza maximă.

Torpila se strecură pe sub Gânsac.

— *Nu!* strigă Doogie. *Haide, puişor! Pentru mine!*

Gânsacul brăzda cu viteză mare suprafaţa râului.

Naziştii râdeau.

Doogie înjura.

Şi apoi, deodată, în toată gloria, micul Gânsac făcu ceea ce nimeni în afară de Doogie nu credea că poate face.

Se ridică de pe apă.

Nu se ridică decât puţin de la suprafaţa râului ce se repezea sub el – poate treizeci de centimetri sau cel mult şaizeci – dar era suficient.

Cum îşi pierdu ţinta iniţială, torpila din apă începu imediat să-şi

caute alta.

Şi găsi Rigid Raiderul din dreapta lui Doogie.

Abia se ridicase Gânsacul de la suprafaţa apei, că Rigid Raiderul fu aruncat în aer de detonarea şocantă a torpilei.

Gânsacul ajunse din nou pe apă, împroşcând stropi de apă în spatele său.

Ţânţarul de deasupra văzu ce se întâmplase şi se repezi în faţa Gânsacului – întorcându-se pe o parte în aer în acelaşi timp – astfel încât acum începu să zboare cu *spatele* în faţa hidroavionului ce se deplasa cu viteză, dezlănţuind o rafală sălbatică de gloanţe asupra lui.

Doogie se feri sub panoul de bord.

— Nenorocite de elicoptere! urlă el. Ia să vedem dacă asta vă place!

Şi spunând asta, smuci manşa puternic spre stânga.

Gânsacul se înclină puternic – vârful aripii stângi rămase fără flotor atingând din nou suprafaţa apei – şi tăie calea Rigid Raiderului care mai rămăsese.

Comandantul Rigid Raiderului nu reacţionă suficient de repede.

Asemenea unei rachete care se lansează în văzduh, Rigid Raiderul se ridică de tot de pe apă, ţâşnind pe aripile puternic înclinate ale hidroavionului!

Barca de asalt se repezi în sus de-a lungul aripilor ranforsate ale Gânsacului, carena sa argintie expusă scrâşnind puternic în timp ce gonea pe aripile puternic înclinate ale hidroavionului, folosindu-le ca rampă de lansare şi apoi Rigid Raiderul se aruncă de la capătul aripii drepte în văzduhul de dincolo de ea, unde se zdrobi de fuzelajul elicopterului Ţânţar care plutea în faţa Gânsacului.

Ţânţarul se clătină înapoi – balansându-se ca un boxer lovit drept în nas – în timp ce Rigid Raiderul se înfigea în cabina lui la o viteză incredibilă. Fuzelajul se frânse într-o clipă şi, după o fracţiune de secundă, întregul elicopter explodă, formând un enorm nor de foc.

Doogie se uita la măcelul din spatele lui; văzu carcasa înnegrită a Rigid Raiderului torpilat scufundându-se încet în râu; văzu rămăşiţele carbonizate ale Ţânţarului şi pe celălalt Rigid

Raider prăbuşindu-se în râu, împroşcând apă în toate părţile.

— Luaţi de-aici, ticăloşi nazişti ce sunteţi, spuse el încet.

Năucit, tulburat şi cu o durere de cap dată dracului, William Race era pus să defileze sub ameninţarea armei spre puntea pupa a navei de comandă naziste.

Renée mergea alături de el, împinsă înainte de nazistul hidos căruia Race îi spunea de-acum Faţă de Crater.

El şi Renée abia fuseseră învinşi de Faţă de Crater la prora, că nazistul cel solid le şi strigase colegilor săi de la celălalt capăt al coridorului de la tribord, spunându-le să nu mai tragă. Apoi îşi dusese cei doi prizonieri de-a lungul pasajului, scoţându-i pe eliportul de la pupa, unde elicopterul Bell Jet Ranger de un alb imaculat era pe punctul de a decola.

Anistaze îi văzu imediat şi deschise cu piciorul uşa laterală a elicopterului.

— Adu-i la mine! strigă el.

Van Lewen brăzda în mare viteză suprafaţa apei, în faţa întregii flote.

Stătea la cârma Scarabeului, ţâşnind pe râu, atingând apa doar cu treimea din spate a carenei brăzdate de gloanţe şi auzind huruitul celor două motoare de 450 de cai-putere.

Se întoarse în scaun ca să vadă elicopterul alb Bell Jet Ranger desprinzându-se de puntea pupa a navei de comandă.

„La naiba”, pufni el.

Karl Schroeder avea o mulţime de probleme.

Rigid Raiderul lui era aproape de capătul flotei, ţâşnind la suprafaţa râului între ultimele două Pibbere naziste, ciuruit fiind de gloanţele lor neînduplecate.

Schroeder încerca disperat să se ferească de tiruri, dar ambarcaţiunile inamice erau prea aproape şi prea rapide.

Şi apoi, deodată un şir de gloanţe îi răzui Rigid Raiderul, străpungându-i piciorul drept, făcându-i trei găuri zdrenţuite în coapsă.

Căzu, încleştându-şi dinţii, abţinându-se să nu ţipe.

Reuşi cumva să se ridice într-un genunchi şi să continue să ţină cârma bărcii, dar nu mai avea rost. Pibberele naziste îl copleşiseră.

Se uită înainte, văzu ce mai rămăsese din flotă – nava de comandă, Scarabeul, hidroavionul Gânsac şi unul dintre portelicoptere – toate ţâşnind în depărtare, la mai bine de o sută de metri în faţa lui.

Mai văzu şi elicopterul alb Bell Jet Ranger care se desprindea de pe catamaran. Cu doar câteva minute mai devreme văzuse că Race şi Renée erau aruncaţi în el…

În clipa aceea, alt val de proiectile atacă nava lui Schroder, făcându-i un şir de ciuruituri pe spate, străpungându-i vesta antiglonţ ca şi cum ar fi fost făcută din hârtie creponată. Schroder urlă în agonie şi căzu pe punte.

În clipa aceea îşi dădu seama că avea să moară.

Cu nişte răni care-l usturau cumplit, ca nişte arsuri, cu terminaţiile nervoase distruse de durere, cu întregul corp pe cale să intre în şoc, Karl Schroeder privi disperat în jur, căutând orice lucru pe care l-ar fi putut folosi ca să doboare cât de mulţi nazişti mai putea înainte de a muri.

Privirea îi căzu pe cutia de kevlar pe care o remarcase mai devreme pe podeaua Rigid Raiderului. Însă abia acum văzu că avea ştanţate pe o parte nişte instrucţiuni în limba engleză.

Încet, Schroeder parcurse indicaţiile de pe cutie.

După ce termină de citit, făcu ochii mari.

*

Rigid Raiderul lui Schroeder aluneca din ce în ce mai departe în urma a ceea ce mai rămăsese din flotă, pe când două Pibbere naziste îl înghesuiau de o parte şi de alta.

Karl Schroeder stătea acum întins pe spate pe puntea bărcii sale de asalt, uitându-se la norii de furtună care pluteau pe deasupra, întunecând cerul după-amiezii târzii, în timp ce viaţa i se scurgea încet din trup.

Deodată, figura unui nazist destul de sinistru îi acoperi imaginea cerului şi Schroeder îşi dădu seama că unul dintre Pibbere ajunsese lângă el.

Dar nu-i păsa.

Într-adevăr, nazistul ridică liniştit puşca AK-47 la umăr, însă Schroeder se uita pur şi simplu în ţeava armei bărbatului, dezinteresat, resemnat în faţa sorţii sale.

Şi apoi, în mod bizar, zâmbi.

Nazistul ezita.

Apoi se uită puţin într-o parte – la cutia de kevlar din stânga lui Schroeder.

Capacul cutiei era dat deoparte.

În interior văzu cinci fiole mici din crom şi plastic, fiecare dintre ele umplută cu o cantitate mică dintr-un lichid strălucitor, de culoarea chihlimbarului. Fiecare fiolă stătea fix într-un compartiment demarcat cu polistiren.

Naziştii îşi dădură imediat seama despre ce era vorba.

Încărcături izotopice M-22.

Dar mai era şi un al şaselea compartiment săpat în polistirenul din cutie.

Era gol.

Ochii naziştilor ţâşniră spre stânga, unde văzură ultima fiolă în mâna mânjită de sânge a lui Schroeder.

Schroeder rupsese deja sigiliul de cauciuc, desprinsese sistemul roşu de siguranţă care îi acoperea mecanismul de deschidere.

Acum apăsa cu degetul mare pe butonul de degajare. Ţinea butonul apăsat, privind liniştit în gol.

Ochii naziştilor se făcură mari de groază.

— Oof, la dracu'…

Schroeder închise ochii. De acum înainte, totul depindea de Renée şi de profesorul american. Spera că reuşiseră. Spera că cei doi soldaţi americani erau suficient de departe de barca lui, dincolo de raza exploziei. Spera…

Schroeder mai oftă o dată şi dădu drumul butonului de degajare, iar încărcătura izotopică M-22 explodă cu toată forţa.

Lumea se cutremură.

O explozie albă, masivă, izbucni din Rigid Raider şi se răspândi în toate direcţiile.

Izbi copacii de pe ambele maluri ale râului, carbonizându-i într-o clipă, transformându-i în cenuşă.

Se propagă dincolo de suprafaţa apei – un val de căldură clocotitor, cu spume, se repezea în jos cu o viteză inimaginabilă, făcând apa să fiarbă la contact şi ucigând orice se afla în calea sa când năvălea în jos asemenea unei comete iuţi.

Ţâşni spre cer, în înălţimi, strălucind într-o lumină albă, asemenea bliţului de la un aparat de fotografiat, un bliţ grandios, mistuitor, care, probabil, era vizibil şi din spaţiu.

Partea cea mai rea era că valul dilatat de lumină albă şi fierbinte se propaga de-a lungul râului, urmărind restul flotei.

Scarabeul lui Van Lewen şi Gânsacul lui Doogie săltau peste valuri în fruntea flotei – chiar în faţa valului enorm de lumină albă care nimicea râul în spatele lor.

Într-o anumită măsură, fuseseră norocoşi. Se aflau la mai bine de trei sute de metri în faţa Rigid Raiderului lui Schroeder când se declanşase încărcătura M-22.

Celelalte nave – ultimul portelicopter, cele două Pibbere rămase şi însăşi nava de comandă – nu avuseseră aceeaşi soartă.

Se aflau mai aproape. Acum, peretele dilatat de lumină albă şi fierbinte pur şi simplu plutea ameninţător asupra lor asemenea unui uriaş monstru mitologic, reducându-i la dimensiunile unor pitici. Şi apoi, într-o clipită, uriaşa undă albă mistui portelicopterul şi Pibberele, făcându-le să explodeze la contact, înainte de a le înghiţi cu totul şi de a-şi continua atacul vorace.

Următoarea sa ţintă era nava de comandă. Asemenea unui rinocer greoi care ar încerca să depăşească un năvalnic camion Mack, uriaşul catamaran accelera tot mai mult, într-o încercare disperată de a se feri din calea vălului de energie arzătoare ce se apropia.

Dar unda era pur şi simplu prea rapidă, prea puternică.

Aşa cum făcuse înainte şi cu portelicopterul şi cu Pibberele, vălul dilatat de lumină pur şi simplu se întinse şi prinse nava de comandă în gheare, zdrobind-o, transformând-o într-o masă amorfă, ştergând orice urmă a enormei ambarcaţiuni într-un unic moment mistuitor.

Şi apoi, la fel de repede cum se propagase, unda masivă de lumină începu să dea înapoi şi să se disipeze. Curând, îşi pierdu toată forţa de propulsie şi se pierdu în depărtare.

Van Lewen se mai uită o ultimă dată la râul pârjolit şi fumegând din spatele lui. Văzu un nor firav de fum negru înălţându-se spre cer deasupra copacilor – dar acesta se dispersă rapid sub şiroaiele de ploaie subtropicală care tocmai începuseră să cadă.

Atunci însă se uită în jurul lui şi-şi dădu seama că Scarabeul lui şi Gânsacul lui Doogie erau singurele vase rămase pe râu.

De fapt, în afară de bărcile lor, *singura* rămăşiţă a urmăririi care tocmai se încheiase era o mică umbră albă ce dispărea pe deasupra copacilor din faţa lor.

Elicopterul alb Bell Jet Ranger.

A CINCEA MAŞINAŢIE

Marţi, 5 ianuarie, ora 18:15

MINA DE AUR MADRE DE DIOS
VEDERE DE SUS

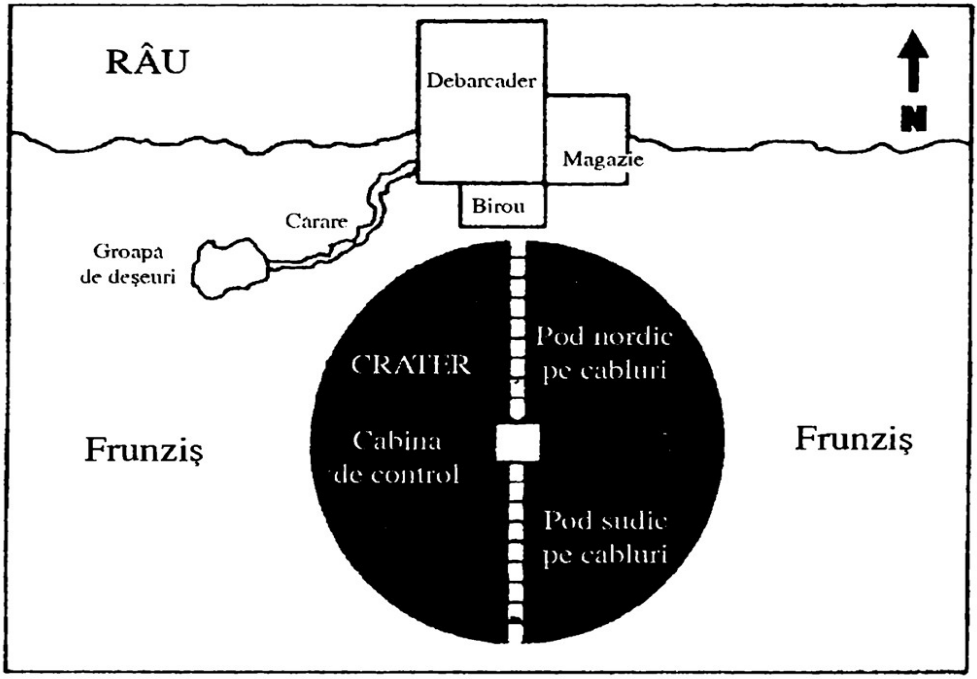

SECȚIUNE TRANSVERSALĂ

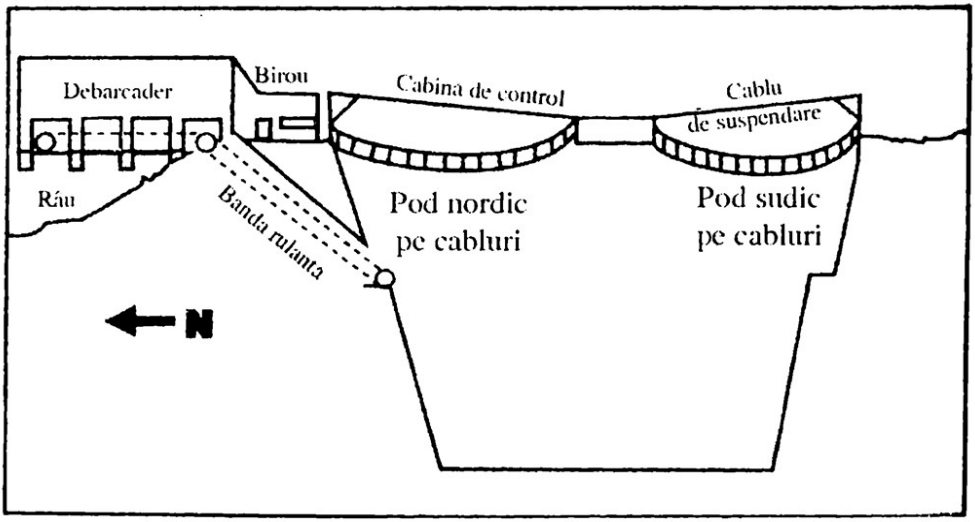

— Cine eşti? întrebă Odilo Ehrhardt în germană, plesnind-o pe Renée cu putere peste faţă.

— Ţi-am spus! îi răspunse ea urlând. Mă numesc Renée Becker şi sunt agent special al *Bundes Kriminal Amt*.

Elicopterul alb zbura acum la altitudine mică deasupra râului, îndreptându-se spre est. Race şi Renée stăteau în spate, încătuşaţi. În faţa lor se aflau Ehrhardt, Anistaze şi Faţă de Crater. Un singur pilot era în faţă şi dirija elicopterul.

Ehrhardt se întoarse către Race.

— Aşadar, cine eşti tu?

— El e american… zise Renée.

Ehrhardt o mai lovi o dată. Tare.

— Nu cu tine vorbeam. Se întoarse către Race. Bun, cine eşti tu? Eşti de la FBI? Sau din marină? Poate dintr-un echipaj SEAL – ce naiba, sigur trebuie să fiţi de la SEAL ca să ne doborâţi bărcile în stilul ăsta.

— Suntem de la DARPA, replică Race.

Ehrhardt se încruntă. Şi apoi începu să chicotească uşor.

— Ba nu, nu sunteţi DARPA, spuse el, aplecându-se înainte şi împingându-şi chipul rotund şi cărnos chiar în faţa lui Race.

Race se gândea că s-ar putea să-i vină să vomite.

Ehrhardt era dezgustător, *ordinar* – obez într-atât încât devenise grotesc, duhnind a transpiraţie şi având o figură malefică, rotundă ca o lună. Un fir subţire de salivă i se forma între buze când vorbea şi respiraţia îi mirosea a balegă.

— Lucrez cu doctorul Frank Nash, declară Race, încercând disperat să-şi păstreze calmul. E colonel în rezervă şi colaborează cu Agenţia Naţională pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării, împreună cu alţi membri ai Armatei Statelor Unite.

— Frank Nash zici? rosti Ehrhardt, suflând aerul rânced, urât mirositor pe care-l expira chiar în faţa lui Race.

— Exact.

— Şi atunci cine eşti tu, Omuleţule Care Face pe Viteazul? întrebă el, ridicându-i lui Race şapca Yankees de pe cap.

— Mă numesc William Race, spuse Race, înşfăcându-şi şapca cu mâinile încătuşate. Sunt profesor de limbi antice la Universitatea din New York.

— A, zise Ehrhardt, dând din cap în semn de aprobare. Deci tu eşti acela pe care l-au adus ca să le traducă manuscrisul. Foarte bine, foarte bine. Înainte să-mi pun oamenii să te ucidă, domnule William Race, profesor de limbi antice la Universitatea din New York, aş vrea să corectez o anumită impresie greşită pe care se pare că ai căpătat-o.

— Care anume?

— Frank Nash nu lucrează pentru DARPA.

— Poftim? spuse Race, încruntându-se.

— Şi cu siguranţă nu e nici colonel *în rezervă.* Dimpotrivă, e chiar foarte activ. Dacă vrei să ştii, colonelul Francis K. Nash e şeful Unităţii de Proiecte Speciale a Armatei Statelor Unite.

— *Ce?*

Race nu înţelegea. De ce ar spune Nash că e de la DARPA dacă nu era adevărat?

— Aha! exclamă Ehrhardt râzând spart, bătând din palme. *Îmi place la nebunie* să văd expresia asta de dezamăgire din cauza trădării pe chipul unui om chiar înainte să moară.

Race era chiar foarte tulburat.

Nu mai ştia ce să creadă.

Chiar dacă Nash nu lucra pentru DARPA, ce importanţă avea? *Supernova* era un proiect al armatei, iar Nash făcea parte din Unitatea de Proiecte Speciale a Armatei.

Dacă nu cumva…

Ehrhardt se întoarse spre Anistaze.

— Aşa. Şi armata americană e aici. Ce ziceţi de asta?

— Trebuie să mai fie încă un spion, spuse Anistaze, ignorându-i complet pe Race şi pe Renée.

— În DARPA? întrebă Ehrhardt.

Anistaze încuviinţă.

— Ştim despre legătura cu grupul terorist american, dar nu

ştiam despre asta…

— *Pe naiba!* spuse Ehrhardt, dând din mână în semn de nepăsare. Acum nu mai are nicio importanţă, fiindcă noi suntem cei care au pus mâna pe idol.

— Ce speraţi să obţineţi cu toate astea? întrebă Renée sfidătoare. *Chiar vreţi* să distrugeţi lumea?

Ehrhardt îi zâmbi indulgent.

— Nu vreau să distrug lumea, *Fräulein* Becker. Departe de mine gândul ăsta. Vreau să o reconstruiesc. Să o *reordonez,* să o fac aşa cum ar trebui să fie.

— Cu ce anume? Cu o sută de miliarde de dolari. La asta se reduce totul? *La bani?*

— Draga mea *Fräulein* Becker, atât de limitate vederi ai? *Bani*. Nu e vorba despre *bani*. E vorba despre ceea *ce pot face* banii. O sută de miliarde de dolari – *pe naiba* – nu înseamnă nimic. Sunt doar un mijloc folosit pentru atingerea unui scop.

— Şi care e scopul acela?

Ehrhardt făcu ochii mici.

— O sută de miliarde de dolari îmi vor permite să cumpăr o lume nouă.

— O lume nouă?

— Curajoasă *Fräulein* Becker, ce crezi că-mi doresc? O ţară nouă, poate? Ca să urmez ţelul răsuflat al naziştilor de a forma o naţiune ariană condusă de *Herrenvolk* şi avându-i pe *Untermenschen* ca supuşi? *Pe naiba!*

— Şi atunci ce vrei? Cum îţi poţi cumpăra o lume nouă?

— Aruncând o sută de miliarde de dolari pe pieţele financiare mondiale la preţul modic de un cent bucata.

— Poftim? spuse Renée.

— Economia americană e într-o situaţie cât se poate de precară, *cea* mai precară situaţie în care s-a găsit în ultimii cincizeci de ani. Datoria externă acumulată se ridică la aproximativ opt sute treizeci de miliarde de dolari, iar deficitele bugetare cresc anual. Dar Statele Unite se bazează în toată treaba asta pe o valută robustă, cu ajutorul căreia îşi vor plăti datoriile în viitor. Dacă însă valoarea acelei valute ar scădea drastic, ajungând, de pildă, la niveluri de un sfert din puterea sa

actuală, atunci Statele Unite nu ar mai avea cum să plătească acele datorii. Ar intra în faliment dacă dolarul nu ar avea nicio valoare. Ceea ce intenţionez cu suta mea de miliarde de dolari e să paralizez economia americană.

Ochii lui Ehrhardt luceau în timp ce aiura.

— De la al Doilea Război Mondial, aceasta a fost o lume *americană* – i s-a băgat pe gât cultura americană, a fost obligată să îndure dominaţia comercială americană şi politica nemiloasă a sclaviei economice practicată şi acceptată de guvernul american. Am ajuns la concluzia că aruncarea a o sută de miliarde de dolari pe piaţa mondială ar fi suficientă pentru a paraliza moneda americană dincolo de limitele reversibile. Companiile americane nu vor mai avea *nici o valoare*. Poporul american nu va mai avea puterea de a mai *cumpăra* nimic, fiindcă moneda lui nu va mai valora nici cât hârtia pe care e tipărită. Statele Unite vor deveni cerşetorul lumii şi astfel lumea o va lua de la început. Asta încerc să fac, *Fräulein* Becker. Încerc să-mi cumpăr o lume nouă.

Lui Race nu-i venea să creadă ce aude.

— Nu cred că vorbeşti serios… spuse el.

— Nu? replică Ehrhardt. Uită-te la George Soros. În 1997, prim-ministrul Malaysiei l-a învinovăţit în mod public pe Soros pentru declanşarea crizei economice din Asia prin aruncarea pe piaţă a unor sume mari în monede asiatice. Şi era vorba de un singur om – *un singur om* – care nu avea nici măcar *a zecea parte* din comoara pe care sunt eu dispus să o folosesc. Dar, mă rog, e drept că eu *urmăresc* un scop mult mai înalt.

— Şi dacă nu vor să-ţi dea banii? vru să ştie Renée.

— O să mi-i dea. Fiindcă sunt singurul om de pe Pământ care are o *Supernovă* funcţională.

— Şi dacă totuşi nu vor?

— Atunci am să detonez dispozitivul, rosti Ehrhardt pe un ton firesc.

Generalul nazist se întoarse în scaun şi începu să se uite prin parbrizul elicopterului. Race şi Renée îi urmăriră privirea.

Dădură peste o imagine într-adevăr spectaculoasă.

Văzură pădurea tropicală amazoniană întinzându-se până la orizont, o pătură mare de un verde fără sfârşit.

Dar în apropiere se observa o întrerupere în suprafaţa vegetală – un crater maroniu enorm, conic, îngropat în pământ.

Se afla exact pe cursul râului şi era absolut uriaş – avea un diametru de cel puţin 800 de metri. Urme lungi de cauciucuri de camion şerpuiau până pe fundul uriaşului crater din pământ. Pe margine se găseau reflectoare uriaşe, care îl luminau ca pe un stadion de fotbal în lumina difuză de la căderea serii.

În centrul craterului, suspendată la mare înălţime de o reţea de cabluri bine întinse, se afla o cabină mare, albă, în formă de cutie – un fel de cabină de control – dotată cu ferestre dreptunghiulare mari pe toate cele patru părţi.

Singura cale de acces spre cabina de control era prin intermediul a două poduri suspendate lungi, ce se curbau în jos, poduri ce traversau craterul dinspre nord şi dinspre sud. Fiecare pod avea cel puţin patru sute de metri lungime şi era construit din cabluri groase de oţel.

Era mina de aur.

Mina de aur Madre de Dios.

Elicopterul Bell Jet Ranger ateriză pe un heliport suspendat pe un ponton ce plutea la suprafaţa râului, nu departe de marginea uriaşei mine deschise.

Mina era situată exact la sud de râul Alto Purus şi era legată de acesta printr-o serie de vechi clădiri decrepite – trei structuri mari şi greoaie ca nişte magazii, foarte uzate din cauza trecerii vremii.

Cea mai mare dintre cele trei clădiri ieşea din râu, fiind susţinută de piloni. O serie de uşi largi ca de garaj se deschideau în laterala ei, permiţând păstrarea bărcilor şi a hidroavioanelor în interior. Race bănui că în anii trecuţi acesta trebuie să fi fost locul în care bărcile şi avioanele companiei veneau să încarce aurul.

Astăzi însă îndeplinea o cu totul altă misiune.

Le permitea naziştilor să-şi ascundă flota de bărci, elicoptere şi hidroavioane de privirile curioase ale sateliţilor-spion ai Americii.

Abia aterizase elicopterul pe heliportul plutitor, că pilotul apăsă pe un buton.

Imediat, uşa ruginită a hangarului din stânga se deschise şi pontonul pătrat pe care se afla elicopterul începu să fie tractat pe

apă, cu ajutorul unui mecanism subacvatic dotat cu cabluri.

Race se uită în sus în timp ce elicopterul era tras încet în interiorul marii magazii.

O clipă mai târziu, cerul de deasupra lui dispăru brusc, fiind înlocuit de interiorul acoperişului hangarului – o reţea complicată de grinzi ruginite de oţel şi de traverse din lemn închise la culoare.

Race se uita atent în jurul lui.

Spaţiul era absolut uriaş – cam de mărimea unui hangar de avion – asemănător cu o cavernă şi luminat de nişte becuri conice cu halogen, ataşate de grinzile de pe tavan.

„Podeaua”, în schimb, era destul de neobişnuită. Era reprezentată de suprafaţa râului. O punte lungă, ca un deget, se întindea pe deasupra apei, ramificându-se de vreo douăsprezece ori în punţi mai mici perpendiculare – creând locaşuri pentru bărcile şi avioanele care veneau la mină ca să se încarce cu aur.

O bandă rulantă lungă şi lată se deplasa la nivelul solului pe toată lungimea punţii principale. Ieşea dintr-un mare spaţiu pătrat din peretele hangarului de la capătul dinspre mal şi făcea buclă, revenind, la capătul îndepărtat al punţii.

Race bănui că, probabil, capătul dinspre mal al benzii rulante se regăsea undeva adânc în mina conică, pe undeva pe o rampă de încărcare sau poate chiar pe fundul craterului.

După el, aurul era încărcat pe banda rulantă jos, în mină, apoi banda rulantă îl urca prin tunelul lung săpat în pământ, până când ieşea la suprafaţă aici, în magazie, şi era încărcat într-o barcă sau într-un avion.

Pontonul pe care se afla elicopterul, ce se deplasa uşor, se opri în interiorul unuia din locaşurile de acostare; palele rotorului, care încetineau, atârnau deasupra benzii rulante, strălucind în lumina becurilor cu halogen.

Din locul său din spatele elicopterului, Race văzu patru bărbaţi ieşind dintr-un birou de sticlă de la capătul dinspre mal al magaziei.

Trei dintre ei purtau halate albe – erau oameni de ştiinţă. Cel de-al patrulea era îmbrăcat în echipament de luptă şi ţinea o puşcă de asalt G-11 – era soldat.

Race văzu că unul dintre cei trei oameni de ştiinţă era mult mai scund decât ceilalţi doi şi mult mai bătrân – era un bărbat pipernicit, gârbovit, cu păr lung, argintiu, şi cu nişte ochi uriaşi şi rotunzi, ce păreau şi mai mari din cauza unei perechi de lentile groase. Race bănui că acesta era doctor Fritz Weber, genialul om de ştiinţă nazist despre care Schroeder şi Nash discutaseră mai devreme.

În afară de cei patru bărbaţi care stăteau în faţa biroului de sticlă, restul magaziei era complet părăsit.

„Nu mai e nimeni aici”, îşi spuse Race.

Naziştii trebuie să-şi fi trimis toţi oamenii la Vilcafor după idol. Cei patru bărbaţi de aici – plus Anistaze, Ehrhardt, Faţă de Crater şi pilotul – erau singurii care le mai rămăseseră.

— *Unterscharführer*, i se adresă Ehrhardt lui Faţă de Crater pe când elicopterul de sub ei se oprea cu o smucitură. Te rog, du-i pe agentul Becker şi pe profesorul Race la groapa de deşeuri. Apoi împuşcă-i şi îngroapă-le rămăşiţele.

Race şi Renée erau împinşi de-a lungul unei cărări de pământ care se îndrepta spre vest prin pădurea tropicală, îndepărtându-se de enorma magazie de pe malul râului.

În spatele lor, Faţă de Crater şi celălalt soldat nazist – singurul militar de la mină rămas – îi îndemnau să meargă înainte cu puştile lor G-11.

— Ai idee cum o să scăpăm din asta? o întrebă Race pe Renée în timp ce mergeau.

— Nici vorbă, îi răspunse ea pe un ton detaşat.

— Mă gândeam că poate ai în un plan, ceva. Ştii tu, vreun as în mânecă.

— N-am niciun plan.

— Aşadar, o să murim?

— Aşa s-ar părea.

Trecură după un cot al cărării şi Race se cutremură când simţurile îi fură asaltate de un miros absolut respingător. După o clipă, toţi patru ajunseră la capătul potecii şi Race văzu un morman de gunoi răspândit printre copacii din faţa lor. Se întindea de-a lungul a vreo cincizeci de metri – cauciucuri vechi,

grămezi descompuse de alimente aruncate şi reziduuri, bucăţi noduroase de metal, chiar şi câteva cadavre de animale.

Groapa de deşeuri.

— În genunchi, amândoi, mârâi Faţă de Crater.

Căzură amândoi în genunchi.

— Mâinile pe cap.

Îşi întrepătrunseră degetele la ceafă.

Clic-clic!

Race îl auzi pe celălalt nazist dând drumul la siguranţa puştii lui G-11. Apoi îl auzi înaintând prin noroi în spatele lui, simţi cum îi pune ţeava puştii de asalt la ceafă.

„Nu aşa ar trebui să se termine! îi urla o voce în minte. Totul se întâmplă prea repede. N-ar trebui să mai piardă vremea? Să-ţi dea o şansă… o şansă să…”

Race era cu faţa înainte, cu spatele la armă; îşi muşcă buzele şi închise ochii, cedând în faţa situaţiei disperate, aşteptând sfârşitul.

Şi acesta veni repede.

Bum!

Nu se întâmplă nimic.

Race încă mai avea ochii închişi.

Puşca G-11 se declanşase, dar dintr-un motiv neştiut – un straniu motiv – capul încă îi mai stătea pe umeri.

Şi apoi, deodată un trup căzu cu faţa în jos în noroi, chiar lângă silueta lui îngenuncheată.

Race deschise ochii imediat şi se uită în spatele lui…

…şi îl văzu pe Faţă de Crater stând acolo, cu puşca G-11 aţintită spre locul în care cu doar câteva clipe înainte se afla capul celuilalt nazist.

Nazistul mort zăcea acum întins cu faţa în jos, în noroi, iar o zeamă oribilă de sânge şi creieri i se scurgea din gaura pe care o avea în ceafă.

— Uli! exclamă Renée, ridicându-se şi alergând spre Faţă de Crater. Îl îmbrăţişă cu căldură.

Mintea lui Race o luă razna.

Uli…?

Apoi Renée îl plesni puternic peste piept pe nazistul solid, cu faţa mâncată de vărsat.

— Serios, nu puteai să mai aştepţi puţin? Mai să-mi sară inima din piept.

— Îmi pare rău, Renée, răspunse Faţă de Crater… Uli. A trebuit să aştept să ne îndepărtăm suficient de mult de hangar. Altfel, ar fi aflat şi ceilalţi.

Race se întoarse brusc cu faţa spre tipul pe nume Uli.

— Eşti de la BKA, spuse el.

— Da, confirmă bărbatul cel solid, zâmbind. Şi bunele dumitale intenţii ţi-au salvat viaţa, domnule profesor William Race de la Universitatea din New York. În încercarea dumitale de a o salva pe Renée pe catamaran, s-a nimerit să taberi pe omul potrivit. Dacă eram într-adevăr nazist, ţi-aş fi înfipt un glonţ în ţeastă imediat. Sunt agentul special Uli Pieck, dar aici sunt cunoscut sub numele de Uli Kahr, *Unterscharführer*.

Dintr-odată, totul se clarifică în mintea lui Race.

— Manuscrisul, zise Race. Tu eşti cel care le-a dat celor de la BKA copia pe care o aveau după manuscris.

— Exact, spuse Uli impresionat.

Race îşi aminti cum Karl Schroeder îi povestise lui Frank Nash despre planul BKA-ului de a ajunge la idol înaintea naziştilor. Îşi amintea cu exactitate cuvintele lui Schroeder: „Pentru asta, am obţinut o copie a *Manuscrisului Santiago* şi am folosit-o pentru a găsi drumul până aici”.

Abia acum îşi dădu seama Race că ar fi trebuit să se prindă chiar din momentul acela că BKA aveau un om infiltrat în organizaţia Trupelor de Asalt.

Exemplarul pe care-l avea BKA-ul era o fotocopie a *Manuscrisului Santiago original*. Dar *Manuscrisul Santiago original* fusese *furat* din mănăstirea San Sebastian din Pirineii francezi cu câteva zile înainte, de către Trupele de Asalt. Prin urmare, fotocopia manuscrisului pe care o deţinea BKA-ul trebuie să le fi fost trimisă de cineva *din cadrul* organizaţiei naziste.

De un spion.

Uli.

— Haideţi, spuse Uli repezindu-se la trupul teroristului prăbuşit.

Îl dezarmă rapid pe mort, aruncându-i lui Renée puşca G-11 şi câteva grenade convenţionale de mână şi apoi azvârlindu-i lui Race vesta neagră din kevlar a nazistului şi pistolul Glock-20. Grăbiţi-vă, repede, trebuie să-l oprim pe Ehrhardt înainte să armeze *Supernova!*

Heinrich Anistaze şi Odilo Ehrhardt stăteau într-unul dintre birourile de sticlă din interiorul hangarului, înconjuraţi de un pupitru cu echipament radio şi pentru comunicaţii.

În faţa lor se afla doctor Fritz Weber – fostul membru al proiectului hitlerist de fabricare a bombei atomice, omul de ştiinţă nazist care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, efectuase experimente asupra subiecţilor umani şi fusese condamnat la moarte pentru asta. Deşi trupul lui avea optzeci şi şapte de ani şi era cocoşat şi noduros, mintea lui era la fel de vie ca întotdeauna.

Weber ţinea idolul incaş în faţa lui.

— E *superb,* spuse el.

La optzeci şi şapte de ani, Fritz Weber era cu zece ani mai bătrân decât Ehrhardt şi cu mai bine de jumătate de metru mai scund. Era un bărbat pipernicit, cu ochelari, cu nişte ochi duri şi pătrunzători şi cu o coamă à la Einstein care îi cădea pe umeri.

— Ce veşti aveţi de la guvernele europene şi americane? îl întrebă Ehrhardt.

— Şi germanii, şi americanii ne-au cerut mai mult timp ca să facă rost de bani. De la ceilalţi, nicio veste, spuse Weber. E un truc, o tactică standard de amânare folosită de negociatori. Încearcă să mai câştige timp ca să se asigure dacă nu cumva oamenii lor n-au reuşit să ajungă primii la idol.

— Atunci hai să le arătăm la cine e idolul, mârâi Ehrhardt. Se întoarse către Anistaze. Fă o fotografie digitală cu idolul. Imprimă-i ora şi data, introdu-o în computer şi trimite-o direct la Bonn şi la Washington. Spune-le preşedinţilor că dispozitivul a fost armat şi e programat să explodeze exact peste treizeci de minute. Va fi *dezamorsat* abia atunci când vom avea confirmarea transferului sumei de o sută de miliarde de dolari în contul nostru din Zürich.

— Da, să trăiţi, rosti Anistaze, traversând camera pentru a porni camera digitală.

— Domnule doctor Weber, spuse Ehrhardt.

— Da, domnule *Oberstgruppenführer*?

— Când *Obergruppenfiihrer*-ul va termina de făcut fotografia, vreau să duci idolul în cabina de control şi să armezi *Supernova* imediat. Programează o numărătoare inversă de treizeci de minute şi porneşte cronometrul.

— Da, domnule *Oberstgruppenführer*.

Race, Renée şi Uli se întorceau în grabă pe cărarea de pământ, îndreptându-se spre hangar.

Uli şi Renée aveau puşti G-11, iar Race un Glock mic pe care Uli îl luase de la nazistul mort la groapa de deşeuri.

În plus, acum purta peste tricou şi vesta neagră de kevlar a defunctului. Până în acel moment nu observase armura nazistului, dar acum – acum că o purta el – o analiză mai atent.

În primul rând, era uimitor de uşoară şi de comodă – nu-i limita deloc mişcările. În al doilea rând, profesorul remarcă o unitate ciudată în formă de A ataşată în partea din spate a vestei, acoperindu-i omoplaţii. Unitatea în formă de A era şi ea uşoară şi, asemenea spoilerului de la o maşină sport, era încorporată armonios în modelul vestei de kevlar, astfel încât să nu-i compromită aspectul fin, aerodinamic.

Ca întotdeauna, şi poate cam nepotrivit pentru armura lui de tehnologie avansată, Race încă mai avea pe cap nenorocita de şapcă *Yankees*.

— Fotografia e gata, spuse Anistaze de lângă pupitrul cu echipamentul radio şi de telecomunicaţii. O trimit acum.

Ehrhardt se întoarse către Weber.

— Amorsează *Supernova*.

Weber înşfacă imediat idolul şi, cu Ehrhardt după el, ţâşni din birou.

— Acolo, strigă Renée, arătând spre unul dintre podurile suspendate incredibil de lungi care făceau legătura dintre

clădirile de pe malul râului şi cabina de control din centrul craterului.

Race se uită în zare, pe deasupra minei, şi văzu două siluete minuscule – una mare şi grasă, cealaltă mică şi îmbrăcată într-un halat alb – săltând pe podul modern din cabluri de oţel.

Bărbatul mai scund avea ceva îndesat sub braţ. Un obiect învelit într-o pânză viorie. Idolul.

Uli şi Renée părăsiră cărarea de pământ şi săriră într-un desiş, îndreptându-se spre crater. Race îi urmă.

După câteva secunde, toţi trei ajunseră la marginea minei uriaşe şi se uitară în depărtare, pe deasupra ei.

— Ehrhardt şi Weber, spuse Uli. Duc idolul la *Supernova!*

— Şi ce facem? întrebă Race.

Uli explică:

— *Supernova* se află în interiorul cabinei de control care e suspendată deasupra minei. Există doar două poduri care duc la ea – cel dinspre nord şi cel dinspre sud. Trebuie să ajungem cumva în cabină şi să dezamorsăm Supernova.

— Dar cum o să facem asta?

— Pentru a dezamorsa dispozitivul, spuse Uli, trebuie să introduci un cod în computerul de amorsare.

— Şi care e codul?

— Nu ştiu, oftă Uli. Nimeni nu ştie. Nimeni în afară de Fritz Weber. El a proiectat dispozitivul, aşa că el e singurul care cunoaşte codul de dezamorsare.

— Minunat, zise Race.

Uli se întoarse.

— Bun, ascultaţi, uite ce spun eu. Dintre noi trei, sunt singurul care poate ajunge la cabina de control. Dacă vă văd pe voi alergând pe unul din podurile de cabluri, o să le coboare imediat şi o să izoleze cabina. Şi atunci, dacă nu primesc banii ceruţi, o să arunce în aer *Supernova*. Dar se aşteaptă ca eu să mă întorc curând, crezând că v-am ucis pe voi doi. Când mă întorc, voi încerca să ajung la cabina de control. Şi apoi am să încerc să… *îl conving…* pe Weber să dezamorseze dispozitivul.

— Şi ce facem între timp? întrebă Race.

— Ca să funcţioneze planul, spuse Uli, trebuie să reuşesc să

discut cu Weber singur. Am nevoie ca voi doi să-i doborâţi pe Anistaze şi pe cei rămaşi în hangar.

Exact la două sute de metri deasupra fundului minei, doctor Fritz Weber apăsa butoanele tastaturii unui computer. Lângă el, un dispozitiv de tăiere cu laser lucra atent pe idolul de thyriu, în interiorul unei incinte vidate.

În spatele lui Weber era Ehrhardt. Iar în spatele lui Ehrhardt, exact în centrul cabinei de control, se afla un dispozitiv foarte impunător din argint şi sticlă, înalt de doi metri.

Două focoase termonucleare – fiecare din ele având aproximativ un metru înălţime şi o formă conică – erau amplasate în interiorul unui cilindru transparent de sticlă. Erau aranjate în ceea ce se numea „formaţiune de clepsidră” – focosul de sus era îndreptat în jos, iar cel de jos, în sus – astfel încât întregul dispozitiv arăta ca o enormă nisiparniţă. Între cele două focoase, în dreptul gâtului clepsidrei, se afla un cadru din titan, în care urma să fie introdusă o masă subcritică de thyriu.

Aceea era *Supernova*.

O pereche de containere cilindrice cu cadru de plumb, fiecare de mărimea unui coş de gunoi obişnuit, erau aşezate lângă dispozitiv. Erau capsule pentru focoase – containere deosebit de puternice, rezistente la radiaţii, folosite pentru transportarea focoaselor nucleare în condiţii de siguranţă.

După cum ştia Weber prea bine, o armă nucleară obişnuită necesita aproximativ două kilograme de plutoniu. În schimb, după calculele lui, *Supernova* ar fi avut nevoie de mult mai puţin, doar de 113 grame de thyriu.

Motiv pentru care acum, cu ajutorul celor două supercomputere Cray YMP şi a unei raze laser de mare putere care putea tăia cu o precizie de o miime de milimetru, extrăgea o mică porţiune cilindrică de thyriu din idol.

Ştiinţa nucleară evoluase mult de la capodopera lui J. Robert Oppenheimer de la Los Alamos din anii 1940.

Cu ajutorul supercomputerelor capabile să realizeze multiple sarcini simultan, cum erau cele două Cray-uri, ecuaţiile matematice complexe referitoare la dimensiunile, masa şi

raporturile de forţă ale miezului radioactiv puteau fi rezolvate în câteva minute. Purificarea gazului inert, îmbogăţirea protonică şi augmentarea radiaţiilor alfa puteau fi efectuate sincron.

Şi calculele matematice ale întregului proces – partea crucială, partea care le luase lui Oppenheimer şi grupului său de genii şase *ani* întregi pentru a fi rezolvată cu ajutorul celor mai primitive computere – puteau fi încheiate de YMP-uri în câteva secunde.

În realitate, partea cea mai dificilă pentru Weber fusese construirea propriu-zisă a dispozitivului. Chiar şi cu ajutorul supercomputerelor, tot avusese nevoie de mai mult de doi ani să termine.

În timp ce laserul tăia piatra în concordanţă cu raportul greutate-volum prestabilit bazat pe masa atomică a thyriului, Weber introducea nişte formule matematice complexe într-unul dintre supercomputere.

După câteva clipe, freza cu laser ţiui zgomotos şi reveni la modul standby.

Terminase.

Weber se apropie, închise aparatul şi, folosind un braţ automat – braţele umane fiind prea imprecise pentru o astfel de sarcină – extrase mica secţiune cilindrică de thyriu de la baza idolului.

Bucata de thyriu fu apoi introdusă într-o incintă vidată etanş şi bombardată cu atomi de uraniu şi radiaţii alfa, care transformară mica bucată de thyriu într-o masă subcritică din cea mai puternică substanţă ce a existat vreodată pe Pământ.

După câteva momente, braţul automatizat duse întreaga incintă la *Supernova*, unde, cu cea mai mare precizie, potrivi incinta – care avea în interior masa suberitică de thyriu – în cadrul de titaniu suspendat între cele două focoase termonucleare.

Supernova era completă.

Masa subcritică de thyriu era acum aşezată orizontal pe tronul său din spaţiul vidat, între cele două focoase, arătând, din toate punctele de vedere, ca şi cum ar fi deţinut puterea lui Dumnezeu.

De fapt, chiar aşa şi era.

Ecranele din jurul cabinei de control rulau cantităţi uriaşe de informaţii. Pe unul dintre monitoare, sub titlul „Instalaţie hidrodinamică radiografică dublu-axială”, se derula un şir continuu de cifre de unu şi zero.

Weber le ignoră şi începu să tasteze ceva la computerul conectat la partea anterioară a *Supernovei*. Un mesaj îi apăru pe ecran:

INTRODUCEŢI CODUL DE AMORSARE.

Weber se conformă.

SUPERNOVA AMORSATĂ.

Weber introduse:

INIŢIAZĂ SECVENŢA DE DETONARE PROGRAMATĂ.

Weber scrise: 00:30:00.

Ecranul se modifică imediat.

AVEŢI LA DISPOZIŢIE
00:30:00
MINUTE PENTRU A INTRODUCE CODUL
DE DEZAMORSARE.
INTRODUCEŢI CODUL DE DEZAMORSARE AICI

– – – – – – – –

Weber se opri, se uită fix la ecran şi inspiră încet, adânc.

Apoi îşi izbi degetul pe tasta „ENTER”.

00:29:59

00:29:58

00:29:57

— Unde-i *Unterscharführer*-ul Kahr? întrebă Heinrich Anistaze fără a se adresa nimănui în mod deosebit, în timp ce se uita din biroul din hangar la uriaşul crater de pământ de afară. Ar fi trebuit să revină deja.

Anistaze se întoarse.

— *Tu,* spuse el aruncându-i o staţie radio unuia din cei doi tehnicieni cu halat care stătea în faţa unui terminal de computer din apropiere. Du-te la groapă şi vezi de ce *Unterscharführer*-ul stă atât de mult.

— Da, să trăiţi.

Renée şi Race se izbiră amândoi o dată de peretele hangarului.

Se despărţiseră de Uli cu doar câteva clipe înainte. El plecase de-a lungul lateralei uriaşului hangar, îndreptându-se spre crater şi spre podul nordic de cabluri.

Renée se uita în jurul uşii de garaj de lângă ea.

Interiorul uriaşului hangar era liber – mai ales secţiunea lată de podea dintre birourile de sticlă din dreapta ei şi locaşurile de acostare din stânga.

Nimic nu se mişca. Nu se zărea ţipenie de om.

Dădu din cap afirmativ, făcându-i semn lui Race: „Gata?”

Race îi răspunse la semnal apucându-şi Glock-ul ceva mai strâns.

„Gata.”

Şi atunci, fără o vorbă, porni rapid pe uşă, ţinându-şi puşca G-11 sus, la umăr.

Race se pregătea să o urmeze, dar în timpul acesta o altă uşă din spatele lui se deschise brusc, iar el se aruncă instantaneu la pământ, ascunzându-se în spatele unui butoi vechi de petrol.

Unul dintre tinerii tehnicieni nazişti – purtând un halat alb şi ţinând o staţie radio stângaci în mână – se repezi pe uşa abia deschisă şi o apucă de-a lungul cărării ce ducea la groapa de deşeuri.

Race făcu ochii mari.

Se îndrepta spre groapa de deşeuri – unde avea să găsească doar un nazist mort şi nimic altceva.

— Rahat, spuse Race. Uli…

Era momentul să ia o decizie. Putea să plece după tehnician – şi după aceea ce să facă? Să-l ucidă cu sânge rece? În ciuda a tot ceea ce făcuse până acum, Race nu era sigur dacă ar fi fost în stare să facă aşa ceva, să ucidă un om. Pe de altă parte, l-ar fi putut avertiza pe Uli. Da, aşa era mai bine – mult mai bine.

Aşa că, în clipa aceea, în loc să o urmeze pe Renée în hangar, Race se duse într-o parte a enormei clădiri, în direcţia în care se aflau craterul şi Uli.

Uli ajunse la podul nordic de cabluri.

Acesta se întindea în faţa lui până departe, atârnând fără frică deasupra ameţitorului hău de două sute de metri, balustradele din fire de oţel convergând asemenea unor linii ferate şi dispărând în zare, terminându-se sub forma unor mici pete la uşa cabinei de control situată la patru sute de metri distanţă.

— *Unterscharführer*, se auzi deodată o voce în spatele lui.

Uli se întoarse.

Şi se trezi faţă în faţă cu însuşi Heinrich Anistaze.

— Ce faci? întrebă Anistaze.

— Voiam să văd dacă *Oberstgruppenführer*-ul şi doctorul Weber au nevoie de ajutor în cabina de control, răspunse Uli, poate puţin cam repede.

— I-ai eliminat pe cei doi prizonieri?

— Da, domnule.

— Unde e Dieter? întrebă Anistaze.

— Păi, s-a dus la toaletă, minţi Uli.

Exact în acelaşi moment, tehnicianul de laborator pe care îl trimisese Anistaze la groapa de deşeuri ajunse la locul cu pricina.

Văzu imediat trupul lui Dieter, întins cu faţa în jos în noroi, în timp ce sângele şi creierii i se scurgeau din gaura pe care o avea în ceafă.

Nu găsi niciun american. Şi nu-l găsi nici pe Uli.

Tehnicianul de laborator îşi ridică staţia radio spre buze.

— Herr *Obergruppenführer*, se auzi vocea tehnicianului în casca lui Anistaze.

— Da.

Anistaze încă mai era lângă Uli la marginea podului nordic de cabluri. Cele patru degete de la mâna stângă a comandantului nazist băteau darabana fără zgomot pe cracul pantalonilor în timp ce el asculta vocea din cască.

— Dieter e mort, domnule. Repet, Dieter e mort. Nu-i găsesc nicăieri nici pe prizonieri, nici pe *Unterscharführer*-ul Kahr.

— Mulţumesc, spuse Anistaze uitându-se fix la Uli. Îţi mulţumesc foarte mult.

Ochii reci şi negri ai lui Anistaze îi sfredeleau pe cei ai lui Uli.

— Unde sunt prizonierii, *Unterscharführer*?

— Poftim, *Herr Obergruppenführer*?

— Te-am întrebat unde sunt prizonierii?

Şi atunci Uli văzu Glock-ul din mâna dreaptă a lui Anistaze.

Renée se deplasa în linişte prin hangar, cu arma ridicată.

Race nu intrase după ea şi se întreba ce se întâmplase cu el. Dar nu mai putea aştepta, avea o sarcină de dus la bun sfârşit.

Hangarul era tăcut. Banda rulantă care ieşea din tunel prin dreapta ei era nemişcată. Nu văzu pe nimeni stând în picioare în biroul de după ea…

Porni un motor.

Renée se întoarse.

Şi văzu palele elicopterului Bell Jet Ranger trezindu-se încet la viaţă.

Apoi îl văzu pe pilot – stând pe o parte, pe podeaua carlingii, fără să-i fi remarcat prezenţa – făcând nişte reparaţii la elicopter.

Pe neaşteptate, cu un bâzâit ascuţit, palele rotorului se supraturară şi zgomotul asurzitor provocat de mişcarea lor răsună în spaţiul enorm al hangarului. Lui Renée mai că-i sări inima din piept.

Dacă nu ar fi fost huruitul rotoarelor, probabil că l-ar fi auzit furişându-se în spatele ei.

Aşa însă, nu-l auzi.

În momentul acela, pe când Renée se îndrepta spre pilot şi spre elicopter cu puşca G-11 la piept, ceva foarte voluminos o lovi în ceafă, aruncând-o înainte, făcând-o să se prăbuşească grămadă la pământ.

*

— Herr *Obergruppenführer*, spuse Uli stând la marginea masivului crater, ridicând mâinile. Ce fa…

Zbam!

Glock-ul lui Anistaze se declanşă – un singur glonţ care intră în stomacul lui Uli, bubuind. Uli se îndoi imediat şi căzu la pământ.

Anistaze stătea deasupra lui, cu arma în mână.

— Aşadar, *Unterscharführer*. Să presupun că şi tu eşti unul

dintre ticăloşii de la BKA?

Uli se rostogoli la picioarele comandantului nazist, scrâşnind din dinţi în agonie.

— Nu răspunzi, comentă Anistaze. Ei bine, ce zici de asta atunci? Ce-ai zice dacă te-aş împuşca în fiecare deget de la mâna dreaptă, pe rând, până când îmi spui pentru cine lucrezi? Şi după ce termin cu mâna asta, am să încep cu cealaltă.

— Aahhh! icni Uli.

— Răspuns greşit, spuse Anistaze, aţintindu-şi pistolul spre mâna lui Uli şi apăsând pe trăgaci.

Arma se descărcă.

Exact când William Race – năvălind de după colţul din apropiere – îl izbi pe Anistaze dintr-o parte, lovindu-l din viteză şi aruncându-i Glock-ul din mână.

Dar cei doi căzură aiurea, ricoşând de unul dintre stâlpii care susţineau podul de cabluri. Piciorul drept al lui Anistaze alunecă peste buza craterului; nazistul îi apucă lui Race braţul ca o menghină şi, înainte ca profesorul să apuce măcar să-şi dea seama ce se întâmplă, atât el, cât şi Anistaze se prăbuşeau peste marginea minei.

Race şi Anistaze cădeau de-a lungul peretelui craterului.

Din fericire, marginile de pământ ale minei nu erau perfect verticale, ci înclinate într-un unghi foarte abrupt, cam de 75 de grade. Prin urmare, cădeau tot cu mare viteză, dar nu drept în jos. Amândoi ridicau valuri de praf în timp ce se prăbuşeau ameţitor. Alunecară mai bine de treizeci de metri înainte să aterizeze amândoi, grămadă, pe o porţiune plată de pământ tare.

În hangar, Renée căzu şi ea la pământ şi, o clipă, văzu stele verzi.

Se rostogoli pe spate exact la timp ca să vadă cum ţeava lungă ţinută de al doilea laborant nazist se îndrepta cu viteză spre faţa ei! Se rostogoli din nou şi ţeava se izbi de plăcile podelei la câţiva centimetri de capul ei.

Sări rapid în picioare, căutându-şi arma. Puşca ei G-11 era pe jos, la un metru şi ceva distanţă, prea departe ca să ajungă la ea;

ajunsese acolo atunci când căzuse femeia, în urma loviturii pe care o primise cu ţeava în ceafă.

Tehnicianul se mai năpusti o dată asupra ei.

Renée se feri şi ţeava îi trecu pe deasupra capului, apoi ea se ridică la loc şi îi trase tehnicianului un pumn drept în faţă, proiectându-l într-un perete.

Tehnicianul se izbi cu spatele într-un panou de control. Probabil că atinsese un buton când se lovise, bănui Renée, căci în momentul acela se auzi un zăngănit ameninţător de maşinărie în interiorul zidurilor uriaşului hangar şi deodată – fără vreun avertisment – banda rulantă care străbătea longitudinal magazia începu să se deplaseze.

Race şi Anistaze fură aruncaţi înainte.

Amândoi mai erau încă oarecum ameţiţi după căderea lor de treizeci de metri în interiorul minei şi abia se ridicau când, deodată, pământul de sub picioarele lor începu să se clatine.

Race se bălăbăni puţin şi se uită în jos.

Nu era deloc pământ *ferm*. Era capătul inferior al benzii rulante – aceeaşi bandă rulantă care ieşea la suprafaţă în interiorul hangarului.

Numai că acum se deplasa.

În sus.

Race se întoarse – exact la timp ca să apuce să vadă pumnul cu patru degete al lui Anistaze năpustindu-se spre faţa lui. Lovitura ofiţerului german îşi atinse ţinta şi Race căzu ca un sac de cartofi pe banda rulantă.

Anistaze stătea deasupra lui şi apoi, dintr-odată, totul se făcu negru.

La început, Race nu-şi dădu seama ce se întâmplase. Apoi realiză. El şi Anistaze – aşezaţi pe banda rulantă în mişcare – tocmai fuseseră traşi în tunelul cel lung şi întunecat care urca spre hangar.

Sus, în hangar, Renée se lupta cu tehnicianul în timp ce zgomotul asurzitor făcut de palele rapide ale Bell Jet Rangerului împânzeau spaţiul cavernos.

Tehnicianul se repezi din nou să o lovească pe Renée cu ţeava, exact când ea făcu un salt în spate, astfel că lovitura nimeri pe alături; dar mişcându-se, femeia văzu că pilotul din elicopter văzuse ce se întâmpla lângă banda rulantă şi se uita acum fix la ea.

Pilotul începu să se foiască, schimbându-şi poziţia incomodă în care stătea pe podeaua aeronavei – taman când, exact în acelaşi moment, tânărul tehnician care se dusese la groapa de deşeuri în căutarea lui Uli apăru în uşa hangarului.

Renée îi văzu pe amândoi. Şi atunci, cu o mişcare fluidă, pe când se ferea de altă lovitură a primului tehnician, scoase două grenade de la curea – grenadele pe care Uli le luase de la nazistul mort la groapa cu deşeuri – le smulse cuiele, se rostogoli şi le aruncă pe amândouă o dată pe podeaua hangarului!

Cele două grenade alunecară pe podea, se depărtară sub unghiuri diferite – una din ele îndreptându-se spre pontonul eliportului şi spre elicopter, cealaltă, direct spre tânărul tehnician care stătea în uşă.

Unu…

Doi…

Trei…

Tehnicianul din prag îşi dădu seama puţin prea târziu ce era obiectul care sălta spre el. Încercă să se ferească în ultimul moment, dar nu fu suficient de rapid. Grenada explodă. Şi el la fel.

Cea de-a doua grenadă sări pe pontonul eliportului şi ajunse exact sub Bell Jet Rangerul alb şi aerodinamic. Explodă – brusc, în forţă – zdrobind cabina elicopterului într-o nanosecundă, ucigându-l pe pilotul de pe podea instantaneu. Explozia distruse şi tălpile de aterizare ale aeronavei, făcând elicopterul să cadă cu totul de la mai bine de un metru şi să se izbească de ponton. Ajunse pe burtă, cu palele rotorului zvâcnind în continuare deasupra lui, într-un nor de mişcare rapidă.

În timp ce se înălţau prin întuneric, Race şi Anistaze se luptau.

Race combătea din răsputeri – atât cât îi permitea forţa fizică – trăgând pumni cu înverşunare, uneori nimerind, de cele mai

multe ori ratând. Dar Anistaze era de departe luptătorul mai priceput şi, curând, îl ţinea pe Race imobilizat pe spate, ţintuit la pământ, parându-i calm loviturile.

În acel moment Anistaze scoase un cuţit Bowie dintr-o teacă de la gleznă. Chiar şi în bezna tunelului abrupt, Race văzu lama lungă şi strălucitoare care se apropia cu repeziciune de faţa lui.

Îl prinse pe Anistaze de încheietură, ţinând lama cuţitului departe de el, însă nazistul avea avantajul de a fi deasupra, iar lama începu să se apropie tot mai mult de ochiul stâng al lui Race…

…deodată, o lumină albă aspră îi năuci pe amândoi şi, la fel de brusc, panta abruptă a benzii rulante se înclină în poziţie orizontală sub ei, făcându-i pe amândoi să-şi piardă echilibrul şi oferindu-i lui Race şansa de a-i arunca lui Anistaze cuţitul.

Profesorul se uită rapid în jur.

Era din nou în hangar.

Doar că acum se deplasa orizontal pe banda rulantă, ţintuit în continuare sub Anistaze.

Din nefericire pentru amândoi, banda rulantă îi trăgea acum spre palele rapide ale elicopterului Bell Jet Ranger care ajunseseră – din cauza faptului că aparatul rămăsese fără jambe în timpul exploziei – să se rotească asemenea unui fierăstrău electric orizontal la mai puţin de un metru deasupra benzii rulante ce se apropia!

Palele rotorului erau la zece metri distanţă. Se învârteau rapid.

Nouă metri.

Anistaze le vedea şi el.

Opt metri.

Race o zări pe Renée luptându-se cu tehnicianul lângă perete. Mugetul palelor elicopterului răsuna în tot depozitul, ca într-o peşteră.

Şapte metri.

Şi Anistaze alese o nouă tactică înfiorătoare. Cu o forţă nemaivăzută, îl smuci pe Race de revere, ţinându-l la distanţă de un braţ, astfel încât gâtul americanului să fie la nivelul palelor rotitoare.

Şase metri.

Renée încă se mai lupta cu primul tehnician. Între lovituri, îi văzu pe Race şi pe Anistaze încăieraţi pe banda rulantă, îl zări pe Anistaze ridicându-l pe profesor pe genunchi şi ţinându-l la distanţă de trupul lui.

Făcu ochii mari, îngrozită.

Anistaze voia să-l decapiteze pe Race cu palele elicopterului!

Cinci metri.

Şi atunci remarcă panoul de control de pe perete. Panoul care pornea şi oprea banda rulantă…

Patru metri.

Race văzu palele rotorului ce se învârteau rapid în spatele lui şi îşi dădu seama ce încerca Anistaze să facă.

Trei metri.

Încercă să se mişte, să se împotrivească. Dar nu avea niciun rost. Pur şi simplu, Anistaze era prea puternic. Race îşi privi atacatorul în ochi şi nu văzu decât ură.

Doi metri.

Moartea sigură se apropia. Race urlă disperat.

— Aaaahhhhh!

Un metru.

Exact în momentul acela, Renée se feri de o altă lovitură a tehnicianului şi se aruncă în spatele lui, apoi îl apucă puternic de păr şi îi izbi capul cu toată forţa de panoul de control de pe perete.

Banda rulantă se opri la limită.

Race se opri şi el – ceafa lui smucindu-se la un *centimetru* de norul rapid al palelor rotitoare.

Chipul lui Anistaze împietri de surprindere.

„Ce dracu’…?”

Race profită de ocazie şi îl lovi cu genunchiul între picioare.

Anistaze urlă.

Tocmai atunci Race îl apucă pe el de revere.

— Zâmbeşte, pui de căţea, spuse Race.

Apoi se trânti pe banda rulantă şi se rostogoli rapid înapoi, sub palele rapide ale elicopterului, folosindu-şi poziţia avantajoasă obţinută ca să-l smucească pe Anistaze cu gâtul înainte în palele elicopterului ce erau ca un fierăstrău electric!

Palele rotorului îi retezară beregata lui Anistaze, trecând ca o drujbă prin unt, desprinzându-i căpăţâna de trup cu o singură tăietură fină şi curată.

Sângele îi împroşcă faţa lui Race, care stătea întins pe banda rulantă, ţinându-se în continuare de reverele lui Anistaze.

Race aruncă repede trupul şi se rostogoli, dându-se jos de pe banda transportoare.

Dădu din cap uimit. Nu-i venea să creadă ce făcuse. Tocmai *decapitase* un om.

Uaa...

Ridică privirea şi o văzu pe Renée lângă panoul de control, cu picioarele de o parte şi de alta a trupului inconştient al tehnicianului nazist. Tehnicianul îşi pierduse cunoştinţa din cauza izbiturii de panou.

Renée îi zâmbi lui Race, făcându-i semne de încurajare.

Cât despre el, Race căzu inert la podea, epuizat.

Dar abia puse capul jos, că Renée şi ajunse lângă el.

— Încă nu, profesore, spuse ea, ridicându-l în picioare, încă nu ne odihnim. Hai, trebuie să-l împiedicăm pe Ehrhardt să detoneze *Supernova*.

În cabina de control de deasupra minei, cronometrul de pe ecranul laptopului conectat la *Supernova* arăta cum timpul se scurgea în continuare.

00:15:01

00:15:00

00:14:59

Ehrhardt apăsă un buton al staţiei radio.

— *Obergruppenführer*?

Niciun răspuns.

— Anistaze, unde eşti? Tot nimic.

Ehrhardt se întoarse către Fritz Weber.

— Ceva nu e în regulă. Anistaze nu răspunde. Iniţiază contramăsurile protective din jurul dispozitivului. Sigilează cabina de control.

— Da, să trăiţi.

Renée şi Race îl târâră pe Uli în biroul de sticlă cu vedere spre mină şi îl întinseră pe podea.

Un cronometru digital mare de pe perete arăta cum se scurge timpul:

00:14:55
00:14:54
00:14:53

— La naiba, spuse Race, au început numărătoarea inversă! Renée se apucă imediat să-i îngrijească lui Uli rana de glonţ din stomac, însă pe când se ocupa de asta, un fax din celălalt capăt al biroului începu să huruie cu zgomot.

Race, care avea acum în braţe o puşcă de asalt G-11, se îndreptă spre el tocmai când începu să se imprime un mesaj. Scria:

DE LA BIROUL
PREŞEDINTELUI STATELOR UNITE ALE AMERICII
TRANSMISIE SIGURĂ PRIN FACSIMIL

NUMĂRUL FAX EXPEDITOR: 1-202-555-6122
NUMĂRUL FAX DESTINATAR: 51-3-454-9775
DATA: 5 IAN. 1999
ORA: 18:55:45 (LOCALĂ)
CODUL EXPEDITORULUI: 004 (CONSILIER SECURITATE NAŢIONALĂ)
MESAJUL ESTE URMĂTORUL:

În urma discuţiilor cu echipa sa de consilieri şi în linia bine-cunoscutelor sale păreri despre terorism, Preşedintele mi-a dat instrucţiuni să vă informez că ÎN NICIUN CAZ nu vă va plăti vreo sumă de bani pentru a vă determina să nu detonaţi vreun dispozitiv pe care îl posedaţi.
W. PHILIP LIPANSKI

Consilierul preşedintelui Statelor Unite pe probleme de securitate naţională

— Cerule, pufni Race. N-au de gând să plătească... Renée se apropie şi se uită la fax.

— Doamne, ce formulare agresivă. Încearcă să-l determine să admită că e doar o cacealma. Nu îl cred că are de gând să detoneze *Supernova*.

— Şi o să o facă?

— Fără îndoială, spuse Uli de pe jos, făcându-i pe Race şi pe Renée să se întoarcă.

Uli vorbea cu dinţii încleştaţi.

— Vorbeşte mereu despre asta. E nebun. Nu-şi doreşte decât un singur lucru – lumea lui cea nouă. Şi dacă *nu o poate avea,* atunci o va distruge pur şi simplu pe cea existentă.

— Dar de ce? vru să ştie Race.

— Fiindcă asta e moneda lui de schimb. E moneda de schimb pe care a folosit-o întotdeauna – viaţa şi moartea. Ehrhardt e un om bătrân, un om bătrân şi rău. Nu mai are ce face cu lumea asta. Dacă nu-şi primeşte banii – şi, în consecinţă, noua ordine mondială – o va distruge pur şi simplu pe cea veche, fără ca măcar să se gândească de două ori înainte.

— Minunat, zise Race. Iar noi suntem singurii care îl pot opri?

— Da.

— Şi atunci cum o să reuşim? întrebă Renée, întorcându-se către Uli. Cum facem să oprim numărătoarea inversă?

— Trebuie introdus codul de dezamorsare în computerul dispozitivului, spuse Uli. Dar, aşa cum am spus şi mai devreme, Weber e singurul care îl ştie.

— Atunci, conchise Race, înseamnă că va trebui să-l convingem cumva să ne dea codul.

Câteva clipe mai târziu, Race alerga pe marginea imensului crater, îndreptându-se către podul sudic din cabluri.

Planul era simplu.

Renée avea să aştepte la capătul podului nordic, în timp ce Race alerga pe marginea craterului, către podul sudic. Apoi, când

ajungea acolo, aveau să pornească amândoi către cabina de control simultan, din capete opuse.

Logica planului lor se baza pe faptul că cele două poduri din cabluri care se întindeau până la cabina de control erau foarte solide – fiecare pod era construit din cabluri de oţel foarte rezistente şi, pentru ca oricare dintre ele să fie lăsat la pământ, ar fi trebuit să decupleze cineva patru puncte diferite de susţinere. Dacă Race şi Renée ţâşneau de-a lungul celor două poduri în acelaşi timp, exista şansa ca unul din ei să ajungă la cabină înainte ca Ehrhardt şi/sau Weber să reuşească să decupleze *ambele* poduri.

După ce alergase şase minute şi jumătate, Race ajunse la podul sudic de cabluri.

Podul se întindea în faţa lui, pe deasupra minei. Era monstruos de lung – caracteristică accentuată de îngustimea sa. Deşi lăţimea sa nu permitea să fie trecut decât de o persoană, era, fără îndoială, cam la fel de lung cât patru terenuri de fotbal puse cap la cap.

„O, Doamne”, îşi spuse Race.

— Profesore, eşti pregătit? se auzi deodată vocea lui Renée în casca lui. De mult nu-şi mai folosise aparatura radio. Race aproape că uitase că o purta.

— Mai mult ca niciodată, răspunse el.

— Atunci să pornim.

*

Race păşi pe pod.

Văzu cabina albă, în formă de cutie, la capătul îndepărtat, suspendată la mare înălţime deasupra fundului minei – văzu uşa decupată în perete exact în punctul în care acesta se unea cu podul. Pentru moment, uşa era închisă.

Nici dincolo de ferestrele dreptunghiulare ale cabinei de control nu se vedea nicio mişcare.

Nu. Amândoi stăteau acolo – tăcuţi – plutind perfect în aer, la două sute de metri deasupra restului lumii.

Race înaintă pe pod.

Exact în acelaşi moment. Renée începu să se mişte rapid de-a

lungul podului nordic de cabluri.

Se deplasa cu ochii fixaţi pe uşa închisă de la capătul podului ei – o urmărea cu o nerăbdare încordată, aşteptând să se deschidă în orice moment.

Dar uşa se îndârjea să rămână închisă.

Odilo Ehrhardt se uită din spatele uneia dintre ferestrele cabinei de control şi o văzu pe Renée venind pe podul nordic.

Pe fereastra opusă, îl văzu pe Race copiindu-i mişcările, apropiindu-se pe podul sudic de cabluri.

Acum Ehrhardt avea de făcut o alegere.

Îl alese pe Race.

Siluetele minuscule ale lui Race şi Renée se apropiau de-a lungul celor două poduri suspendate curbate, convergând spre cabina de control.

Renée se mişca puţin mai repede decât Race, alergând rapid, cu arma sus. Dar când ajunsese cam la jumătatea drumului, uşa de la capăt se deschise brusc şi Odilo Ehrhardt ieşi pe pod.

Renée se opri în loc, împietrită.

Ehrhardt ţinea în faţă trupul firav al doctorului Fritz Weber, apărându-se cu omul de ştiinţă pipernicit, care se zvârcolea. Ehrhardt avea un braţ durduliu înfăşurat în jurul gâtului lui Weber. În cealaltă mână ţinea un pistol semiautomat Glock 20, îndreptat spre capul omului de ştiinţă.

„Nu o face”, se rugă Renée în minte, dorindu-şi ca Ehrhardt să nu-l ucidă pe singurul om care ştia codul pentru dezamorsarea Supernovei.

Evident, nu-şi dorea asta suficient de tare. Căci în momentul acela – în fracţiunea aceea înfiorătoare de secundă – Odilo Ehrhardt îi oferi lui Renée un ultim zâmbet sinistru şi apăsă pe trăgaci.

Arma din mâna lui Ehrhardt se declanşă – zgomotos, cu putere, iar ecoul i se auzi în întreg craterul.

Un jet de sânge ţâşni dintr-o parte a capului lui Weber, împrăştiindu-i creierii pe toată balustrada şi în crater.

Trupul savantului se lăsă moale de tot, iar Ehrhardt îl aruncă

peste balustradă; Renée nu putea face nimic altceva decât să se uite uimită şi îngrozită cum cădea cadavrul – cădea, şi cădea, şi iar cădea – cale de două sute de metri oribili, înainte să lovească fundul minei cu o izbitură înfundată şi distantă.

Race auzi şi el focul de armă şi, după o secundă, zări trupul lui Weber care plonja în crater.

— Doamne, Dumnezeule…

Începu să se mişte mai repede spre cabina de control, o luă la fugă…

Pe partea de nord a cabinei, Odilo Ehrhardt încă nu terminase.

După ce aruncase trupul lui Weber de pe pod, începu să decupleze repede cablurile care legau podul de cabina de control.

— *Nu!* strigă Renée, apucând strâns balustradele situate de o parte şi de alta.

Cu un sunet ascuţit, unul din cablurile sub presiune se desprinse şi balustrada din stânga lui Renée căzu.

Renée îşi făcu planul în minte. Nu avea nicio şansă să ajungă la cabina de control înainte ca Ehrhardt să termine de eliberat celelalte trei îmbinări.

Se întoarse şi o luă la fugă, alergă din tot sufletul, întorcându-se în susul podului de cabluri.

Încă o legătură fu decuplată şi cealaltă balustradă căzu.

Mai erau două cuplaje.

Renée alerga din răsputeri – acum, pe un pod fără balustrade – la două sute de metri deasupra pământului.

După câteva secunde, cea de-a treia legătură cedă şi plăcile de sub picioarele ei începură să se încline către stânga.

Apoi, cu un ultim rânjet satisfăcut, Ehrhardt desfăcu şi ultimul cuplaj şi uriaşul pod suspendat – cel legat la marginea nordică a craterului, care acum nu mai era ataşat la cabina din centru – căzu în gol, cu Renée Becker cu tot.

Renée se găsea la doar cincisprezece metri de margine când podul cedă sub picioarele ei. Imediat ce simţi căderea, se aruncă înainte, apucând cu degetele de plăcile de oţel care alcătuiau

podul, ţinându-se de ele cu toată forţa.

Podul de cabluri se izbi de zidul înclinat al craterului. Renée se ciocni de peretele de pământ al minei, ricoşă de el, dar – cumva – reuşi să se ţină.

Race ajunse la uşa de la celălalt capăt al podului său din cabluri exact când vocea lui Renée izbucni în căştile lui.

— Profesore, aici Renée, podul meu s-a prăbuşit. Am ieşit din ecuaţie. Acum depinde de tine.

„Minunat, îşi spuse Race sarcastic. Exact ce aveam nevoie să aud.”

Inspiră adânc şi îşi apucă arma mai strâns. Apoi apucă mânerul, îl răsuci şi deschise uşa cu ţeava puştii sale G-11..... Împiedicându-se de fir.

Bip!

Race îl văzu pe Ehrhardt înainte să identifice sursa *bip*-ăitului ascuţit.

Imensul general nazist stătea la celălalt capăt al camerei de control, în dreptul uşii nordice, cu Glock-ul atârnându-i leneş într-o parte. Îi zâmbea lui Race.

În stânga lui Ehrhardt, Race văzu *Supernova* – cu suprafeţele sale strălucitoare de argint şi sticlă, cu secţiunea cilindrică de thyriu la mijloc, suspendată în interiorul unei incinte vidate între cele două focoase termonucleare.

Două supercomputere Cray YMP se aflau lângă peretele dintr-o parte a *Supernovei*. Cele două capsule pentru focoase ce fuseseră folosite pentru transportul armelor nucleare erau aşezate pe podea lângă dispozitivul cel mare, iar idolul – care avea acum o porţiune găurită la bază – era pus pe o banchetă din apropiere, dat deoparte.

Pe laptopul conectat la partea anterioară a Supernovei – sursa *bip*-ăitului – Race văzu cronometrul numărătorii inverse continuând să coboare spre zero:

00:05:00
00:04:59
00:04:58

Sub numărătoarea inversă, văzu cuvintele:

„SECVENŢĂ ALTERNATIVĂ DE DETONARE INIŢIALIZATĂ”.

„Secvenţă alternativă de detonare?”

— Îţi mulţumesc, Omuleţ Disperat Să Facă pe Viteazul, spuse Ehrhardt rânjind. Intrând în cabina aceasta, tocmai te-ai condamnat la moarte. Race se încruntă.

Privirea lui Ehrhardt ţâşni spre stânga.

Race i-o urmări şi văzu – situate de-a lungul peretelui estic al cabinei de control – opt butoaie galbene de 900 de litri. Cuvintele „ATENŢIE!” şi „PERICOL: LICHIDE HIPERGOLICE” atrăgeau atenţia din laterala butoaielor.

Alte cuvinte erau ştanţate în partea din faţă a uriaşelor recipiente galbene:

„HIDRAZINĂ”

„TETRAOXID DE AZOT”.

Erau patru recipiente cu hidrazină. Patru cu tetraoxid de azot. O reţea complexă de cabluri şi furtunuri lega fiecare butoi de plastic de următorul.

Lichidele hipergolice, din câte îşi amintea Race de pe vremea când studiase chimia, erau lichide care explodau când intrau în contact unul cu altul.

Un al doilea cronometru pentru numărătoarea inversă se afla deasupra unuia dintre butoaiele cu hidrazină. Dar acest cronometru era oprit, îngheţat la cinci secunde.

00:00:05

Şi atunci – abia atunci – Race văzu că cele opt recipiente galbene erau conectate la computerul de amorsare al *Supernovei* prin intermediul unui cablu negru şi gros care şerpuia peste podeaua cabinei.

00:04:00

00:03:59

00:03:58

— Cum? întrebă Race, ţinându-şi puşca G-11 la umăr, îndreptată spre pieptul lui Ehrhardt. Cum m-am condamnat la moarte?

— Deschizând uşa aceea, tocmai ai declanşat un mecanism care îţi va pune capăt vieţii, într-un fel sau altul.

— Cum, pentru numele Domnului?!

Ehrhardt zâmbi.

— Există două dispozitive incendiare în această încăpere, profesore: *Supernova* şi combustibilii hipergolici. Unul din ele va arunca în aer întreaga planetă, iar celălalt nu va arunca în aer decât cabina aceasta. Ştiu că vrei să dezamorsezi *Supernova*, dar dacă reuşeşti să faci asta, va trebui să plăteşti un preţ.

— Ce preţ?

— Viaţa ta în schimbul supravieţuirii întregii lumi. Deschizând uşa aceea, profesore, ai declanşat un mecanism care leagă computerul de amorsare al *Supernovei* la lichidele hipergolice. Ei, bine, dacă dintr-un motiv oarecare numărătoarea inversă a *Supernovei* e întreruptă, se va declanşa numărătoarea combustibililor hipergolici. În cinci secunde, combustibilii se vor amesteca şi când o vor face, vor exploda, distrugând cabina aceasta, ucigându-te *pe tine.* Aşadar, acum ai de ales, profesore, ai o alegere ieşită din comun, unică în istoria omenirii. Poţi muri odată cu restul planetei în exact trei minute şi jumătate – sau poţi salva lumea. Dar făcând asta, trebuie să-ţi sacrifici propria viaţă.

Lui Race nu-i venea să creadă ce-i era dat să audă.

O alegere ieşită din comun...

Poţi salva lumea...

Dar făcând asta, trebuie să-ţi sacrifici propria viaţă...

Cei doi stăteau de o parte şi de alta a cabinei de control, Race în dreptul uşii sudice, cu puşca G-11 la umăr, iar Ehrhardt în uşa nordică, ţinând Glock-ul într-o parte.

00:03:21

00:03:20

00:03:19

— Preşedintele a fost de acord să-ţi plătească răscumpărarea, spuse Race repede, încercând o ultimă soluţie.

— Nu-i adevărat, sări Ehrhardt, smulgând o bucată de hârtie de pe banca de lângă el şi aruncându-i-o lui Race.

Hârtia zbură, căzând la pământ. Era o copie a aceluiaşi fax pe

care îl văzuse şi Race în biroul minei mai devreme. Probabil Ehrhardt avea un fax şi aici.

— Şi chiar dacă ar fi spus că plăteşte, spuse nazistul scuipând, *tot* nu aş avea cum să dezamorsez dispozitivul. Doar Weber cunoştea codul de dezamorsare, iar el, amice, e mort. Nu. Acum n-ai mai rămas decât tu. Acum, orice s-ar întâmpla, cel puţin voi avea satisfacţia de a şti că nu vei pleca din cabina aceasta în viaţă.

— Şi tu? spuse Race sfidător. Vei muri şi tu.

— Eu sunt bătrân, profesore Race. Bătrân şi decrepit. Moartea nu înseamnă nimic pentru mine. Dar faptul că pot lua cu mine şi restul lumii înseamnă *totul...*

În momentul acela, rapid ca un şarpe cu clopoţei, Ehrhardt îşi ridică Glock-ul, îl aţinti spre Race şi apăsă...

Bum!

Puşca G-11 a lui Race se izbi de umărul lui la recul, după ce trase un glonţ.

Glonţul fără cartuş pătrunse cu un zgomot sec în pieptul enorm al lui Ehrhardt, făcând sângele să împroaşte în toate părţile, impactul izbindu-l pe bărbatul cel solid de peretele din spatele lui.

Ehrhardt se lovi de perete şi Glock-ul i se descărcă, trăgând în tavan şi spărgând în bucăţi detectorul de fum; imediat, din tavanul cabinei izbucniră jeturi de apă.

Ehrhardt se prăbuşi pe podea sub ploaia torenţială – cu o înfăţişare dezgustătoare, făcând spume – cu gura deschisă, cu ochii mari din cauza şocului.

Race stătea acolo, în uşă, împietrit în poziţia de tragere, uimit, în timp ce stropii de apă îi loveau faţa.

Nu mai împuşcase niciodată pe cineva. Nici măcar în timpul urmăririi de pe râu de mai devreme. I se făcu greaţă, înghiţi fierea care i se aduna în gât.

Şi atunci văzu cronometrul *Supernovei*.

00:03:00

00:02:59

00:02:58.

Ieşi din transă şi se grăbi să-l examineze pe comandantul

nazist prăbuşit.

Ehrhardt mai trăia încă, dar nu mai avea mult. I se scurgea sânge din gură, din piept, bolborosind.

Dar ochii încă îi mai luceau, uitându-se în sus la Race cu un fel de încântare nebunească, ca şi cum Ehrhardt era fericit că îl lăsa în această situaţie – singur în cabina de control, într-o ţară străină, neavând alături decât un nazist pe moarte, o *Supernovă* ce ticăie şi opt butoaie de combustibil hipergolic exploziv care aveau să-l ucidă sigur, chiar dacă ar fi reuşit să dezamorseze bomba principală.

„Bun, Will, păstrează-ţi calmul.”

00:02:30

00:02:29

00:02:28

„Două minute şi jumătate până la sfârşitul lumii. Să-mi păstrez calmul pe dracu’!”

Race se repezi la *Supernova*, uitându-se la monitorul computerului.

AVEŢI LA DISPOZIŢIE
00:30:00
MINUTE PENTRU A INTRODUCE CODUL
DE DEZAMORSARE.
INTRODUCEŢI CODUL DE DEZAMORSARE AICI

_ _ _ _ _ _ _ _

Race se uita disperat la cronometru. Ploaia stropitoarelor cădea cu putere asupră-i.

„Ce-ai să te faci, Will?”

Nu că ar mai fi avut de ales, nu?

Putea să moară odată cu restul lumii sau putea să încerce să-şi dea seama cum putea să oprească *Supernova* – şi tot să moară.

„La naiba!” îşi spuse.

Nu era un erou.

Oamenii ca Renco sau Van Lewen erau eroi. Dar el era un nimeni. *Doar un tip oarecare.* Un profesor universitar care întârzia întotdeauna la serviciu, care pierdea întotdeauna trenul.

Doamne, încă mai avea de plătit amenzi pentru parcare, ce Dumnezeu!

Nu era un erou.

Şi nici nu voia o moarte de erou.

În plus, nu avea nici cea mai vagă idee cum să spargă codul computerului de amorsare al Supernovei. Doar nu era hacker. Nu, adevărul adevărat era că Fritz Weber murise şi *el* era singurul care ştia codul care putea dezamorsa *Supernova*.

00:02:01

00:02:00

00:01:59

Race închise ochii şi oftă.

La o adică, putea să moară şi ca un erou.

Aşa că îşi îndreptă spatele, stând în faţa *Supernovei* şi uitându-se la monitor cu mintea limpede.

„Bun, Will, respiră adânc. Respiră adânc."

Se uită la ecran, la mesajul care spunea:

INTRODUCEŢI CODUL DE DEZAMORSARE AICI

_ _ _ _ _ _ _ _

Bun.

Sunt opt spaţii de completat. Spaţii în care trebuie introdus codul.

Bun, şi cine ştie codul?

Weber ştie codul.

El era singurul care ştia codul.

Şi atunci, o voce izbucni în urechea lui Race şi mai că-i sări inima din piept.

— Profesore. Ce se întâmplă?

Era Renée.

— Doamne, Renée. Era să fac pe mine de frică. Ce se întâmplă? Ei bine, Ehrhardt l-a împuşcat pe Weber şi apoi eu l-am împuşcat pe Ehrhardt şi acum stau în faţa *Supernovei*, încercând să-mi dau seama cum fac să o dezamorsez. Tu unde eşti?

— Sunt în biroul care dă spre crater. Ehrhardt mi-a tăiat podul.

— Ai vreo idee cum să dezamorsăm chestia asta?

— Nu. Weber era singurul…

— Ştiu asta. Ascultă, am de completat opt spaţii şi trebuie să le completez rapid.

— Bun. Să mă gândesc…

00:01:09

00:01:08

00:01:07

— Un minut, Renée.

— Bine. Bine. În transcrierea aceea a convorbirii telefonice se spunea că *Supernova* lor e bazată pe modelul american, nu? Asta înseamnă că are un cod numeric.

— De unde ştii?

— Fiindcă ştiu că *Supernova* americană are un cod numeric. Probabil auzi că Race tăcuse. Avem oameni infiltraţi în agenţiile voastre.

— A, bun. Un cod numeric atunci. Un cod din opt cifre. Asta înseamnă că nu avem decât vreun trilion de combinaţii posibile.

00:01:00

00:00:59

00:00:58

— Weber era singurul care ştia codul, da? spuse Renée. Aşadar, trebuie să fie ceva legat de el.

— Sau ar putea să fie un număr la întâmplare, spuse Race sec.

— Puţin probabil, spuse Renée. Oamenii care folosesc coduri numerice rareori iau numere la întâmplare. Folosesc numere care au o semnificaţie pentru ei, numere pe care şi le pot aminti gândindu-se la un eveniment sau la o dată memorabilă sau aşa ceva. Aşadar, ce ştim despre Weber?

Dar Race nu o mai asculta.

Tocmai îi picase fisa în timp ce o asculta pe Renée – ceva referitor la ceea ce tocmai spusese ea.

— Bun, spunea Renée, gândind cu voce tare. Era nazist în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Făcea experimente pe subiecţi umani.

Dar Race avea cu totul altceva în minte.

„Folosesc numere care au o semnificaţie pentru ei, numere pe care şi le pot aminti gândindu-se la un eveniment sau la o

dată…”

Şi atunci îşi dădu seama.

Era în articolul din *New York Times* pe care îl citise în drum spre serviciu în dimineaţa anterioară – înainte să ajungă la universitate şi să dea peste un detaşament de soldaţi din Forţele Speciale, care îl aşteptau în birou.

Articolul afirma că hoţilor le era mai uşor să aibă acces la conturile bancare ale oamenilor fiindcă 85 la sută din populaţie îşi foloseşte data naşterii sau altă dată semnificativă în codul PIN.

— Când era ziua lui? spuse Race deodată.

— A, ştiu, spuse Renée. Am văzut-o în dosarul lui. Era cândva în 1914. Vai, cum era? Ştiu. 6 august. 6 august 1914.

00:00:30

00:00:29

00:00:28

— Ce zici? strigă Race, încercând să acopere zgomotul ploii interioare.

— E o posibilitate, spuse Renée.

Race se gândi o clipă la asta. Scrută camera şi, în timp ce făcea asta, dădu cu ochii de Ehrhardt, care stătea cu spatele la perete, gâjâind, cu gura plină de sânge.

— Nu, spuse Race hotărât. Nu e asta.

— Ce?

00:00:21

00:00:21

00:00:19

Nu se ştie de ce, Race gândea cu mintea perfect limpede acum.

— E prea uşor. Dacă a folosit o dată, trebuie să fie una semnificativă, dar care să fie cumva inteligentă sau plină de ambiţie. Ceva care să demonstreze restului lumii că el câştigase. Nu ar fi folosit ceva atât de prostesc ca *ziua lui de naştere.* Ar fi folosit ceva semnificativ.

— Profesore, nu mai avem timp. Ce altceva ar mai putea fi?

Race încercă să-şi amintească tot ce auzise despre Fritz Weber mai devreme.

Efectuase experimente pe subiecţi umani.

00:00:15
Fusese judecat la Nürnberg.
00:00:14
Şi condamnat la moarte.
00:00:13.
Şi executat.
00:00:12
Executat. Executat…
„Da”, îşi spuse Race.
00:00:11
Dar care era data?
00:00:10
— Renée. Repede. Care era data presupusei execuţii a lui Weber?
00:00:09
— Păi… 22 noiembrie 1945.
00:00:08
— 22 noiembrie 1945.
00:00:07
— Bagă codul!
00:00:06
Race se aplecă înainte şi apăsă numerele pe tastatura *Supernovei*.

INTRODUCEŢI CODUL DE DEZAMORSARE AICI
22111945

După ce introduse codul – cu stropitoarea împroşcând apă peste tot şi cronometrul din faţa lui apropiindu-se rapid de zero – Race îşi izbi degetul pe tasta ENTER.

Biip!

Gâjâitul lui Ehrhardt încetă imediat ce auzi *bip*-ăitul. Figura lui Race se lumină cu un zâmbet larg. „Doamne, am reuşit…” Deodată, ecranul Supernovei se schimbă:

COD DE DEZAMORSARE INTRODUS
NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ A DETONĂRII OPRITĂ LA 00:00:04
MINUTE.
SECVENŢA ALTERNATIVĂ DE DETONARE ACTIVATĂ

Secvenţa alternativă de detonare?

— Oof, *la dracu'...* răsuflă Race.

Privirea îi ţâşni la *celălalt* cronometru – cel aşezat deasupra recipientelor de hidrazină din celălalt capăt al încăperii – cronometrul care era oprit la 00:00:05.

Cel de-al doilea cronometru se activă şi se schimbă în 00:00:04.

Ehrhardt făcu ochii mari, surprins.

Ai lui Race se făcură şi mai mari.

— Oof, Doamne, spuse el.

După exact patru secunde, la finalul scurtei numărători inverse, combustibilii hipergolici din recipiente se amestecară şi pereţii cabinei de control explodară cu o forţă şocantă.

Ferestrele se sparseră dintr-odată, aruncând în văzduh un milion de fragmente, urmate îndeaproape de o minge explozivă de flăcări ce mugeau şi urlau.

Resturile fură azvârlite în toate direcţiile – uşi, bucăţi de *Supernova*, fragmente rupte din băncile de lemn, bucăţi din podea – toate împinse cu o forţă atât de mare, încât unele reuşiră chiar să treacă dincolo de marginea craterului, aterizând în frunzişul des care înconjura uriaşa mină de pământ. Bucăţile rupte din cele două focoase termonucleare care formaseră *Supernova* aterizară inofensive pe fundul craterului – explozia hipergolică fiind mult prea rudimentară ca să spargă atomii din interiorul lor.

Într-o clipă, din cabina de control nu mai rămase decât un cadru de metal înnegrit – carbonizat într-atât încât deveni de nerecunoscut, atârnând singur deasupra minei. Pereţii dispăruseră, ferestrele dispăruseră, podeaua şi tavanul dispăruseră şi ele.

Şi William Race dispăruse.

A ŞASEA MAŞINAŢIE

Marţi, 5 ianuarie, ora 19:10

Cele două nave fluviale se deplasau încet la suprafaţa râului, îndreptându-se către mina abandonată.

Una din nave era o şalupă lungă şi aerodinamică, iar cealaltă, un hidroavion mic, uzat, având un singur flotor ce-i atârna de aripa dreaptă.

Lumea era tăcută, râul era calm.

Leonardo Van Lewen şi Doogie Kennedy priveau din cabine, uitându-se fix la mina părăsită din faţa lor. Încet, îşi aduseră navele către malul râului, apropiindu-le uşor.

Auziseră zgomotul exploziei hipergolice şi acum vedeau mina – uriaşul crater de pământ cafeniu – şi dâra de fum negru care se ridica din cadrul carbonizat, în formă de cutie, care atârna în mijlocul lui.

Nu se vedea ţipenie de om.

Nu se mişca nimic.

Orice s-ar fi întâmplat aici, acum chiar că se terminase de-a binelea.

Cei doi soldaţi din Beretele Verzi săriră din vasele lor şi se apropiară atent, cu armele în mână, de grupul de clădiri vechi, de forma unor magazii, situate la marginea canionului.

Pe neaşteptate, Renée apăru de pe uşa uneia dintre clădiri, îi văzu imediat, se apropie de ei şi toţi trei se reuniră la marginea canionului, uitându-se la rămăşiţele înnegrite ale cabinei de control.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Van Lewen.

— Ehrhardt a folosit idolul ca să armeze *Supernova*. Apoi a programat-o să explodeze, spuse Renée, cu un glas trist şi blând. Profesorul Race a reuşit să oprească secvenţa de detonare, dar abia neutralizase *Supernova*, când toată cabina a explodat.

Van Lewen întoarse privirea spre cabina de control distrusă, spre ultimul loc în care William Race fusese văzut în viaţă.

— Dispozitivul era acolo? întrebă el.

— Îhî, mormăi Renée. Să nu-ţi vină să crezi. A oprit numărătoarea inversă. A fost uimitor.

— Şi idolul?

— Presupun că a fost nimicit în explozie, împreună cu *Supernova* şi cu profesorul Race.

Se auzi un foşnet din dreapta lor.

Van Lewen şi Doogie se răsuciră, ţinând armele sus.

Dar când se întoarseră, nu văzură nimic altceva decât copaci şi frunziş.

Şi apoi, deodată, un obiect cilindric, de forma unui butoi – un fel de capsulă, cam de mărimea unui container obişnuit de gunoi – căzu de pe ramurile înalte ale unui copac şi sări uşor pe frunzişul des, cam la douăzeci de metri în faţa lor.

Van Lewen, Renée şi Doogie se încruntară cu toţii şi se îndreptară spre el.

Capsula trebuie să fi fost în interiorul cabinei de control când aceasta sărise în aer şi fusese aruncată până acolo de unda de şoc.

Capsula focosului se rostogoli, oprindu-se în frunziş şi apoi, în mod straniu, începu să se agite înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi avut pe cineva înăuntru, care se zvârcolea, încercând să iasă…

Deodată, capacul capsulei fu dat deoparte şi Race se prăvăli din interior, plonjând pe pământul umed şi noroios.

Figura lui Renée se lumină cu un zâmbet de o mie de waţi, şi ea şi cei doi soldaţi din Beretele Verzi se repeziră spre locul din frunziş unde zăcea Race.

Profesorul stătea în noroi, întins pe spate – ud leoarcă şi incredibil de epuizat. Încă mai purta şapca şi vesta neagră din kevlar.

Ridică privirea spre cei trei tovarăşi ai lui care se apropiau, oferindu-le un zâmbet obosit.

Apoi îşi scoase mâna dreaptă de la spate şi aşeză un obiect pe pământ. Era plin de picături de apă, dar nu aveai cum să nu recunoşti piatra strălucitoare, neagră cu vinişoare viorii, şi trăsăturile feroce ale capului de *rapa* ce fusese sculptat în ea.

Era idolul.

Gânsacul străbătea văzduhul, plutind graţios deasupra pădurii tropicale amazoniene.

Se îndrepta către vest, în întunericul timpuriu al nopţii, înapoi în munţi, înapoi la Vilcafor.

Doogie stătea în carlingă, pilotând avionul, în timp ce Van Lewen, Race, Renée şi rănitul Uli erau în spate.

Race se gândea la modul în care scăpase din cabina de control.

În cele cinci secunde dintre dezamorsarea *Supernovei* şi amestecarea combustibililor hipergolici, încercase disperat să găsească o scăpare în cabină.

Se întâmplase să-i cadă ochii pe una dintre capsulele pentru focoase – un container care putea rezista la o presiune de 700 de atmosfere, căci scopul său era acela de a proteja focoasele nucleare explozive.

Neavând la ce altceva să recurgă, se aruncase spre capsulă – înşfăcând şi idolul de pe bancul de lucru şi închizând capacul capsulei exact în momentul în care se termina numărătoarea inversă.

Combustibilii se amestecaseră şi cabina de control explodase, iar el fusese aruncat sus, în aer, în interiorul capsulei. Din fericire, aterizase destul de lejer, în copacii care înconjurau mina.

Dar era încă în viaţă şi numai asta conta.

Acum, stând în locul lui din spatele hidroavionului, Race ţinea în mână şi o carte zdrenţuită, legată în piele, pe care o găsise în hangar după spectaculoasa lui supravieţuire. Era pe un raft din biroul ce dădea spre mină.

Era o carte pe care insistase să o caute înainte de a se întoarce la Vilcafor.

Era *Manuscrisul Santiago*.

Manuscrisul Santiago original – scris de Alberto Santiago în secolul al XVI-lea, furat din mănăstirea San Sebastian de Heinrich Anistaze în secolul XX şi fotocopiat de agentul special Uli Pieck de la *Bundeskriminalamt* la scurt timp după aceea.

Stând în spatele micului hidroavion, Race se uita la manuscris, copleşit de uimire.

Vedea scrisul de mână al lui Alberto Santiago. Liniile şi

înfloriturile îi erau familiare, dar acum le vedea pe o hârtie cu textură frumoasă, scrise cu cerneală albastră consistentă, nu doar sub forma unor scrijelituri aspre, fotocopiate.

Voia să-l citească imediat, dar nu, asta trebuia să mai aştepte. Avea de rezolvat alte lucruri întâi.

— Van Lewen, rosti el.

— Da.

— Povesteşte-mi despre Frank Nash.

— Ce?

— Am spus să-mi povesteşti despre Frank Nash.

— Ce vrei să ştii?

— Ai mai lucrat cu el până acum?

— Nu. E prima dată. Unitatea mea a fost rechemată de la Bragg ca să participe la misiunea aceasta.

— Ştii că Nash e colonel în cadrul Unităţii de Proiecte Speciale a Armatei Statelor Unite?

— Da, sigur.

— Deci ştiai că Nash minte, ieri-dimineaţă, când a venit în biroul meu cu o legitimaţie DARPA şi cu o poveste cum că ar fi fost colonel *în rezervă* şi că acum lucra în cadrul Agenţiei Naţionale pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării?

— Nu ştiam că ţi-a spus asta.

— Nu ştiai?

Van Lewen se uită la Race, cu o privire sinceră.

— Profesore Race, eu sunt doar un subordonat, înţelegi. Mi s-a spus că va fi o misiune de protecţie. Mi s-a spus să te protejez *pe dumneata.* Aşa că asta fac. Îmi pare rău dacă domnul colonel Nash te-a minţit, dar n-am ştiut.

Race îşi încleştă dinţii. Era al dracului de enervat. Era furios că fusese păcălit ca să accepte să participe la misiunea aceasta.

Pe lângă asta, mai era şi hotărât să afle totul, căci dacă Nash nu lucra cu DARPA, mai apăreau o mulţime de *alte* întrebări. De pildă, care era treaba cu Lauren şi Copeland? Făceau şi ei parte din Unitatea de Proiecte Speciale a Armatei?

Şi mai importante erau întrebările legate de modul în care ajunsese tocmai el să facă parte din misiune. La urma urmei,

Nash pretinsese că auzise de el de la fratele lui, Marty. Dar Race nici nu-şi mai văzuse fratele de aproape zece ani.

În mod bizar, Race se trezi gândindu-se la Marty.

Fuseseră apropiaţi în copilărie. Deşi Marty era cu trei ani mai mare ca el, întotdeauna se jucaseră împreună – jucau fotbal, baseball şi uneori doar alergau. Dar Will fusese dintotdeauna mai bun la sport, în ciuda diferenţei de vârstă.

Marty, în schimb, era evident cel mai deştept din ei doi. Avusese rezultate excepţionale la şcoală şi fusese marginalizat din cauza asta. Nu era frumos şi, chiar şi la vârsta de nouă ani, era întruchiparea tatălui său, adus de umeri, cu sprâncenele groase şi închise la culoare, în permanenţă cu o expresie severă ce amintea de Richard Nixon.

În schimb, Race moştenea frumuseţea mamei – avea părul şaten, de culoarea nisipului, şi ochii albaştri precum cerul.

În adolescenţă, în timp ce Will ieşea în oraş cu prietenii, Marty stătea acasă printre computerele lui şi discurile din preţuita colecţie Elvis Presley. La nouăsprezece ani, Marty nici măcar nu avusese vreo prietenă. Într-adevăr, singura fată căreia îi trimisese vreodată o felicitare de Ziua îndrăgostiţilor – o majoretă drăguţă pe nume Jennifer Michaels – se dovedise a fi îndrăgostită de *Will*. Asta îl făcuse pe Marty să sufere îngrozitor şi să se închidă în sine. O vreme, mama lui îl dusese până şi la o prietenă de-a ei, psiholog, ca să discute despre asta. Ulterior, de fiecare dată când Race aducea o fată acasă, Marty fie tăcea mâlc, fie se furişa în linişte din cameră.

Veni vremea facultăţii şi, în timp ce băieţii care îl chinuiseră în curtea şcolii plecară la studii să devină funcţionari bancari şi agenţi imobiliari, Marty se îndreptase direct spre laboratoarele informatice de la MIT – taxele şcolare fiindu-i plătite integral de tatăl lui, inginer de sistem – unde excelă încă o dată.

Race, în schimb – era inteligent, da, dar întotdeauna se descurca mai prost la şcoală – avea să meargă la USC cu o bursă sportivă parţială. Acolo avea să o cunoască, să o curteze şi să o piardă pe Lauren O’ Connor şi, între timp, să studieze limbi străine.

Şi apoi venise divorţul părinţilor lor.

Se întâmplase totul atât de brusc. Într-o zi, tatăl lui Race venise acasă de la serviciu şi îi spusese mamei că o părăseşte. Se aflase ulterior că de aproape unsprezece luni avea o aventură cu secretara lui.

Familia se împărţise în două.

Marty, care avea douăzeci şi cinci de ani pe vremea aceea, încă se mai întâlnea cu regularitate cu tatăl lui – la urma urmei, fusese întotdeauna băiatul tatălui său, atât ca înfăţişare, cât şi ca fire.

Dar Race nu-şi iertase niciodată tatăl. Când murise de atac de cord în 1992, Will nici măcar nu se dusese la înmormântare.

Era nucleul familial american clasic – spart din interior.

Race îşi reveni, întorcându-se în prezent, într-un hidroavion ce zbura peste junglele din Peru.

— Dar Lauren şi Copeland? îl întrebă el pe Van Lewen. Fac şi ei parte din Unitatea de Proiecte Speciale a Armatei?

— Da, spuse Van Lewen solemn.

„*Paştele mă-sii*."

— Bun, atunci, zise Race, schimbând abordarea. Ce ştii despre proiectul *Supernova*?

— Jur că nu ştiu nimic despre el, rosti Van Lewen.

Race se încruntă şi îşi muşcă buza.

Se întoarse către Renée.

— Tu ce ştii despre proiectul american *Supernova*?

— Ceva-ceva tot ştiu.

Race ridică sprâncenele interesat.

Renée oftă.

— Proiect aprobat de Comitetul pentru Armament din Congres în şedinţă cu uşile închise: ianuarie 1992. Buget de peste 1,8 miliarde de dolari, aprobat de Comitetul pentru Alocarea Fondurilor din Senat, tot în şedinţă cu uşile închise: martie 1992. Proiectul era menit să fie o cooperare între Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării şi Marina Statelor Unite. Coordonatorul de proiect e…

— Stai puţin, spuse Race, întrerupând-o. *Supernova* e un proiect al marinei?

— Exact.

Aşadar, Frank Nash nu spusese o singură minciună ca să-l determine să participe la misiune. *Supernova* nici măcar nu era un proiect al armatei.

Era un proiect al marinei.

Dintr-odată, Race îşi aminti ceva ce auzise în seara precedentă, în timp ce era ţinut prizonier în Humvee, înainte ca panterele să atace echipa BKA.

Îşi amintea că auzise vocea unei femei – poate a lui Renée – transmiţând ceva prin radio în limba germană, o frază care i se păruse destul de nepotrivită la momentul acela, o propoziţie pe care nu le-o tradusese lui Nash şi celorlalţi.

„Was ist mit dem anderen amerikanischen Team? Wo sind die jetzt?”

„Dar cealaltă echipă americană? Unde se află în momentul de faţă?”

Cealaltă echipă americană…

— Îmi pare rău, Renée, spuse el, cine spuneai că e coordonatorul proiectului *Supernova*?

— Se numeşte Romano. Doctorul Julius Michael Romano.

Şi iată.

Misteriosul Romano, descoperit în sfârşit.

Echipa lui Romano era o altă echipă americană. O echipă a marinei.

Doamne…

— Bun, să văd dacă am înţeles bine, spuse Race. *Supernova* e un proiect al marinei, coordonat de tipul ăsta pe nume Julius Romano, da?

— Exact, spuse Renée.

— Şi Romano şi echipa lui se află în Peru în momentul de faţă, în căutarea idolului de thyriu?

— Exact.

— Dar şi Frank Nash a adus aici o echipă din partea armatei, care caută *tot* idolul.

— Corect, aprobă Renée.

— De ce, atunci? De ce o echipă condusă de un colonel din Unitatea de Proiecte Speciale a Armatei Statelor Unite încearcă

să ajungă înainte celor de la *marina* americană la un idol care e cheia unei arme pe care o posedă marina?

Renée spuse:

— Răspunsul la întrebarea aceasta e puţin mai complex decât ar putea părea la prima vedere, profesore Race.

— Pune-mă la încercare.

— Bine, oftă Renée, inspirând adânc. În ultimii şase ani, serviciile secrete germane au urmărit în tăcere cum cele trei ramuri ale forţelor armate ale Statelor Unite – Armata, Marina şi Forţele Aeriene – s-au implicat într-o luptă pentru putere foarte încrâncenată şi foarte secretă. E o luptă pentru supravieţuire. Se zbat să devină principalul serviciu armat din Statele Unite, astfel încât atunci când Congresul va elimina, în cele din urmă, unul dintre servicii – aşa cum intenţionează să facă în anul 2010 – să nu fie ei afectaţi. Se luptă pentru a se face indispensabili.

— Congresul intenţionează să elimine unul dintre serviciile armate până în 2010? întrebă Race.

— Printr-o notă secretă a Departamentului Apărării, datată 6 septembrie 1993 şi semnată atât de secretarul Apărării, cât şi de preşedinte, Departamentului Apărării îi recomandă preşedintelui ca, până în anul 2010, una dintre ramurile forţelor armate ale Statelor Unite să fie dizolvată.

— Bun… spuse Race neîncrezător. Şi tu de unde ştii toate chestiile astea?

Renée îi zâmbi sec.

— Fii serios, profesore. Doar Marina Statelor Unite nu e singura marină din lume care ascultă mesajele transmise de alte ţări prin reţelele subacvatice de comunicaţii.

— A, se lămuri Race.

— Fundamentul deciziei a fost acela că războiul s-a schimbat. Vechea împărţire a forţelor armate ale unei ţări în servicii terestre, aeriene şi acvatice nu mai e valabilă în lumea modernă. E un anacronism rămas în urma a două războaie mondiale şi a o mie de ani de luptă corp la corp. Iar acum trebuie să se aleagă *serviciul care trebuie eliminat.* Încă de atunci, continuă Renée, fiecare ramură a serviciilor armate încearcă să-şi dovedească valoarea, în detrimentul celorlalte două.

— Cum adică? întrebă Race, sceptic.

— De exemplu, Forţele Aeriene pretind că deţin Bombardierul Invizibil şi capacităţi unice de luptă prin mijloace de superioritate aeriană. Dar marina contraatacă spunând că deţine Grupurile Aeronavale. În plus, cei din marină pretind că navele lor de luptă şi bombardierele sunt, oricum, la fel de greu de depistat ca şi B-3-ul şi, în afară de asta, au şi avantajul suplimentar al unei piste de aterizare mobile. Cu o duzină de Grupuri Aeronavale, spune marina, cine mai are nevoie de Forţe Aeriene? Armata de uscat, în schimb, afirmă că are trupe specializate la sol şi forţe de infanterie mecanizate. Dar şi marina, şi Forţele Aeriene contraargumentează, spunând că luptele moderne au loc în spaţiul aerian şi pe oceanele lumii, nu pe uscat. Atrag atenţia asupra Războiului din Golf şi a conflictului din Kosovo – bătălii purtate din văzduh, nu la sol. În plus, trebuie să mai ai în vedere şi afilierea strânsă dintre Marină şi Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite. Din moment ce existenţa Corpului de Infanterie Marină e garantată de constituţia americană, marina *nu are cum* să fie eliminată. Deţine şi resurse la sol şi resurse de infanterie mecanizată, exercitând astfel şi mai multă presiune asupra armatei de uscat, obligând-o să-şi justifice existenţa. Ce Dumnezeu, uită-te la rachetele balistice intercontinentale. *Toate cele trei* servicii armate au facilităţi de lansare a rachetelor: Marina are sisteme de lansare de pe submarine, Forţele Aeriene au sisteme de lansare din aer şi de la sol, iar Armata are sisteme de la sol şi sisteme mobile. Dacă mai adaugi şi capacităţile nucleare tactice ale Corpului de Infanterie Marină, trebuie să te întrebi: oare chiar are nevoie o naţiune de *patru* sisteme separate de rachete nucleare, când, în realitate, numai două – sau chiar unul singur – ar fi de ajuns?

— Şi cine pare să piardă? întrebă Race direct.

— Armata de uscat, replică Renée firesc. Fără îndoială. Mai ales dacă avem în vedere garanţia constituţională pentru Corpul de Infanterie Marină. În toate studiile pe care le-am văzut până acum, armata terestră a ieşit întotdeauna pe locul al treilea.

— Aşadar, trebuie să-şi dovedească valoarea, spuse Race.

— Au nevoie disperată să-şi dovedească valoarea. Sau să pună

într-o lumină proastă valoarea unuia din celelalte două servicii.

— Cum adică „să pună într-o lumină proastă valoarea unuia din celelalte două servicii”?

— Profesore, spuse Renée, ştiai că la sfârşitul anului trecut a avut loc o spargere la baza Vandenberg a Forţelor Aeriene?

— Nu.

— Au fost furate nişte planuri strict secrete pentru noul focos nuclear W-88. W-88 este un focos miniatural, o capodoperă a tehnologiei. Şase membri ai personalului de securitate au fost ucişi în timpul furtului. Raportul oficial făcut în urma anchetei – şi ştirile despre eveniment – susţineau că a fost opera unor agenţi chinezi. Dar raportul neoficial despre spargere afirmă că, în urma examinării tehnicilor de ucidere şi de pătrundere în clădire, exista o singură unitate care ar fi putut săvârşi infracţiunea. O unitate a Forţelor Speciale ale Armatei. Beretele Verzi.

Race îi aruncă o privire lui Van Lewen. Sergentul din Beretele Verzi îi răspunse dând pur şi simplu din umeri, neajutorat. Era prima dată când auzea aşa ceva.

— *Armata* a spart baza *Forţelor Aeriene?* întrebă Race uimit.

Renée explică:

— Vezi dumneata, profesore, armata lucrează şi ea la un nou focos miniatural. Încheierea cu succes a proiectului W-88 ar fi subminat puternic proiectul lor – şi ar fi oferit un motiv în minus ca să fie păstraţi în 2010.

Race se încruntă:

— Şi cum aplicăm logica asta la proiectul *Supernova*?

— Simplu, zise Renée. *Supernova* e arma supremă. Serviciul armat care îi controlează utilizarea îşi va asigura supravieţuirea în 2010. Evident, deşi *Supernova* e, oficial, un proiect al Marinei, Armata şi-a propus să-şi construiască propriul dispozitiv – după toate probabilităţile, folosind informaţii pe care au reuşit să le obţină dintr-o sursă implicată în proiectul marinei.

— Dar nimeni nu are thyriu deocamdată, observă Race.

— Motiv pentru care toată lumea e aici şi caută idolul acela.

— Bun, să văd dacă am înţeles bine, spuse Race. În ciuda faptului că, oficial, *Supernova* e un proiect al marinei, armata îşi construieşte în secret propriul dispozitiv. Apoi, când descoperă că

s-ar putea să existe o sursă de thyriu pe undeva, le dă lui Frank Nash şi celor de la Unitatea de Proiecte Speciale a Armatei sarcina de a găsi thyriul înaintea Marinei.

— Corect.

— Doamne, Dumnezeule, izbucni Race. Cât de sus merge aşa o treabă? Se gândea la coloana oficială din ziua anterioară, când ieşiseră din New York. Ca o persoană să reuşească aşa ceva, trebuia să aibă o funcţie serioasă.

— *Cât se poate* de sus, spuse Renée, vorbind mai încet. Până la ofiţerii cu cele mai înalte grade din ierarhia Armatei Statelor Unite. Şi asta e ceea ce mă sperie cu adevărat. N-am mai văzut niciodată armata atât de disperată. Adică, Doamne, Dumnezeule, uită-te la misiunea asta. Asta e *soluţia*. Ăsta e lozul câştigător. Dacă armata pune mâna pe piatra aceea – făcu semn cu capul spre idolul de pe scaunul liber de lângă Race – *îşi garantează* existenţa pe viitor. Şi asta înseamnă că Frank Nash e în stare de orice ca să pună mâna pe el. De absolut orice.

Race ridică idolul. Lucea în mâinile lui, capul *rapei* rânjind ameninţător.

Se uita la el trist, privind porţiunea găurită de la bază.

— Atunci înseamnă că există o singură problemă, nu-i aşa? spuse el.

— Care anume? întrebă Renée.

— Idolul acesta.

— Ce e cu el?

— Vezi tu, asta e chestia, zise Race. Idolul acesta nu e din thyriu. Idolul acesta e un fals.

— E un ce? exclamă Renée pe nerăsuflate.

— E un fals? întrebă şi Van Lewen.

— E un fals, confirmă Race. Ia uitaţi-vă aici. Îi aruncă idolul cel negru şi lucitor lui Van Lewen. Ce vezi?

Sergentul cel mare ridică din umeri.

— Văd idolul incaş după care am venit aici.

— Serios? spuse Race aplecându-se în faţă şi luând o sticlă metalică plină cu apă pe care Van Lewen şi-o ţinea atârnată de curea. Pot să iau puţin asta?

Desfăcu rapid capacul şi turnă conţinutul sticlei peste idol.

Apa se vărsă peste capul *rapei*, i se scurse pe faţă şi picură pe jos, pe podeaua avionului.

— Bun, şi…? întrebă Van Lewen.

— Conform manuscrisului, spuse Race, când idolul se udă, ar trebui să emită un zgomot surd, ca un zumzăit. Acesta nu scoate niciun sunet.

— *Şi?*

— Şi înseamnă că nu e din thyriu. Dacă ar fi fost din thyriu, oxigenul din apă l-ar fi făcut să intre în rezonanţă. Acesta nu e idolul veritabil. E un fals.

— Dar când ţi-ai dat seama? întrebă Renée.

Race spuse:

— Când am luat idolul de pe bancul de lucru, cu câteva clipe înainte să sară în aer cabina, sistemul de stropitori din interiorul cabinei de control împroşca apă prin toată încăperea. A stropit idolul din abundenţă, dar el n-a zumzăit deloc.

— Aşadar, *Supernova* naziştilor *nu ar fi* distrus lumea? vru să ştie Van Lewen.

— Nu, spuse Race. Doar pe noi şi poate câteva sute de hectare de pădure tropicală în timpul exploziei nucleare. Dar nu şi lumea.

— Dacă nu e din thyriu, zise Van Lewen, atunci din ce e?

— Nu ştiu, răspunse Race. Dintr-un fel de rocă vulcanică, presupun.

— Dacă e un fals, insistă Renée luându-i idolul lui Van Lewen, atunci cine l-a făcut? Cine *ar fi putut* să-l facă? A fost găsit în interiorul unui templu în care nu mai intrase nimeni de peste patru sute de ani.

— Cred că ştiu cine l-a făcut, spuse Race.

— Serios?

El încuviinţă.

— *Cine?* întrebară Renée şi Van Lewen într-un glas.

Race ridică manuscrisul legat în piele pe care-l ţinea în mână – originalul *Manuscris Santiago* – acelaşi manuscris la care însuşi Alberto Santiago lucrase cu mult, mult timp în urmă.

— Răspunsul la această întrebare, declară el, se găseşte în paginile acestei cărţi.

Race se retrase în partea din spate a micului hidroavion.

Urma să ajungă curând la Vilcafor. Dar înainte de asta, voia să citească manuscrisul – să-l citească până la capăt.

Erau atât de multe întrebări pentru care voia răspunsuri. Cum ar fi *când anume* înlocuise Renco idolul real cu unul fals sau cum reuşise să bage *rapele* la loc în templu.

Dar cel mai mult – mai important decât orice altceva – voia să ştie un singur lucru.

Unde se afla adevăratul idol.

Race se făcu comod în locul lui din spatele avionului, dar tocmai când se pregătea să deschidă manuscrisul, văzu pandantivul de smarald ce-i atârna la gât – pandantivul lui Renco – şi îl luă în mână. Îşi trecu degetele peste marginile lucitoare ale pietrei. Şi făcând asta, se gândi la scheletul de pe care desprinsese şnurul de piele în ziua aceea – scheletul mizer şi ponosit pe care îl găsise chiar la intrarea în templu.

Renco...

Race clipi şi se trezi la realitate, încercând să nu se mai gândească la asta. Dădu drumul smaraldului şi îşi adună gândurile. Apoi găsi locul din manuscris în care rămăsese ultima dată cu povestea:

Alberto Santiago tocmai o salvase de *rape* pe sora lui Renco, Lena, după care Lena îi spusese lui Renco de faptul că spaniolii urmau să sosească în Vilcafor până în zorii zilei...

A PATRA LECTURĂ

Renco se uită fix la Lena o bună bucată de timp.

— Până în zorii zilei, spuse el, repetându-i cuvintele.

Încă era întuneric afară, dar urma să se lumineze în câteva ore.

— Aşa este, întări Lena.

În lumina difuză a focului din fortăreaţă, vedeam gândurile care îi întunecau chipul lui Renco – misiunea lui de a salva idolul se lupta cu dorinţa de a-i ajuta pe oamenii din Vilcafor în acest moment de restrişte.

Renco aruncă o privire în celălalt capăt al citadelei.

— Bassario, rosti el, pe un ton răspicat.

M-am întors şi l-am văzut pe Bassario stând cu picioarele încrucişate pe podea, într-un colţ întunecat al fortăreţei, cu spatele spre restul încăperii, ca de obicei.

— Da, prinţe preaînţelept, spuse criminalul, fără să ridice ochii de pe ceea ce făcea.

— Ai mai avansat?

— Aproape am terminat.

Renco se îndreptă spre locul în care se afla criminalul cel viclean. Eu l-am urmat.

Bassario s-a întors când Renco ajunse lângă el şi eu am zărit pe podea, lângă el, idolul pe care juraserăm să-l protejăm. Apoi Bassario îi dădu lui Renco un obiect.

Şi când am văzut ce era, am împietrit.

Apoi am clipit de două ori şi m-am mai uitat o dată, căci eram sigur că mă amăgeau.

Dar nu era aşa.

Cu siguranţă nu era aşa.

Căci în braţele lui Bassario, chiar în faţa ochilor mei, era o copie exactă a idolului lui Renco.

Desigur, Renco plănuise totul, punând asta la cale de la bun

început.

Îmi aminteam de scurtul nostru popas în oraşul Colco, cel cu cariera de piatră, chiar la începutul călătoriei noastre, îmi aminteam că îl văzusem pe Renco făcând rost de un sac plin cu obiecte cu muchii ascuţite. Şi îmi amintesc foarte clar că mă întrebasem în momentul acela de ce pierdeam clipe preţioase din timpul nostru adunând pietre!

Dar acum înţelegeam.

Renco luase de la carieră mai multe roci care imitau cel mai bine ciudata piatră neagră cu vinişoare viorii din care fusese sculptat idolul.

Apoi îi dăduse pietrele acelea ucigaşului Bassario şi îi trasase sarcină să sculpteze o copie identică a idolului, cu ajutorul căreia, probabil, avea să-l tragă pe sfoară pe Hernando.

Era genial.

Tot atunci mi-am dat seama şi ce făcuse Bassario pe tot parcursul călătoriei, în momentele acelea în care se furişa într-un colţ al taberei noastre şi stătea înghesuit, în faţa unui foc mic, cu spatele la noi.

Sculptase o copie a idolului.

Într-adevăr, trebuie să spunem, era o copie absolut remarcabilă. Fălcile rânjinde ale panterei, dinţii ca nişte pumnale. Toate acestea sculptate într-un fel de piatră foarte strălucitoare, neagră cu vinişoare viorii.

În momentul acela, nu puteam să-mi iau ochii de la idolul fals şi să nu mă întreb ce fel de criminal genial fusese Bassario.

— Cât mai ai până termini? îl întrebă Renco pe Bassario.

Pe când Renco vorbea, am remarcat că falsul încă mai avea nevoie de nişte finisări în jurul maxilarului felinei.

— Nu prea mult, răspunse criminalul. Va fi gata până în zori.

— Ai la dispoziţie jumătate din timpul acesta, spuse Renco, întorcându-se cu spatele la Bassario şi uitându-se la grupul de supravieţuitori adunaţi în spatele lui în fortăreaţă.

Nu-i dădeau prea multe speranţe.

Înaintea lui stăteau Vilcafor – bătrân, orgolios şi şubred – şi încă şapte războinici incaşi, cei care fuseseră suficient de

norocoşi să se afle în fortăreaţă la primul atac al *rapelor*. În schimb, pe lângă cei şapte războinici Renco mai vedea doar un grup pestriţ de bărbaţi în vârstă, femei şi copii, cu toţii speriaţi.

— Renco, i-am şoptit eu. Ce-o să ne facem?

Curajosul meu tovarăş îşi strânse buzele, gânditor. Apoi rosti cele ce urmează:

— Vom pune capăt tuturor acestor suferinţe. O dată pentru totdeauna.

Şi spunând acestea, în timp ce Bassario lucra cu fervoare să termine copia idolului, Renco începu să-i organizeze pe supravieţuitorii din Vilcafor.

— Ascultaţi, zise el în timp ce aceştia se adunau în cerc strâns în jurul lui, mâncătorii de aur vor ajunge aici până la răsăritul soarelui. După calculele mele, asta ne dă mai puţin de două ore să ne pregătim pentru sosirea lor. Femeile, copiii şi bătrânii vor intra în *quenko* sub îndrumarea surorii mele şi se vor îndepărta de sat cât de mult pot. Războinicii, spuse el întorcându-se spre cei şapte războinici ai satului care supravieţuiseră. Voi veţi veni cu mine la templul acesta de care vorbeşte Vilcafor. Dacă *rapele* provin din clădirea aceea, atunci va trebui pur şi simplu să le băgăm la loc înăuntru. Le vom ademeni în templu cu ajutorul cântecului idolului ud şi apoi le vom închide la loc în interior. Acum adunaţi la un loc toate armele pe care le găsiţi.

Războinicii se îndepărtară repede.

— Lena, spuse Renco.

— Da, frate?

Frumoasa lui soră apăru lângă el. Îmi zâmbi când ajunse, privindu-mă cu ochi strălucitori.

— Voi avea nevoie de cea mai mare băşică pe care o poţi găsi, zise Renco. Umplută cu apă de ploaie.

— Se va face, făgădui Lena, plecând în grabă.

— Şi Hernando? l-am întrebat pe Renco. Dacă ajunge aici în timp ce noi suntem ocupaţi cu ademenirea *rapelor* în bârlogul lor?

Renco răspunse:

— Dacă, aşa cum spune sora mea, ne urmăreşte cu iscoade

chanca, atunci, imediat ce ajunge aici, îşi va da seama în ce direcţie am plecat. Încrede-te în mine, bunule Alberto, mă bazez că au să facă asta. Căci atunci când mă va găsi, va găsi şi un idol la mine… şi îmi dau cuvântul că îi voi da acel idol.

— Hernando e un om rece şi crud, Renco, i-am spus eu, depravat şi fără remuşcări. Nu te poţi aştepta la onoare din partea lui. Odată ce-i vei da idolul, te va ucide fără tăgadă.

— Ştiu.

— Şi atunci de ce…

— Prietene, care e binele mai important? rosti Renco blând. Avea chipul blajin şi vocea liniştită. Ca eu să trăiesc, iar Hernando să pună mâna pe idolul oamenilor mei? Sau ca eu să mor, iar el să rămână cu o copie fără valoare?

Îmi zâmbi.

— Personal, aş prefera să mor, dar mă tem că aici nu e doar viaţa mea în joc.

Citadela se transformă într-un sălaş agitat, oamenii din Vilcafor pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

Însuşi Renco se duse să-i instruiască pe războinicii oraşului. Pe când el se ocupa cu asta, am profitat de ocazie ca să mă alătur lui Bassario o scurtă perioadă de timp şi să-l urmăresc cum lucra la copia după idol. În realitate – să mă ierte Dumnezeu – aveam şi un motiv ascuns ca să-i vorbesc.

— Bassario, i-am şoptit şovăielnic, Lena… Lena are soţ?

Bassario îmi aruncă un zâmbet drăcesc.

— Auzi, călugăre, ticălos bătrân ce eşti… spuse el cu voce tare.

L-am rugat în şoaptă să vorbească mai încet. Bassario, după cum era de aşteptat din partea unei haimanale ca el, era foarte amuzat.

— A avut odată un soţ, zise el în cele din urmă. Dar căsnicia lor s-a încheiat acum multe luni, înainte de sosirea mâncătorilor de aur. Numele soţului Lenei era Huarca şi era un tânăr războinic promiţător, iar căsnicia lor – atât cât se poate spune despre o căsnicie aranjată – era văzută ca una ce promitea. Dar nimeni nu ştia că Huarca era înclinat spre crize de furie. După naşterea fiului lor, Huarca a început să o bată pe Lena cu sălbăticie. Se

spunea că Lena îndura aceste bătăi ca să-l protejeze pe Mani de furia tatălui lui. Se pare că şi-a atins scopul. Huarca nu l-a atins pe băiat nici măcar o dată.

— De ce nu l-a părăsit? am întrebat. La urma urmelor, e prinţesa neamului vostru…

— Huarca a ameninţat că-l ucide pe băiat dacă Lena spunea cuiva despre bătăi.

„Doamne, Dumnezeule”, mi-am zis.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? am vrut să ştiu.

— Totul a fost descoperit din greşeală, de fapt, spuse Bassario. Într-o zi, Renco a vizitat-o pe Lena neanunţat – şi a găsit-o ghemuită într-un ungher al casei, adăpostindu-şi fiul în braţe. Avea lacrimi în ochi, iar faţa îi era plină de sânge şi de vânătăi. Huarca a fost prins imediat şi condamnat la moarte. Din câte ştiu, până la urmă, parcă a fost aruncat într-o groapă în care era o pereche de pantere înfometate din junglă. L-au sfâşiat mădular cu mădular. Bassario dădu din cap a dezaprobare. Călugăre, bărbatul care-şi bate nevasta e cel mai josnic laş – cel mai josnic. Aş spune că Huarca şi-a găsit un sfârşit pe măsură.

L-am lăsat pe Bassario să-şi vadă de treabă şi m-am îndreptat spre un colţ al citadelei, ca să mă pregătesc pentru misiunea ce ne aştepta.

După scurt timp, Renco mi se alătură în acelaşi scop. Încă purta veşmântul spaniol pe care îl furase din temniţă cu multe săptămâni în urmă – vesta maro de piele, pantalonii albi şi cizmele de piele înalte până la genunchi. Odată mi-a spus că îmbrăcămintea de deasupra îi fusese de mare ajutor în timpul ostenitoarei drumeţii prin pădure.

Îşi azvârli o tolbă peste umăr şi începu să-şi aranjeze la brâu teaca sabiei.

— Renco? l-am strigat.

— Da?

— De ce era Bassario închis?

— A, Bassario… oftă el mâhnit.

Am aşteptat să continue.

— Poate că nu-ţi vine să crezi, dar Bassario era prinţ odinioară,

spuse Renco. Un tânăr prinţ foarte apreciat. Într-adevăr, tatăl lui era nici mai mult, nici mai puţin decât Pietrarul Regal, un constructor genial şi sculptor în piatră, cel mai venerat meşter al imperiului. Bassario era fiul şi protejatul lui şi, la scurtă vreme, a devenit şi el un pietrar priceput. La vârsta de şaisprezece ani, deja îşi depăşise tatăl în cunoştinţe şi talent, în ciuda faptului că tatăl lui era Pietrarul Regal, cel care a construit citadele pentru Sapa Inca! Dar Bassario era nesăbuit. Era talentat la întreceri sportive – ca arcaş nu-şi găsea pereche – dar, ca mulţi de soiul lui, îi plăcea să bea, să joace jocuri de noroc şi să se distreze cu tinerele frumoase din cartierele rău-famate din Cuzco. Din nefericire pentru el, succesul pe care-l avea la femei nu îl însoţea şi în casele de joc. Ajunsese să aibă datorii monstruoase la indivizi care nu aveau nici pe departe reputaţii onorabile. Atunci când datoriile au ajuns prea mari ca să poată fi achitate, ticăloşii aceia au hotărât că Bassario trebuie să-i recompenseze altfel – folosindu-şi deosebitele talente.

— Cum?

— Bassario îi răsplătea folosindu-şi minunatele înzestrări de pietrar pentru a sculpta falsuri după statui celebre şi comori nepreţuite. Smarald sau aur, argint sau jad, oricare ar fi fost materialul, Bassario putea copia până şi cel mai complicat obiect. După ce reproducea o statuie vestită, infamii lui acoliţi pătrundeau în casa proprietarului idolului veritabil şi îl înlocuiau cu falsul lui Bassario. Planul lor a funcţionat aproape un an şi criminalii au profitat enorm de pe urma lui, până într-o zi, când „prietenii” lui Bassario au fost prinşi în casa verişorului lui Sapa Inca, tocmai în timp ce înlocuiau idolul veritabil cu cel fals. Rolul lui Bassario în planul lor a fost curând descoperit. El a fost trimis la închisoare şi toată familia lui, umplută de ruşine. Tatălui lui i-au fost luate poziţia de Pietrar Regal şi titlurile de nobleţe. Fratele meu, Sapa Inca, a decretat ca familia lui Bassario să fie evacuată din casa ei din cartierul regal şi mutată în una dintre cele mai nenorocite mahalale din Cuzco.

Ascultam totul în linişte.

Renco povesti mai departe:

— Am fost de părere că pedeapsa a fost prea aspră şi i-am

spus asta fratelui meu, dar el a vrut să-l dea pe Bassario drept exemplu şi mi-a ignorat rugăminţile.

Renco se uită spre Bassario, care îşi vedea de lucru în colţul citadelei.

— Bassario a fost o dată un tânăr foarte nobil. Avea defecte, fără îndoială, dar, în esenţă, era nobil. De aceea, atunci când a ajuns să fie datoria mea să salvezi idolul din Coricancha, m-am hotărât să-i folosesc talentele pentru a-mi uşura incursiunea. M-am gândit că, dacă ticăloşii din Cuzco îi puteau folosi priceperea pentru a-şi atinge scopurile, în mod sigur puteam face şi eu acelaşi lucru, în misiunea mea de a salva *Spiritul Neamului*.

După o vreme, Bassario îşi termină copia după idol.

Când încheie, îi aduse lui Renco idolul cel fals – împreună cu cel veritabil.

Renco ţinu ambele statuete în mână, în faţa lui. Eu mă uitam peste umărul lui şi, într-adevăr, Bassario era atât de priceput, încât nu puteam să-mi dau seama care e cea reală şi care e falsul.

Bassario se retrase în ungherul lui din fortăreaţă şi începu să-şi strângă lucrurile – sabia, tolba, arcul.

— Unde crezi că te duci? îl întrebă Renco, văzându-l că se ridică.

— Plec, replică Bassario sec.

— Dar am nevoie de ajutorul tău, spuse Renco. Vilcafor spune că oamenii lui au trebuit să mute o lespede mare de la intrarea în templu şi că a fost nevoie de zece bărbaţi ca să o urnească. Şi eu o să am nevoie de cât mai mulţi dacă vreau să o pun la loc. Am nevoie de ajutorul tău.

— Cred că am făcut deja mai mult decât suficient pentru a te ajuta în misiunea ta, nobile prinţ, ripostă Bassario. Am evadat din Cuzco, am traversat munţii, am înaintat orbeşte prin pădurile primejdioase. Şi toate astea în timp ce-ţi făceam un idol fals. Nu, am făcut destul, iar acum plec.

— Nu ai niciun fel de loialitate faţă de neamul tău?

— Neamul meu m-a băgat la închisoare, Renco, îi răspunse Bassario cu asprime. Şi apoi mi-a pedepsit familia pentru

greşeala mea – i-a alungat, trimiţându-i să trăiască în cel mai primejdios şi mai mizerabil cartier din Cuzco. Sora mea a fost siluită în mahalaua aceea, iar mama şi tata, bătuţi şi tâlhăriţi. Hoţii i-au rupt până şi degetele tatei, ca să nu mai poată lucra piatra. A ajuns să cerşească – să cerşească resturi, ca să-şi hrănească familia. Nu port nicio ranchiună pentru pedeapsa mea, chiar deloc, dar nici nu simt vreo loialitate faţă de societatea care mi-a pedepsit familia pentru o greşeală care a fost a mea şi doar a mea.

— Îmi pare rău, spuse Renco blajin. Nu ştiam despre lucrurile acestea. Dar, te rog, Bassario, idolul, *Spiritul Neamului*...

— Aceasta e lupta ta, Renco. Nu a mea. Am făcut destule pentru tine, chiar mai mult decât atât. Cred că mi-am câştigat libertatea. Urmează-ţi destinul şi lasă-mă să mi-l urmez şi eu.

Cu aceste vorbe tăioase, Bassario îşi puse arcul pe umăr şi coborî în *quenko*, dispărând în întuneric.

Renco nu încercă să-l oprească. Se uită doar în urma lui, cu chipul înnegurat de tristeţe.

Acum, noi, ceilalţi, eram pregătiţi pentru confruntarea cu *rapele*. Nu mai rămânea decât un ultim amănunt.

Am luat mica băşică plină cu urină de maimuţă, pe care mi-o dăduse bătrânul ştirb mai devreme în seara aceea, şi am deschis-o la un capăt.

Imediat, un miros îngrozitor de neplăcut mi-a înţepat căile olfactive. M-am cutremurat simţind duhoarea şi m-a apucat disperarea gândindu-mă că trebuia să-mi torn dezgustătorul lichid pe tot trupul.

Am făcut-o însă. Şi, da, era absolut îngrozitor! Nu era de mirare că le dezgusta pe *rape*.

Renco începu să chicotească văzând cât eram de jenat. Apoi îmi luă mica băşică şi începu să-şi arunce pe el urina galbenă şi urât mirositoare. Băşica trecu la ceilalţi războinici, care aveau să se aventureze sus, pe munte, şi aceştia începură şi ei să-şi toarne pe trup dezgustătorul, pestilenţialul lichid.

Pe când eram toţi aproape gata, Lena se întoarse cu o băşică de la un animal mult mai mare – o vezică de lamă, am bănuit –

plină şi ea cu lichid.

— Apa de ploaie pe care mi-ai cerut-o, îi spuse ea lui Renco.

— Bun, zise Renco, luându-i vezica de lamă. Atunci înseamnă că suntem gata de plecare.

*

Renco turnă pe idolul veritabil un şiroi de apă de ploaie din băşica de lamă.

Acesta se trezi la viaţă imediat, zumzăindu-şi cântecul melodios.

Interiorul citadelei era gol. Lena trimisese deja femeile, copiii şi bătrânii în *quenko*, pentru a-şi începe călătoria prin tunelurile sale labirintice, călătorie ce avea să-i ducă, în cele din urmă, la cascada de lângă marginea platoului. Lena rămăsese în fortăreaţă, gata să închidă cetatea cu lespedea, în urma noastră.

— În regulă, spuse Renco, făcând semn cu capul spre perechea de războinici incaşi care umblau la lespedea de la intrare. Acum.

În momentul acela, cei doi războinici rostogoliră lespedea uriaşă, dând-o deoparte şi dezvăluind noaptea întunecată de afară.

Rapele erau exact acolo!

Ne aşteptau.

Adunate într-un cerc larg chiar în faţa intrării de piatră a citadelei.

Am numărat douăsprezece – douăsprezece pantere negre uriaşe, fiecare cu ochi galbeni diavoleşti, cu urechi ascuţite şi cu umeri puternici, musculoşi.

Renco ţinea în faţa lui idolul ce zumzăia, iar *rapele* se uitau fix la el, încremenite.

Brusc, idolul încetă să mai zumzăie şi, la fel de brusc, *rapele* ieşiră din transă şi începură să mârâie încet.

Renco udă repede statueta cu apă din vezica de lamă şi cântecul idolului începu încă o dată, *rapele* căzând iar în hipnoză.

Şi inima mea începu iar să bată.

Apoi, cu idolul în braţe şi cu cei şapte războinici incaşi şi cu mine în urma lui, Renco trecu prin uşa citadelei, ieşind în aerul rece al nopţii.

*

Ploaia se oprise – în cele din urmă – iar norii se risipiseră oarecum, dezvelind cerul înstelat al nopţii şi luna plină, strălucitoare.

Ţinând torţele aprinse sus deasupra capului, ne croiam drumul prin sat, spre o cărare îngustă care se întindea de-a lungul râului.

Rapele erau peste tot în jurul nostru, făcând paşi lenţi, atenţi, ţinându-şi trupul jos, aproape de pământ, având în acelaşi timp ochii aţintiţi asupra idolului ce cânta în mâinile lui Renco.

Îmi era îngrozitor de frică. Trebuie să spun că niciodată nu fusesem mai înspăimântat de atât.

Să fii înconjurat de o haită de astfel de fiare uriaşe, primejdioase – creaturi complet lipsite de îndurare sau doar nişte fiinţe care ucideau fără cea mai mică şovăială.

Erau atât de mari! În lumina pâlpâitoare a torţei noastre, muşchii lor din dreptul umerilor şi de pe spate aveau o strălucire portocalie. De asemenea, răsuflau foarte tare – se auzea un fel de scrâşnet din fundul pieptului, asemănător cu nechezatul unui cal.

Pe când mergeam pe cărarea de pe malul râului, m-am uitat în spate şi am văzut-o pe Lena stând la marginea satului, cu o torţă în mână, uitându-se după noi.

Dar, după câteva clipe, dispăru – hotărându-se, îmi imaginam, să se întoarcă în fortăreaţă şi să-şi vadă de îndatoririle pe care le avea de îndeplinit acolo. Ne-am urmat călătoria, urcând spre misteriosul templu.

Am mers în continuare de-a lungul potecii. Nouă bărbaţi – Renco, eu şi şapte războinici incaşi – înconjuraţi de o haită de *rape*.

Am ajuns la versantul muntelui, la un pasaj îngust din stâncă. Unul dintre războinicii incaşi îi spuse lui Renco unde se afla templul, la celălalt capăt al acestei trecători.

Renco mai udă o dată idolul. Acesta zumzăia tare, tonul său înalt străpungând aerul zorilor. Apoi pătrunse în pasaj, panterele urmându-l îndeaproape, asemenea unor copii care-şi urmează dascălul.

În timp ce străbăteam trecătoarea îngustă la lumina torţelor

noastre aprinse, unul dintre războinicii incaşi încercă, nesăbuit, să înjunghie una dintre *rapele* hipnotizate, cu vârful lăncii – dar tocmai când se pregătea să-şi înfigă arma între coastele fiarei, *rapa* se întoarse către el şi rânji feroce, făcându-l să se oprească tocmai înainte de a lovi. Apoi, pantera uriaşă întoarse pur şi simplu capul şi continuă să urmărească vrăjită idolul cântăreţ.

Războinicul şi unul dintre tovarăşii săi îşi aruncară câte o privire. Chit că *rapele* erau vrăjite, nu erau complet neajutorate.

Acum ieşeam din pasajul îngust, dând într-un fel de canion circular. După cum spusese căpetenia Vilcafor, un stâlp incredibil de piatră ţâşnea din mijlocul lui, pierzându-se în înălţimile cerului nopţii.

O cărare era săpată în peretele canionului din stânga noastră – cărarea de evadare pe care Vilcafor le ordonase oamenilor săi să o reconstruiască. Aceasta se încolăcea în jurul circumferinţei canionului cilindric, urcând spiralat în jurul stâlpului de piatră din centru.

Renco urcă pe potecă, păşind încet, ţinând în mâini idolul ud. Panterele îl urmau. Războinicii incaşi şi cu mine păşeam în spatele lor.

Urcam tot mai mult. Înconjurând craterul, urmând curba constantă a potecii.

După o vreme, am ajuns la un pod de frânghii care se întindea pe deasupra canionului, făcând legătura dintre poteca exterioară şi stâlpul de piatră din mijlocul marelui canion.

M-am uitat peste râpă, la turnul de piatră aflat de cealaltă parte.

În vârful turnului, înconjurat de un frunziş retezat la înălţime mică, am văzut o minunată piramidă în trepte, asemănătoare cu cele găsite pe pământurile aztecilor. Un tabernacul în formă de cutie era înălţat în vârful impunătoarei piramide triunghiulare.

Renco traversă podul primul. Panterele îl urmară, una câte una, săltând cu o siguranţă absolută de-a lungul podului lung, ce atârna în jos. Războinicii trecură după ele. Eu am trecut ultimul dintre toţi.

După ce am reuşit să străbat podul, am urcat nişte trepte late de piatră care dădeau într-un fel de poiană. La capătul acestei

poieni se afla portalul spre templu, intrarea.

Largă şi întunecată, pătrată şi ameninţătoare, se căsca, oferind parcă întregii lumi o provocare.

Ţinând idolul ud în braţe, Renco se apropie de portal.

— Războinicilor, spuse el cu fermitate, vedeţi de lespede.

Cei şapte războinici, împreună cu pipernicitul de mine, se repeziră la lespedea care se afla într-o parte a intrării căscate în templu.

Renco se opri în portal, udând idolul cu apă de ploaie, făcându-l să-şi continue cântecul melodios.

Panterele se opriră în faţa lui, uitându-se ţintă la idolul cântăreţ, hipnotizate.

Renco făcu un pas spre interiorul templului.

Panterele îl urmară.

Renco mai coborî un pas şi prima panteră intră după el.

Încă un pas.

O a doua panteră, apoi o a treia şi apoi o a patra.

Moment în care Renco vărsă peste idol toată apa care mai rămăsese în vezica de lamă şi apoi – după ce privi pentru ultima dată cea mai de preţ comoară a poporului său – o aruncă în adâncimile întunecate ale templului.

Panterele săriră în interiorul templului după idol. Toate douăsprezece.

— Repede, lespedea! strigă Renco, repezindu-se să iasă din templu. Împingeţi-o la loc în dreptul intrării!

Împinserăm laolaltă.

Lespedea hurui, hârşâindu-se de prag.

M-am apăsat pe ea cu toată forţa, opintindu-mă să dau gata greutatea uriaşei pietre. Renco apăru şi el lângă mine, împingând şi el.

Lespedea se mişca încet, acoperind portalul. Încă vreo câţiva paşi.

Aproape am reuşit…

Încă vreo… câţiva…

— Renco, se auzi deodată un glas de undeva, din apropiere.

Era glasul unei femei.

Renco şi cu mine ne întoarserăm deodată.

Şi o văzurăm pe Lena stând la marginea poienii.

— Lena? spuse Renco. Ce cauţi aici? Parcă te-am rugat...

În momentul acela, Lena fu împinsă deoparte cu brutalitate, aruncată la pământ şi, deodată, am văzut un bărbat care stătea pe scările de piatră în spatele ei; în momentul acela, într-o clipă, fiecare picătură de sânge din vene mi se preschimbă în gheaţă.

Îl aveam în faţa ochilor pe Hernando Pizarro.

Un şir de vreo douăzeci de conchistadori ieşi dintre frunze, din spatele Lenei, împrăştiindu-se prin poiană, cu muschetele ridicate şi aţintite către chipurile noastre. Flăcările torţelor lor luminau întreaga poiană.

Erau însoţiţi de trei băştinaşi cu pielea măslinie, fiecare dintre ei având obrajii străpunşi de nişte ţepi lungi şi subţiri din os. Chanca. Iscoadele chanca pe care le tocmise Hernando să ne ia urma către Vilcafor.

Ultimul – nu, cel mai ameninţător dintre toţi – era alt bărbat cu pielea măslinie. Era mai înalt decât ceilalţi, mai solid, având o claie de păr negru, lung şi încâlcit care-i ajungea până la umeri. Şi el avea o ţeapă din os ce-i străpungea obrazul stâng.

Era Castino, fiorosul indian chanca ce stătuse în aceeaşi temniţă ca şi Renco la începutul aventurii noastre, cel care îl auzise pe Renco spunând că idolul era la Coricancha, în Cuzco.

Conchistadorii şi indienii chanca formară un cerc larg în jurul lui Renco, al meu şi al celor şapte războinici indieni.

Atunci am observat cât de mizerabili erau toţi. Până la unul, conchistadorii erau plini de noroi şi de murdărie. Arătau obosiţi, epuizaţi, frânţi peste măsură.

Mi-am dat brusc seama, că, de fapt, asta era tot ce mai rămăsese din legiunea de o sută de oameni a lui Hernando. În marşul lor prin munţi şi păduri, oamenii lui Hernando muriseră peste tot în jurul lui. Din cauza bolilor, de foame sau pur şi simplu de epuizare.

Asta era tot ce mai rămăsese din legiunea lui. Douăzeci de oameni.

Hernando păşi înainte, smucind-o în acelaşi timp pe Lena, făcând-o să se ridice în picioare. Trăgând-o după el, se apropie

de templu şi se aşează în faţa lui Renco, privindu-l poruncitor, de sus. Hernando era cu un cap mai înalt decât Renco şi de două ori mai lat în umeri. O împinse pe Lena cu asprime în braţele fratelui său.

Cât despre mine, am aruncat o privire înfricoşată spre portalul templului.

Încă mai era parţial deschis, spaţiul dintre lespede şi intrarea mare de piatră fiind fără îndoială suficient de mare ca să încapă o *rapa* prin el.

Nu era bine.

Dacă apa de pe idol se usca şi cântecul său înceta, *rapele* aveau să se trezească din vrajă şi…

— În sfârşit ne întâlnim, i se adresă Hernando lui Renco în spaniolă. Ai reuşit să mă eviţi atâta timp, tinere prinţ. Vei muri încet.

Renco nu zise nimic.

— Iar tu, călugăre, spuse Hernando către mine. Tu eşti un trădător pentru ţara şi pentru Dumnezeul tău. Vei muri şi mai încet.

Mi-am înghiţit frica.

Hernando se întoarse din nou spre Renco.

— Idolul. Dă-mi-l.

Renco nu se clinti. Ci doar băgă mâna încet în desaga ce-i atârna de brâu şi scoase idolul fals.

Ochii lui Hernando începură să licărească văzându-l. Dacă mă lăsam furat de vâltoarea momentului, aş fi putut să jur că începuse să saliveze.

— Dă-mi-l, rosti el.

Renco făcu un pas înainte.

— În genunchi.

Încet, în ciuda umilinţei pure pe care o suferea, Renco îngenunche şi îi oferi idolul lui Hernando, care stătea în picioare.

Hernando i-l luă, ochii lucindu-i lacomi în timp ce se uita fix la mult căutatul premiu.

După câteva clipe, ridică privirea dinspre idol şi se întoarse către unul dintre oamenii lui.

— Sergent, spuse el.

— Da, domnule? răspunse sergentul care stătea cel mai aproape de el.

— Execută-i.

Mâinile îmi fură legate cu o sfoară. Ale lui Renco la fel.

Lena fu smulsă din braţele lui Renco de către doi soldaţi spanioli, cele două brute împingând-o, cu vorbe spurcate, spunându-i ce aveau să-i facă odată ce Renco şi eu muream, vorbe pe care nu îndrăznesc să le repet aici.

Pe Renco şi pe mine ne obligară să îngenunchem înaintea unui bolovan dreptunghiular din mijlocul poienii, bolovan ce arăta ca un altar jos.

Sergentul spaniol stătea deasupra mea, cu sabia scoasă.

— Tu, chanca, strigă Hernando, aruncându-i o sabie lui Castino. De când ajunsese în poiană, mârşavul indian chanca se uitase ţintă la Renco, aruncându-i priviri pline de ură pură, neîndurătoare. Poţi să te descotoroseşti de prinţ.

— Cu plăcere, spuse Castino în spaniolă, prinzând sabia şi apropiindu-se rapid de piatra altarului.

— Taie-le mâinile mai întâi, spuse Hernando cu chibzuinţă. Aş vrea să-i aud urlând înainte să moară.

Cei doi călăi ai noştri încuviinţară, în timp ce alţi doi conchistadori ne aduseră pe Renco şi pe mine în poziţia necesară – smucindu-ne de legături, astfel încât braţele să ne fie întinse peste altarul lat. Încheieturile noastre erau acum complet dezgolite, iar mâinile, gata să ne fie desprinse de trup.

— Alberto, spuse Renco blajin.

— Da.

— Prietene, înainte să murim, aş vrea să ştii că a fost o onoare şi o bucurie să te cunosc. Tot ceea ce ai făcut pentru poporul meu va fi pomenit de generaţii întregi de acum înainte. Pentru asta îţi mulţumesc.

— Viteazul meu prieten, i-am răspuns, dacă împrejurările acestea ar mai apărea o dată, aş face totul exact la fel. Fie ca Domnul să te aibă în grijă în Rai.

— Şi pe tine, spuse Renco. Şi pe tine.

— Domnilor, le spuse Hernando călăilor noştri. Seceraţi-le

mâinile.

Sergentul şi indianul chanca îşi ridicară săbiile strălucitoare în acelaşi timp, le ridicară sus, deasupra capului.

— Staţi! strigă cineva deodată.

În clipa aceea, unul dintre ceilalţi conchistadori se repezi la altar. Părea a fi mai în vârstă decât tovarăşii lui – avea părul mai cărunt – un vulpoi şiret şi bătrân. Alergă direct spre Renco.

Zărise pandantivul de smarald ce atârna în jurul gâtului tovarăşului meu.

Bătrânul conchistador ridică rapid şnurul de piele pe deasupra capului lui Renco, zâmbindu-i lacom în acelaşi timp.

— Îţi mulţumesc, sălbaticule, spuse el rânjind batjocoritor în timp ce-şi punea pandantivul de smarald la gât şi se repezea să revină în poziţia sa de lângă portalul templului.

Cei doi călăi ai noştri se uitară spre Hernando, aşteptând semnalul.

Dar, în mod curios, Hernando nu se mai uita la ei.

De fapt, nici măcar nu se mai uita la Renco sau la mine.

Pur şi simplu privea în gol, în dreapta noastră – spre templu – cu gura căscată.

M-am întors să văd la ce anume se uita.

— O, Doamne, Dumnezeule… am răsuflat eu.

Una dintre *rape* stătea în dreptul gurii pe jumătate deschise a portalului, privind curioasă la masa de oameni adunată în faţa ei.

Se profila uriaşă la intrare – cu labele puternice din faţă depărtate, cu umerii îngroşaţi de muşchi – dar, în momentul acela, înfăţişarea sa era curios de caraghioasă, mai ales din cauză că ţinea ceva în gură.

Idolul.

Idolul *veritabil*.

Uriaşa panteră neagră – atât de înfricoşătoare şi fioroasă înainte – semăna acum cu un biet câine de vânătoare care îi aducea înapoi băţul stăpânului. Într-adevăr, *rapa* ţinea pur şi simplu idolul în gură, inert, ca şi cum ar fi căutat pe cineva care ar fi putut să-l ude din nou şi să-l facă, astfel, să cânte.

Hernando se uita fix la panteră – sau, mai curând, la idolul pe

care aceasta îl ţinea între fălcile sale puternice. Şi atunci, dintr-odată, ochii îi alunecară de la *rapa* şi de la statueta pe care îl ţinea în gură la cea din mâinile lui şi de acolo spre Renco şi spre mine, faţa luminându-i-se a revelaţie.

Ştia.

Ştia că fusese înşelat.

Faţa spaniolului solid se înroşi de furie în timp ce el se uita feroce la Renco şi la mine.

— Omorâţi-i! le urlă el călăilor. Omorâţi-i acum!

Exact în momentul acela se întâmplară o mulţime de lucruri în acelaşi timp.

Călăii noştri îşi ridicară din nou săbiile – reorientate către gâtlejurile noastre acum – şi tocmai începuseră să-şi coboare lamele în două arce legănate, când, deodată, un şuierat ascuţit străpunse aerul de deasupra capului meu.

După nicio clipă, cu un zvâcnet puternic, o săgeată se înfipse în nasul călăului meu, făcând ca un izvor dezgustător de sânge să-i explodeze din faţă şi doborându-l la pământ.

Cât despre *rapa* din portal – după ce văzu adunătura de oameni ce stăteau în poiană în faţa ei şi simţi apropierea unei alte mese gustoase cu carne de om – dădu drumul imediat idolului pe care-l ţinea în gură şi sări cu sălbăticie asupra celui mai apropiat spaniol, tocmai în clipa în care celelalte unsprezece *rape* ieşeau din templu alergând – una după alta – şi îşi începeau propriul atac asupra mulţimii de conchistadori.

Castino îl văzuse pe celălalt călău căzând la pământ lângă el, lovit de săgeată, şi îşi opri momentan lovitura îndreptată spre gâtul lui Renco, având pe chip o expresie uimită, neînţelegând ce se întâmplă.

Ştiam la ce se gândeşte.

Cine trăsese săgeata? Şi de unde?

Evident, Castino se hotărâse să răspundă mai târziu la aceste întrebări, după ce l-ar fi ucis pe Renco.

Îşi înălţă din nou lama, rapid, şi o coborî cu o forţă nemaipomenită…

…când o altă săgeată se izbi de mânerul sabiei lui şi i-o aruncă

din mână.

Nu trecu nicio clipă şi o a treia săgeată şuieră de undeva de deasupra noastră şi nimeri frânghia care îi lega mâinile lui Renco, tăind-o frumos în două, eliberându-l.

Renco sări imediat în picioare, tocmai când Castino – rămas acum fără sabie – se repezea spre el cu pumnii săi uriaşi. Renco îl smuci rapid pe conchistadorul care îl ţinuse ţintuit de altar, băgându-l între el şi lovitura care se apropia, iar pumnul puternic al lui Castino îl lovi pe conchistador fix în faţă, zdrobindu-i nasul într-o clipă, împingându-i-l în ceafă, ucigându-l dintr-o singură lovitură!

Chiar atunci, un alt conchistador îşi îndreptă muscheta către Renco şi trase exact în momentul în care prinţul se răsucea în loc – aducând conchistadorul mort în faţa lui, folosindu-le pe post de scut – şi glonţul muschetei săpă o gaură roşie, zdrenţuită, în pieptul cadavrului.

Pe când Renco se ducea să se alăture luptei, conchistadorul care-mi ţinea încheieturile pe altar îşi scoase sabia şi se uită încrâncenat la mine, cu o expresie malefică.

Dar atunci – mai repede decât ai clipi – un vârf de săgeată îi străpunse capul, ieşindu-i prin frunte, şi conchistadorul căzu la pământ, pe altarul de piatră din faţa mea, având o săgeată înfiptă în ceafă.

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat în întunericul din spatele lui, căutând sursa săgeţilor.

Şi l-am văzut.

Am văzut silueta unui bărbat aflat sus, pe marginea canionului.

I se vedea conturul în lumina lunii. Stătea ghemuit pe un genunchi, cu un arc încordat în poziţie de tragere şi cu săgeata ajungându-i în dreptul urechii.

Era Bassario!

Am urlat de bucurie şi apoi m-am apucat imediat să-mi desfac legăturile.

Nu pot minimaliza măcelul care avea loc în jurul meu în acest moment. Era o schilodire în masă. Schilodire pură, crâncenă. Poiana din faţa templului se transformase într-un câmp de bătaie

– un câmp de bătaie feroce şi sângeros.

Lumea se lupta peste tot, în vreo douăsprezece încăierări separate.

Lângă templu, *rapele* uciseseră deja cinci conchistadori şi acum atacau alţi patru spanioli şi pe cele trei iscoade chanca ale lor.

În altă parte a poienii, cei şapte războinici incaşi – evitaţi de *rape* datorită urinei de maimuţă care le acoperea trupul – se luptau cu spaniolii rămaşi. Unii dintre ei căzură când conchistadorii îşi descărcară muschetele în ei, alţii îşi spintecau duşmanii spanioli cu bucăţi de stâncă, cu pietre sau cu orice altă armă pe care puteau pune mâna. În ciuda tuturor crimelor şi a vărsărilor de sânge cărora le fusesem martor în călătoriile mele prin Noua Spanie, aceasta era, fără îndoială, cel mai violent şi mai primitiv exemplu de luptă la care fusesem de faţă.

Lângă mine, Renco şi Castino luaseră amândoi săbii de jos şi erau acum implicaţi în cea mai feroce dintre înfruntările cu săbii.

Castino, mai înalt decât viteazul meu tovarăş cu cel puţin două capete, îşi ţinea sabia cu ambele mâini şi dezlănţui asupra lui Renco o ploaie de lovituri puternice.

Dar Renco le para bine – cu o singură mână, exact aşa cum îl învăţasem – dându-se înapoi graţios prin noroi, asemenea unui scrimer spaniol clasic, păstrându-şi echilibrul în timp ce se retrăgea spre frunziş.

Pe când îmi desfăceam, în cele din urmă, frânghia de la mâna stângă şi mă ridicam, mi-am dat seama ce învăţăcel sârguincios fusese Renco. Acum îmi era foarte limpede că elevul îşi întrecuse cu mult profesorul.

Felul în care mânuia sabia era uluitor.

Căci de fiecare dată când Castino se năpustea asupra lui cu o lovitură puternică, Renco îşi ridica rapid sabia – exact la timp ca să o pareze.

Armele celor doi bărbaţi se încleştau cu o intensitate feroce.

Castino învârtea sabia, Renco para. Castino se arunca, Renco dansa.

Şi atunci, Castino dezlănţui o lovitură drăcească, o lovitură atât de puternică şi de rapidă, încât ar fi desprins de pe umeri capul

oricărui om de rând.

Dar nu şi pe al lui Renco.

Reflexele lui erau prea rapide. Se feri de lovitură aplecându-se şi, în scurta clipă care urmă, sări în faţă, sus, pe o stâncă joasă, şi se lansă în aer, anulând diferenţa de înălţime dintre el şi Castino; lama sa zvâcni prin aer atât de rapid încât şuieră şi, înainte ca măcar să-mi dau seama ce se întâmpla, i-am văzut sabia înfiptă orizontal în trunchiul de copac din spatele cefei lui Castino.

Castino stătea acolo inert, cu gura larg deschisă şi cu ochii mari. O clipă mai târziu, îi căzu sabia din mână.

Dintr-odată, întregul corp i se prăvăli, desprinzându-se de sub capul lui hidos.

Renco îi tăiase capul de pe umeri!

Aproape că am început să strig de bucurie.

Adică aş fi strigat de bucurie dacă nu aş fi avut şi alte lucruri de rezolvat.

M-am întors să supraveghez câmpul de luptă din jurul meu.

Mici încăierări se duceau în continuare în toată poiana – dar singurii învingători evidenţi păreau a fi *rapele*.

Şi atunci am văzut idolul.

Idolul real.

Acesta se afla în pragul portalului, răsturnat pe o parte, exact în poziţia în care căzuse mai devreme din gura *rapei*.

Cu sfoara pe care încă o mai aveam legată la mâna dreaptă – sfoară care avea în jur de doi paşi lungime – am înşfăcat o sabie şi o torţă de pe pământ, de lângă mine, şi am început să alerg spre templu, printre lamele care se încleştau şi ţipetele conchistadorilor devastaţi.

Am ajuns la portal şi am căzut la pământ lângă idol, l-am înhăţat…

…tocmai când unul dintre soldaţii spanioli se izbea în mine din spate, aruncându-ne pe amândoi prin portal, în templu!

Ne-am rostogolit amândoi în jos, pe nişte scări late de piatră, în întunericul din templu, într-o învălmăşeală de braţe, picioare, idol şi torţă.

Am ajuns la capătul scărilor şi ne-am despărţit. Ne aflam într-

un fel de tunel întunecat, zidit cu piatră.

Duşmanul meu se ridică primul în picioare, aşa că acum stătea sprijinit de perete, în faţa unei mici firide deschise în el. Eu încă eram întins pe podea, pe spate şi ţineam idolul în poală.

Cum soldatul spaniol stătea deasupra mea, i-am văzut colierul cu smarald în jurul gâtului şi l-am recunoscut imediat. Era şiretul soldat mai în vârstă care îi luase mai devreme lui Renco preţiosul pandantiv.

Vulpoiul bătrân îşi scoase sabia şi o ridică sus. Eram lipsit de apărare, complet expus.

În momentul acela, cu un urlet teribil de răsunător, ceva foarte mare sări din spate, peste capul meu, şi se izbi în conchistador cu o viteză înfricoşătoare.

O *rapa*.

Pantera îl lovi pe spaniol cu o forţă atât de mare, încât acesta fu aruncat în firida din spatele lui. Capul i se lovi de perete cu un zgomot dezgustător şi pur şi simplu explodă, crăpând ca o coajă de ou, nişte stropi oribili cu sânge şi creieri fiind împroşcaţi din gaura formată instantaneu în ceafa lui.

Soldatul cel şiret se prăbuşi în firidă, dar era mort de-a binelea în momentul în care a ajuns la podea.

Pisica începu să-l devoreze pe loc, iar coada i se unduia înainte şi înapoi în timp ce făcea asta.

Am profitat de moment, am apucat idolul şi m-am repezit din nou în sus pe scări, ieşind din templu.

*

Am năvălit în noapte, recunoscător că scăpasem de moarte încă o dată.

Dar bucuria mea nu dură mult. Abia ieşisem prin portal când am auzit un *clic-clac* ascuţit de undeva din spatele meu, urmat rapid de un strigăt aspru:

— Călugăre!

M-am întors.

Şi l-am văzut pe Hernando Pizarro stând în faţa mea cu un pistol în mână, aţintit fix spre pieptul meu.

Înainte ca măcar să apuc să mă mişc, am văzut o scânteiere la capătul ţevii pistolului, i-am auzit pocnetul zgomotos făcând ecou

în jurul meu şi, aproape imediat, am simţit o greutate uriaşă înfigându-mi-se în piept şi am fost aruncat spre spate.

M-am prăbuşit la pământ instantaneu, după care nu am mai văzut decât nori – nori negri de furtună, care treceau peste cerul înstelat al nopţii pe deasupra mea – şi în momentul acela mi-am dat seama, spre groaza mea nemaipomenită, că tocmai fusesem împuşcat.

Zăceam pe spate, scrâşnind din dinţi în agonie, privind în sus la cerul brăzdat de nori, în timp ce o durere arzătoare îmi zvâcnea în piept.

Hernando se aplecă asupra mea şi-mi luă idolul pe care abia îl mai ţineam. Pe când făcea asta, m-a plesnit tare peste faţă şi mi-a spus:

— Să mori încet, călugăre.

După aceea plecă.

Stăteam întins pe treptele de piatră din faţa templului, aşteptând să se scurgă viaţa din mine, aşteptând ca durerea să devină insuportabilă.

Dar atunci, dintr-un motiv pe care nu-l puteam înţelege, forţa mea, în loc să se scurgă, începu să revină.

Durerea arzătoare din pieptul meu mai cedă şi am putut să mă ridic în capul oaselor şi să-mi pipăi pieptul în locul în care glonţul îmi făcuse o gaură în mantie.

Am simţit ceva acolo.

Ceva moale şi gros şi pătrat. Mi-am scos obiectul acela din mantie.

Era Biblia mea.

Biblia mea de trei sute de pagini, scrisă de mână şi legată în piele.

În centrul ei se afla o gaură rotundă, zdrenţuită, ce arăta ca o scobitură de vierme. La capătul îndepărtat al scobiturii am văzut o sferă deformată din plumb cenuşiu-închis.

Glonţul lui Hernando.

Biblia mea oprise glonţul!

Lăudat fie Cuvântul Domnului.

Am sărit în picioare, încântat. Mi-am căutat sabia, dar nu o

găseam nicăieri şi am început să mă uit prin poiană.

L-am văzut pe Renco în capătul îndepărtat al poienii, luptându-se cu două săbii împotriva a doi conchistadori înarmaţi tot cu săbii.

Doi războinici incaşi se încleştau cu o pereche de spanioli nu departe de locul în care mă aflam – păreau a fi singurii oameni rămaşi în viaţă pe turnul de piatră.

Şi atunci l-am văzut pe Hernando – ţinând idolul în mâini – grăbindu-se să plece prin frunzişul din dreapta mea, repezindu-se să coboare pe scara de piatră de acolo.

Am făcut ochii mari.

Se îndrepta spre podul de frânghii.

Dacă ajungea acolo, cu siguranţă ar fi tăiat podul şi ne-ar fi lăsat abandonaţi pe turn, împreună cu *rapele*.

M-am repezit după el, sărind prin poiană, sărind peste o *rapa* care stătea la pământ, sfâşiind trupul unui conchistador mort.

Am coborât scările câte două, zburând peste ele, în timp ce inima mi se zbătea în piept şi picioarele îmi zvâcneau, urmărindu-l pe Hernando. Când am trecut pe după un cot al scărilor, l-am văzut la vreo zece paşi înaintea mea, păşind pe podul de frânghii.

Hernando era un bărbat solid şi musculos şi ca atare se mişca destul de lent. Eu eram mai scund, mai pipernicit, mai rapid. L-am ajuns din urmă şi am ţâşnit pe pod după el, moment în care, nemaiavând altceva la îndemână, m-am aruncat – fără sabie – în spatele lui.

L-am izbit cu putere şi am căzut amândoi pe scândurile subţiri ale punţii, la mare înălţime deasupra fundului canionului.

Impactul căderii noastre fu însă atât de puternic, încât scândurile de sub noi se frânseră ca nişte surcele şi, spre groaza mea, am căzut prin ele, în râpă…

Dar căderea noastră se termină repede.

Cu o smucitură bruscă, zdruncinătoare, ne-am oprit amândoi. În momentele de groază ale prăbuşirii, Hernando întinsese mâna ca să se apuce de orice i-ar fi putut opri căderea.

Găsise capătul dezlegat al frânghiei care încă mai era înnodată

la încheietura de la mâna mea dreaptă. Acum sfoara era întinsă peste o scândură din podul de frânghii, iar eu şi Hernando atârnam de o parte şi de alta a ei!

Aşa se face că eram ca nişte contragreutăţi aninate de un scripete, la capetele diferite ale aceleiaşi frânghii, în timp ce sforile podului parţial rupt atârnau peste tot în jurul nostru.

Printr-un noroc – sau nenoroc, în cazul meu – eu atârnam sub Hernando, capul meu fiind aproape de genunchii săi ce se bălăbăneau. Hernando se afla mai sus, chiar sub scândurile rămase din pod.

Am văzut că avea idolul în mâna stângă şi se ţinea de sfoara mea cu dreapta. Îşi întinse mâna stângă sus, încercând disperat să arunce idolul pe scândurile rămase din podul de frânghii, ca să se poată ţine cu mâna.

Mi-am dat seama că, după ce ar fi reuşit să facă asta, ar fi putut să mă lase să cad fără probleme. În clipa de faţă, greutatea mea – deşi neînsemnată în comparaţie cu a lui – era singurul lucru care îl susţinea.

Trebuia să fac ceva. Şi asta cât mai repede.

— De ce faci asta, călugăre? urlă Hernando în timp ce se lupta să-şi obţină scăparea, atât de apropiată acum. Ce-ţi pasă *ţie* de idolul ăsta? Eu aş ucide pentru el!

În timp ce el striga furios, am văzut una dintre sforile subţiri care atârnau din podul de frânghii de deasupra noastră – una dintre frânghiile care susţinuseră înainte balustrada podului.

Dacă aş putea…

— Deci ai ucide pentru el, nu, Hernando? am spus eu, încercând să-i distrag atenţia în timp ce mă chinuiam să dezleg bucata de frânghie de la încheietură – frânghia care mă lega de Hernando. Asta nu înseamnă nimic pentru mine!

— Nu? urlă el.

Acum era o întrecere, ne întreceam să vedem cine-şi va atinge obiectivul primul – Hernando voia să ajungă la scândura de deasupra noastră, iar eu să dezleg frânghia care ne ţinea legaţi.

— Nu! i-am strigat – tocmai când reuşeam să mă eliberez din strânsoarea frânghiei.

— De ce, călugăre?

— Fiindcă, Hernando, *eu aş muri pentru el.*

Şi spunând acestea, cum mă eliberasem de-acum de frânghia pe care o aveam legată la mână, m-am întins spre sfoara subţire care atârna de podul de deasupra mea şi am apucat-o – în timp ce, exact în acelaşi moment, dădeam drumul bucăţii de frânghie care mă ţinea legat de Hernando.

Reacţia a fost instantanee.

Cum contragreutatea de la celălalt capăt al frânghiei dispăruse, Hernando căzu. Drept în jos.

Trecu pe lângă mine, corpul lui transformându-se într-un nor rapid ce urla; ca o ultimă insultă binemeritată, când a ţâşnit prin faţa mea, am întins mâna şi i-am smuls idolul din braţe.

— Nuuuuu! urlă Hernando în cădere.

Şi cum atârnam acolo, deasupra hăului – ţinându-mă cu o mână de sfoara podului de frânghii şi având în mâna liberă idolul sacru – i-am văzut expresia de pură groază de pe chip făcându-se din ce în ce mai mică, până când, în cele din urmă, dispăru în hăul întunecat de sub mine, iar curând nu i-am mai auzit decât urletul.

Acesta avea să înceteze o clipă mai târziu, odată cu zgomotul dezgustător pe care l-am auzit când s-a strivit.

După o vreme, am ajuns din nou în luminiş, cu idolul în mână.

Imaginea care m-a întâmpinat era ca o frântură din lumea de dincolo.

În lumina pâlpâitoare a torţelor răspândite prin poiană, am văzut *rapele* îngenunchind deasupra şirurilor de conchistadori morţi, desfătându-se cu carnea proaspătă de om. Coifuri argintii ascuţite erau aruncate peste tot, lucind în lumina torţelor.

Atunci i-am văzut pe Renco, pe Lena şi pe trei dintre războinicii incaşi stând lângă portal, ţinând săbii şi muschete în mâini. Erau singurii supravieţuitori ai măcelului, mulţumită mai ales calităţilor lor de luptători şi stratului de urină de maimuţă care îi acoperea. Păreau să caute ceva. Idolul, negreşit.

— Renco! am strigat. Lena!

Mi-am regretat impulsul imediat.

Rapa care era întinsă la pământ în faţa mea şi-a ridicat imediat

privirea de la ospăţ, deranjată de ţipetele mele.

Uriaşa fiară se ridică pe picioare şi se uită atent la mine.

Altă panteră din spatele ei făcu şi ea la fel.

Apoi încă una şi încă una.

Haita de pantere uriaşe formă un cerc larg în jurul meu. Îşi ţineau capul jos, cu urechile date pe spate.

L-am văzut pe Renco întorcându-se şi văzând situaţia dificilă în care mă aflam. Dar el era prea departe ca să mă poată ajuta.

Mă întrebam de ce stratul de urină de pe pielea mea nu le mai ţinea departe pe pantere. Poate că se luase în timpul încăierării mele cu conchistadorul bătrân şi şiret din interiorul templului sau atunci când căzusem la pământ după ce mă împuşcase Hernando.

Indiferent de motiv, mi-am zis, era sfârşitul, acesta era sfârşitul.

Rapa din fruntea celorlalte îşi încordă tot corpul, pregătindu-se să se arunce. Şi atunci…

…prima picătură de apă mă lovi în creştetul capului, plesnind zgomotos. Fu urmată la scurt timp de o a doua picătură, şi apoi de o a treia şi o a patra.

Ca un dar de la însuşi Domnul, cerul se rupse şi începu să plouă cu găleata.

Vai, şi ce mai ploua! Ploua în valuri – valuri puternice, care te udau până la piele, – cu stropi mari de apă răpăind în creştetul turnului de piatră cu o forţă nemaipomenită, plesnindu-mi în ţeastă, plescăind peste idol.

Şi în clipa aceea, slavă Domnului, idolul începu să cânte.

Cântecul lui le linişti imediat pe pantere.

Toate se uitau lung la statueta ce şiroia în mâinile mele, ţinându-şi capetele aplecate într-o parte, ca reacţie la zumzăitul său melodios şi înalt.

Renco, Lena şi cei trei războinici se apropiară de locul în care mă aflam, protejându-şi torţele de ploaie şi înconjurând haita de *rape* vrăjite.

Am observat că Renco avea în mână idolul fals al lui Bassario.

— Îţi mulţumesc, Alberto, spuse el, luându-mi idolul ce cânta. Cred că am să iau eu asta acum.

Alături de el, Lena îmi zâmbi, pielea ei frumoasă, măslinie, strălucind în ploaie.

— Aşa deci, l-ai învins pe marele mâncător de aur ca să ne salvezi idolul, zise ea. E ceva ce nu poţi face, eroul meu viteaz?

Spunând acestea, se aplecă deodată înainte şi mă sărută uşor pe buze. Inima aproape că mi se opri când buzele ei se lipiră strâns de ale mele. Am simţit că mi se înmoaie picioarele. Era cât pe ce să cad, atât de plăcută a fost atingerea buzelor ei.

Dar în timp ce Lena mă săruta atât de frumos, o voce de undeva din spatele meu rosti:

— Fii serios, călugăre. Credeam că aşa ceva nu e permis pentru cei de felul tău.

M-am întors şi l-am văzut pe Bassario stând pe una dintre treptele de piatră din spatele meu, cu arcul aruncat peste umăr şi cu faţa luminată de un zâmbet larg.

— Ne rezervăm dreptul de a face şi excepţii, am spus eu.

Bassario începu să râdă.

Renco se întoarse cu faţa spre el.

— Îţi mulţumesc că te-ai întors să ne ajuţi, Bassario. Săgeţile tale ne-au salvat vieţile. Ce te-a făcut să te întorci?

Bassario ridică din umeri.

— Când am ajuns la cascada de la capătul *quenko*-ului, i-am văzut pe mâncătorii de aur apropiindu-se de cealaltă parte a râului. Şi atunci m-am gândit că, dacă printr-un miracol, supravieţuieşti după toate astea, oamenii au să cânte cântece despre tine. Şi m-am hotărât că vreau şi eu să fiu pomenit în cântecele acelea. Să fiu pomenit şi pentru altceva decât pentru dezonorarea numelui familiei mele şi, în acelaşi timp, să recapăt onoarea acelui nume.

— Ai reuşit şi una, şi alta, spuse Renco. Chiar ai făcut-o. Dar acum, pot să te rog încă o dată să fii îngăduitor şi să-ţi cer o ultimă favoare?

În timp ce vorbea, Renco – ce ţinea o torţă într-o mână şi ambii idoli în cealaltă – începu să se îndepărteze de noi, ceilalţi, şi se îndreptă prin ploaie, spre portal. Pe drum, ridică vezica de lamă

de unde fusese aruncată în timpul încăierării şi o lăsă să se umple cu apa ploii ce cădea.

Panterele începură imediat să-l urmeze – sau, mai precis, să urmeze idolul cântător din mâinile sale.

— Odată intrat în templu, spuse Renco mergând, vreau să trageţi lespedea după mine.

M-am uitat de la Renco la cei trei războinici incaşi supravieţuitori, care erau lângă mine.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat.

— Am de gând să mă asigur că nimeni nu va pune vreodată mâna pe idolul acesta, spuse Renco. Îl voi folosi ca să ademenesc panterele în templu. Apoi, după ce vor fi intrat toate, vreau să împingeţi lespedea la loc în portal.

— Dar…

— Încrede-te în mine, Alberto, rosti el calm, în timp ce se îndrepta încet spre portal, cu haita de *rape* strecurându-se în spatele lui. Ne vom revedea, îţi promit.

Şi spunând acestea, Renco păşi în gura deschisă a templului. Panterele se înghesuiră în jurul lui, indiferente la ploaia torenţială.

Lena, Bassario, cei trei războinici şi cu mine ne repezirăm la lespede.

Renco se opri în dreptul intrării în templu şi îmi aruncă o ultimă privire.

Zâmbi cu tristeţe.

— Ai grijă de tine, prietene, spuse el.

Şi apoi se duse, dispărând în întunericul dintre lespede şi marele portal de piatră.

Panterele îl urmară în templu una câte una.

Când ultima panteră dispăru în portal, Bassario strigă:

— Bun, împingeţi!

Toţi şase ne-am sprijinit pe uriaşa lespede, împingând-o din răsputeri.

Placa uriaşă hurui tare, hârşâindu-se de podeaua de piatră. Am avut noroc că nu a trebuit să o împingem foarte mult – doar vreo doi paşi, – altfel nu am fi reuşit să o urnim doar şase oameni.

Dar Bassario şi războinicii incaşi erau puternici. Iar Lena şi eu

am împins cu toată forţa şi încet, foarte încet, lespedea începu să acopere portalul pătrat.

În timp ce continuam să închidem templul cu uriaşa piatră, auzeam cântecul idolului în interior, din ce în ce mai slab.

În fine, lespedea închise portalul complet şi, totodată, înăbuşi glasul idolului; odată cu încetarea cântecului, mă cuprinse o tristeţe nemăsurată, căci în clipa aceea ştiam că nu aveam să-l mai revăd vreodată pe bunul meu prieten Renco.

Înainte să plec de pe acel îngrozitor turn de piatră, aveam să mai fac un ultim lucru.

Am înşfăcat un pumnal de la unul dintre conchistadorii căzuţi şi am scrijelit un mesaj pe suprafaţa marii lespezi potrivite acum în portal. Am scris un avertisment pentru toţi aceia care s-ar fi gândit să mai deschidă vreodată templul.

Am scris:

No entrare absoluto.

Muerte asomarse dentro.

AS

Nu intraţi cu niciun preţ. Înăuntru se află moartea.

Au trecut deja mulţi ani de când s-a auzit de acele evenimente.

Acum sunt un om bătrân, veşted şi plăpând, aşezat la o masă dintr-o mănăstire, scriind la lumina lumânării. Munţi acoperiţi de zăpadă se întind în jurul meu în toate direcţiile.

Munţii Pirinei.

După ce Renco a intrat în templu cu cei doi idoli şi cu *rapele*, Bassario, Lena şi cu mine ne-am întors la Vilcafor.

N-a trecut mult până când s-a dus în tot imperiul vestea faptelor noastre – povestea morţii lui Hernando şi a idolului pus în interiorul unui misterios templu, în prezenţa unei haite de *rape* ucigaşe.

Cum era de aşteptat, stăpânirea colonială spaniolă a creat o poveste de faţadă despre moartea fratelui guvernatorului, a lui Hernando. Au spus că sfârşise onorabil, în mâinile unui trib necunoscut de băştinaşi, în timp ce naviga cu vitejie pe un râu din junglă netrecut pe hartă. Dacă ar şti compatrioţii mei adevărul...

Am înţeles că, într-adevăr, incaşii au intonat cântece despre aventura noastră – şi, da, cântecele acelea îl pomeneau şi pe Bassario – şi că acele balade au fost cântate şi după ce spaniolii le-au cucerit ţinuturile.

Mâncătorii de aur, spuneau ei, puteau să le cotropească pământul, să le ardă casele, să le tortureze şi să le ucidă oamenii.

Dar nu le puteau răpi spiritul.

Nici până azi nu am aflat ce a făcut Renco în templu cu cei doi idoli.

Nu pot decât să presupun că, în toată înţelepciunea lui, a anticipat zvonurile care aveau să se răspândească după victoria noastră asupra lui Hernando. Asemenea lui Solon, ştia că oamenii, auzind de idolul din templu, aveau să-l caute.

Îmi imaginez că a pus idolul fals într-un loc mai aproape de intrarea în templu, astfel încât, dacă cineva pătrundea înăuntru în căutarea idolului, avea să dea mai întâi peste copie.

Dar speculez. Nu ştiu nimic sigur.

Nu l-am mai văzut vreodată.

Cât despre mine, nu am mai putut îndura să trăiesc în oroarea din Noua Spanie. M-am hotărât să mă întorc în Europa.

Şi astfel, după ce mi-am luat rămas-bun de la frumoasa Lena şi de la nobilul Bassario, cu ajutorul câtorva călăuze incaşe, am pornit într-o drumeţie prin munţii Noii Spanii, îndreptându-mă spre nord.

Am mers şi am tot mers, prin jungle, munţi şi pustietăţi, până când am ajuns, în cele din urmă, pe pământul aztecilor, pământul pe care Cortez îl cucerise în numele Spaniei cu doar câţiva ani înainte.

Acolo am reuşit să ung pe cineva să mă lase să urc la bordul unei corăbii de marfă încărcate cu aur furat, care se îndrepta spre Europa.

Am ajuns la Barcelona după câteva luni şi, de acolo, am călătorit până la această mănăstire din înălţimile Pirineilor, un loc îndepărtat de lumea regelui şi a conchistadorilor săi însetaţi de

sânge, şi aici am îmbătrânit, visând în fiecare noapte aventurile mele din Noua Spanie şi dorindu-mi în fiecare moment să mai fi putut petrece măcar încă o zi alături de bunul meu prieten Renco.

Race dădu pagina.

Asta era tot. Acesta era finalul manuscrisului.

Se uită înainte, prin cabina Gânsacului. Dincolo de parbrizul micului hidroavion văzu vârfurile ascuţite ale Anzilor înălţându-se în faţa lui.

Aveau să se întoarcă în curând la Vilcafor.

Race oftă trist, gândindu-se la povestea pe care tocmai o citise. Se gândea la curajul lui Alberto Santiago, la sacrificiul lui Renco şi la prietenia care se formase între ei doi. Se gândi şi la cei doi idoli din interiorul templului.

Race cugetă la asta o clipă.

Ceva nu era în regulă.

Ceva din modul în care se încheiase manuscrisul – atât de brusc, atât de abrupt – şi de asemenea, acum că se gândea mai bine, mai era şi ceva ce văzuse ieri, când Lauren făcuse testul iniţial de rezonanţă nucleotidică, ca să determine localizarea idolului real de thyriu. Ceva referitor la *rezultatul* acelui test nu era în regulă.

Gândindu-se la expediţia lui Lauren şi a lui Frank Nash, lui Race îi răsăriri în minte o mulţime de alte gânduri.

Cum Nash nu lucra pentru DARPA. Cum, de fapt, era şeful unei unităţi a armatei, care încerca să învingă echipa *reală* a *Supernovei* – o echipă a Marinei – ajungând primul la idolul de thyriu. Şi cum îl păcălise pe Race ca să participe la misiune.

Race îşi alungă gândurile.

Acum trebuia să-şi dea seama cum avea să se poarte cu Nash când se întorcea la Vilcafor – trebuia să-l înfrunte sau era mai bine să păstreze liniştea şi să nu-i spună lui Nash ce ştia?

În orice caz, trebuia să se hotărască în curând, căci abia terminase de citit manuscrisul, când hidroavionul se înclină uşor sub el, cu botul spre pământ.

Începeau să coboare.

Se întorceau la Vilcafor.

Agentul special John-Paul Demonaco mergea atent prin încăperea seifului, analizând scena crimei.

După ce *Captain* Aaronson plecase să dea undă verde pentru un asalt asupra sediilor suspectate ca aparţinând Luptătorilor pentru Libertate, celălalt anchetator al marinei – *Commander* Tom Mithcell – îl întrebase pe Demonaco dacă vrea să arunce o privire la locul crimei. Poate că ar fi observat ceva ce le scăpase lor.

— Aaronson greşeşte, nu-i aşa? întrebă Mitchell în timp ce se plimbau prin camera seifului.

— Ce vrei să spui? replică Demonaco în timp ce scruta laboratorul închis cu o mulţime de sisteme de protecţie.

Era un laborator foarte impresionant. De fapt, era laboratorul cel mai dotat de înaltă tehnologie pe care îl văzuse vreodată.

— Nu Luptătorii pentru Libertate au făcut asta, zise Mitchell.

— Nu… aşa este.

— Şi atunci cine?

Demonaco tăcu o clipă.

Dar când vorbi în cele din urmă, nu răspunse la întrebare.

— Spune-mi mai multe despre dispozitivul pe care îl construia marina aici. *Supernova* aceasta.

Mitchell inspiră adânc.

— Am să-ţi spun ce ştiu şi eu. *Supernova* e o armă termonucleară de a patra generaţie. În loc să scindeze atomi de elemente radioactive terestre cum sunt uraniul şi plutoniul, aceasta creează o megaexplozie scindând o masă suberitică din elementul *ne*-terestru thyriu. Explozia produsă de fisiunea unui atom de thyriu e atât de puternică încât ar disloca aproape o treime din masa Pământului. Cu alte cuvinte, *Supernova* este primul dispozitiv construit de om capabil să distrugă planeta pe care trăim.

— Şi elementul acesta, thyriu, spui că e *ne*-terestru, insistă Demonaco. Dacă nu e de pe Pământ, atunci de unde e?

— Provine din impacturile cu asteroizii, din căderile de meteoriţi. Fragmente de piatră care supravieţuiesc călătoriei prin

atmosfera Pământului. Dar, din câte ştim, nimeni nu a găsit vreodată un fragment activ de thyriu.

— Cred că veţi afla, spuse Demonaco, de cineva care a găsit aşa ceva acum. Şi cred că ştiu şi cine.

Demonaco îi explică.

— Domnule *Commander*, în ultimele şase luni, unitatea mea de la FBI tot aude zvonuri despre un război între grupurile de insurgenţi, între Luptătorii pentru Libertate din Oklahoma şi alt grup terorist care îşi spune Armata Republicană din Texas.

— Armata Republicană din Texas – ăştia nu sunt aceia care i-au jupuit pe nişte rangers din Montana?

— Sunt suspecţii principali, spuse Demonaco. Am comunicat presei că acei doi rangers au dat peste nişte ţărani care vânau ilegal, dar în realitate credem că a fost ceva mai grav. Credem că au dat peste o tabără secretă de instrucţie a texanilor.

— O tabără de instrucţie?

— Îhî. Texanii sunt un grup mult mai mare decât Luptătorii pentru Libertate şi sunt mult mai buni la luptă – de fapt, nici măcar nu te poţi alătura texanilor dacă nu ai fost mai întâi membru al uneia dintre forţele armate. De asemenea, sunt şi deosebit de bine organizaţi pentru un grup de terorişti, semănând mai mult cu o unitate militară de elită decât cu un club de vânătoare de weekend. Au o ierarhie strictă, cu penalizări severe pentru orice membru care o încalcă, sistem care a fost atribuit influenţei conducătorului lor, Earl Bittiker, fost soldat în detaşamentul SEAL al marinei, dat afară din motive disciplinare pentru că a violat în 1986 o femeie locotenent care i-a dat un ordin ce nu i-a convenit. A agresat-o vaginal şi oral.

Mitchell se cutremură.

— Se pare că Bittiker era unul dintre cei mai buni oameni de la SEAL – o maşină ucigaşă complet lipsită de remuşcări. Dar asemenea multor altora de genul lui, îi lipseau anumite calităţi *civilizatoare*. Se pare că în 1983, cu trei ani înainte de incidentul violului, fusese diagnosticat cu psihoză clinică, dar Marina i-a permis totuşi să rămână în activitate. Atât timp cât agresivitatea lui era canalizată asupra inamicilor noştri, s-au gândit că nu

contează. O logică imbatabilă. După viol, Bittiker a fost exclus din Marină şi condamnat la opt ani la Leavenworth. Când a ieşit, în 1994, a fondat Armata Republicană din Texas, împreună cu alţi doi foşti soldaţi dezonoraţi pe care îi întâlnise în închisoare. Texanii se antrenează în permanenţă, urmă Demonaco. În deşert, în zonele pustii din Texas şi Montana şi, uneori, sus, în munţii din Oregon. Se gândesc că atunci când va veni momentul să lanseze un război în toată regula împotriva guvernului Statelor Unite – sau împotriva guvernului de la Washington şi a Naţiunilor Unite – vor să fie pregătiţi să lupte pe orice teren. Şi mai rău e că au şi bani. După ce guvernul l-a tras pe sfoară cu o afacere cu petrol, magnatul texan al petrolului Stanford Cole le-a lăsat lui Bittiker şi Texanilor în jur de patruzeci şi două de milioane de dolari şi un bilet în care scria: „Puneţi-i pe jar”. Prin urmare, nu e nicio surpriză că Bittiker şi acoliţii lui sunt văzuţi adeseori în talciocuri de arme vândute pe sub mână din Orientul Mijlociu şi din Africa. Ce naiba, anul trecut au cumpărat opt elicoptere Black Hawk II pe care guvernul australian le avea în plus.

— Doamne, icni Mitchell.

— Cu toate astea, continuă Demonaco, asta nu-i împiedică *să fure* echipamente de tehnologie înaltă din când în când. De exemplu, deşi nu avem nicio dovadă, credem că Texanii sunt vinovaţi de furtul unui tanc principal de luptă Abrams M-1A1 în timp ce…

— Le-au furat tancul? spuse Mitchell, nevenindu-i să creadă.

— Din spatele unui trailer, în timp ce era transportat de la fabrica Chrysler din Detroit la Centrul de Tancuri şi Autovehicule din Warren, Michigan.

— De ce îi suspectaţi pe ei? întrebă Mitchell.

— Fiindcă acum doi ani Texanii au cumpărat un vechi avion de transport *heavy-lift* Antonov An-22 dintr-o piaţă de arme din Iran. An-22 e un avion al dracului de mare, echivalentul rusesc al celor mai mari aeronave ale noastre, C-5 Galaxy şi C-17 Globemaster. Dacă vrei un avion de transport obişnuit, te duci şi-ţi iei unul mai mic, un An-12 sau un C-130 Galaxy, nu un An-22. Nu ai nevoie de un 22 decât dacă vrei să transporţi ceva mare. Ceva foarte, *foarte* mare. Cum ar fi un tanc de 67 de tone.

Demonaco se opri şi dădu din cap dezaprobator.

— Dar asta e cea mai mică grijă a noastră acum.

— De ce?

— Fiindcă, în ultima vreme, am început să aud nişte zvonuri îngrijorătoare despre Texani. S-ar părea că şi-au găsit un fel de suflet-pereche în cultul Aum Shinrikyo din Japonia, grupul care a aruncat sarin în metroul din Tokyo în 1995. După atacul de la Tokyo, nişte membri ai cultului au venit în America şi s-au infiltrat în câteva dintre grupurile noastre de insurgenţi. Avem motive să credem că mai mulţi membri ai Aum Shinrikyo s-au alăturat Texanilor.

— Şi ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Mitchell.

— Înseamnă că acum avem o problemă foarte mare.

— De ce?

— Fiindcă Aum Shinrikyo e un cult al Apocalipsei. Singurul său ţel – chiar singurul motiv al existenţei sale – e să pună capăt lumii. Ştim despre incidentul din metroul din Tokyo doar datorită faptului că reţelele de televiziune au primit fragmente filmate cu el. Ştiai că în toamna anului 1994, Aum Shinrikyo a reuşit să preia controlul asupra unui depozit chinez de rachete? Puţin a lipsit să lanseze treizeci de rachete tactice nucleare asupra Statelor Unite, într-o încercare de a declanşa un război termonuclear în toată regula.

— Nu, nu ştiam asta, spuse Mitchell.

— Domnule comandant, noi n-am avut niciodată un veritabil cult al Apocalipsei în America. Avem grupuri antiguvernamentale violente, grupuri anti-ONU, grupuri antiavort, antisemite şi grupuri ce militează împotriva negrilor. Dar nu am avut *niciodată* un grup al cărui unic ţel să fie acela de a produce distrugerea în masă a vieţii de pe această planetă. Acum, *dacă* Earl Bittiker şi Texanii s-au hotărât să adopte filozofia apocaliptică, înseamnă că avem o problemă mare. Fiindcă vom avea una dintre cele mai periculoase grupări paramilitare din America umblând în libertate, căutând moartea.

— Bun, atunci, spuse Mitchell, şi cum se leagă toate astea cu furtul de aici?

— Simplu, răspunse Demonaco. Grupul care a comis furtul

acesta era un detaşament de asalt foarte bine antrenat şi cu aptitudini deosebite. Tactica folosită e similară celei a Forţelor Speciale – de genul celor de la SEAL – ceea ce ar indica mai degrabă o organizaţie ca Armata Republicană din Texas şi nu ca Luptătorii pentru Libertate.

— Înţeleg.

— Dar cine a făcut asta ne-a lăsat un singur glonţ cu miezul de tungsten – pentru a sugera o acţiune a Luptătorilor pentru Libertate. Dacă Texanii au făcut asta, nu crezi că ar avea sens să încerce să ne trimită pe o pistă greşită, dând vina pe duşmanii lor, pe Luptătorii pentru Libertate din Oklahoma?

— Da…

— Dar ceea ce mă sperie cu adevărat, zise Demonaco, e *ceea ce urmăresc.* Fiindcă dacă Texanii au căpătat într-adevăr tendinţe apocaliptice, atunci *Supernova* asta a voastră e exact genul de chestie pe care ar căuta-o.

— Celălalt aspect la care trebuie să ne gândim, continuă Demonaco, e modul în care au intrat. Au avut un om infiltrat, pe cineva care ştia codurile pentru toate uşile de siguranţă şi ştia de unde să ia cheile-card. Aveţi un dosar cu numele tuturor celor care lucrează la proiect?

Mitchell scoase o foaie imprimată din buzunarul de la piept şi i-o înmână lui Demonaco.

— Poftim o listă cu toţi cei care lucrează la proiectul *Supernova,* din cadrul Marinei şi al DARPA.

Demonaco se uită pe listă.

NUMELE PROIECTULUI: N23-657-K2 (SUPERNOVA)
CLASIFICARE: PORTOCALIE (STRICT SECRET)
AGENŢII RELEVANTE: MARINA/DARPA
PERSONAL IMPLICAT
NUME/POST/AGENŢIE/NUMĂRUL SECURITATE

ROMANO, JULIUS M./FIZICIAN NUCLEARIST, COORDONATORUL PROIECTULUI/MARINĂ/M-1005-A2

FISK, HOWARD K./FIZICIAN TEORETICIAN, DARPA COORDONATOR

DARPA AL PROIECTULUI/D-1546-77A

BOYLE, JESSICA D./FIZICIAN NUCLEARIST DARPA/D-1788-82B

LABOWSKI JOHN A./INGINER SISTEM LIVRARE/MARINĂ/M-7659-C7

MÄHER, KAREN B./SISTEME SECUNDARE/DARPA/D-6201-22C

NORTON, HENRY./SUPORT TEHNIC/MARINĂ/M-7632-C1

RACE,MARTIN E./INGINERPROIECTANTSISTEMEDE APRINDERE/DARPA/ D-3279-97A

SMITH, MARTIN W./SISTEME ELECTRONICE PENTRU ARME/DARPA/ D-5900-35B

PERSONAL AUXILIAR
KAYSON, SIMON F./SECURITATE PROIECT/MARINĂ/M-1009-A2
DEVEREUX, EDWARD G./LINGVIST/HARVARD/FĂRĂ

Mitchell spuse:

— I-am verificat pe toţi. Sunt curaţi, până şi Henry Norton, tipul ale cărui carduri de securitate şi coduri PIN au fost folosite.

— Unde era în noaptea spargerii? întrebă Demonaco.

— La morga din Arlington, spuse Mitchell sec. Dosarele celor de la ambulanţă confirmă că la 5:36 în dimineaţa spargerii – exact cu cincisprezece minute înainte ca hoţii să pătrundă în clădirea aceasta – Henry Norton şi soţia lui, Sarah, au fost găsiţi ucişi prin împuşcare în locuinţa lor din Arlington.

— Ora 5:36, remarcă Demonaco. Au ajuns aici repede după ce l-au ucis. Ştiau că numele lui va declanşa un semnal în calculatorul spitalului.

După cum ştiau şi Demonaco, şi Mitchell, era o practică obişnuită ca angajaţii guvernamentali de înalt nivel să aibă semnale electronice ataşate numelor lor în eventualitatea în care ar apărea pe neaşteptate la un spital. Imediat ce numele persoanei importante era introdus în fişierele spitalului, apărea un ecran în care i se spunea medicului respectiv să înştiinţeze agenţia guvernamentală relevantă.

— Norton avea vreo legătură cu grupările de insurgenţi? întrebă Demonaco.

— Niciuna. A fost toată viaţa în marină. Expert în sisteme de suport tehnic – computere, sisteme de comunicaţii, computere de navigaţie. Are un dosar exemplar. Ce naiba, tipul e genul băiatului cuminte, premiant. Tipul cu cele mai puţine şanse de a-şi trăda ţara.

— Şi ceilalţi?

— Nimic. Niciunul dintre ei nu are legături cu vreo organizaţie paramilitară. Fiecare membru al echipei a trebuit să treacă printr-o verificare amănunţită de securitate înainte să primească aprobarea de a lucra la acest proiect. Sunt curaţi. Se crede că niciunul dintre ei nici măcar *nu cunoaşte* un membru al vreunui grup de insurgenţi.

— Ei, bine, unul dintre ei are astfel de cunoştinţe, spuse Demonaco. Află care a lucrat cel mai mult cu Norton, cineva care ar fi putut să-l vadă introducându-şi codul PIN în fiecare zi. Am să le dau nişte telefoane oamenilor mei, să văd ce-au mai făcut Earl Bittiker şi Texanii în ultima vreme.

Gânsacul împroşcă apă peste tot când atinse suprafaţa râului Alto Purus, nu departe de baza cascadei ce se vărsa peste platou.

Se lăsase noaptea şi, atenţi la prezenţa *rapelor* în sat, Race şi ceilalţi se hotărâseră să acosteze cu hidroavionul lângă cascadă şi să intre din nou în Vilcafor prin *quenko*.

După ce Doogie oprise Gânsacul pe malul râului, sub un desiş de crengi, cei patru debarcară. Îl lăsară pe Uli în avion, inconştient, adormit cu nişte metadonă găsită în trusa de prim-ajutor din spatele avionului.

Dar înainte să se îndrepte spre poteca din spatele cascadei, Race îi puse să facă ceva destul de ieşit din comun.

Folosind câteva cutii de lemn pe care le găsiseră în interiorul Gânsacului şi nişte batoane energizante pe care Van Lewen şi Doogie le aveau la ei, puseră nişte capcane primitive – capcane menite să prindă maimuţele care ţopăiau prin copacii de deasupra lor.

După zece minute, aveau vreo două primate furioase capturate în cele două cutii de lemn. Cele două maimuţe ţipau şi urlau, în timp ce Van Lewen şi Doogie le cărau, mergând pe cărarea din spatele cascadei tumultuoase, spre intrarea de piatră a *quenko*-ului.

După zece minute, Race ieşi în citadela Vilcafor.

Nash, Copeland, Gaby Lopez şi Johann Krauss erau adunaţi cu toţii într-un colţ al fortăreţei şi se uitau la Lauren, în timp ce aceasta încerca să îi contacteze prin radio fie pe Van Lewen, fie pe Doogie.

Se întoarseră într-un suflet când îl văzură pe Race ieşind din *quenko*, ţinând idolul fals în braţe.

Renée, Van Lewen şi Doogie urcară şi ei în fortăreaţă după el. Erau cu toţii acoperiţi de noroi şi murdărie din cap până în picioare. Race încă mai avea pe faţă picături uscate din sângele lui Heinrich Anistaze.

Nash văzu imediat idolul din braţele lui.

— L-aţi luat! exclamă el, repezindu-se la Race şi înşfăcându-i idolul.

Se uită la el cu o mină de adoraţie.

Race îl privi pe Nash cu răceală şi, în clipa aceea, se hotărî să nu-i spună ce ştia despre el. În schimb, avea de gând să aştepte să vadă ce făcea Nash de acum înainte. Poate că tot ar fi ajuns să găsească idolul – da, poate chiar cu ajutorul lui Race – dar profesorul era hotărât să facă în aşa fel încât statueta autentică să nu ajungă la Nash.

— E minunat, rosti Nash uluit.

— E fals, spuse Race sec.

— Ce?

— E fals. Nu e din thyriu. Dacă porniţi din nou aparatul de imagistică prin rezonanţă nucleotidică, veţi descoperi că încă mai există o sursă de thyriu în zona aceasta. Dar ea nu e în acest idol.

— Dar… cum?

— În timpul evadării sale din Cuzco, Renco Capac l-a pus pe criminalul Bassario să sculpteze o copie fidelă a *Spiritului*

Neamului. Renco plănuia să i se predea lui Hernando şi să-i dea idolul fals. Ştia că Hernando avea să-l ucidă, dar mai ştia şi că, atât timp cât Hernando primea un idol, n-ar fi bănuit niciodată că acesta ar fi putut fi idolul *greşit*. Până la urmă, Renco şi Alberto Santiago i-au ucis pe Hernando şi pe oamenii lui, iar Renco – din câte spune manuscrisul – s-a dus să ascundă *ambii* idoli în templu.

Nash întoarse statueta pe toate părţile şi văzu pentru prima dată spaţiul cilindric de la baza ei. Ridică privirea spre Race.

— Deci idolul real se află şi acum undeva în interiorul templului?

— Aşa spune Santiago în manuscris, spuse Race.

— Dar…?

— Dar eu nu-l cred.

— Nu-l crezi? De ce?

— Aparatul tău IRN mai funcţionează? o întrebă Race pe Lauren.

— Da.

— Porneşte-l şi am să-ţi arăt la ce mă refer.

Urcară toţi pe acoperişul deschis al citadelei, unde Lauren începu să pregătească aparatul de imagistică prin rezonanţă nucleotidică.

În timp ce ea punea în funcţiune dispozitivul, Race privea în depărtare, spre sat. Era întuneric şi încă mai ploua puţin.

Zări o umbră uriaşă de felină uitându-se în sus la el, din spatele uneia dintre clădirile mai scunde.

După câteva minute, Lauren pregătise aparatul IRN. Comută un buton şi tija argintie montată pe consolă începu să se rotească încet.

După treizeci de secunde se auzi un *biip!* ascuţit şi tija se opri brusc. Însă nu era orientată către idolul din braţele lui Nash. În schimb, se îndreptase în direcţia opusă lui Nash, sus, spre munte.

— Primesc un semnal, spuse Lauren. Un semnal puternic, de rezonanţă la frecvenţă foarte înaltă.

— Care sunt coordonatele? întrebă Race.

— Direcţia, 270 de grade. Unghiul vertical, 29 de grade şi 58

de minute. Raza, 793 de metri. La fel ca data trecută, dacă-mi amintesc bine, spuse ea, aruncându-i o privire lui Race.

— Îţi aminteşti bine, zise el. Ai să-ţi aminteşti şi că am crezut că e în interiorul templului.

— Da… murmură Lauren.

Race o privi insistent – mai insistent ca de obicei. Se întreba dacă era şi ea părtaşă la înşelătoria lui Nash şi decise că, probabil, da.

— Îţi aminteşti *de ce* am crezut că e în templu?

Lauren se încruntă.

— Ei, bine, îmi amintesc că am urcat prin crater şi am văzut templul. Şi atunci ne-am gândit că situarea templului se suprapune cu traiectoria IRN-ului. Prin urmare, idolul era în templu.

— Corect, spuse Race. Exact aşa am făcut. Şi exact acolo am greşit.

Reveniră cu toţii în interiorul citadelei.

Race luă un creion şi o bucată de hârtie din transportorul care era parcat tot exact în dreptul intrării în fortăreaţă.

— Copeland, îi spuse el omului de ştiinţă înalt şi serios. Crezi că, printre toate şmecheriile astea tehnologice pe care le aveţi aici, ai putea să-mi găseşti un calculator obişnuit?

Copeland găsi unul într-un container şi i-l dădu.

— Bun, spuse Race, lăsându-le celorlalţi răgaz să se adune în jurul lui şi să-l urmărească.

Desenă o schiţă pe hârtie.

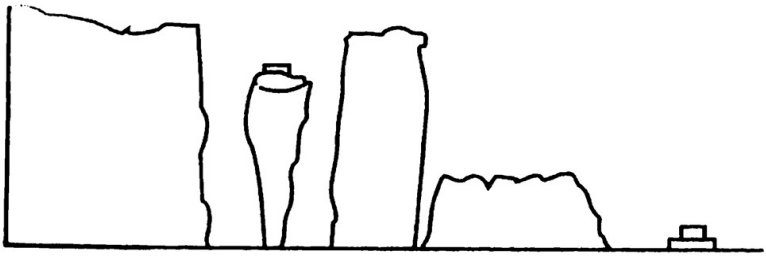

— Bun, spuse el. Aici e o schiţă cu Vilcaforul şi cu platoul situat

la vest de el, văzut dintr-o parte. Da?

— Da, spuse Lauren.

Race trasă nişte linii peste desen:

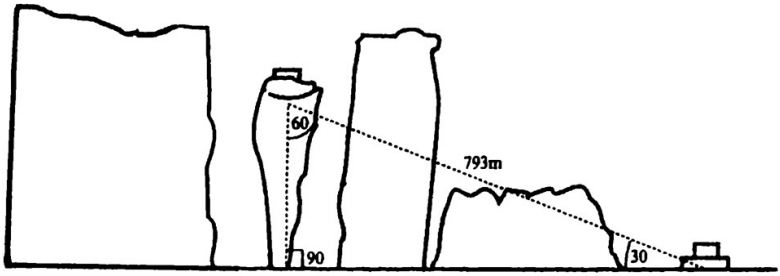

— Şi iată ce am dedus ieri, în urma semnalului primit pe aparatul de imagistică prin rezonanţă nucleotidică: 793 de metri până la idol. Unghi de înclinaţie de 29 de grade şi 58 de minute – dar am să calculez cu 30 de grade, ca să fie mai simplu. Ideea e că atunci când am urcat prin crater şi am văzut templul, ne-am gândit automat că templul trebuie să coincidă cu coordonatele depistate de aparat. Aşa e?

— Aşa e… Încuviinţă Nash.

— Ei bine, am greşit, spuse Race. Vă amintiţi când urcam de-a lungul potecii spiralate din jurul turnului de piatră şi Lauren a primit un semnal pe busola digitală?

— Vag, zise Nash.

— Ei bine, eu îmi amintesc. Când eram la nivelul turnului de piatră, stând pe marginea dinspre exterior a podului de frânghii, Lauren a spus că ne deplasaserăm exact 632 de metri pe orizontală faţă de sat.

Mai trasă o linie pe desen şi schimbă dimensiunea „793 m” de pe ipotenuză – cea mai lungă latură a triunghiului – în „*x* m”.

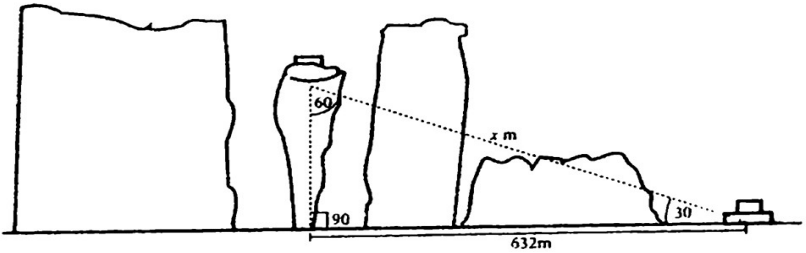

— Îşi mai aminteşte cineva de trigonometria din şcoală? întrebă el. Toţi fizicienii teoreticieni care se aflau în fortăreaţă în jurul lui ridicară din umeri ruşinaţi. Ce-i drept, nu e fizică nucleară, spuse Race, dar tot foloseşte şi asta la ceva.

— A, pricep... exclamă Doogie deodată din spatele micii mulţimi adunate în jurul lui Race.

Evident, ceilalţi nu înţelegeau.

Race spuse:

— Folosind nişte formule trigonometrice simple, când cunoaştem unul dintre unghiurile unui triunghi dreptunghic şi lungimea uneia dintre laturile sale, veţi putea afla lungimile celorlalte două laturi folosind conceptele de sinus, cosinus şi tangentă. Nu vă amintiţi regula de la şcoală? Sinusul unui unghi e egal cu lungimea laturii opuse unghiului, pe lungimea ipotenuzei. Cosinusul e egal cu lungimea laturii adiacente unghiului, împărţită la ipotenuză. În exemplul nostru de aici, pentru a afla *x* – distanţa dintre noi şi templu – ar trebui să folosim cosinusul de 30°.

Apoi Race scrise:

$\cos 30° = 632/X$

— Prin urmare, zise el:

$x = 632/\cos 30°$

Introduse nişte numere în calculatorul pe care i-l dăduse Copeland.

— Bun, conform acestui calculator, cosinusul de 30° e 0,866. Prin urmare, *x* e egal cu 632 împărţit la 0,866. Ceea ce

înseamnă... 729.

Race îşi completă schema în consecinţă, scriind cu fervoare. Lauren îl urmărea uimită. Renée se uita pur şi simplu la el, încântată.

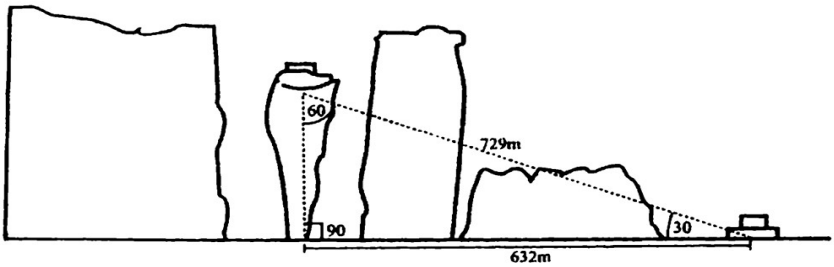

— Vede cineva vreo problemă pe undeva? se interesă Race. Toată lumea tăcea.

Race îşi mai completă desenul pentru ultima dată, terminând cu un „X” mare.

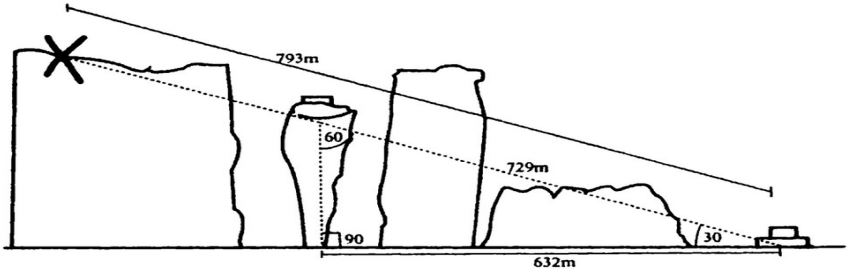

— Am făcut o greşeală, spuse el. Am presupus că, datorită înălţimii sale, *templul* e la 793 de metri de sat şi, prin urmare, că idolul e în interiorul lui. A fost o presupunere îndreptăţită, dar greşită. Idolul real nu e în templu. E undeva *dincolo* de el, sus pe platou.

— Dar unde? întrebă Nash.

— Îmi imaginez, răspunse Race, că idolul se află în satul tribului de băştinaşi care a construit podul de frânghii până la turnul de piatră, acelaşi trib de băştinaşi care i-a atacat pe prietenii noştri germani când erau pe cale să deschidă templul.

— Şi cum rămâne cu manuscrisul? vru să ştie Nash. Parcă spunea că *ambii* idoli sunt în interiorul templului.

— Manuscrisul nu spune toată povestea, spuse Race. Nu pot decât să bănuiesc că Alberto Santiago a prelucrat finalul, astfel încât nimeni care l-ar fi citit mai târziu să nu afle care e adevăratul loc unde sălăşluieşte idolul.

Race ridică bucata de hârtie cu schiţa lui.

— Aici e idolul. IRN-ul vostru o spune, la fel reiese şi din calcule.

Nash îşi strânse buzele, gândindu-se. În cele din urmă, spuse:

— Bun. Să mergem după el.

Cele două maimuţe pe care Race şi ceilalţi le prinseseră lângă râu le oferiseră bucuroase – sau mai curând furioase – o rezervă considerabilă de urină, urină pe care cele două primate urlătoare o împroşcaseră în pungile de plastic pe care Race le ataşase de cutii.

Simplu spus, urina de maimuţă duhnea. Mirosul ei dezgustător şi înţepător – mirosul de amoniac – se simţea peste tot în fortăreaţă. Nu era de mirare că *rapele* nu-l puteau suporta, se gândea Race în timp ce el şi ceilalţi se ungeau pe trup cu lichidul cald şi urât mirositor.

După ce terminară, Van Lewen le împărţi arme. Cum el şi Doogie erau singurii soldaţi din Beretele Verzi rămaşi – din câte ştia toată lumea, Buzz Cochrane era în continuare sus, pe turnul de piatră – luară ei cele două puşti G-11. Nash, Race şi Renée primiră puşti M-16, dotate cu ancore cu gheare de pisică.

Race, purtând în continuare vesta nazistă neagră şi şapca albastră de baseball, îşi agăţă ancora de curea.

Copeland şi Lauren primiră fiecare câte un pistol automat SIG-Sauer P228. Krauss şi Gaby, oamenii de ştiinţă de rând, rămaseră neînarmaţi.

Când toată lumea era gata, Van Lewen păşi prin poarta citadelei şi intră în vehiculul blindat. Apoi se îndreptă spre spatele maşinii şi deschise trapa.

Puşca lui G-11 ieşi mai întâi.

Apoi, încet, Van Lewen scoase capul şi începu să se uite prin trapa deschisă, scrutând zona. Imediat, făcu ochii mari.

Marele vehicul cu opt roţi era înconjurat de *rape*.

Cozile lor se unduiau şi se îndreptau în spatele trupurilor lor masive. Ochii lor galbeni îl sfredeleau, aspri şi reci.

Van Lewen numără douăsprezece, care stăteau pur şi simplu în drum, urmărindu-l.

Apoi, deodată, pantera aflată cel mai aproape începu să pufnească – simţi mirosul de urină – şi să dea înapoi şovăielnic, îndepărtându-se de transportor.

Una câte una, şi celelalte pantere făcură la fel, plecând de lângă vehiculul blindat şi formând un cerc larg în jurul lui.

Van Lewen coborî în drum, cu arma sus. Unul câte unul, ieşiră şi ceilalţi în spatele lui, printre care şi Race.

Asemenea tuturor, se mişca încet, prudent, uitându-se la pantere în timp ce-şi ţinea degetul fixat pe trăgaciul puştii sale M-16.

Era o senzaţie cu adevărat stranie, un fel de remiză. Oameni cu arme, pantere înarmate cu agresivitate naturală pură. În ciuda puştilor şi a pistoalelor lor, Race era convins că *rapele* îi puteau doborî pe toţi cu uşurinţă dacă ar fi îndrăznit să tragă un glonţ.

Dar panterele nu atacară.

Era ca şi cum oamenii ar fi fost protejaţi de ele de un fel de zid invizibil – un zid de care *rapele* pur şi simplu refuzau să treacă. În schimb, îi urmau pe Race şi pe ceilalţi de la o distanţă sigură, mergând paralel cu ei în timp ce aceştia se îndreptau spre poteca de pe malul râului.

„Doamne, sunt enorme!” îşi spuse Race, în timp ce-şi făcea loc în rândurile uriaşelor pantere negre.

Ultima dată când le văzuse de aproape se afla de cealaltă parte a geamurilor Humvee-ului, dar acum – acum că îl înconjurau din toate părţile, fără geamuri sau uşi care să se interpună între ele şi el – păreau de două ori mai mari. Aproape că le auzea răsuflând. Era exact cum spusese Alberto Santiago – un gâjâit din fundul pieptului, ca nechezatul unui cal. Sunetul unei fiare puternice.

— De ce nu le împuşcăm pur şi simplu? şopti Copeland.

— Eu nu m-aş grăbi să fac asta, îi răspunse Van Lewen. În momentul de faţă, cred că repulsia faţă de urina de maimuţă e mai puternică decât dorinţa lor de a ne ucide. Dacă deschidem focul asupra lor, cred că e foarte probabil ca dorinţa lor de *a supravieţui* să devină mai puternică decât repulsia faţă de urina de maimuţă.

Toţi opt urcau de-a lungul potecii de pe malul râului, intrând în fisura îngustă din platou, în timp ce *rapele* îi urmau la o oarecare distanţă.

Ieşiră din pasaj pe fundul craterului şi văzură lacul de mică adâncime ce se întindea în faţa lor, în timp ce turnul de piatră se înălţa spre cer din centrul lui şi o cascadă cu debit redus, dar incredibil de înaltă, se revărsa de pe latura sud-vestică a canionului.

În sfârşit nu mai ploua şi luna plină strălucea deasupra craterului cu toată intensitatea sa, invadându-l cu un fel de lumină albastră mistică.

Cu Van Lewen în frunte, urcară pe poteca spiralată, înălţându-se în noapte.

Rapele se furişau şi ele în spatele lor. Cu capetele lor negre, întunecate, şi cu urechile ascuţite, aţintite în sus, semănau cu nişte demoni care urcau chiar din iad, gata să-i înşface pe Race şi pe tovarăşii săi, trăgându-i în adâncurile pământului dacă se întâmpla ca vreunul dintre ei să facă un pas greşit. Dar, în fine, păstrau distanţa, deranjate de mirosul urinei de maimuţă.

În cele din urmă, grupul ajunse la cele două proptele care susţinuseră odinioară podul de frânghii.

Podul de frânghii atârna acum drept, sprijinit de peretele turnului, de cealaltă parte a râpei, exact acolo unde îl lăsaseră naziştii.

Race se uită la vârful turnului. Nici urmă de Buzz Cochrane. Însă atunci, în loc să traverseze spre turnul de piatră – lucru pe care, în momentul de faţă, oricum nu-l puteau face – Van Lewen îi conduse şi mai sus pe poteca spiralată, către marginea craterului.

Poteca trecea pe după cascada din colţul sud-vestic, înainte să urce abrupt, ajungând la buza craterului.

Race păşi pe margine şi privi spre vest – unde văzu vârfurile maiestuoase ale Anzilor înălţându-se deasupra lui, nişte umbre triunghiulare întunecate, suprapuse peste cerul nopţii. În stânga lui văzu un mic râu care alimenta cascada şi, alături, o porţiune de pădure tropicală deasă.

O cărare îngustă şi noroioasă – formată prin folosire constantă şi nu prin vreun proiect deliberat – se îndepărta de ei, intrând în frunzişul verde.

Dar ceea ce se afla de o parte şi de alta a căii înguste îi atrase imediat atenţia – o pereche de ţăruşi de lemn, înfipţi în noroi.

În fiecare ţăruş era pus câte un craniu înfricoşător.

Race simţi că îl trece un fior când îşi îndreptă lanterna de pe ţeava puştii spre unul din capete.

Arăta absolut oribil – efect intensificat de abundenţa de sânge proaspăt şi de carne putrezită care atârna pe el. Avea şi o formă ciudată – în mod sigur, nu era un craniu uman. Mai curând, ambele cranii aveau o formă bizară, alungită, cu canini ascuţiţi, cu nări triunghiulare inversate şi cu orbite mari.

Race înghiţi în sec.

Erau cranii *de felină.*

Erau cranii *de rapa*.

— Un fel primitiv de a spune „ACCESUL INTERZIS”, spuse Krauss, uitându-se la cele două cranii mizerabile, înfipte în ţăruşi.

— Nu cred că sunt menite să-i facă pe *oameni* să nu intre, spuse Gaby Lopez, adulmecând unul dintre cranii. Au fost îmbibate cu urină de maimuţă. Sunt menite să oprească felinele.

Van Lewen trecu de cranii şi intră în frunzişul des. Race şi ceilalţi îl urmară, conduşi de lumina lanternelor.

Cam la vreo treizeci de metri dincolo de cele două tigve, Van Lewen şi Race ajunseră la un şanţ lat, asemănător cu acela care înconjura Vilcaforul.

Singurele diferenţe între cele două şanţuri erau că, în primul rând, acesta nu secase – era plin cu apă, a cărei suprafaţă se afla cam la cinci metri mai jos de marginea şanţului. În al doilea rând, cel de aici era locuit de o familie de caimani foarte mari.

— Minunat, spuse Race uitându-se la uriaşii crocodilieni care

umblau pe fundul şanţului. Iar caimani.

— Alt mecanism de apărare? întrebă Renée.

— Caimanii sunt singurele animale din zona aceasta care au măcar o şansă infimă de a le învinge pe *rape* într-o încăierare, îi lămuri Krauss. Triburile primitive nu au puşti sau mine, aşa că trebuie să caute alte metode de a-şi ţine departe inamicii felini.

De cealaltă parte a şanţului – complet înconjurată de el – Race văzu altă porţiune cu frunziş de înălţime mică, dincolo de care se afla un grup mic de colibe acoperite cu stuf adăpostite sub un pâlc de copaci înalţi.

Era un fel de sat.

Mica întindere de frunziş dintre sat şi şanţ îi dădea mănunchiului de colibe primitive o înfăţişare bizară, aproape mistică. Nişte torţe ardeau pe suporturi înalte, învăluind aşezarea într-o strălucire portocalie fantomatică. Dar în afară de torţele aprinse, satul părea a fi complet părăsit.

Se frânse o surcea.

Race se întoarse şi văzu imediat haita de *rape* stând pe cărare, cam la zece metri în spatele grupului său. Reuşiseră cumva să treacă de craniile îmbibate cu urină, iar acum se găseau la mică distanţă în spatele lui Race şi al celorlalţi – privind, aşteptând.

O punte îngustă de buşteni era aşezată la pământ, pe partea dinspre sat a şanţului. O bucată de frânghie era legată de un capăt al ei, cam la fel ca în cazul podului de frânghii de jos, din dreptul turnului de piatră. Aceasta se întindea peste şanţ până pe partea lui Race, unde era legată de un ţăruş înfipt în pământ.

Van Lewen şi Doogie traseră de frânghie şi fixară puntea de buşteni pe poziţie, astfel încât ajunse acum să traverseze şanţul.

Apoi, toţi opt parcurseră puntea şi intrară în porţiunea de arbuşti ce înconjura satul.

După ce traversară cu toţii puntea, Van Lewen şi Doogie o traseră repede pe partea dinspre sat a şanţului, astfel încât *rapele* să nu-i poată urma.

Ieşiră toţi o dată din frunziş, ajungând într-o poiană mare, ca o piaţă. Îşi îndreptară lanternele spre colibele acoperite cu stuf şi spre copacii înalţi care înconjurau poiana bătătorită.

La capătul nordic al pieţei se găsea o cuşcă din bambus, cele

patru muchii ale sale fiind alcătuite din patru trunchiuri groase de copac. În spatele cuştii – săpată în peretele noroios al şanţului – se afla o groapă mare, de vreo sută de metri pătraţi, adâncă de cinci metri. O poartă dintr-un grilaj de bambus separa groapa de şanţ.

Dar chiar în centrul pieţei văzură cel mai frapant lucru.

Era un fel de altar, o structură mare de lemn, ca un sanctuar, care fusese sculptat din trunchiul celui mai mare copac din sat.

Era plin de unghere şi mici firide. În firide, Race văzu o colecţie de relicve care era absolut spectaculoasă – o coroană de aur încrustată cu safire, statui din argint şi aur cu războinici incaşi şi fecioare, diferiţi idoli de piatră şi un rubin gigantic care era cam cât pumnul unui bărbat.

Chiar şi în semiîntuneric, altarul strălucea, comorile de pe el lucind în lumina lunii. Mănunchiuri dese de frunze atârnau de copacii din jur, încadrându-l de o parte şi de alta, asemenea unei cortine de teatru.

Chiar în centrul altarului de lemn – exact unde ar fi fost inima lui – se afla cel mai îngrijit ungher dintre toate. Era acoperit de o mică perdea şi, evident, constituia elementul central al întregului altar. Dar obiectul care se afla înăuntru era ascuns.

Nash se îndreptă direct spre el. Race ştia la ce se gândeşte. Cu o smucitură bruscă, Nash trase deoparte perdeaua care acoperea nişa.

Şi îl văzu. Race îl văzu şi el şi icni, uimit.

Era idolul.

Idolul *autentic.*

Spiritul Neamului.

Văzându-l, lui Race i se tăie răsuflarea. În mod curios, primul lucru care îl frapă referitor la idol fu calitatea statuetei copiate de Bassario – idolul său fals era o reproducere perfectă. Dar oricât de mult ar fi încercat, Bassario nu reuşise să reproducă aura idolului real.

Era întruchiparea maiestuozităţii.

Ferocitatea capului *rapei* inspira groază. Strălucirea pietrei de thyriu negre cu vioriu producea uimire. Întregul idol strălucitor era pur şi simplu copleşitor.

Vrăjit, Nash se întinse să-l ridice – exact în momentul în care o săgeată ascuţită de piatră apăru lângă capul lui.

Săgeata era ţinută de un băştinaş ce părea foarte fioros, care ieşise din frunzişul ca o cortină din dreapta altarului. Ţinea săgeata întinsă în arc, coarda arcului fiind trasă până în dreptul urechii lui.

Van Lewen dădu să-şi ridice puşca G-11, exact în momentul în care întreaga pădure din jurul lui se trezi la viaţă şi din ea ieşiră nu mai puţin de cincizeci de băştinaşi.

Aproape toţi legănau arcuri şi săgeţi, toate aţintite către Race şi ceilalţi.

Van Lewen încă mai ţinea arma ridicată. Doogie nu. Stătea împietrit în loc, la câţiva metri distanţă, îngheţat.

Se creă o situaţie de un paradox incomod. Van Lewen – dotat cu o armă care putea ucide douăzeci de oameni într-o clipă – faţă de cei mai bine de cincizeci de băştinaşi înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, toate gata să tragă.

„Sunt prea mulţi”, îşi spuse Race. Chiar dacă Van Lewen ar fi reuşit să tragă câteva gloanţe, tot nu ar fi fost destul. Băştinaşii ar fi putut în continuare să-i ucidă pe toţi, atât de mult îi depăşeau numeric.

— Van Lewen, spuse Race. Nu…

— Sergent Van Lewen, spuse Nash de lângă altar, unde stătea cu o săgeată aţintită spre cap. Lasă arma jos.

Van Lewen se conformă. Şi imediat ce făcu asta, băştinaşii păşiră imediat înainte şi înşfăcară armele puternice ale americanilor.

Un bărbat care părea a fi mai în vârstă, având o barbă lungă şi sură şi pielea măslinie şi zbârcită, păşi înainte. El nu avea arc. Părea a fi căpetenia acestui trib.

Un alt bărbat mergea alături de căpetenie şi, când îl văzu, Race începu să clipească, nevenindu-i să creadă.

Acest al doilea bărbat nu era băştinaş, ci un bărbat solid, latino-american. Era foarte bronzat şi îmbrăcat în maniera indienilor, dar nici măcar dozele generoase de vopsea de ceremonie cu care se dăduse pe faţă şi pe piept nu-i puteau

ascunde trăsăturile profund urbane.

Pe când se uita atent la Nash – care stătea în faţa altarului ca un hoţ prins în flagrant delict – şeful mârâi ceva în limba lui.

Latino-americanul de lângă el îl ascultă atent şi apoi îi dădu un sfat, drept răspuns.

— Hm, mârâi căpetenia.

Race stătea lângă Renée, amândoi fiind înconjuraţi de cinci indieni înarmaţi.

Chiar atunci, unul dintre indieni păşi înainte – curios – şi îl atinse pe Race pe obraz, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă pielea lui e adevărată.

Race se dădu deoparte, smulgându-se.

Dar când făcu asta, indianul ţipă uimit, făcându-i pe toţi să se întoarcă spre el. Se repezi spre căpetenie, strigând:

— *Rumaya! Rumaya!*

Căpetenia veni imediat în locul în care stătea Race, urmat de consilierul lui alb. Bătrânul şef stătea în faţa lui Race, măsurându-l cu răceală, în timp ce indianul care-i atinsese faţa lui Race arătă spre ochiul lui stâng şi repetă:

— *Rumaya. Rumaya.*

Deodată, căpetenia îl apucă pe Race de bărbie şi îi întoarse faţa mult spre dreapta.

Race nu se opuse.

Căpetenia îi măsură chipul în linişte, analizându-i semnul cafeniu, triunghiular, pe care-l avea din naştere sub ochiul stâng. Apoi îşi linse degetul şi începu să-i frece semnul, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă nu se şterge. Şi nu se ştergea.

— *Rumaya*... răsuflă el.

Se întoarse către sfătuitorul lui latino-american şi îi spuse ceva în quechua. Consilierul îi şopti şi el ceva, vorbind încet, pe un ton respectuos, la care căpetenia dădu din cap a dezaprobare şi arătă insistent spre groapa pătrată săpată în peretele şanţului cu apă.

Apoi, şeful se întoarse în loc şi urlă, ordonându-le ceva oamenilor săi.

Indienii îi mânară repede pe toţi în afară de Race în cuşca de bambus dintre copaci.

Cât despre el, Race fu împins către groapa noroioasă de lângă şanţul cu apă.

Sfătuitorul latino-american i se alătură.

— Bună, rosti omul într-o engleză cu un accent puternic, luându-l pe Race complet prin surprindere.

— Salut, spuse Race. Vrei, ăăă, vrei să-mi spui ce se întâmplă aici?

— Oamenii aceştia sunt descendenţi direcţi ai unui trib incaş străvechi. Au observat că ai *Semnul Soarelui* – semnul din naştere de sub ochiul tău stâng. Cred că s-ar putea ca tu să fii mântuitorul lor reîntors, un bărbat căruia îi spun Cel Ales. Dar vor să te testeze mai întâi, ca să fie siguri.

— Şi cum au să mă testeze mai exact?

— Au să te bage în groapă şi apoi au să deschidă poarta care o separă de şanţul cu apă, lăsând unul dintre caimani să intre în groapă împreună cu tine. Şi apoi vor vedea cine va supravieţui înfruntării ce va urma, tu sau caimanul. Vezi tu, potrivit profeţiei…

— Ştiu, spuse Race. Am citit-o. Conform profeţiei, Cel Ales va avea *Semnul Soarelui*, va putea să se lupte cu marile şopârle şi le va salva spiritul.

Bărbatul se uită la Race bănuitor.

— Eşti antropolog?

— Lingvist. Am citit *Manuscrisul Santiago*.

Bărbatul se încruntă.

— Ai venit aici în căutarea *Spiritului Neamului*?

— Eu nu. Ei, spuse Race, arătând spre Nash şi spre ceilalţi, în timp ce erau băgaţi în cuşca de bambus.

— Dar de ce? Din punct de vedere material nu are nicio valoare…

— A fost sculptat dintr-un meteorit, explică Race. Şi acum s-a descoperit că meteoritul acela era format dintr-un fel de piatră foarte deosebită.

— A, exclamă bărbatul.

— Şi tu cine eşti? întrebă Race.

— A, da, îmi cer scuze, am uitat complet să mă prezint, spuse bărbatul, stând drept. Sunt doctorul Miguel Moros Marquez. Sunt

antropolog la Universitatea din Peru şi trăiesc în acest trib de nouă ani.

După o clipă, Race fu împins de-a lungul unei cărări înclinate, care cobora până în noroi.

Cărarea era mărginită de o parte şi de alta de pereţi înalţi de pământ şi se încheia în faţa unei mici porţi de lemn care dădea spre groapă. Imediat ce Race ajunse în faţa porţii, aceasta se deschise – ridicată de doi indieni care stăteau pe pământul de deasupra – iar el păşi şovăielnic în groapa de lângă şanţul cu apă plin de caimani.

Groapa era de formă aproximativ pătrată şi era *mare* – avea cam zece metri pe zece.

Pe trei părţi era formată din pereţi noroioşi. A patra latură, în schimb, era reprezentată de o poartă uriaşă formată dintr-un grilaj cu „gratii" de bambus. Prin el, Race vedea valurile întunecate ale şanţului cu apă de afară.

Ca să fie şi mai rău, podeaua era acoperită cu un strat de apă neagră – apă care se revărsa fără constrângeri printre gratiile încrucişate ale porţii de bambus, din şanţul de afară. În locul în care stătea Race, era cam până la genunchi. Dar în alte părţi ale gropii, nu i se ştia adâncimea.

„Ei bine, Will, asta chiar că e ceva nou. Ce dracu' ai făcut ca să ajungi în situaţia asta?"

Chiar atunci, o porţiune dreptunghiulară din enorma poartă de bambus – o poartă decupată în poartă – fu ridicată de nişte indieni care stăteau pe marginea gropii şi, imediat, se formă o deschidere largă în mijlocul porţii celei mari dintre groapă şi şanţul cu apă plin de caimani.

Race privea îngrozit cum poarta era ridicată din ce în ce mai sus, iar deschizătura devenea din ce în ce mai mare. După câteva clipe, ajunse la capăt, se opri şi urmă o lungă perioadă de tăcere.

Locuitorii satului erau acum aliniaţi în jurul gropii şi se uitau în jos, aşteptând sosirea unuia dintre caimani.

Race îşi pipăi buzunarele, căutând vreo armă pe care ar fi putut-o folosi. Era îmbrăcat tot cu blugii şi cu tricoul lui, avea pe

deasupra vesta din kevlar pe care i-o dăduse Uli la mină şi, desigur, purta ochelarii şi şapca de baseball cu *Yankees*.

Nu avea nicio armă – în afară de ancora cu gheare de pisică, ce îi atârna de curea.

Race o apucă. Avea ataşată o bucată de frânghie şi, deocamdată, cele patru gheare argintii erau retractate, stând de-a lungul mânerului ancorei asemenea unei umbrele închise.

Se uită la ea o clipă, cugetând. Poate ar fi putut-o folosi ca să iasă de aici…

Şi atunci ceva foarte mare alunecă dinspre şanţ, prin poarta deschisă.

Race îngheţă.

Deşi mai bine de trei sferturi din corpul său se ascundeau probabil sub suprafaţa apei, tot era absolut enorm.

Race îi văzu nările şi ochii şi spatele rotunjit, împlătoşat, ce-i ieşea la suprafaţa apei – toate mişcându-se cu aceeaşi viteză, în timp ce animalul se deplasa ameninţător prin apă. Îi văzu coada lungă şi solzoasă zvâcnind înainte şi înapoi, împingându-l uşor înainte.

Era un caiman şi era *uriaş*.

Avea măcar cinci metri şi jumătate.

Când enorma reptilă intră cu totul în groapă, poarta de bambus din spatele ei fu coborâtă la loc şi încuiată.

Acum rămăseseră doar Race şi caimanul.

Faţă în faţă.

Doamne, Dumnezeule…

Race se dădu într-o parte, ferindu-se de uriaşa fiară, şi se retrase spre un colţ al gropii pătrate, în timp ce picioarele îi plescăiau în apa adâncă până la genunchi.

Caimanul nu mişcă nici măcar un muşchi.

De fapt, uriaşa creatură crocodiliană nici măcar nu părea conştientă de prezenţa lui.

Race îşi auzea inima bătându-i tare în tâmple.

Dudum – dudum – dudum.

Caimanul tot nu se mişca.

Race rămase împietrit în colţul gropii.

Şi apoi, fără vreun avertisment, caimanul se mişcă.

Dar nu fu în niciun caz o mişcare rapidă. Nu se repezi înainte. Nici nu se aruncă şi nu sări la Race. Mai curând, pur şi simplu se scufundă, încet şi ameninţător, sub suprafaţa apei noroioase.

Race făcu ochii mari instantaneu.

„Paştele mă-sii.”

Caimanul tocmai se scufundase complet! Nu-l mai vedea. De fapt, sub lumina palidă, albastră a lunii şi cea pâlpâitoare, portocalie de la torţele indienilor, nu mai vedea nimic în afară de micile unduiri de la suprafaţa apei.

Şi mai multă linişte.

Valurile se izbeau de pereţii de pământ ai gropii.

Tot trupul lui Race era încordat, în aşteptarea apariţiei caimanului. Apucă ancora de oţel, ţinând-o ca pe o bâtă.

Suprafaţa apei era complet nemişcată.

Linişte totală.

Race simţea cum frica îl cuprindea din ce în ce mai puternic.

La dracu’-la dracu’-la dracu’-la dracu’-la dracu’-la dracu’-la dracu’-la dracu’-la dracu’.

Se întreba cât de mult putea rămâne o reptilă sub apă…

Atacul veni dinspre stânga, tocmai când Race se uita spre dreapta.

Cu un muget zgomotos, caimanul ţâşni din apă alături de el, cu fălcile depărtate, în timp ce enormul lui trup de două tone se răsucea prin aer.

Race văzu reptila imediat şi, din reflex, se aruncă într-o parte, căzând în apă tocmai când caimanul năvălea pe lângă el şi se izbea din nou de noroi.

Race se ridică în picioare, se întoarse, apoi se scufundă din nou când caimanul se mai aruncă o dată asupra lui cu iuţimea fulgerului, clănţănind din dinţi când închise fălcile chiar în faţa lui, cu un *zdrang*! puternic, cărnos.

Race ajunsese plin de noroi, dar nu-i păsa. Se ridică iar din apă – chiar lângă peretele de pământ al gropii – şi se întoarse taman la timp ca să-l vadă pe caiman repezindu-se spre faţa lui.

Se feri – lăsându-şi trupul să cadă drept în jos, sub suprafaţa apei – şi caimanul trecu fulgerător pe deasupra lui, izbindu-se cu

botul de peretele noroios al gropii.

Race ieşi la suprafaţă, în uralele indienilor care stăteau pe margine. Înaintă spre dreapta şi se trezi în apă mai adâncă, începu să desfacă frânghia legată de ancora cu gheare de pisică.

Ridică ochii spre marginea gropii.

Cinci metri, nu era departe.

Acum stătea în apă până la mijloc, desfăcând frânghia. Pe când făcea asta, se uită rapid în jur, ca să vadă unde era caimanul.

Şi nu-l văzu.

Caimanul nu era nicăieri.

Groapa era absolut pustie.

Trebuie să se fi scufundat din nou…

Race se uită temător la apa din jurul lui.

„Oof, la dracu'…" îşi spuse el.

Şi deodată, simţi cum ceva i se izbeşte în picior cu o viteză nemaipomenită, simţi o durere arzătoare ce-i zvâcnea în gleznă.

Apoi fu tras sub apă.

Race se scufundă, deschise ochii şi, prin apa noroioasă din jurul lui, îl văzu pe caiman ţinându-i piciorul stâng în gură!

Dar nu-l ţinea cum trebuie, aşa că deschise botul o clipă, ca să-l înşface mai bine.

Race nici nu avu nevoie de mai mult. Marea reptilă abia îi dădu drumul la picior, că Race şi-l şi smulse, iar fălcile caimanului clănţăniră în gol.

Race ieşi la suprafaţă, târând frânghia ancorei prin apă în spatele lui, încercând disperat să inspire.

Caimanul ieşi şi el, ridicându-se din apă, clănţănind cu înverşunare, prinse în dinţi frânghia ancorei cu gheare şi o seceră într-o clipă. Când frânghia fu sfâşiată, Race îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă mică, departe de crocodil.

Se întoarse rapid, exact în momentul în care îl văzu pe caiman repezindu-se la el dintr-o parte, cu fălcile larg deschise, gura sa plină de dinţi acoperindu-i câmpul vizual. Cum nu mai avea altceva la îndemână, Race îşi îndesă ancora cu gheare de pisică – şi tot braţul drept – în gura larg deschisă a caimanului!

Fălcile uriaşei reptile începură să se închidă cu forţă peste braţul lui – exact când Race apăsa pe butonul de lansare de pe mânerul ancorei.

În momentul acela, cu o nanosecundă înainte ca dinţii caimanului, ascuţiţi ca nişte lame, să se unească prinzându-i bicepsul drept, ghearele ascuţite de oţel ale ancorei ţâşniră în exterior cu o forţă nemaipomenită.

Capul caimanului explodă pur şi simplu.

Două dintre ghearele ascuţite de oţel îi ieşiră prin orbite şi, într-o clipă dezgustătoare, ambii ochi ai caimanului fură aruncaţi din cap – *din interior* – înlocuiţi fiind de vârfurile ascuţite ale celor două gheare de oţel.

Celelalte două gheare ale ancorei explodară în partea inferioară a capului caimanului, sfâşiind pielea mai moale de acolo, străpungând-o cu uşurinţă.

Cele două gheare care ieşiseră prin orbitele uriaşei reptile îi penetraseră probabil creierul. Prin urmare, îl uciseseră pe uriaşul animal într-o clipă – oprindu-i fălcile la jumătatea muşcăturii iar acum Race stătea pe podeaua gropii, cu un uriaş caiman de cinci metri şi jumătate prins de braţul său drept, botul lung şi triunghiular al acestuia stând în echilibru deasupra braţului său expus – dinţii crocodilului fiind la doar câţiva milimetri de pielea lui – în timp ce uriaşul trup negru zăcea în groapă, inert.

Băştinaşii adunaţi grămadă pe marginea gropii rămaseră şocaţi, uimiţi.

Şi apoi, încet, începură să aplaude.

Race ieşi din groapă, primind adulările indienilor. Îl bătură pe spate, îi zâmbiră cu dinţii lor strâmbi şi galbeni.

Cuşca în care se aflau Nash şi ceilalţi fu deschisă imediat şi, câteva clipe mai târziu, aceştia i se alăturară lui Race în centrul satului.

Van Lewen dădea din cap, neînţelegând, în timp ce se apropia de Race.

— Ce naiba ai făcut? N-am văzut nimic din cuşca aia.

— Tocmai am ucis o şopârlă mare, spuse Race pe un ton firesc.

Antropologul, Marquez, se apropie şi îi zâmbi lui Race.

— Bravo, domnule! Bravo! Cum spuneai că te cheamă?
— William Race.
— Bucură-te, domnule Race. Tocmai te-ai transformat în zeu.

Celularul lui John-Paul Demonaco sună.

Demonaco şi anchetatorul Marinei, Mitchell, se aflau în continuare la cartierul general al DARPA, în Virginia. Mitchell vorbea şi el la telefon.

— Zici că provine de la Bittiker… spunea Demonaco la telefon. Deodată, faţa lui se făcu albă, ca de mort. Sună la secţia de poliţie Baltimore şi spune-le să trimită un detaşament pirotehnic acolo chiar acum. Ajung şi eu cât pot de repede.

Mitchell se apropie tocmai când Demonaco închidea.

— Era Aaronson, spuse reprezentantul marinei. Tocmai au descins asupra sediilor Luptătorilor pentru Libertate. N-au găsit nimic. Erau goale.

— Nu contează, zise Demonaco, îndreptându-se spre uşă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mitchell grăbindu-se să îl ajungă din urmă.

— Tocmai am primit un telefon de la unul dintre oamenii mei din Baltimore. E în apartamentul unui informator de-al nostru din rândul Texanilor. Spune că a aflat ceva important.

Nouăzeci de minute mai târziu, Demonaco şi Mitchell ajunseră la un vechi depozit decrepit din sectorul industrial al Baltimore-ului.

Trei vase ale poliţiei, vreo două Buick-uri bej fără însemne – maşini ale FBI-ului – şi o camionetă mare bleumarin ce avea scris pe o parte „DETAŞAMENTUL PIROTEHNIC” erau deja parcate în faţa clădirii.

Demonaco şi Mitchell intrară în depozit şi urcară pe nişte scări.

— Depozitul ăsta îi aparţine unui tip pe nume Wilbur Francis James, cunoscut mai mult sub numele de „Bluey”, spuse Demonaco. Era operator radio în armată, dar a fost dat afară pentru că a furat echipament din birou – scanere de frecvenţă, puşti M-16. Acum e un escroc de duzină, care lucrează ca om de legătură între Texani şi anumite elemente criminale care le

furnizează arme şi informaţii. Acum câteva luni l-am prins cu trei canistre furate de gaz VX, dar ne-am hotărât să nu-l punem sub acuzare dacă era de acord să ne ajute să facem rost de informaţii. A fost un om de încredere până acum.

Ajunseră într-un apartament mic şi înghesuit de la etajul superior al depozitului, păzit de o pereche de poliţişti ai secţiei Baltimore. Intrară. Era un apartament mizerabil, dezgustător, cu parchet umed şi cu tapet care se cojea.

Demonaco fu întâmpinat de un tânăr agent de culoare pe nume Hanson şi de şeful Detaşamentului Pirotehnic al Poliţiei din Baltimore, un bărbat scund şi îndesat pe nume Barker.

Însuşi Bluey James stătea într-un colţ al camerei, cu braţele încrucişate. Pufăia dintr-o ţigară, cu un aer sfidător. Era un tip scund, bondoc şi nebărbierit, cu păr şaten făcut codiţe rasta şi purtând o cămaşă hawaiiană jegoasă. În picioare avea sandale – şi şosete.

— Ce ai aflat? îl întrebă Demonaco pe Hanson.

— Când am ajuns, n-am găsit nimic, spuse tânărul agent, uitându-se la Bluey James dispreţuitor. Dar când am cercetat mai atent, am dibuit asta.

Hanson îi înmână lui Demonaco un pachet cam de dimensiunile unei cărţi mici. Era împachetat în hârtie maronie şi nu era deschis. Alături se afla un plic alb obişnuit care *fusese* deschis.

— Era ascuns în spatele unui panou fals din perete, explică Hanson.

Demonaco se întoarse către Bluey.

— Inventiv, spuse el. Devii tot mai deştept la bătrâneţe, Bluey.

— Du-te…

— L-aţi radiografiat? îl întrebă Demonaco pe bărbatul numit Barker.

— E curat, spuse pirotehnistul. Judecând după scanare, pare a fi un CD sau aşa ceva.

Bluey James pufni.

— Nu ştiam că e o crimă în ţara asta să-şi cumpere omul un nenorocit de CD. Deşi probabil *ar trebui* să fie atunci când îţi iei rahaturile alea pe care le asculţi tu, Demonaco.

— Ce, nu-ţi place *Achy Breaky Heart?* spuse Demonaco. Se uită la plicul cel alb şi scoase din el o bucată de hârtie. Scria:

> CÂND VOM AVEA THYRIUL, TE VOI CONTACTA DIRECT. DUPĂ CE PRIMEŞTI TELEFONUL MEU, TRIMITE PRIN E-MAIL CONŢINUTUL ACESTUI DISC FIECĂREIA DINTRE URMĂTOARELE ORGANIZAŢII.
> BITTIKER

După aceea urma o listă cu aproximativ o duzină de nume şi adrese, toate având legătură cu reţele sau canale de televiziune – CNN, ABC, NBC, CBS, FOX.

Demonaco întoarse pe o parte şi pe alta pachetul învelit în hârtie maronie. Ce ar fi putut să vrea Earl Bittiker să trimită fiecărei mari reţele de televiziune din ţară?

Rupse ambalajul, deschizând pachetul.

Şi văzu un CD argintiu, strălucitor.

Dar primul lucru pe care îl observă la el fu faptul că nu era un CD oarecare.

Era un V-CD – un disc video.

Se întoarse.

— Bluey, ce dracu' e asta?

— „Hiturile lui Billy Ray Cyrus[26]". Special pentru tine, dobitocule.

— Alo, Demonaco, interveni Mitchell, arătând spre V-CD-playerul de lângă televizorul Trinitron al lui Bluey. Alături de ecran era şi un computer IBM negru. Toate cele trei obiecte arătau absolut nelalocul lor în apartamentul distrus în celelalte privinţe.

Demonaco puse CD în V-CD-player şi apăsă butonul de redare.

Figura lui Earl Bittiker apăru pe ecranul televizorului instantaneu.

Era o figură urâtă – o figură malefică – plină de cicatrici şi de ură. Bittiker avea trăsături sangvine, fiind supt la faţă, avea un păr blond, cleios, şi ochi cenuşii, reci, care nu transmiteau nimic altceva decât furia nemăsurată care se ascundea în spatele lor.

[26] Cântăreț american, cunoscut mai ales pentru hitul Achy Breaky Heart (n.tr.)

În fundal, Demonaco şi Mitchell văzură *Supernova.*

Bittiker vorbea direct spre cameră.

— Oameni din întreaga lume. Numele meu e Earl Bittiker şi eu sunt Antihristul. Dacă urmăriţi acest mesaj, înseamnă că sunteţi în pragul morţii. Exact la ora 12 astăzi, ora Washingtonului, veţi fi ucişi cu toţii de o armă care a fost creată cu bani din impozitele voastre. O armă care, în câteva ore, va trimite toată această lume abjectă acolo unde îi este locul. Oameni din toată lumea – nu am nimic de împărţit cu voi. Dar urăsc lumea în care locuiţi, o lume care nu mai merită să existe. E ca un câine bolnav şi trebuie să fie eutanasiată. Către guvernele din toată lumea – voi sunteţi de vină pentru această stare de fapt. Comunişti, capitalişti şi fascişti deopotrivă, cu toţii v-aţi îngrăşat în vreme ce oamenii pe care i-aţi condus mureau de foame. Cu toţii v-aţi îmbogăţit în timp ce ei sărăceau, aţi trăit în vile în timp ce ei trăiau în ghetouri. Natura umană reprezintă dorinţa unui om de a fi stăpân peste altul. Apare sub multe chipuri, multe forme – de la politicile companiilor până la purificarea etnică – şi cu toţii o punem în aplicare, de la cel mai de jos muncitor la şeful executivului Statelor Unite. Dar caracterul său e acelaşi. E vorba de putere şi de conducere. Însă e o tumoare ce distruge această lume şi acea tumoare trebuie eliminată acum. Tuturor reţelelor de televiziune care primesc acest mesaj le transmit să contacteze Marina sau Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării şi să întrebe ce s-a întâmplat cu *Supernova* lor. Întrebaţi-i pe cei de acolo despre existenţa şi scopul ei. Întrebaţi-i despre cei şaptesprezece membri ai personalului de securitate care au murit acum două zile când oamenii mei au atacat cartierul general al DARPA din Virginia. Sunt sigur că nu v-a informat nimeni despre acest incident, fiindcă aşa funcţionează guvernele în ziua de azi. După ce aţi făcut toate acestea, întrebaţi-vă guvernul dacă *acesta* – arătă către dispozitivul din spatele lui – e obiectul pe care-l caută.

Bittiker se uită insistent la cameră.

— Oameni din toată lumea, nu am nicio pretenţie de la voi. Nu cer recompensă. Nu vreau ca vreun prizonier politic să fie eliberat din celula sa. Nu există *nici o cale* să mă împiedicaţi să

detonez acest dispozitiv. Nici acum. Niciodată. Nu puteţi face nimic ca să opriţi acest lucru. Astăzi la ora prânzului, vom merge cu toţii în iad împreună.

Ecranul se umplu de purici.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care toată lumea rumega ceea ce spusese Bittiker. Până şi Bluey James era şocat.

— Fir-ar… pufni el.

— Foarte inteligent, spuse Demonaco. Nu a precizat decât ora detonării. Douăsprezece, la prânz. Acum nu mai trebuie decât să găsească thyriul şi să intre în contact cu Bluey şi planul e pus la punct.

Se întoarse către Mitchell.

— Cred că tocmai v-am găsit *Supernova*, domnule comandant. Apoi se întoarse către Bluey. Să înţeleg că încă nu ai primit telefonul cu pricina?

— Tu ce crezi, băi, fraiere?

— Ce ştii despre toate astea, Bluey? îl întrebă Demonaco, schimbând tonul.

— Ceea ce ştiu întotdeauna, omule. Un rahat.

— Dacă nu-mi spui ceva chiar acum, am să te acuz de participare la omorârea a şaptesprezece membri ai personalului de securitate dintr-o institu…

— Auzi, omule, tu n-ai ascultat sau ce dracu'? Lumea e pe cale să dispară. Ce mai contează acum participarea?

— Cred că depinde cine crezi că va câştiga concursul ăsta, noi sau Bittiker.

— Bittiker, rosti Bluey sec.

— Atunci s-ar părea că tu îţi vei petrece la închisoare ultimele câteva ore pe lumea asta, spuse Demonaco, făcându-le semn celor doi poliţişti de la uşă. Luaţi jigodia asta de aici.

Cei doi poliţişti îl apucară pe Bluey de braţe.

— Hei, stai o clipă, ce dracu'… exclamă Bluey.

— Îmi pare rău, Bluey.

— Bine, ascultă, omule, ascultă! N-am avut nimic de-a face cu nicio crimă, da? Eu sunt doar omul de legătură, atâta tot. Eu tratez *în numele lui* Bittiker. Ca un avocat. Ceea ce aş putea

spune că n-a fost prea uşor în ultima vreme, de când a început s-o ia razna.

— A început să o ia razna? spuse Demonaco făcându-le semn celor doi poliţişti să se îndepărteze.

— Mda. Tu de pe ce planetă ai picat, omule? Mai întâi lasă nişte nenorociţi de gălbejiţi să li se alăture Texanilor. Japonezi, omule. Nenorociţi de japonezi. Ar trebui să-i vezi pe cretinii ăia. Kamikaze daţi dracului, omule. Sunt din nu ştiu ce cult de dilimani din Japonia. Vor să distrugă lumea şi toate alea. Dar Earl, ce face? Se hotărăşte că îi place ce au ăia de spus şi îi lasă să se alăture mişcării. Şi după aceea – *dracu' să mai priceapă* – se apucă şi face cel mai ciudat lucru dintre toate. Se apucă să fuzioneze cu Luptătorii pentru Libertate.

— *Poftim?*

— Ca să pună mâna pe informaţiile lor tehnice, mă-nţelegi? Zi şi tu, omule, Luptătorii pentru Libertate sunt o gaşcă de nenorociţi, dar se pricep la tehnologie. Vreau să zic, la dracu', mesaje către lume pe V-CD-uri? Crezi că *eu* m-am dus şi mi-am cumpărat playerul ăsta?

— Texanii au *fuzionat* cu Luptătorii pentru Libertate… spuse Demonaco. Doamne, Dumnezeule!

Bluey dădea din gură în continuare:

— Totul e din vina gălbejiţilor, vezi tu. De când au ajuns aici, zărghiţii ăştia i-au tot spus lui Earl că, dacă vrea să întoarcă lumea pe dos, o să aibă nevoie de echipament zdravăn. Nu de arme şi alte rahaturi, ci de bombe şi alte rahaturi. Nucleare. Şi când au aflat de chestia asta cu *Supernova*, ei, bine…

Dar Demonaco nu mai asculta.

Se întoarse către Mitchell.

— Texanii i-au *înghiţit* pe Luptătorii pentru Libertate. De asta şeful tău, Aaronson, n-a găsit pe nimeni în sediile Luptătorilor pentru Libertate. Organizaţia asta nu mai există. Doamne, nu e de mirare că au folosit gloanţe cu tungsten. Au câştigat timp dând vina pe un grup terorist care nu mai există. Texanii şi Luptătorii pentru Libertate nu se băteau pentru teritoriu. Fuzionau…

— Ce vrei să spui? întrebă Mitchell.

— Vreau să spun că tocmai am asistat la unirea a trei dintre cele mai periculoase grupări teroriste din lume. Una are o unitate de luptă genial organizată, a doua e, poate, gruparea paramilitară cea mai avansată din America din punct de vedere tehnologic, iar a treia e un cult apocaliptic din Japonia. Pune-le pe toate la un loc, spuse Demonaco, şi te trezeşti cu o problemă a dracului de mare, fiindcă ăştia sunt tipii care v-au furat *Supernova* şi, dacă ne luăm după înregistrarea pe care tocmai am văzut-o, chiar în momentul de faţă încearcă să facă rost de nişte thyriu.

În lumina blândă dinaintea răsăritului se pregătea un banchet.

După ce învinsese caimanul, Race îi rugase politicos pe indieni să înceteze cu adulaţiile şi le ceruse să se odihnească. Urmase un somn bun – Doamne, câtă nevoie avea de el, trecuseră aproape treizeci şi şase de ore de când nu mai dormise – şi se trezise chiar înainte de zori.

Platoul care îi fu pus în faţă era potrivit pentru un rege. Era o combinaţie de mâncăruri crude din junglă puse pe frunze verzi mari. Larve, fructe de pădure, porumb. Până şi nişte carne crudă de caiman. Ploua puţin, dar nimănui nu părea să-i pese.

Race şi oamenii din armată stăteau într-un cerc larg, în porţiunea de pământ deschis care se afla în faţa altarului, mâncând sub privirea atentă a idolului real, care stătea mândru în firida sa decorată de lemn.

Deşi băştinaşii le dăduseră armele înapoi, încă mai plutea un uşor aer de suspiciune. Vreo duzină de războinici indieni stăteau ameninţători în afara cercului albilor, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, urmărindu-i atenţi pe Nash şi pe oamenii lui – aşa cum făcuseră toată noaptea.

Race stătea cu căpetenia tribului şi cu antropologul, Miguel Moros Marquez.

— Căpetenia Roa ar vrea să-şi exprime profunda recunoştinţă faţă de tine pentru că ai venit la noi, spuse Marquez traducând vorbele bătrânei căpetenii.

Race zâmbi.

— Am trecut de la statutul de hoţi de noapte la acela de

oaspeţi onoraţi.

— Nici nu-ţi dai seama, zise Marquez. Nici nu-ţi dai seama. Dacă nu ai fi supravieţuit încăierării cu caimanul, prietenii tăi ar fi fost sacrificaţi, oferiţi *rapelor*. Acum prietenii tăi profită de gloria ta.

— Nu sunt tocmai prietenii mei, spuse Race.

Gaby Lopez stătea de cealaltă parte a micului antropolog, evident încântată să se afle în prezenţa unei legende vii. La urma urmelor, după cum îi relatase lui Race în prima lor zi în Peru, cu nouă ani în urmă Marquez pătrunsese în junglă pentru a studia triburile amazoniene primitive – şi nu se mai întorsese niciodată.

— Domnule doctor Marquez, interveni ea, vă rugăm, povestiţi-ne despre tribul acesta. Experienţele dumneavoastră aici trebuie să fi fost fascinante.

Marquez zâmbi.

— Au fost. Indienii aceştia sunt un popor cu adevărat remarcabil, unul dintre ultimele triburi rămase intacte din întreaga Americă de Sud. Deşi îmi spun că trăiesc în acest sat de secole, ei, asemenea majorităţii celorlalte triburi din regiunea aceasta, sunt nomazi. Adeseori se întâmplă ca întreaga aşezare să-şi ia lucrurile şi să plece în altă parte – în căutarea hranei sau a unei clime mai calde – câte şase luni sau chiar un an. Dar întotdeauna se întorc în satul acesta. Spun că au o anumită legătură cu zona aceasta – o legătură cu templul din crater şi cu zeii felini care trăiesc în interiorul lui.

— Cum au ajuns în posesia *Spiritul Neamului*? întrebă Race surescitat.

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Conform *Manuscrisului Santiago*, explică Race, Renco Capac a folosit idolul ca să închidă *rapele* în interiorul templului. Apoi s-a închis şi el înăuntru odată cu ele. Indienii aceştia au pătruns la un moment dat în templu şi au scos idolul?

Marquez îi traduse căpeteniei indiene, lui Roa, ceea ce spusese Race. Căpetenia dădu din cap a negare şi spuse repede ceva în quechua.

— Căpetenia Roa spune că Prinţul Renco era un bărbat foarte inteligent şi curajos, aşa cum e şi de aşteptat din partea Celui

Ales. El mai spune şi că membrii acestui trib sunt deosebit de mândri de faptul că sunt descendenţii lui direcţi.

— Descendenţii lui direcţi, repetă Race. Dar asta ar însemna că Renco a ieşit din templu…

— Da, asta ar însemna, îi răspunse Marquez enigmatic, traducând cuvintele căpeteniei.

— Dar cum? întrebă Race. Cum a reuşit să iasă?

Auzind asta, căpetenia îi ordonă ceva pe un ton răstit unuia dintre războinicii săi indieni, iar războinicul alergă la o colibă din apropiere. Se întoarse câteva clipe mai târziu, ţinând în braţe un obiect mic.

Când războinicul se întoarse lângă căpetenie, Race văzu că obiectul pe care îl avea în mână era un caiet subţire, legat în piele. Coperta părea străveche, dar paginile păreau a fi netede, intacte.

Căpetenia vorbi. Marquez traduse.

— Domnule Race, Roa spune că răspunsul la întrebarea ta se găseşte în însăşi structura templului. După celebra bătălie a lui Renco şi a lui Alberto cu Hernando Pizarro, e adevărat că Renco a intrat în templu – *cu tot cu idol.* Dar a reuşit şi să iasă – *cu tot cu idol.* Povestea completă despre ceea ce s-a întâmplat *după* ce Renco a intrat în templu e relatată în acest caiet.

Race se uită la caietul din mâinile căpeteniei. Murea de curiozitate să afle ce conţine.

Căpetenia îi înmână micul caiet lui Race.

— Roa ţi-l oferă în dar, spuse Marquez. La urma urmelor, în patru sute de ani, eşti prima persoană care trece prin sat şi care chiar poate să-l citească.

Race deschise caietul imediat şi văzu vreo şase pagini îngălbenite, cu scrisul lui Alberto Santiago.

Se uita la el uluit.

Era finalul *real* al poveştii lui Santiago.

— Am o întrebare, interveni Johann Krauss cu afectare, aplecându-se în faţă de pe locul său din cerc. Cum au reuşit *rapele* să supravieţuiască atât de mult timp în interiorul templului?

Marquez îi vorbi mai întâi căpeteniei sale, apoi răspunse:

— Roa spune că veţi găsi răspunsul la această întrebare în caiet.

— Dar… Începu Krauss.

Roa îl făcu să tacă, răstindu-se scurt.

— Roa spune că veţi găsi răspunsul la întrebarea dumneavoastră în caiet, repetă Marquez ferm.

În mod evident, deşi ospitalitatea lui Roa faţă de Race era fără limită, amabilitatea sa faţă de colegii lui mergea doar până aici.

Ploaia începu să cadă cu stropi mai mari. După câteva minute, Race auzi zgomotul unui tunet îndepărtat, undeva, deasupra orizontului. Doogie şi Van Lewen se întoarseră şi ei la auzul sunetului.

— Vine furtuna, remarcă Race.

Doogie dădu din cap a negare, ridicând privirea spre cer. Huruitul tunetului începu să se audă mai tare.

— Ba nu, spuse el, ridicându-şi puşca G-11 din noroi.

— Ce vrei să spui?

— Ăla nu e tunet, profesore.

— Şi atunci ce e?

În momentul acela, înainte ca Doogie să apuce să-i răspundă, un uriaş elicopter Super Stallion trecu pe deasupra capetelor lor, mugind.

Fu urmat la scurt timp de un alt elicopter identic, ce cobora la altitudine mică spre sat, cu rotoarele zvâcnind zgomotos, curentul său descendent puternic zguduind copacii.

Race, Doogie şi, Van Lewen săriră în picioare, în timp ce, simultan, toţi indienii se întindeau după arcuri.

Răgetul celor două Super Stallion ce pluteau deasupra localităţii era asurzitor, copleşitor. Şi apoi, deodată, opt corzi fură aruncate din fiecare elicopter. Într-o secundă, şaisprezece oameni îmbrăcaţi în echipament complet de luptă începură să alunece rapid în jos pe frânghii, cu armele în mâini, ca nişte umbre ameninţătoare pe fundalul cerului dinaintea zorilor.

Gloanţele ţâşneau din armele bărbaţilor care coborau în rapel din elicoptere.

Oamenii alergau în toate direcţiile. Indienii se repeziră să se

ascundă în frunzişul ce înconjura satul, înşfăcându-şi arcurile şi săgeţile. Van Lewen şi Doogie traseră cu puştile lor G-11 în timp ce gloanţele de deasupra ciuruiau noroiul peste tot în jurul lor.

Race sări pe loc – îl văzu pe Doogie primind două lovituri violente în piciorul stâng apoi se întoarse din nou, la momentul potrivit ca să-l vadă pe zoologul german Krauss cuprins de convulsii violente în timp ce întreaga parte frontală a trupului său – faţa, braţele, pieptul – se transforma într-o masă nedesluşită de carne zdrenţuită însângerată, sfâşiată de vreun milion de gloanţe devastatoare de mitralieră.

Cele două elicoptere Super Stallion pluteau cam la şase metri deasupra satului, năruindu-l cu tunurile lor. Pe când sărea în picioare, Race văzu un singur cuvânt imprimat pe lateralele lor: „MARINA”.

Era echipa lui Romano.

Sosiseră în sfârşit.

Şi atunci – abia atunci – în timp ce fugea să se adăpostească de cele două elicoptere enorme ce pluteau ameninţător pe deasupra satului, lui Race îi trecu prin minte un gând neobişnuit.

„Romano n-ar fi trebuit să aibă trei elicoptere Super Stallion…?”

Deodată, o rafală de gloanţe împroşcă pământul peste tot în jurul lui şi Race alergă spre copaci, întorcându-se tocmai la timp ca să-l vadă pe Frank Nash depărtându-se de altar şi repezindu-se spre frunzişul de dincolo de el, urmat la mică distanţă de Lauren şi de Copeland.

Ochii lui Race se concentrară asupra altarului. Idolul era tot acolo, stând mândru în firida sa.

Sau cine ştie?

În timp ce pământul exploda din cauza împuşcăturilor, Race se repezi la altar şi înşfăcă idolul din firida sa, răsturnându-l în mână.

O secţiune cilindrică fusese tăiată din baza statuetei.

Era idolul fals.

— Nu… răsuflă Race.

Împuşcăturile răsunau dinspre elicopterele de deasupra lui. Vântul vijelios format de curentele lor descendente zvâcnea în

jurul lui ca o tornadă.

Race alerga prin vântul puternic, năpustindu-se în frunziş după Nash şi ceilalţi doi.

— Unde te duci? îl strigă Renée din ascunzătoarea ei din spatele unui copac de prin apropiere.

— Nash a luat idolul! strigă Race. Pe cel real…

În momentul acela – fără niciun fel de avertisment – unul dintre marile elicoptere Super Stallion de deasupra lor explodă pur şi simplu în aer. Fu o explozie zguduitoare, monstruoasă prin forţa ei. Cu atât mai mult cu cât fusese atât de neaşteptată.

Race ridică ochii instantaneu şi văzu marele elicopter căzând la pământ într-un fel de imagine oribilă dată cu încetinitorul, chiar peste oamenii care atârnau sub el.

Oamenii – care făceau parte din corpul SEAL al Marinei – loviră primii pământul, fiind urmaţi după o fracţiune de secundă de masivul elicopter care se prăbuşi deasupra lor, strivindu-i într-o clipă, greutatea sa nemaipomenită izbindu-se de sol cu un zguduit răsunător.

Race se uită la epava căzută, în flăcări, a Super Stallionului şi văzu o dâră orizontală de fum ce se risipea în aerul de deasupra ei.

Era dâra de fum a unei rachete aer-aer. Race se uită înapoi pe traiectorie, depistându-i sursa.

Şi văzu un *alt* elicopter!

Doar că acesta nu era un transportor de trupe asemenea celor două Super Stallion. Era un elicopter cu doi pasageri – o pasăre de atac – subţire, dar nu mai mult decât trebuia, cu o carlingă în formă de prismă şi cu un rotor închis la coadă. Arăta ca o insectă mecanică, exact ca o călugăriţă.

Deşi Race nu ştia, avea în faţă un AH-66 Comanche – elicopterul de atac de generaţie următoare al Armatei SUA.

Sprijinul aerian al lui Nash.

Şi acesta sosise în cele din urmă.

Race zări un al doilea elicopter Comanche de atac ivindu-se pe cerul dimineţii din spatele primului şi îl văzu deschizând focul asupra Super Stallionului rămas, cu ajutorul armei sale Gatling cu două ţevi.

Cel de-al doilea Super Stallion răspunse cu propria rafală de focuri de mitralieră, acoperindu-i pe cei opt din detaşamentul SEAL care încă mai atârnau de corzile lor.

Primul soldat SEAL ajunse la pământ – exact în momentul în care o săgeată îl lovea în frunte, făcându-l să cadă într-o clipă.

Cei şapte soldaţi SEAL rămaşi continuară să se prelingă de-a lungul frânghiilor. Încă doi fură eliminaţi de săgeţi în timp ce coborau. Ceilalţi aterizară şi o luară la fugă.

În văzduh, Super Stallionul lor avea mari probleme. Se învârtea lateral în aer, întorcându-se cu faţa spre cele două Comanche-uri ale armatei care îl atacau.

Şi apoi, brusc, o singură rachetă Sidewinder fu lansată din compartimentul lateral pentru rachete al Super Stallionului. Racheta lăsă o urmă de fum perfect orizontală prin aerul din spatele său înainte să se izbească la o viteză nemaipomenită de cabina unuia dintre Comanche-uri, eliminând elicopterul de atac de pe cer, nimicindu-l într-o explozie spectaculoasă.

Dar era numai un premiu de consolare. În realitate, dacă reuşise să facă ceva, pecetluise soarta Super Stallionului. Căci mai exista un Comanche.

Abia fusese lovit primul elicopter al armatei, când cel de-al doilea se roti în văzduh şi lansă şi el o rachetă Hellfire.

Racheta Hellfire izbucni prin aer cu o viteză fenomenală, îndreptându-se asupra Super Stallionului. Îşi găsi ţinta în câteva secunde, repezindu-se cu toată forţa în laterala marelui elicopter al marinei.

Pereţii Super Stallionului se frânseră într-o clipă, explodând în toate direcţiile, şi aruncară asupra solului de dedesubt o ploaie de resturi învăpăiate. Apoi, uriaşul elicopter al marinei se izbi în copacii de deasupra satului transformându-se într-o epavă contorsionată, în flăcări.

Ramurile ude de ferigă îl plesneau cu putere peste faţă pe Race în timp ce el şi Renée alergau spre est prin pâlcul des de frunziş, la sud de piaţa satului, urmărindu-l pe Frank Nash.

Trecură de Van Lewen pe drum. Stătea în spatele unei colibe, trăgând cu puşca lui G-11 în trei dintre cei cinci soldaţi SEAL din

marină care supravieţuiseră descinderii din cel de-al doilea Super Stallion.

Trăgea jos – încercând să rănească, nu să ucidă. La urma urmelor, *erau* compatrioţii lui şi după ce auzise mai devreme, în avion, de la Renée, cu privire la Frank Nash şi la misiunea Armatei de sabotare a Marinei, începuse să-şi pună la îndoială loialităţile. Nu voia să ucidă oameni care erau exact ca el – nişte animale pe front, care nu făceau altceva decât să urmeze ordine – decât dacă era *absolut* necesar.

Cei trei soldaţi SEAL se ghemuiseră în spatele unor copaci de lângă altar şi MP-5-urile lor, folosite coordonat, se dovedeau a fi o armă redutabilă împotriva puştii sale G-11 singure. Apoi, deodată, focul soldaţilor SEAL încetă, când aceştia fură copleşiţi din spate de o hoardă de indieni înarmaţi cu topoare, săgeţi, beţe şi bâte.

Van Lewen se cutremură.

— Şi voi unde vă duceţi? strigă el, văzându-i pe Race şi pe Renée trecând pe lângă el.

— Ne ducem după Nash! A furat idolul veritabil!

— Ce-a făcut…?

Dar Race şi Renée se pierdeau deja printre copaci. Van Lewen o luă şi el după ei.

Gaby Lopez alerga şi ea. Doar că ea fugea ca să-şi salveze viaţa.

Imediat ce apăruseră elicopterele Super Stallion ale Armatei, ea se repezise să se ascundă în spatele celui mai apropiat pâlc de copaci. Dar se îndreptase în direcţia opusă. Toţi ceilalţi o luaseră spre sud, în timp ce ea plecase spre nord, iar acum gonea prin frunzişul ce îi ajungea până la piept, spre nord-est faţă de satul din înălţimi – singură – ferindu-se pe cât putea, încercând cu disperare să evite gloanţele care se izbeau de ramurile din jurul capului ei.

Cei doi soldaţi SEAL ai marinei care mai rămăseseră erau la o oarecare distanţă în spatele ei şi trăgeau din răsputeri cu MP-5-urile în timp ce se năpusteau prin subarboret.

Gaby se uită în urmă, căutându-şi speriată urmăritorii. Apoi,

când se întoarse să mai privească încă o dată în spatele ei, simţi deodată că pământul pur şi simplu îi fugea de sub picioare.

Căzu ca un pietroi.

O clipă mai târziu, plonjă în apă.

Un lichid noroios curgea peste tot. Când apele se liniştiră, Gaby deschise ochii şi descoperi că stătea în fund, în şanţul cu apă care înconjura satul din înălţimi! Sări repede în picioare şi văzu că se afla într-o porţiune unde apa era până la glezne.

Şi deodată îi trecu prin cap: *caimanii.*

Începu să se uite în jur, disperată. Văzu că şanţul avea o formă aproximativ circulară şi că se curba în ambele direcţii, asemenea unei străzi care nu se mai vedea după o serpentină. Pereţii plini de noroi erau înalţi, marginile lor fiind la mai bine de trei metri deasupra capului ei.

Brusc, o rafală de focuri de pistol-mitralieră brăzdă apa din jurul ei şi, instinctiv, Gaby se aruncă înainte, iar gloanţele îi trecură pe deasupra capului, înfigându-se în pereţii de pământ ai şanţului.

Începu să mai audă şi alte împuşcături – de data aceasta, de alt tip, împuşcături de G-11 – şi, într-o clipă, primele tiruri încetară şi se lăsă linişte. Gaby era în continuare întinsă pe burtă, în apa mică a şanţului. Urmă o linişte îndelungată. După câteva secunde, îşi ridică atent capul.

Şi se trezi uitându-se fix în faţa rânjită a unui caiman.

Gaby îngheţă.

Fiara stătea pur şi simplu în noroiul din faţa ei, uitându-se la ea, în timp ce coada i se unduia încet într-o parte şi alta. Era în puterea lui. Nu avea scăpare.

Cu un răget răguşit, asurzitor, uriaşa reptilă atacă, căscându-şi fălcile cu sălbăticie, aruncându-se asupra ei…

Zbam! – ceva aterizã peste caiman, căzând de deasupra. Gaby nu ştia ce este. Semăna cu un fel de animal, iar acum el şi caimanul se rostogoleau împreună în faţa ei, grămadă, împroşcând noroi şi apă în toate părţile.

Nu-i veni să creadă când îşi dădu seama ce animal era.

Era un bărbat. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de luptă. Sărise de pe marginea şanţului, placând caimanul exact în momentul în

care se repezise la ea.

Caimanul şi bărbatul se rostogoleau în timp ce se luptau, reptila sărind înapoi şi clănţănind, iar bărbatul încercând disperat să respire de câte ori avea ocazia.

Şi atunci Gaby văzu cine era.

Era Doogie.

Doogie şi caimanul se luptară, rostogolindu-se şi încăierându-se, mârâind şi zvârcolindu-se. Caimanul sări cu sălbăticie la Doogie, în timp ce soldatul rănit din Beretele Verzi se lupta disperat cu botul lui, încercând să-l ţină închis, aşa cum văzuse că făceau vânătorii de aligatori când era copil.

Încă mai avea puşca G-11, dar aceasta îi era inutilă acum, descărcată fiind. Îşi folosise cu reticenţă ultimele cartuşe pentru a-i doborî pe cei doi soldaţi SEAL care trăgeau asupra lui Gaby. Şi apoi, când îl văzuse pe caiman apărând în faţa ei şi azvârlindu-se, făcuse singurul lucru care-i venise în minte – sărise peste el.

Tocmai atunci, caimanul îşi smulse botul, eliberându-se din strânsoarea lui Doogie, îşi căscă fălcile şi se aruncă spre capul lui. Din pură disperare, Doogie îşi îndreptă puşca G-11 spre el şi, fără ca măcar să se gândească, o înfipse în gura crocodilianului uriaş, căscându-i-o, chiar în dreptul feţei lui.

Caimanul mârâi surprins.

Avea fălcile ţinute larg deschis, ca o capotă de maşină. Fiara uriaşă nu-şi putea închide botul!

Doogie profită de ocazie şi îşi scoase repede cuţitul Bowie din teacă.

Caimanul stătea ca un netot în faţa lui, cu botul său lung ţinut deschis de puşca G-11 înfiptă vertical.

Doogie încercă să se ducă pe după reptila uriaşă – prin spatele ei – astfel încât să-i înfigă cuţitul în ţeastă şi să o ucidă, dar caimanul îl văzu mişcându-se şi se înclină repede într-o parte, lovindu-l, doborându-l, făcându-l să plonjeze în apa noroioasă.

Apoi caimanul păşi apăsat şi repede înainte, călcând pe picioarele lui Doogie cu membrele sale anterioare îndesate, scufundându-i-le în noroi.

— Aaaahhhh! urlă Doogie simţind cum greutatea caimanului îi

apăsa pe tibii.

Reptila uriaşă mai făcu un pas lent înainte, călcându-l pe coapsa stângă, unde era rănit. Doogie urlă de durere, în timp ce picioarele i se scufundau tot mai mult în noroi.

Gura deschisă a caimanului, blocată de G-11, plutea ameninţător pe deasupra pieptului lui, la şaizeci de centimetri de faţa lui.

Doogie se căută în buzunarele de la piept, încercând să găsească ceva ce ar fi putut folosi – orice.

Şi apoi găsi ceva.

Un mic baton de exploziv C-2 cu detonare uşoară, un exploziv plastic de rază redusă folosit de arheologi pentru a îndepărta obstacolele din jurul clădirilor străvechi, fără să afecteze structurile propriu-zise.

„Asta e”, îşi spuse.

— Ia de-aici! răcni el şi, cu un salt rapid, strivi micul baton de C-2 şi îi eliberă detonatorul, apoi îl aruncă în gura deschisă a reptilei.

Caimanul păru surprins pentru o clipă de senzaţia unui obiect care îi ateriza în gâtlej şi sorbi caraghios… înghiţind C-2-ul.

Doogie aşteptă ca pe ace.

După o clipă, caimanul râgâi dezgustător şi apoi – *vum!* – o explozie înfundată se auzi din burta lui. Caimanul nu explodă, nu împroşcă nici cu sânge, nici cu măruntaie, nici cu coaste. Doar se smuci brusc şi apoi se prăbuşi inert peste Doogie, în timp ce viaţa i se scurgea rapid.

Doogie se uită la uriaşa reptilă o clipă, uimit de ceea ce făcuse. Animalul enorm încă mai era întins pe jumătate peste el, gemând involuntar, expirând cantităţi mari de aer de care nu mai avea nevoie.

— Uaaa… răbufni Doogie.

Apoi se dezmetici şi se trase de sub uriaşa fiară şi se căţără în locul în care Gaby încă mai zăcea în noroi, absolut uluită de actul său cavaleresc.

— Hai, îi spuse el, luând-o de mână. Să plecăm de aici.

Frank Nash gonea prin frunzişul des dintre satul din munţi şi

crater, ţinând idolul sub braţ ca pe o minge de fotbal.

Lauren şi Copeland alergau în spatele lui, ţinând în mână pistoale SIG-Sauer.

În toată agitaţia atacului aerian asupra aşezării, el, Lauren şi Copeland puseseră rapid una dintre punţile de buşteni peste şanţ şi ţâşniseră peste ea, intrând în subarboretul des.

— Aici Nash! Aici Nash! urlă el în microfonul fixat la gât, în timp ce alerga. Echipa aeriană, recepţie!

Ridică ochii spre cerul din spatele lui şi văzu elicopterul Comanche al armatei care nu fusese doborât plutind deasupra rămăşiţelor fumegânde ale satului. În spatele lui văzu un alt elicopter – un al treilea aparat care era mai mare şi mai robust decât Comanche. Era un Black Hawk II, al treilea elicopter al armatei.

— Domnule colonel Nash... căpitanul Hank Tompson... recepţionăm, se auzi o voce cu interferenţe în casca lui. Îmi pare rău... a durat atât de mult... pierdut semnalul... furtună electrică de peste noapte...

— Thompson, am luat premiul. Repet, am luat premiul. În momentul de faţă sunt cam la cincizeci de metri la est de sat şi mă îndrept spre est, spre crater. Am nevoie de extragere imediată.

— Negativ, domnule colonel... nu avem unde ateriza aici... prea mulţi... copaci.

— Atunci să ne întâlnim în celălalt sat, strigă Nash. Cel cu citadela. Îndreptaţi-vă spre est, drept pe deasupra craterului, şi uitaţi-vă în jos. Sigur o să-l găsiţi. Acolo e suficient loc să aterizaţi.

— Am înţeles, domnule colonel... ne vedem acolo.

Cele două elicoptere ale armatei care mai rămăseseră se înclinară imediat în văzduhul de deasupra satului din munţi şi huruiră pe deasupra capului lui Nash, îndreptându-se către Vilcafor.

După mai puţin de un minut, Nash, Lauren şi Copeland ajunseră la crater şi începură să coboare pe poteca spiralată.

*

Race, Renée şi Van Lewen se repeziră prin porţiunea de frunziş

des dintre satul din munţi şi crater, mergând în urma lui Nash şi a idolului.

Rapele nu se zăreau pe nicăieri.

„Trebuie să se fi retras în adâncimile craterului, odată cu zorii”, se gândi Race. Spera din tot sufletul că urina de maimuţă de pe trupul lui încă mai avea efect.

Cei trei porniră alergând pe poteca din jurul craterului.

Pe când Race, Renée şi Van Lewen începeau să coboare pe cărare, Nash, Lauren şi Copeland ajungeau la baza ei.

Ajunseră la fisură, alergară pe toată lungimea ei, împroşcând apa la fiecare pas. Nu observară nicio clipă capetele negre de felină care se ridicau leneş de pe suprafaţa lacului puţin adânc în timp ce ei goneau.

Cei trei năvăliră pe poteca de pe malul râului, unde fură întâmpinaţi de o ceaţă subţire de dimineaţă, dar nu se opriră să o admire. Continuară pur şi simplu să meargă înainte, îndreptându-se spre Vilcafor şi spre zgomotul răsunător al elicopterelor.

După alte câteva minute ajunseră la şanţul de pe partea vestică a oraşului.

Şi se opriră.

Se opriră brusc.

Înaintea lor – în centrul Vilcaforului, cu mâinile încleştate la ceafă şi cu ceaţa blândă încolăcindu-li-se printre picioare – era un grup de vreo doisprezece bărbaţi şi femei. Stăteau cu toţii nemişcaţi, indiferenţi la uruitul rotoarelor de elicopter care răsuna în aerul dimineţii.

Câţiva dintre ei erau soldaţi SEAL din Marină. Era îmbrăcaţi în echipament complet de luptă. Dar nu aveau arme. Alţii purtau uniforme albastre de Marină. Mai erau şi alţii care aveau haine civile obişnuite – oamenii de ştiinţă de la DARPA.

Şi atunci Nash le văzu elicopterul. Stătea în spatele micii mulţimi de oameni.

Un singur Super Stallion.

Al treilea elicopter al marinei.

Aterizase în centrul satului şi stătea acolo tăcut, nemişcat, cele şapte pale ale rotorului fiind oprite. Nash văzu „MARINĂ” scris pe

o parte, cu litere mari, albe.

Şi apoi se uită în sus, căutând sursa zvâcnetului răsunător care se răspândea în aerul de deasupra satului.

Şi le văzu.

Văzu cele două elicoptere ale armatei – Comanche şi Black Hawk II – pe care le trimisese jos din satul din munţi. Pluteau deasupra Vilcaforului, având armele Gatling cu ţeavă dublă şi înfricoşătoarele lansatoare de rachete îndreptate fix spre nefericita echipă Marină-DARPA de la sol.

Race şi ceilalţi apărură de pe poteca de pe malul râului după câteva minute.

Până ajunseră pe strada principală din Vilcafor, cele două elicoptere ale armatei aterizaseră, iar Nash se plimba ţanţoş, ca un păun, prin faţa oamenilor marinei, ţinând idolul lucitor într-o mână şi un pistol argintiu SIG-Sauer în cealaltă.

Echipajele elicopterelor Armatei – şase oameni în total, doi din Comanche, patru din Black Hawk II – îşi ţineau puştile M-16 îndreptate către mulţimea formată din membri ai marinei şi ai DARPA.

— A, domnule profesor Race, frumos din partea dumitale că ni te alături, spuse Nash în timp ce Race şi ceilalţi păşeau pe strada principală a satului, uitându-se lung la amestecul bizar de soldaţi ai marinei şi civili ce stăteau cu mâinile la ceafă.

Race nu-i răspunse lui Nash. Ochii săi trecură pur şi simplu peste chipurile duzinei de oameni din Marină, căutând pe cineva.

Se gândea că dacă era echipa lui Romano, *adevărata* echipă *Supernova*, atunci poate…

Împietri.

Îl văzu.

Văzu un bărbat, un civil, care făcea parte din grupul de membri ai marinei, îmbrăcat în haine obişnuite de drumeţii şi purtând bocanci. În ciuda faptului că nu-l mai văzuse de aproape zece ani, Race îi recunoscu instantaneu sprâncenele negre şi umerii încovoiaţi.

Se uita la fratele său.

— *Marty...* îngăimă Race.

— Domnule profesor Race... spuse Nash.

Race îl ignoră, păşind spre fratele lui. Stăteau unul în faţa celuilalt – fără să se îmbrăţişeze – doi fraţi, dar doi oameni foarte diferiţi.

În primul rând, Race arăta oribil. În timp ce el era plin de noroi şi puţea a urină de maimuţă, Marty era perfect îngrijit, având haine impecabile. Se uită cu ochii mari la Race – la hainele lui jegoase, la şapca lui uzată, pătată de noroi – ca şi cum ar fi fost Monstrul din Laguna Neagră.

Marty era mai scund decât Race, mai îndesat. Şi în timp ce Race avea întotdeauna o expresie foarte deschisă, lejeră, figura lui Marty era mereu închistată într-o căutătură încruntată, foarte serioasă.

— Will... rosti Marty.

— Marty, îmi pare rău. N-am ştiut. M-au păcălit ca să fiu de acord să particip. Mi-au spus că fac parte din DARPA şi că te cunosc şi că...

Şi apoi, deodată, Race se întrerupse văzând un alt membru al echipei din marină pe care îl recunoscu.

Se încruntă.

Era Ed Devereux.

Devereux era un bărbat negru, scund şi cu ochelari care, la patruzeci şi unu de ani, era unul dintre cei mai respectaţi profesori de limbi antice de la Harvard. Unii spuneau chiar că e cel mai bun specialist în limba latină la nivel mondial. În clipa de faţă, stătea tăcut în şirul celor din Marină şi din DARPA, ţinând o carte mare, legată în piele, sub braţ. Race bănui că era copia după manuscris deţinută de marină.

Şi atunci Race îşi aminti de întâlnirea cu Frank Nash din biroul lui, cu două zile în urmă, chiar la începutul tuturor aventurilor – îşi aminti că îi recomandase lui Nash să-l ia pe Devereux în misiune în locul lui, din moment ce profesorul de la Harvard era mult mai bun la latina medievală decât el.

Dar acum... acum Race ştia de ce Nash insistase să-l ia *pe el* şi nu pe Devereux.

Fiindcă Devereux fusese deja luat de alţii. De către adevărata

echipă DARPA.

— N-ai să scapi în veci viu din tărăşenia asta, Nash, spuse unul dintre bărbaţii mai în vârstă din grupul Marină-DARPA.

Era complet chel şi avea atitudinea unui om cu răspundere – doctorul Julius Romano.

— De ce spui asta? întrebă Nash.

— Comitetul Serviciilor Armate va auzi despre asta, spuse Romano. *Supernova* e un proiect al marinei. Nu ai ce căuta aici.

— *Supernova* a încetat să mai fie un proiect al Marinei în momentul în care a fost furată din cartierul general al DARPA acum două zile, replică Nash. Ceea ce înseamnă că acum *armata* e singura forţă armată din Statele Unite care posedă o *Supernova*.

Romano zise:

— Nenorocitul nai…

Şi în momentul acela capul lui Romano explodă – plesnind ca o roşie – împroşcând cu o fântână de stropi de sânge în toate direcţiile. O fracţiune de secundă mai târziu, trupul său se prăbuşi la pământ – inert, fără viaţă, mort.

Race se întoarse când auzi împuşcătura, ca să-l vadă pe Nash stând acolo cu pistolul SIG-Sauer aţintit în poziţia de tragere. Nash făcu un pas de-a lungul şirului de membri ai marinei şi ai DARPA şi îşi aţinti pistolul spre capul următorului om.

Bang!

Pistolul se descărcă şi omul se prăbuşi.

— *Ce faci?* urlă Race.

— Domnule colonel! strigă Van Lewen, nevenindu-i să creadă, dând să-şi ridice puşca G-11.

Dar imediat ce se clinti, un alt pistol SIG-Sauer argintiu apăru la tâmpla *lui*. La celălalt capăt al pistolului se afla Troy Copeland.

— Lasă jos arma, sergent, spuse Copeland.

Van Lewen îşi încleştă dinţii, aruncă puşca G-11 şi se uită ţintă la Copeland.

Lauren o ţinea pe Renée în postură similară.

Total confuz, Race se întoarse să se uite la Marty, dar fratele lui stătea pur şi simplu la capătul liniei cu membri ai Marinei şi ai DARPA, privind în faţă cu stoicism, singura sa mişcare fiind un

clipit la fiecare împuşcătură.

— Domnule colonel, asta e crimă în toată regula, spuse Van Lewen.

Nash păşi în faţa altui om din marină şi îşi aţinti pistolul.

Bang!

— Nu, spuse el. E doar un proces de selecţie naturală. Supravieţuirea celui mai puternic.

Nash ajunse la Ed Devereux.

Scundul profesor de la Harvard stătea în faţa lui, tremurând. Ochii îi ieşeau din orbite în spatele ochelarilor cu rame subţiri şi tot trupul îi tremura de frică. Nash îşi aţinti SIG-ul spre capul bărbatului scund.

Devereux ţipă:

— *Nu...!*

Bang!

Ţipătul fu întrerupt brusc şi Devereux se prăvăli.

Lui Race nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Un american ucidea alţi americani. Era un coşmar. Se cutremură când îl văzu pe Devereux căzând la pământ, mort.

Şi atunci văzu cartea legată în piele pe care o ţinuse lingvistul în mână când fusese împuşcat. Era aruncată în noroi, cu paginile în sus, deschisă, dezvăluind nişte file vechi, aspre, umplute cu desene şi caligrafie medievale complicate.

Era *Manuscrisul Santiago*.

Sau, mai curând, se corectă Race, *copia* parţial completă a manuscrisului care fusese făcută de un alt călugăr în 1599, la treizeci de ani după moartea lui Alberto Santiago.

— Domnule colonel, ce dracu' faci? întrebă Race.

— Nu fac decât să elimin concurenţa, profesore Race.

Nash înaintă încet de-a lungul şirului de bărbaţi şi femei, împuşcându-i calm pe fiecare de la distanţă foarte mică, unul câte unul. Avea ochii duri, reci, lipsiţi de orice sentiment în timp ce-şi executa inamicii cu sânge rece – propriii compatrioţi – unul câte unul.

Unii dintre membrii din Marină-DARPA începură să se roage în timp ce Nash le aţintea pistolul în faţă. Unii civili începură să plângă. Race, neputând face nimic să oprească măcelul, văzu

lacrimile din ochii lui Renée pe când urmărea seria şocantă de execuţii.

Curând nu mai rămăsese decât un singur om, ultimul din şir.

Marty.

Race îl privea pe Nash stând în faţa fratelui său. Se simţea complet neputincios, lipsit de orice resursă pentru a-l ajuta pe Marty.

Şi apoi, în mod ciudat, Nash coborî pistolul. Se întoarse cu faţa spre Race şi nu-şi luă ochii de la el în timp ce spuse:

— Lauren, vrei te rog să-mi aduci laptopul din transportor?

Race se încruntă, confuz.

Ce dracu'…?

Lauren se repezi la maşina blindată care încă era parcată în faţa citadelei. Se întoarse după o clipă cu laptopul lui Nash, cel pe care-l folosise în primele etape ale misiunii. I-l dădu colonelului care – în mod bizar – i-l pasă lui Race.

— Porneşte-l, spuse Nash.

Race se conformă.

— Fă clic pe reţeaua internă a armatei SUA, spuse Nash. Race se conformă.

Apăru un ecran cu un titlu.

REŢEAUA INTERNĂ DE MESAJE A ARMATEI SUA

Apoi ecranul se schimbă şi afişă o listă cu mesaje e-mail transmise prin conexiune sigură.

— Ar trebui să fie acolo şi un mesaj cu numele tău. Dă o căutare după numele „Race", îi indică Nash.

Race îşi scrise propriul nume şi apăsă pe butonul de căutare. Se întreba ce urmăreşte Nash cu chestia asta.

Deodată, computerul scoase un bipăit: „2 MESAJE GĂSITE".

Lista lungă de e-mailuri se scurtă la două.

DATA/ORA/SUBIECTUL

01.03.1999/18.01/MISIUNEA SUPERNOVA
01.04.1999/16.35/CHESTIUNEA WILLIAM RACE

— Îl vezi pe acela în care e menţionat numele tău? îi spuse Nash.

Race văzu al doilea mesaj şi făcu dublu clic pe el. Pe ecran, apăru un text:

> 4 IAN 1999 16.35, REŢEAUA INTERNĂ A ARMATEI SUA, 617 5544 89516-07, NUMĂRUL 187
>
> De la: Conducătorul Diviziei de Proiecte Speciale
> Către: Nash, Frank
> Subiect: CHESTIUNEA WILLIAM RACE
>
> Nu-l lăsaţi pe Race la Cuzco. Repet. Nu-l lăsaţi pe Race la Cuzco.
> Luaţi-l cu voi în junglă. După ce obţineţi idolul, lichidaţi-l şi scăpaţi de trupul lui aşa cum trebuie.
>
> GENERAL ARTHUR H. LANCASTER
> Conducătorul Diviziei de Proiecte Speciale a Armatei SUA

— Voiam doar să ştii că trebuia să fii mort de mult, profesore Race, îl informă Nash.

Race simţi că îi îngheaţă sângele în vene în timp ce se uita ţintă la e-mail.

Acesta era un ordin de execuţie – ordinul pentru execuţia *lui*. O misivă de la generalul responsabil pentru Divizia de Proiecte Speciale a Armatei, în care ordona să fie ucis.

Doamne, Dumnezeule.

Încercă să-şi păstreze calmul.

Se uită la ora şi data mesajului.

16:35, 4 ianuarie.

După-amiaza târziu, în ziua în care plecase din New York.

Prin urmare, mesajul trebuie să fi ajuns în timp ce el zbura spre Peru, la bordul avionului de transport.

Zborul spre Peru.

Doamne, i se părea că se întâmplase cu mulţi ani înainte.

Deodată, Race îşi aminti că, la un moment dat în timpul zborului, se auzise un clinchet la laptopul lui Nash. Îşi amintea foarte clar – se întâmplase imediat ce terminase de tradus copia parţială a manuscrisului pe care o avea Nash.

Şi atunci totul deveni clar.

De aceea îl adusese Nash la Vilcafor – în ciuda faptului că la începutul misiunii îi spusese că dacă termină de tradus manuscrisul înainte de aterizare, Race nici măcar nu ar mai fi trebuit să se dea jos din avion. Dar Nash îl luase cu ei totuşi. De ce?

Fiindcă Nash nu putea avea *nicium* martor.

Din moment ce misiunea lui era secretă – o misiune a armatei ce încerca să saboteze o misiune a Marinei – Nash nu putea risca să lase vreun martor în viaţă.

— Aveam de gând să te ucid acum două zile, spuse Nash, după ce am deschis templul. Însă a apărut echipa germană de la BKA şi mi-a întrerupt planurile. Au intrat în templu şi, ei bine, cine ar fi putut să ghicească ce aveau să găsească în interior? Dar apoi, apoi am primit fragmentele acelea suplimentare din manuscris şi m-am bucurat că nu te ucisesem.

— Sunt atât de încântat că eşti mulţumit, rosti Race sec. Şi atunci, mai mult din curiozitate decât din vreun alt motiv, cum avea computerul în faţă, Race făcu dublu clic pe celălalt mesaj care-i menţiona numele, cel intitulat „MISIUNEA SUPERNOVA”.

Mesajul complet apăru pe ecran.

În mod curios, era un mesaj pe care Race îl mai văzuse, chiar la începutul misiunii, când călătorise prin New York în coloana oficială.

3 IAN 1999, 22.01, REŢEAUA INTERNĂ A ARMATEI SUA,
617 5544 8821l-05, NUMĂRUL 139

DE LA: NASH, FRANK
CĂTRE: TOŢI MEMBRII ECHIPEI CUZCO
SUBIECT: MISIUNEA SUPERNOVA

A SE STABILI CONTACTUL CU RACE FOARTE URGENT. PARTICIPARE CRUCIALĂ PENTRU SUCCESUL MISIUNII.

PACHETUL E AŞTEPTAT MÂINE, 4 IANUARIE, LA NEWARK, LA 09:45. ECHIPAMENTUL TUTUROR MEMBRILOR TREBUIE SĂ FIE LA BORDUL MIJLOCULUI DE TRANSPORT PÂNĂ LA 09:00.

Race se încruntă citind cuvintele acelea.

„A se stabili contactul cu Race foarte urgent.”

„Participare crucială pentru succesul misiunii.”

Când văzuse mesajul prima dată, Race nu-i acordase prea multă atenţie. Pur şi simplu presupusese că se referă la el – William Race – şi că el era cel care trebuia contactat imediat.

Dar dacă se referea *la altă persoană* pe care armata trebuia să o contacteze? Un alt Race.

Ceea ce însemna că trebuia să se stabilească contactul cu…

Marty.

Race ridică îngrozit ochii dinspre calculator, tocmai când fratele lui păşea în faţă din şirul de membri morţi ai marinei şi ai DARPA şi dădea mâna cu Frank Nash.

— Ce mai faci, Marty? spuse Nash prietenește.

— Bine, Frank. Mă bucur că am reuşit în sfârşit să te ajung din urmă.

Mintea lui Race o luase razna.

Ochii îi săgetau de la Nash şi Marty la trupurile ucise de pe strada noroioasă, şi de la ele către…

…copia manuscrisului căzută în noroi lângă trupul lui Ed Devereux.

Dintr-odată, totul căpătă sens.

Race văzu caligrafia elaborată a textului, anluminurile medievale uluitoare. Era identic cu fotocopia după *Manuscrisul Santiago* pe care o tradusese el pentru Nash în drum spre Peru.

„Vai, nu…”

— Marty, doar nu…

— Îmi pare rău că a trebuit să fii implicat în toată treaba asta, Will, spuse Marty.

— Trebuia să punem mâna cumva pe o copie a manuscrisului, completă Nash. Doamne, când naziştii ăia au luat cu asalt mănăstirea din Franţa şi au furat manuscrisul real, s-a declanşat o urmărire absolut incredibilă. Deodată, toţi cei care aveau o *Supernova* aveau şansa de a obţine o mostră activă de thyriu. Era o ocazie unică. Şi atunci, când am interceptat o transmisie DARPA în care se spunea că există *o a doua* copie a manuscrisului, pur şi simplu am aranjat cu cineva de la DARPA să ne facă rost de o fotocopie… Marty.

„Dar cum? îşi spuse Race. Marty făcea parte din DARPA, nu din armată. Care e legătura? Ce legătură are Marty cu Nash şi cu Proiectele Speciale ale armatei?”

În clipa aceea, o văzu pe Lauren apropiindu-se de Marty şi sărutându-l uşor pe obraz.

„Ce nai…?”

Şi atunci Race văzu inelul pe care-l avea Marty pe mâna stângă.

O verighetă.

Se mai uită o dată la Lauren şi la Marty.

„Nu…”

Apoi reauzi vocea lui Lauren în minte: „Prima mea căsătorie n-a mers prea bine. Dar m-am recăsătorit de curând”.

— Văd că o cunoşti pe soţia mea, Will, spuse Marty, înaintând în timp ce o ţinea pe Lauren de mână. Parcă nu ţi-am spus că m-am căsătorit, nu-i aşa?

— Marty…

— Îţi aminteşti când eram adolescenţi, Will? Tu erai întotdeauna băiatul popular, iar eu eram singuraticul. Nătărăul cu sprâncene groase şi adus de umeri, care rămânea acasă sâmbătă seara în timp ce tu ieşeai în oraş cu toate fetele. Era atât de *uşor* pentru tine, Will. Dar apoi, a existat întotdeauna acea fată *pe care n-ai cucerit-o,* nu-i aşa, Will?

Race tăcea.

— Şi se pare că am cucerit-o eu, spuse Marty.

Race era uluit. Oare era posibil ca Marty să fi fost atât de afectat de anii de adolescenţă încât o curtase pe Lauren doar ca să se răzbune pe Race?

Nu. Nu se poate.

Nu fără să fie împins de la spate.

O astfel de teorie îi nega orice merit lui Lauren. Doar ea nu s-ar fi căsătorit cu nimeni dacă n-ar fi avut un motiv să o facă – ceea ce însemna, de fapt, că nu s-ar fi căsătorit cu nimeni care nu ar fi ajutat-o să avanseze în carieră.

Şi atunci lui Race îi răsări în minte o altă imagine.

Imaginea lui Lauren, împreună cu Troy Copeland, stând în Huey acum două nopţi, sărutându-se ca o pereche de adolescenţi înainte ca Race să dea peste ei.

Lauren avea o aventură cu Copeland.

— Marty, zise el rapid. Ascultă, o să te trădeze…

— Taci, Will…

— Dar, Marty…

— Am spus *să taci!*

Race tăcu. După o clipă, spuse pe un ton aproape şoptit:

— Ce ţi-a oferit armata ca să trădezi DARPA, Marty?

— Nu a fost nevoie de prea mult, replică Marty. Pur şi simplu, soţia mea m-a rugat să-i fac o favoare. Iar şeful ei, colonelul Nash, mi-a oferit o poziţie executivă în proiectul *Supernova* al armatei. Will, sunt inginer proiectant. Proiectez sisteme computerizate care controlează aceste dispozitive. Dar pentru DARPA, asta nu înseamnă nimic. Toată viaţa, Will – *toată viaţa mea* – nu mi-am dorit decât recunoaştere. Acasă, la şcoală, la serviciu. Recunoaşterea capacităţilor mele. Acum, în cele din urmă, voi avea parte de aşa ceva.

— Marty, te rog, ascultă-mă. Acum două nopţi am văzut-o pe Lauren cu…

— Las-o moartă, Will. S-a încheiat povestea. Îmi pare foarte rău că a trebuit să se întâmple aşa, dar ce-a fost a fost şi nu mai pot schimba nimic. Adio.

Acestea fiind spuse, Frank Nash păşi în faţa lui Race – împiedicându-l să-l mai vadă pe Marty – obligându-l, în schimb, să se uite pe ţeava pistolului SIG-Sauer.

— A fost o plăcere, profesore, serios, declară Nash, apăsând pe trăgaci.

— *Nu,* spuse Van Lewen deodată, înaintând – vârându-se între

Race şi pistolul lui Nash. Domnule colonel, nu vă pot permite să faceţi asta.

— Dă-te deoparte, sergent.

— Nu, domnule, nu vreau.

— Dă-te dracului deoparte!

Van Lewen îşi îndreptă spatele în timp ce stătea în dreptul ţevii pistolului lui Nash.

— Domnule, ordinele mele sunt clare. Au venit chiar din partea dumneavoastră. Trebuie să-l protejez pe domnul profesor Race cu orice preţ.

— Tocmai ţi s-au schimbat ordinele, sergent.

— Nu, domnule. Nu s-au schimbat. Dacă doriţi să-l ucideţi pe domnul profesor Race, va trebui să mă ucideţi pe mine mai întâi.

Nash îşi strânse buzele o clipă, gândindu-se.

Apoi – şocant de neaşteptat – SIG-ul din mâna lui se descărcă şi capul lui Van Lewen explodă, împroşcându-l pe Race cu sânge peste tot.

Trupul soldatului din Beretele Verzi căzu grămadă la pământ, ca o marionetă căreia i se tăiaseră sforile. Race se uită ţintă în jos, la trupul prăbuşit al lui Van Lewen.

Sergentul cel înalt şi bun îşi sacrificase propria viaţă ca să-l salveze – privise de-a lungul ţevii unei arme pentru el. Iar acum, acum era mort. Race simţi că i se face greaţă.

— Ticălos ce eşti, îi spuse el lui Nash.

Nash îşi aţinti din nou arma spre faţa lui Race.

— Misiunea aceasta e mai importantă decât un singur om, profesore. Mai importantă decât el, mai importantă decât mine şi cu siguranţă mai importantă decât dumneata.

Race văzu ceva maroniu ţâşnind prin faţa lui, înainte ca măcar să audă şuieratul.

Apoi, tocmai când Nash apăsa pe trăgaciul pistolului, o explozie miniaturală de sânge izbucni din antebraţul colonelului de armată, penetrat fiind de o săgeată primitivă de lemn.

Mâna în care Nash ţinea pistolul fu smucită la o parte şi SIG-ul se descărcă răsunător în stânga lui Race. Nash urlă de durere şi scăpă pistolul tocmai când o ploaie de aproximativ douăzeci de

alte săgeţi se năpustiră în jurul lor, ucigând instantaneu doi dintre angajaţii armatei.

Valul de săgeţi fu urmat repede de un strigăt de luptă ce-ţi îngheţa sângele în vene, străpungând aerul zorilor ca un cuţit.

Race se întoarse când auzi zgomotul şi rămase împietrit din cauza imaginii care îl întâmpină.

Îi văzu pe toţi băştinaşii din satul de pe munte – toţi adulţii, cel puţin *cincizeci* de oameni – atacând din copacii de la vest de Vilcafor. Ţipau sălbatic în timp ce se repezeau înainte, fluturând armele pe care le adunaseră – arcuri, săgeţi, topoare, bâte – şi având întipărită pe chipuri una dintre cele mai furioase expresii pe care le văzuse Race în viaţa lui.

Atacul băştinaşilor era absolut înfiorător.

Furia lor era extraordinară, mânia lor era aproape palpabilă. Frank Nash le furase idolul şi acum voiau să şi-l recupereze.

Deodată, pocnetul unei puşti M-16 se auzi de undeva de aproape, din spatele lui Race.

Câţiva soldaţi din elicoptere deschiseseră focul asupra indienilor. Aproape imediat, patru băştinaşi din partea din faţă a hoardei ce năvălea fură loviţi. Se împleticiră şi căzură, izbindu-se cu faţa în noroi.

Dar ceilalţi se năpusteau în continuare.

Nash – care avea acum o săgeată înfiptă în antebraţ şi o zdreanţă din propria carne atârnând de vârf – se întoarse brusc şi, urmat de oamenii lui, abandonă satul, îndreptându-se spre cele două elicoptere ale armatei.

Race nici nu se clintise. Pur şi simplu stătea acolo, în mijlocul străzii, ţintuit locului, privind hoarda de băştinaşi ce năvăleau, mut de uimire.

Apoi, deodată, cineva îl luă cu putere de umăr.

Era Renée.

— Profesore, vino! strigă ea, trăgându-l spre Super Stallionul liber, aflat de cealaltă parte a satului.

Oamenii din Armată ajunseră la elicopterele lor.

Nash, Lauren, Marty şi Copeland săriră în compartimentul din

spate al elicopterului Black Hawk II exact în momentul în care cei doi soldaţi din echipajul elicopterului se aruncară pe locurile pilotului şi al trăgătorului.

Rotoarele aparatului Black Hawk II începură să se rotească brusc.

Nash se uita pe geam de pe bancheta din spate şi îi văzu pe Race şi pe Renée alergând spre Super Stallion.

Strigă la soldatul care mânuia minitunul Vulcan montat în spatele aeronavei:

— Doboară elicopterul ăla!

În timp ce rotoarele elicopterului Black Hawk II începură să fie supraturate şi aparatul uriaş se înălţă încet de la sol, copilotul apăsă puternic pe trăgaci şi un baraj aprins de împuşcături ţâşni din Vulcan.

Ploaia de proiectile care se năpustea asupra Super Stallionului era de o intensitate şocantă. Ciurui pereţii blindaţi ai elicopterului cu mii de găuri, fiecare de mărimea pumnului unui bărbat.

Şi atunci, tocmai când Race şi Renée se îndreptau spre el – Super Stallionul explodă într-o minge de flăcări.

Cei doi se aruncară la pământ cu o fracţiune de secundă înainte ca o furtună de metal fierbinte să le zbârnâie pe deasupra capului, ţâşnind în toate direcţiile. Însă două fragmente răzleţe de metal înfierbântat se înfipseră în umărul lui Renée, sfârâind la contact. Ea urlă de durere.

— Acum doboară-i pe ei! urlă Nash, arătând spre Race şi spre Renée cea rănită.

Elicopterul Black Hawk II era cam la cinci metri deasupra solului şi se ridica repede spre cer. Trăgătorul întoarse imediat Vulcan-ul masiv şi desenă un punct roşu în ţeasta lui Race.

Zbam!

Capul soldatului fu smucit puternic spre spate, împuşcat exact între ochi.

Nash se răsuci surprins, cercetând pământul de dedesubt, în căutarea sursei împuşcăturii care îi lovise trăgătorul.

Şi îl văzu.

Era Doogie.

Ghemuit pe un genunchi lângă şanţ, ţinând la umăr o armă

MP-5 furată de la soldaţii din Marină, aţintea direct în sus, la elicopterul Black Hawk II. În spatele lui se afla Gaby Lopez.

Şi atunci Doogie mai descărcă un proiectil, iar acesta ricoşă de acoperişul de oţel, chiar deasupra capului lui Nash.

Nash urlă la pilotul lui:

— Scoate-ne dracului de aici!

Ţinându-şi mâna pe sub braţul valid al lui Renée, Race se târa spre vehiculul blindat.

Mulţimea de băştinaşi stătea acum sub cele două elicoptere ale armatei, strigând furioşi către ele, scuturându-şi beţele, trăgând zadarnic cu săgeţile la burţile armate ale fiarelor zburătoare de oţel.

Race sări pe acoperişul transportorului, deschise mica trapă circulară din interiorul său şi o ajută pe Renée să intre.

Însă tocmai când se pregătea să o urmeze, îi văzu pe Doogie şi pe Gaby alergând peste strada principală către el, fluturându-şi braţele frenetic. Gaby îl ajuta pe Doogie, iar acesta şchiopăta, dar se străduia să ţină pasul cât de bine putea.

Ajunseră la maşina de teren şi se urcară pe capotă.

— Ce dracu’ se întâmplă aici? întrebă Doogie, răsuflând greu.

Race îi văzu piciorul stâng plin de sânge. Avea un garou improvizat legat pe coapsă.

— Am ajuns aici tocmai când nenorocitul de colonel îl împuşca pe Leo în cap!

Chipul lui Doogie era schimonosit de o combinaţie de furie şi confuzie neajutorată.

— Colonelul avea alte priorităţi, spuse Race cu amărăciune. Priorităţi care nu ne includeau şi pe noi.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Doogie.

Race îşi muşcă buzele, cugetând.

— Haideţi, spuse el. Treceţi înăuntru. Încă n-am scăpat.

Cele două elicoptere ale armatei – Comanche-ul şi Black Hawk II – se înălţară spre cer deasupra străzii principale din Vilcafor.

Nash se uita prin uşa laterală a elicopterului său la mulţimea de băştinaşi furioşi de dedesubt, care urlau şi ţipau, fluturându-şi

pumnii spre aeronave. Pufni în râs întorcându-şi privirea dinspre ei şi se uită prin parbrizul elicopterului.

Cele două aparate ale armatei se ridicară deasupra copacilor.

Şi lui Nash îi îngheţă zâmbetul pe buze.

Erau opt – opt elicoptere Black Hawk I – asemănătoare cu al lui, dar modele mai vechi; modele depăşite pe care armata le scosese din uz cu ani în urmă. Toate erau vopsite în negru, nu aveau niciun marcaj şi pluteau ameninţător într-un cerc larg de 500 de metri în jurul Vilcaforului, asemenea unei haite de şacali flămânzi ce aşteptau la marginea câmpului de luptă, pentru a lua rămăşiţele.

O dâră neaşteptată de fum ieşi din unul dintre Black Hawk-urile nemarcate când, fără vreun avertisment, o rachetă ţâşni dintr-un compartiment lateral.

Un fir lung de fum, ca un deget, se întinse prin aer în faţa elicopterului, în timp ce racheta în zbor o luă drept spre Comanche-ul armatei. Comanche-ul explodă într-o clipă şi căzu stângaci la pământ. Se izbi de una dintre colibele de piatră de pe strada principală a Vilcaforului şi din fuzelajul său carbonizat, contorsionat, izbucniră flăcări.

Race şi ceilalţi erau în fortăreaţă şi se pregăteau să coboare în labirint, când auziră explozia răsunătoare de afară.

Se repeziră înapoi în transportor şi se uitară prin geamurile sale înguste, ca nişte fante, să vadă ce se întâmplase.

Văzură rămăşiţele în flăcări ale Comanche-ului, care căzuse ciudat, într-o rână, pe acoperişul uneia dintre colibele din Vilcafor.

Văzură şi Black Hawk-ul lui Nash plutind deasupra satului, nemaiîndrăznind să se mişte.

Rotoarele Black Hawk-ului armatei zvâcneau ritmic, în vreme ce elicopterul plutea deasupra Vilcaforului, în centrul cercului de elicoptere negre ameninţătoare.

Deodată, două dintre aparatele nemarcate se înclinară, ieşind din formaţie, şi se îndreptară către sat.

Soldaţii îmbrăcaţi în negru, care stăteau în dreptul uşilor, deschiseră focul asupra băştinaşilor de la sol şi indienii se împrăştiară imediat, repezindu-se peste punţile de buşteni şi ţâşnind în frunzişul des ce înconjura oraşul.

Dintr-un elicopter se auzi un glas prin portavoce. Era un bărbat care vorbea în engleză.

— Către Black Hawk-ul armatei. Vă avertizăm, ţinta rachetei a fost stabilită pe aeronava voastră. Trebuie să aterizaţi imediat. Repet, trebuie să aterizaţi imediat şi să fiţi gata să ne înmânaţi idolul. Dacă nu aterizaţi imediat, vă vom arunca în aer şi îl vom culege mai târziu dintre resturile voastre.

Nash şi Marty se uitară unul la celălalt.

Lauren şi Copeland făcură la fel.

— Nu mint cu ţinta rachetei, domnule, spuse pilotul, întorcându-se spre Nash.

— Du-ne jos, spuse Nash.

Încadrat de două Black Hawk-uri nemarcate, aparatul lui Nash coborî încet.

Cele trei elicoptere ajunseră la sol odată. În momentul în care trenul de aterizare al elicopterului armatei intră în noroi, răsună din nou glasul prin portavoce.

— Acum ieşiţi din elicopter cu mâinile sus.

Nash, Lauren, Copeland şi Marty se conformară, însoţiţi de pilotul aeronavei.

De la adăpostul vehiculului blindat, Race şi ceilalţi asistau uluiţi la scena din faţa lor.

Lui Race nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Era ca în una dintre fabulele acelea în care un peşte mare mănâncă un peşte mai mic, doar ca să fie înghiţit şi el de un peşte şi mai mare câteva momente mai târziu.

Frank Nash, se pare, tocmai dăduse peste un peşte şi mai mare.

— Cine dracu’ sunt tipii ăştia? întrebă Doogie.

— Bănuiesc, spuse Renée, cu o fâşie de tifon legată strâns de umărul ei însângerat, că sunt cei responsabili de spargerea de la cartierul general DARPA de acum două zile. Spargerea care s-a

soldat cu furtul *Supernovei* aparţinând marinei.

La celălalt capăt de lume, agentul special John-Paul Demonaco şi comandantul Tom Mitchell erau în apartamentul mizerabil din Baltimore al lui Bluey James, aşteptând să sune telefonul. Aşteptau apelul care avea să-i indice lui Bluey să trimită V-CD-ul cu mesajul lui Bittiker tuturor reţelelor de televiziune. Fireşte, telefonul lui Bluey fusese conectat la un echipament de localizare al FBI.

Se auzi o bătaie în uşă.

Mitchell deschise şi dădu peste doi agenţi din Unitatea Antiteroristă Internă a lui Demonaco – un bărbat şi o femeie, amândoi tineri, îngrijiţi, având puţin peste treizeci de ani.

— Ce-aţi aflat? întrebă Demonaco.

— L-am verificat pe Henry Norton, spuse femeia. Tipul ale cărui chei-card şi coduri au fost folosite în timpul spargerii. Cercetările noastre au confirmat că nu se ştia să aibă contacte cu vreun paramilitar.

— Atunci, cu cine lucra? Cine ar fi putut să-l vadă introducând codurile şi să le comunice apoi altcuiva?

— Se pare că lucra mult cu un tip pe nume Martin Race – Martin Eric Race. Era unul dintre oamenii de la DARPA care lucrau la proiect, inginerul care proiecta sistemul de aprindere.

— Dar l-am verificat şi pe el, interveni bărbatul. Şi e curat. Nu are legături cu grupările de insurgenţi, nici măcar vreun contact trecut cu vreun grup extremist. E chiar şi căsătorit cu unul dintre fizicienii sus-puşi din Armată, o femeie pe nume Lauren O'Connor. Teoretic, e şi ea maior, dar nu are experienţă de luptă. Gradul e pur onorific. Race şi O'Connor s-au căsătorit la sfârşitul anului 1997. Nu au copii. Nu se ştie să aibă vreun conflict. *Dar...*

— Dar ce?

— Dar exact acum trei săptămâni, dosarul *ei* de la FBI a fost marcat când a fost văzută părăsind un motel din Gainesville însoţită de acest bărbat... Agentul îi înmânã lui Demonaco o fotografie 20x25, alb-negru, cu un bărbat care pleca dintr-o cameră de motel. Troy Copeland. Şi el maior în cadrul Unităţii de Proiecte Speciale a Armatei. Se pare că doamna O'Connor a avut

o aventură cu domnul Copeland în ultima lună.

— Şi…? rosti Demonaco nerăbdător.

— Şi. *Copeland* a fost pus sub supraveghere periodică în ultimul an, fiind bănuit că a comunicat coduri de securitate ale armatei anumitor grupuri de insurgenţi, unul dintre ele fiind şi – fiţi atent – Armata Republicană din Texas.

— Dar din moment ce aventura nu durează decât de o lună, spuse femeia, probabil că DARPA încă nu a depistat-o cu ocazia vreunei verificări de rutină.

Demonaco oftă.

— Iar Armata şi Marina nu fac chiar casă bună împreună. Se tot sapă unii pe alţii de ani buni. Se întoarse. Domnule comandant Mitchell?

— Da.

— *Armata* are şi ea o *Supernova*?

— Nu ar trebui să aibă.

— Răspunde la întrebare.

— Credem că lucrează la una, da.

— Atunci e posibil, conchise Demonaco. Se poate ca femeia aceasta, O'Connor, să-şi determine soţul să le dea coduri secrete DARPA ei şi Armatei, în vreme ce ea i le pasa amantului ei Copeland, fără să ştie că, de fapt, el li le dădea Texanilor.

— Noi asta credem, spuse bărbatul.

— *La naiba!*

Ţinând *Spiritul Neamului* în mână, Frank Nash coborî din elicopterul său, care tocmai se aşezase pe sol. Lauren, Marty, Copeland şi pilotul făcură şi ei la fel.

Cele două Black Hawk-uri nemarcate care aterizaseră de o parte şi de alta a aparatului armatei încă îşi mişcau încet palele rotorului.

— *Depărtaţi-vă de elicopter!* le ceru glasul ce se auzea prin portavoce.

Nash şi ceilalţi se conformară.

După o clipă, o altă dâră subţire de fum, cât un deget, ţâşni din cer cu o viteză incredibilă – din unul dintre Black Hawk-urile ce pluteau pe deasupra satului. Racheta se izbi de aeronava

armatei, făcând-o ţăndări.

Nash se cutremură.

Urmă o lungă perioadă de tăcere, singurul sunet care se mai auzea fiind zvâcnetul ritmic al rotoarelor care încă se mai mişcau deasupra celor două elicoptere nemarcate.

După ce trecuse aproape un minut întreg, un bărbat coborî din elicopterul mai apropiat.

Era îmbrăcat în echipament complet de luptă – avea bocanci, salopetă, chingi pentru arme – şi ţinea în mâna stângă un pistol semiautomat ciudat.

Era o armă mare, neagră, considerabil mai mare decât celebrul „Vultur al Deşertului" IMI, cel mai mare pistol semiautomat din lume produs în masă. Arma aceasta, în schimb, avea un mâner robust şi o glisieră neobişnuit de lungă ce se întindea pe toată lungimea ţevii.

Nash îl recunoscu imediat.

Nu era deloc un pistol semiautomat. Era un pistol Calico rar – şi foarte scump, – singurul pistol cu adevărat *automat* din lume. Când dădeai drumul trăgaciului, un şuvoi de gloanţe se năpustea pe ţeavă. Asemenea unui M-16, Calico-ul putea fi programat să tragă fie în rafale scurte, de câte trei gloanţe, fie în mod automat. Dar indiferent de opţiunea aleasă, rezultatul era acelaşi. Dacă împuşcai pe cineva cu un Calico, îl sfârtecai în toată regula.

Bărbatul cu Calico păşi spre Nash, în timp ce oamenii din elicopterul fără marcaje din spate îşi ţineau puştile M-16 aţintite asupra celorlalţi.

Bărbatul întinse mâna.

— Idolul, te rog, spuse el.

Nash îl măsură o clipă. Era de vârstă mijlocie, dar slab, sfrijit, cu braţe musculoase, fibroase. Avea o figură suptă, sangvină, ciuruită de cicatrice şi o coamă încâlcită de păr blond şi rar care îi ajungea până în ochi – ochi albaştri din care se revărsa ura.

Nash nu-i dădu idolul.

Atunci, bărbatul cu Calico ridică liniştit pistolul şi îi sfărâmă ţeasta pilotului armatei, cu o rafală scurtă de trei gloanţe.

— Idolul, te rog, repetă individul.

Reticent, Nash i-l dădu.

— Mulţumesc, domnule colonel, spuse bărbatul.

— Dumneata cine eşti? întrebă Nash.

Celălalt îşi înclină uşor capul într-o parte. Apoi, încet, colţurile gurii sale se ridicară într-un zâmbet viclean.

— Mă cheamă Earl Bittiker, se recomandă el.

— Şi cine moaşă-sa e Earl Bittiker? răbufni Nash. Bărbatul zâmbi din nou, cu acelaşi rânjet trufaş.

— Sunt omul care va distruge lumea.

Race, Renée, Gaby şi Doogie se uitau cu toţii prin geamurile transportorului, privind cum se desfăşura intriga de afară.

— De unde au ştiut să ajungă aici? întrebă Renée. Nu cred să mai existe *încă o copie* a manuscrisului.

— Nu, nu mai există, spuse Race. Dar cred că ştiu cum au ajuns aici.

Începu să se uite prin maşina de teren, căutând ceva. După câteva minute, găsi ceea ce dorea. Laptopul echipei BKA. Îl porni. După câteva secunde, deschise o fereastră familiară, în limba germană.

COMUNICAŢII TRANSMISIE PRIN SATELIT JURNAL 44-76/BKA32
NUMĂRUL/DATA/ORA/SURSĂ/SUMAR

1/4.1.99/19.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
2/4.1.99/19.50/SURSĂEXT/SEMNAL SEMNĂTURĂ UHF
3/4.1.99/22.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
4/5.1.99/01.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
5/5-1.99/04.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
6/5.1.99/07.16/TEREN (CHILE)/SOSIT SANTIAGO, SPRE COLONIA ALEMANIA
7/5.1.99/07.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
8/5.1.99/09.58/TEREN (CHILE)/SOSIT COLONIA ALEMANIA; ÎNCEPUT SUPRAVEGHERE
9/5.1.99/10.30/BKACG/RAPORT STATUT ECHIPA PERU
10/5.1.99/10.37/TEREN (CHILE)/SEMNAL URGENT ECHIPA CHILE SEMNAL URGENT ECHIPA CHILE

11/5-1-99/10.51/BKACG/RAPORT IMEDIAT ECHIPĂ PERU

Era aceeaşi fereastră pe care o accesase şi ieri, înainte de sosirea naziştilor, cea în care era menţionat fiecare semnal de comunicaţie primit de echipa din Peru a BKA-ului.

Race văzu imediat rândul pe care îl căuta. Era al doilea:

2/4.1.99/19.50/SURSĂEXT/SEMNAL SEMNĂTURĂ UHF

— Doogie, spuse el, tu parcă spuneai ieri ceva despre un semnal UHF. Ce înseamnă asta exact?

— E un semnal standard de ghidare. Am trimis ieri un astfel de semnal către echipa noastră de sprijin aerian, ca să ştie de unde să ne ia.

Renée arătă spre ecran.

— Dar semnalul acesta UHF a fost trimis acum *două zile* – la ora 19:50, pe 4 ianuarie. Asta se întâmpla cu mult înainte ca echipa mea să ajungă aici.

— Exact, spuse Race. Şi ora aceasta e importantă.

— De ce? întrebă Doogie.

— Fiindcă exact la ora 19:45 în prima seară, Lauren a făcut scanarea de rezonanţă nucleotidică a zonei şi a conchis că există thyriu în imediata vecinătate a acestui sat. Acest semnal UHF a fost trimis exact la cinci minute *după* acea scanare încununată de succes. Şi noi ce făceam în momentul acela?

— Descărcam elicopterele, zise Doogie, ridicând din umeri. Pregăteam echipamentul.

— Exact, spuse Race. Ocazia perfectă pentru cineva să trimită un semnal UHF fără ca nimeni să observe, semnal care avea să le comunice prietenilor săi că prezenţa thyriului fusese confirmată.

— Dar cine a făcut asta? întrebă Gaby.

Race dădu din cap, arătând spre geam.

— Cred că suntem pe cale să aflăm.

Earl Bittiker scoase alt pistol Calico din tocul de rezervă şi i-l aruncă lui Troy Copeland.

— Salut, Troy, spuse el.

— Frumos din partea ta că ni te alături, îi răspunse Copeland, armând pistolul cel mare.

Lauren păli.

— Troy? exclamă ea, nevenindu-i să creadă.

Copeland îi zâmbi. Era un zâmbet crud, răutăcios.

— Ar trebui să fii atentă cu cine ţi-o tragi, Lauren, că s-ar putea să ţi-o tragă şi ei *ţie*. Deşi nu-mi închipui că ţi se întâmplă prea des să fii *tu* cea care şi-o ia.

Lauren se întunecă la faţă.

Lângă ea, Marty se albi.

— Lauren?

Copeland începu să chicotească.

— Marty, Marty, Marty. Micul ticălos de Marty care a trădat DARPA ca să aibă naibii parte de puţin respect – ar trebui să fii mai atent cui îi dai informaţii, amice. Dar vorba vine, tu nici măcar nu ştiai că nevastă-ta şi-o pune cu altul.

Race urmărea scena de afară, tot trupul fiindu-i încordat, nemişcat.

Auzea ce-i spunea Copeland lui Marty, cum îl umilea.

— Şi i-a şi plăcut, spuse Copeland. De fapt, puţine lucruri de pe lumea asta mi-au produs o delectare mai mare ca momentele în care o auzeam pe nevastă-ta ţipând la orgasm.

Marty se înroşi la faţă, furios şi umilit.

— Te omor, mârâi el.

— Nu prea cred, zise Copeland, apăsând trăgaciul Calico-ului şi proiectând o rafală rapidă de gloanţe în abdomenul lui Marty.

Lui Race mai că-i sări inima din piept când auzi pistolul declanşându-se.

Cămaşa lui Marty fu sfâşiată de răpăiala bruscă de trei gloanţe, iar stomacul i se crăpă, transformându-se într-o masă zdrenţuită, roşie. Race îl văzu căzând la pământ, grămadă.

— Marty… şopti el.

Afară, pe strada principală, Copeland îşi îndreptă pistolul spre Lauren, în timp ce Bittiker îl aţinti pe al său asupra lui Frank Nash.

— Cum spuneai că se cheamă, Frank? i se adresă Copeland lui Nash. Legea consecinţelor neintenţionate – grupările teroriste pun mâna pe o *Supernovă*. Recunoaşte, n-ai privit arma asta decât ca pe o unealtă de cacealma – o armă pe care o ai, dar pe care nu vei avea niciodată curajul să o foloseşti. Poate că ar fi trebuit să te gândeşti altfel la treaba asta: *nu o construi dacă n-ai de gând să o foloseşti.*

Copeland şi Bittiker traseră o dată.

Nash şi Lauren căzură împreună, împroşcând cu noroi. Lauren muri imediat, împuşcată drept în inimă. Nash, în schimb, fu lovit în stomac şi se prăbuşi la pământ, urlând de durere.

Având acum idolul, Bittiker şi Copeland se repeziră să se întoarcă la unul dintre Black Hawk-urile nemarcate şi săriră la bord.

Se îmbarcară şi, imediat, cele două elicoptere mari şi negre se înălţară rapid spre cer. După ce se ridicară deasupra copacilor, se înclinară amândouă puternic înainte şi accelerară îndreptându-se spre sud, departe de Vilcafor.

Imediat ce elicopterele Texanilor dispărură, Race deschise trapa din spatele transportorului şi sări repede pe strada principală. Căzu în genunchi lângă silueta prăbuşită a lui Marty.

Când ajunse lângă fratele lui, Marty încerca, slăbit, să-şi bage intestinele la loc în abdomen. Sângele îi curgea pe gură gâlgâind şi, când Race se uită în jos în ochii fratelui său, văzu doar frică şi şoc.

— Vai, Will… Will, spuse Marty, cu buza tremurândă.

Îl apucă pe Race de braţ, cu mâna mânjită de sânge.

— Marty, de ce? De ce ai făcut asta?

— Will… spuse el. Aprinderea…

Race îl ţinu în braţe.

— Ce? Ce încerci să spui?

— Îmi pare… atât de rău… sistemul… de aprindere… te rog… opreşte-i.

Şi apoi, încet, ochii lui Marty deveniră sticloşi, îngheţând într-o privire goală. Trupul său însângerat deveni inert în braţele lui Race.

Profesorul auzi un sunet uşor, bolborosit, de undeva din spatele lui.

Se întoarse şi îl văzu pe Frank Nash întins pe spate, la câţiva metri mai încolo. Şi mijlocul lui Nash era făcut bucăţi. Scuipa sânge, înecându-se cu el.

Dintr-odată, în spatele lui Nash, Race zări ceva mişcându-se.

Văzu primul băştinaş curios ieşind încet dintre copaci.

— Profesore, îl strigă Doogie încet din maşina de teren, eu, ăăă, cred că ar fi o idee bună să vă daţi deoparte de acolo.

Ceilalţi băştinaşi ieşiră din pădure. Încă avea în mâini armele lor primitive – bâtele, beţele şi topoarele – şi păreau furioşi peste măsură.

Încet, Race lăsă trupul lui Marty la pământ, cu blândeţe. Apoi se ridică în picioare şi, încet – foarte încet – se întoarse la vehiculul blindat.

Băştinaşii abia dacă îl observară.

Nu aveau ochi decât pentru o persoană – Nash – care stătea întins în mijlocul străzii, înecându-se cu sânge.

Şi atunci, cu un ţipăt sălbatic, ascuţit, indienii se repeziră înainte laolaltă şi se năpustiră asupra lui Nash ca un banc de piranha frenetici. Într-o clipă, Race nu-l mai văzu pe colonelul ucigaş şi, curând, nu se mai zări decât o masă învâltorată de băştinaşi cu pielea măslinie, îngrămădindu-se în jurul lui Nash, lovind violent cu bâtele, beţele şi topoarele lor; brusc, înfiorător, învălmăşeala fu acoperită de un singur urlet ce-ţi spărgea urechile – un urlet atât de îngrozit, încât nu-i putea aparţine decât unui singur om.

Lui Frank Nash.

Race închise trapa din spatele transportorului şi se uită la cele trei figuri pe care le avea în faţă.

— Bun, spuse el. Se pare că va trebui să o luăm de la capăt. Trebuie să-i oprim pe ticăloşii ăştia înainte să ajungă cu idolul acela la o *Supernova*.

— Dar cum? întrebă Doogie.

— În primul rând, zise Race, trebuie să aflăm unde au de gând să-l ducă.

Race şi ceilalţi trecură ca gândul prin tunelurile înguste ale *quenko*-ului, alergând cât de repede le permiteau rănile.

Practic, nu aveau niciun fel de armament – doar vreo două pistoale SIG-Sauer şi MP-5-ul pe care îl găsise Doogie în satul din munţi. Cât despre armură, Doogie încă mai purta salopeta de luptă, iar Race mai avea vesta sa neobişnuită din kevlar. Asta era tot.

Dar ştiau încotro se îndreaptă şi asta era tot ce conta.

Mergeau spre cascadă.

Şi spre Gânsacul care era ascuns acolo, pe malul râului.

După ce alergară vreo zece minute, ajunseră la cascada de la capătul *quenko*-ului. Încă patru minute şi ajunseră la Gânsac – amarat exact acolo unde Race, Doogie şi Van Lewen îl lăsaseră – sub ramurile ce atârnau din copacii de pe marginea râului. Race se bucură să vadă că Uli încă dormea înăuntru, în siguranţă.

Alte patru minute şi micul hidroavion reveni pe apă, săltând peste valuri, despicând suprafaţa mare şi cafenie a râului. Acceleră rapid până la viteza de decolare şi, deodată, maiestuos, se înălţă de pe suprafaţa apei, ridicându-se în văzduh.

Odată aflat în aer, Doogie înclină avionul puternic, astfel încât să se îndrepte către sud, în direcţia în care plecaseră Black Hawk-urile Texanilor.

După vreo zece minute de zbor, Doogie îi zări – opt pete negre la orizont. Virau către dreapta, îndreptându-se spre sud-vest, pe deasupra munţilor.

— Se îndreaptă spre Cuzco, anunţă Doogie.

— Ţine-te de ei, spuse Race.

Peste o oră, cele opt elicoptere Black Hawk II aterizară pe un aerodrom privat, chiar la ieşirea din Cuzco.

Pe pista de pământ, plină de praf, îi aştepta maiestuos un uriaş avion heavy-lift de transport Antonov An-22.

Cu sistemul său puternic de propulsare cvadruplă şi cu o rampă posterioară de încărcare enormă, An-22 fusese de mult unul dintre cele mai fiabile transportoare de tancuri ale Uniunii

Sovietice. Era şi o marfă valoroasă de export, fiind vândut regulat ţărilor care nu-şi permiteau – sau cărora nu li se permitea să cumpere – transportoare americane.

Odată cu sfârşitul Războiului Rece şi cu prăbuşirea economiei ruse însă, multe An-22-uri îşi găsiseră drum pe piaţa neagră. În timp ce starurile de cinema şi jucătorii profesionişti de golf cumpărau Lear Jeturi cu 30 de milioane de dolari, organizaţiile paramilitare puteau cumpăra un An-22 second-hand cu puţin mai mult de 12 milioane de dolari.

Earl Bittiker şi Troy Copeland săriră din elicopter şi se grăbiră să ajungă la rampa posterioară de încărcare a uriaşului avion de transport.

Când ajunse în spatele aeronavei, Bittiker se uită în sus în puntea uriaşă pentru marfă şi îşi admiră mândra posesiune.

Un tanc principal de luptă Abrams M-1A1.

Arăta uluitor. Întruchiparea forţei brutale, neîmblânzite. Armura sa din compozit vopsită în negru nu strălucea, şenilele monstruos de late fiind implântate pe puntea de mărfuri, la mare depărtare.

Bittiker admiră impozanta turelă trapezoidală. Era îndreptată cu hotărâre înainte, spre partea din faţă a avionului, tunul său de 105 milimetri, cu corpul alungit, fiind aţintit în sus, sub un unghi de 30 de grade.

Bittiker se uita la Abrams cu o satisfacţie stăpânită. Era locul perfect în care să păstreze Supernova furată. Era de nepătruns.

Îi înmână idolul unuia dintre tehnicienii Luptătorilor pentru Libertate şi bărbatul cel scund o zbughi înapoi în avion, îndreptându-se spre tanc.

— Domnilor, spuse Bittiker în staţia radio, adresându-se oamenilor din celelalte elicoptere. Vă mulţumesc foarte mult pentru loialitatea serviciului dumneavoastră. De aici vom prelua noi controlul. Ne vedem pe lumea cealaltă.

Apoi închise staţia radio şi îşi scoase telefonul celular, formând numărul lui Bluey James.

Telefonul sună în apartamentul lui Bluey. Echipamentul digital de localizare al FBI-ului se aprinse ca un pom de Crăciun.

Demonaco îşi puse o pereche de căşti, apoi îi făcu semn din cap lui Bluey.

Bluey ridică receptorul.

— Mda.

— Bluey, aici Bittiker. Avem thyriul. Trimite mesajul.

— S-a-nţeles, Earl.

Bittiker închise telefonul şi, urmat de Copeland, urcă pe rampa de încărcare, intrând în Antonov.

Era 11:13 dimineaţa.

— Doamne! Au şi decolat! exclamă Doogie, arătând spre vechiul Antonov care huruia de-a lungul pistei de pământ şi se ridica spre cer.

— Uitaţi-vă ce *mare* e chestia aia, spuse Renée.

— Cred că tocmai am aflat unde îşi ţin *Supernova*, adăugă Race.

Antonov-ul se ridică spre cer, aripile sale întinse strălucind în soarele dimineţii.

În liniştea ca din pântec a tancului principal de luptă Abrams, care se afla în interiorul punţii uriaşe de marfă, doi tehnicieni din cadrul Luptătorilor pentru Libertate lucrau atent la o incintă de lucru vidată, extrăgând încet o mică secţiune cilindrică de la baza idolului de thyriu cu ajutorul unei freze cu laser.

În spatele celor doi tehnicieni, ocupând aproape tot spaţiul din interiorul uriaşului tanc, se afla *Supernova* – *Supernova* care, până cu două zile înainte, se aflase în camera seifului de la cartierul general al DARPA.

După ce extraseră secţiunea cilindrică de thyriu, cu ajutorul a două supercomputere IBM ce erau aliniate de-a lungul pereţilor punţii de marfa de afară, o supuseră augmentării cu radiaţii alfa, purificării cu gaze inerte şi îmbogăţirii protonice, transformând secţiunea de thyriu într-o masă subcritică.

— Cât mai durează până e gata? se auzi deodată o voce de deasupra lor.

Cei doi bărbaţi ridicară privirea şi îl văzură pe Earl Bittiker uitându-se de sus la ei, prin trapa circulară superioară a tancului.

— Încă cincisprezece minute, răspunse unul dintre ei.

Bittiker se uită la ceas.

Era 11:28.

— Sunaţi-mă imediat ce terminaţi, ordonă el.

— Doogie, spuse Race uitându-se în sus la uriaşul avion de marfă de deasupra lor. Cum se deschid rampele de încărcare la un avion din ăsta uriaş de transport?

Doogie se încruntă.

— Ei bine, sunt două modalităţi. Fie apeşi un buton de pe o consolă din interiorul punţii de marfă, fie foloseşti consola exterioară.

— Ce e consola exterioară?

— Sunt doar nişte butoane ascunse într-un compartiment din afara avionului. De obicei, sunt situate pe partea stângă a rampei de încărcare, mascate de un panou menit să le protejeze de vânt.

— Ai nevoie de vreun cod, ceva, ca să deschizi panoul?

— Nu, nici vorbă, spuse Doogie. Adică, doar n-o să se apuce cineva să deschidă rampa de încărcare din afară cât avionul e în zbor, nu?

Se întoarse către Race. Şi apoi, deodată, făcu ochii mari.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Trebuie să luăm idolul acela înainte să-l introducă în *Supernova*, zise Race. Pur şi simplu.

— Dar cum?

— Tu fă şi ne ridică în spatele acelui avion. Rămâi exact sub el, astfel încât să nu fim văzuţi. Apoi adu-ne cât poţi de aproape.

— Şi ce ai de gând să faci?

Race se întoarse, se uită în spate la jalnicul grup din jurul lui, din avion: Doogie – împuşcat în picior şi în umăr; Renée – rănită la umăr; Gaby – încă puţin şocată de toate încăierările lor recente; Uli – nici nu se putea pune la socoteală.

Race pufni în râs.

— Ce-am de gând să fac? Am de gând să salvez lumea.

Şi spunând acestea, se ridică în picioare şi înşfăcă singurul pistol mitralieră pe care îl aveau, MP-5-ul celor din Marină.

— Bun. Acum înalţă-ne.

Cele două avioane se avântară pe cerul luminos al dimineţii.

Antonov-ul naviga la aproximativ 11 000 de picioare – la trei kilometri deasupra pământului – deplasându-se cu o viteză lejeră de croazieră de 200 de noduri şi urcând constant.

Deşi cei din Antonov nu ştiau, în spatele lui se ridica un avion mult mai mic – Gânsacul – apropiindu-se rapid de coada sa.

Panourile micului hidroavion se zguduiau violent în timp ce acesta îşi atingea viteza maximă de 220 de noduri. Doogie apucă manşa cât de bine putu, încercând să-l ţină drept.

Nu era bine. Limita operaţională superioară a Gânsacului era de 6 500 de metri. Dacă Antonovul continua să se înalţe, curând Gânsacul s-ar fi aflat în imposibilitatea fizică de a-l mai urma.

Micul hidroavion se apropie treptat de masivul avion de marfă, cele două aeronave angajându-se într-un fel de balet aerian bizar – vrabia ce urmărea albatrosul. Încet – foarte încet – Gânsacul micşoră distanţa faţă de Antonov şi îşi apropie botul de părţile posterioare ale avionului mai mare.

Apoi, fără vreun avertisment, trapa de pe botul Gânsacului se deschise şi silueta minusculă a unui bărbat ieşi prin ea până la jumătate.

Rafala de vânt care îl izbi pe Race în faţă când îşi scoase capul prin trapa anterioară a Gânsacului era absolut colosală.

Îi lovea trupul, îl bătea. Dacă nu ar fi purtat vesta din kevlar, cu siguranţă l-ar fi făcut să-şi piardă suflul.

Văzu spatele Antonov-ului profilându-se uriaş în faţa lui, cam la cinci metri distanţă.

Doamne, era enorm...

Era ca şi cum ai fi privit spatele celei mai mari păsări din lume.

Şi atunci Race văzu pământul de dedesubt.

Aaaa... fir-ar!

Lumea era foarte departe – *foarte* departe. Chiar sub el văzu o cuvertură din petice ce se rostogoleau formând dealuri şi câmpuri şi, mai departe, spre est – în faţa celor două avioane – zări nesfârşitul ocean al pădurii tropicale.

„Nu te gândi la distanţă! îi urlă o voce interioară. Gândeşte-te la ce ai de făcut!”

„Bun.”

În regulă. Trebuia să facă treaba asta rapid, înainte să rămână fără aer şi înainte ca avioanele să se ridice la o altitudine unde combinaţia de aer rarefiat şi de vânt rece l-ar fi omorât.

Îi făcu semn lui Doogie prin parbrizul Gânsacului, indicându-i să apropie micul hidroavion mai mult de Antonov.

Gânsacul se avântă şi mai mult înainte.

Mai erau doi metri şi jumătate.

Earl Bittiker şi Troy Copeland stăteau în carlinga Antonov-ului, neştiind ce se întâmpla în spatele avionului lor.

Deodată, telefonul de lângă Bittiker sună.

— Da, spuse Bittiker.

— Domnule, era tehnicianul responsabil de amorsarea Supernovei. Am introdus thyriul în dispozitiv. E gata.

— Bine. Cobor acum, spuse Bittiker.

Gânsacul era la un metru de Antonov – şi la 5 000 de metri deasupra lumii, continuând să se ridice.

Race ieşise prin trapa din botul Gânsacului, având în afară toată partea superioară a corpului. Văzu rampa de încărcare a Antonov-ului în faţa lui. Rampa era în continuare bine închisă, existenţa sa fiind trădată doar de câteva şanţuri fine care descriau un pătrat în partea posterioară a uriaşului avion.

Apoi Race văzu un mic panou în stânga rampei, pe fuselajul aeronavei.

Îi făcu semn lui Doogie să apropie Gânsacul şi mai mult.

Bittiker ieşi de pe puntea superioară a Antonov-ului şi privi în jos spre puntea de marfă, de pe o pasarelă subţire de metal. Văzu tancul uriaş sub el şi zări ţeava tunului său puternic aţintită direct spre el.

Se uită la ceas.

Era 11:48. V-CD-ul ar fi trebuit să fi fost trimis acum mai bine de jumătate de oră. Lumea ar fi trebuit să fie cuprinsă de panică.

Ziua Judecăţii sosise.

Bittiker coborî pe nişte scări şi apoi păşi pe turela tancului, strecurându-se înăuntru.

Intră în pântecele Abramsului şi văzu *Supernova* – observă cele două focoase termonucleare suspendate în formaţia lor de clepsidră şi secţiunea cilindrică de thyriu aşezată orizontal în incinta vidată dintre ele.

Încuviinţă, mulţumit.

— Iniţiaţi secvenţa de detonare, ordonă el.

— Da, domnule, spuse unul dintre tehnicieni, sărind în dreptul laptopului din faţa dispozitivului.

— Programeaz-o peste douăsprezece minute, spuse Bittiker. Pentru ora 12:00.

Tehnicianul tastă repede şi, în câteva secunde, apăru ecranul cu numărătoarea inversă:

AVEŢI LA DISPOZIŢIE
00:12:00
MINUTE PENTRU A INTRODUCE CODUL DE DEZAMORSARE.
INTRODUCEŢI CODUL DE DEZAMORSARE AICI

– – – – – – – –

Tehnicianul apăsă ENTER şi cronometrul începu să se deruleze spre zero. În timpul acesta, Bittiker îşi scoase telefonul celular şi formă din nou numărul lui Bluey James.

Echipamentul digital de localizare din apartamentul lui Bluey se aprinse din nou ca un pom de Crăciun. Bluey ridică telefonul.

— Mda.

— A fost transmis mesajul?

— Da, Earl, minţi Bluey uitându-se fix în ochii lui John-Paul Demonaco.

— E panică pe străzi?

— E ceva de neimaginat, spuse Bluey.

Gânsacul se apropie şi mai mult de partea din spate a Antonov-ului, cele două avioane ce se ridicau şi înaintau cu

viteză fiind separate doar de şaizeci de centimetri.

Împotriva vântului puternic, violent, Race se ţinea de trapa Gânsacului cu o mână, în timp ce o întindea pe cealaltă spre panoul de pe avionul de marfa, alungindu-se cât de mult putea.

Încă era prea departe. Doogie apropie Gânsacul şi mai mult, cât de mult îndrăzni…

…iar Race puse mâna pe panou, deschizându-l.

Văzu două butoane în interior – unul roşu şi unul verde – şi fără să se mai gândească de două ori, îşi izbi pumnul cu putere pe butonul verde.

Cu un huruit ameninţător şi zgomotos, rampa dorsală de încărcare a Antonov-ului începu să coboare, chiar pe botul Gânsacului!

Cu reflexele unei feline, Doogie manevră rapid micul hidroavion, ferindu-l din calea rampei ce cobora – aproape reuşind să-l arunce şi pe Race în afara trapei de pe botul avionului! Dar Race se ţinu bine şi nu-şi pierdu echilibrul; rămase în picioare, pe jumătate în avion şi pe jumătate în afara trapei Gânsacului, în timp ce Doogie vira cu îndemânare micul hidroavion în spatele Antonov-ului a cărui rampă se căsca în faţa lor.

Cele două avioane continuară să zboare în tandem pe cerul peruan – masivul Antonov şi micuţul Gânsac deplasându-se la nici şaizeci de centimetri distanţă unul de altul, ajungând la 6 000 de metri – doar că acum rampa dorsală de încărcare a Antonov-ului era deschisă, chiar în faţa botului micului hidroavion.

Exact în momentul în care rampa se deschise de tot şi în ciuda faptului că se afla la 6 000 de metri deasupra Pământului, silueta minusculă a lui William Race ieşi din trapă – împotriva vântului furios – şi sări de pe botul Gânsacului pe rampa de încărcare deschisă a Antonov-ului.

Race ateriză drept în faţă pe rampa de încărcare a uriaşului avion de marfă.

Căută disperat ceva de care să se agaţe, se târî de-a lungul

rampei – pe burtă, ridicând mână peste mână, în timp ce vântul urla peste tot în jurul lui – înaintând pe abdomen, neavând în spate nimic altceva decât Gânsacul şi 6 000 de metri de cer liber.

Curios unde te aduce viaţa...

Uriaşa punte pentru marfă se deschise în jurul lui.

Văzu enormul tanc Abrams înălţându-se ţanţoş în mijloc – observă şi cum vântul biciuitor ridica orice obiect care nu era ţintuit de podea – zări luminile roşii de alarmă şi auzi tânguitul isteric al sirenelor de alarmă care, fără îndoială, îi atenţionau pe cei aflaţi la bordul avionului de faptul că rampa sa de încărcare era acum deschisă.

Earl Bittiker ştia deja.

Când rampa de încărcare se deschisese abia cu treizeci de centimetri, auzise şuierul vântului pătrunzând pe puntea de marfă. Acesta fu urmat, o fracţiune de secundă mai târziu, de tânguitul ascuţit al sirenelor.

Bittiker se întoarse în locul în care stătea în pântecele tancului Abrams, având telefonul celular încă la ureche.

— Ce dracu' e chestia asta? exclamă el, repezindu-se în sus pe scara tancului, îndreptându-se spre ieşire.

*

Acum în picioare, Race îşi dădu jos de pe umăr puşca MP-5 şi merse lateral de-a lungul pasajului îngust dintre uriaşul tanc şi peretele punţii de marfă.

Deodată, capul unui bărbat apăru prin trapa situată în vârful tancului din stânga lui.

Race se răsuci şi îşi aţinti arma spre bărbat.

— *Nu mişca!* urlă el.

Bărbatul rămase imobil.

Race făcu ochii mari când îşi dădu seama cine era.

Era cel care îi luase idolul lui Frank Nash în Vilcafor, era *conducătorul* teroriştilor.

„Paştele mă-sii!"

În mod curios, bărbatul ţinea un telefon în mână, un telefon celular.

— Coboară de acolo! strigă Race.

La început, Bittiker nu se clinti, pur şi simplu se uită fix la Race, rămânând oarecum uluit, cu gura căscată – se uita la bărbatul acesta cu ochelari, îmbrăcat cu blugi şi cu un tricou mizerabil, care purta o şapcă uzată cu *New York Yankees* şi o vestă neagră de kevlar, şi care îi ordona ce să facă, ameninţându-l cu un MP-5.

Bittiker se uită la rampa de încărcare deschisă din spatele lui Race, văzu micul hidroavion Gânsac plutind în aer cam la douăzeci de metri în spatele Antonov-ului, încercând zadarnic să ţină pasul cu uriaşul avion de marfă, pe măsură ce acesta se înălţa tot mai sus.

Încet, Bittiker coborî de pe turela tancului, până ajunse în faţa lui Race.

— Dă-mi nenorocitul acela de telefon, spuse Race, înşfăcându-i celularul teroristului. Cu cine dracu' vorbeşti, în orice caz?

Race ţinu telefonul la ureche, ţinându-şi ochii şi arma îndreptate asupra lui Bittiker.

— Cine e acolo? spuse el în receptor.

— Cine sunt eu? îi răspunse ţâfnos o voce răutăcioasă. Cine moaşă-ta eşti tu? ar fi o întrebare mai potrivită.

— Numele meu e William Race. Sunt cetăţean american şi am fost adus în Peru ca să ajut o echipă a armatei să obţină o mostră de thyriu pe care să o introducă într-o *Supernovă*.

Se auzi un fâşâit puternic de la celălalt capăt al liniei.

— *Domnule Race,* spuse deodată o altă voce. *Sunt agentul special Demonaco de la FBI. Investighez furtul unei Supernove din birourile Agenţiei...*

— Nu ai cum s-o opreşti, îi spuse Bittiker lui Race, cu o voce marcată de un accent Texan puternic – n-ai cum s-o opreşti.

— De ce nu? întrebă Race.

— Fiindcă nici măcar eu nu ştiu s-o dezamorsez, replică Bittiker. M-am asigurat că doar oamenii mei ştiu cum s-o armeze. Astfel, odată programată să explodeze, nimeni nu o mai poate opri.

— Nimeni nu ştie codul de dezamorsare?

— Absolut nimeni, zise Bittiker. Decât poate vreun dobitoc de om de ştiinţă de pe la Princeton care lucrează pentru DARPA, dar asta n-are cum să ne ajute prea mult acum, nu?

Race îşi muşcă buzele frustrat.

Alarmele sunau în continuare. Dintr-o clipă în alta urmau să vină şi alţi Texani să vadă ce se întâmplă…

Împuşcături.

Răsunătoare şi bruşte.

Ricoşară de punte în jurul lui, scoţând scântei. Race se feri, aruncându-se într-o parte, se rostogoli pe punte, îşi îndesă telefonul celular în buzunarul de la spate, ridică privirea – şi îl văzu pe Troy Copeland stând pe pasarela ce traversa puntea de marfă, însoţit de alţi doi Texani, toţi trei trăgând cu pistoalele Calico spre Race.

Bittiker văzu că are o şansă şi se aruncă în spatele tancului, scăpând de Race.

Profesorul se aşeză cu spatele la uriaşele şenile ale blindatului, ferindu-se din calea gloanţelor, cel puţin pentru moment.

Respira greu, auzind cum inima îi bătea cu putere în tâmple.

„Ce dracu’ te faci acum, Will?”

Dintr-odată, auzi pe cineva strigându-l.

— Dumneata eşti, profesore Race? Era Copeland. Doamne, dar eşti un ticălos al naibii de insistent.

— Mai bine decât să fiu o *lichea* de zile mari, mormăi Race printre dinţi, ieşind de după tanc şi trăgând rafale scurte asupra lui Copeland şi a celorlalţi doi terorişti, însă ratându-i cu foarte mult.

„La dracu’” îşi spuse. Acum ce urma să mai facă? Nu prea se gândise chiar atât de departe.

„*Supernova*, îi spuse o voce interioară.

Dezamorseaz-o! Asta trebuie să faci.”

La urma urmelor, se gândi el, deja reuşise să dezamorseze o *Supernova* în călătoria aceasta.

Cu această idee în minte, Race sări în picioare şi apăsă pe trăgaciul MP-5-ului, trăgând cu sălbăticie spre pasarelă, în timp ce se căţăra pe mantaua tancului Abrams. Apoi urcă pe turela tancului şi sări prin trapă, pătrunzând în pântecele uriaşei fiare de oţel.

Fu întâmpinat de chipurile uimite ale celor doi tehnicieni din

rândul Luptătorilor pentru Libertate care se ocupau de *Supernova*.

— Afară! Imediat! strigă el, îndreptându-le MP-5-ul spre faţă.

Cei doi tehnicieni urcară scara în grabă şi ieşiră prin trapa turelei, închizând-o cu o izbitură în spatele lor. Race o zăvorî după ei şi, deodată, se trezi singur la pupitrul de comandă al tancului.

Singur cu *Supernova*.

Începea să aibă o senzaţie îngrozitoare de déjà-vu.

Simţi împunsătura telefonului celular în buzunarul de la spate şi îl înşfăcă.

— Omule de la FBI, mai eşti acolo? întrebă el.

John-Paul Demonaco se repezi la microfon.

— Sunt aici, domnule Race, spuse el rapid.

— *Cum spuneai că te cheamă?* se auzi vocea lui Race.

Unul dintre ceilalţi agenţi interveni:

— Funcţionează detecţia. Ce naiba…? Spune că sunt undeva în Peru… şi că sunt la o altitudine de 6 000 de metri.

— Numele meu e Demonaco, răspunse Demonaco. Sunt agentul special John-Paul Demonaco. Acum, ascultaţi-mă foarte atent, domnule Race. Oriunde aţi fi, *trebuie* să plecaţi de acolo. Cei de acolo sunt nişte indivizi foarte periculoşi.

— Ei, nu mă-nnebuni, Sherlock Holmes!… se auzi vocea lui Race… mă tem că nu prea am cum să plec de aici, rosti Race în receptor.

Dar în timp ce vorbea, văzu numărătoarea inversă a Supernovei.

00:02:01

00:02:00

00:01:59

— Băi, cred că e o glumă, spuse el. Pur şi simplu nu e corect aşa.

— PROFESORE RACE, IEŞI DIN TANC! izbucni o voce îngrozitor de răsunătoare dintr-o boxă din afara Abrams-ului.

Era vocea lui Copeland.

Race se uită prin vizorul trăgătorului din vehiculul uriaş şi îl zări

pe Copeland stând pe estradă, la capătul anterior al punţii de marfă, ţinând un microfon.

Vântul şuiera frenetic în cală. Rampa de încărcare din spatele tancului încă mai era deschisă.

Race privi în jur, în interiorul tancului enorm.

Supernova ocupa întreaga secţiune centrală a centrului de comandă. Deasupra văzu trapa de intrare din turelă. În faţă erau comenzile de tragere pentru tunul de 105 milimetri al tancului şi dincolo de acestea – sub ele, pe jumătate îngropat în podea, chiar în centrul porţiunii anterioare a tancului – remarcă un scaun capitonat şi o manşă de direcţie, comenzile de dirijare a tancului.

Comenzile aveau însă ceva foarte bizar. Partea de sus a scaunului conducătorului aproape că atingea partea cea mai de jos a acoperişului.

Şi atunci Race îşi dădu seama.

Într-un astfel de tanc, conducătorul trebuia să stea cu capul scos printr-o trapă mică de deasupra scaunului său.

Race simţi cum un fior de gheaţă îi străbate spinarea.

Mai era o trapă şi în faţă!

Se aruncă înainte – alunecând pe scaunul conducătorului – şi ridică privirea imediat ca să vadă dacă era adevărat. *Da, chiar mai era* o altă trapă acolo. Şi în momentul acela era deschisă.

Şi deasupra ei în clipa aceea, cu pistolul Calico aţintit în jos, exact spre capul lui Race, era Earl Bittiker.

— Tu cine dracu’ eşti? întrebă Bittiker rar.

— Mă numesc William Race, spuse Race, ridicând privirea prin trapă către Bittiker. Mintea i-o luase razna, căutând o cale de scăpare.

„Stai puţin, mai există o posibilitate…”

— Sunt profesor de limbi străine la Universitatea din New York, adăugă el rapid, încercând să-l ţină pe Bittiker de vorbă.

— *Profesor?* exclamă Bittiker. Doamne, Dumnezeule!

Race se gândi că, din poziţia lui, Bittiker nu-i putea vedea mâinile – care erau ascunse după trapă – şi nu observa că, în clipa de faţă, Race umbla pe sub comenzile de direcţie ale tancului.

— Ia spune-mi, isteţilă, ce-ai crezut că ai să reuşeşti venind aici?

— Am crezut că pot să dezamorsez *Supernova*. Ştii tu, să salvez lumea.

Încă mai căuta.

„La dracu', trebuia să fie pe aici pe undeva…"

— Tu chiar credeai că ai să poţi să dezamorsezi bomba aceea?

„Am găsit."

Race se uită la Bittiker cu o căutătură aspră.

— Atât timp cât îmi mai rămâne o secundă, am să încerc să dezamorsez bomba.

— Serios?

— Da, serios, spuse Race. *Fiindcă am mai reuşit o dată.*

În momentul acela, nevăzut de Bittiker, Race îşi împinse degetul mare pe butonul acoperit cu cauciuc pe care îl găsise în partea inferioară a comenzilor de direcţie ale Abrams-ului. Acelaşi buton de cauciuc existent pe toate vehiculele de teren de producţie americană.

VRUUUM!

Imediat, monstruosul motor AVCO Lycoming al tancului se trezi la viaţă huruind şi pulsaţiile sale reverberară prin toată puntea de marfă.

Bittiker fu smucit şi îşi pierdu echilibrul din cauza mugetului brusc al motorului tancului. Sus, pe estrada din faţa blindatului, Troy Copeland ridică şi el privirea, surprins.

În locaşul şoferului, Race se uită în jur căutând ceva ce ar fi putut…

„Da, grozav."

Găsi o manetă de control, dotată şi cu trăgaci, pe care scria „Tun PRINCIPAL".

Race apucă maneta şi apăsă pe trăgaci, sperând din tot sufletul că se afla măcar un proiectil în interiorul tunului principal al Abrams-ului.

Şi era.

Bubuitura tunului de 105 milimetri de pe tanc, declanşată în interiorul punţii de marfa a Antonov-ului, era, poate, cel mai puternic zgomot pe care îl auzise Race în viaţa lui.

Întregul avion de transport se zgudui violent când tunul puternic al Abrams-ului trase în toată splendoarea.

Proiectilul de 105 milimetri ţâşni prin avion ca un asteroid răzleţ. Mai întâi, îi seceră capul lui Troy Copeland – direct, rapid – desprinzându-l într-o clipă, ca un glonţ care smulgea capul unei păpuşi Barbie, decapitându-l într-o nanosecundă şi lăsându-i trupul suspendat încă o întreagă secundă *după* ce capul îi fusese secerat.

Dar proiectilul îşi continuă traiectoria.

Ţâşni ca o rachetă prin peretele de oţel din spatele trupului lui Copeland şi urcă spre puntea pasagerilor Antonov-ului, sfredelind cu o viteză colosală pereţii carlingii, trecând drept prin pieptul pilotului, înainte să năvălească afară prin parbrizul avionului, într-o ploaie spectaculoasă de sticlă.

Acum că pilotul era mort de-a binelea, Antonov-ul se înclină subit, intrând în primele etape ale picajului.

Pe puntea pentru marfă, lumea se zguduia nebuneşte. Race îşi dădu seama de răul pe care îl făcuse, ştiu încotro se îndrepta avionul acela.

„Atât timp cât îmi mai rămâne o secundă, am să încerc să dezamorsez bomba.”

Bittiker stătea în continuare pe tanc, ţinând şi acum în mână pistolul Calico, dar fusese dezechilibrat puternic de descărcarea tunului.

Race încercă rapid vitezele tancului şi găsi una care îi convenea.

Apoi îşi împinse piciorul pe pedala de acceleraţie, până la podea.

Tancul reacţionă imediat – şenilele începând să se învârtă – şi uriaşa fiară de oţel ţâşni de pe loc asemenea unei maşini de curse. Singura problemă era că ţâşni înapoi – ieşind pe rampa de încărcare, lansându-se de pe marginea ei şi prăbuşindu-se în gol.

Tancul Abrams cădea.

Rapid. *Foarte, foarte* rapid.

Abia părăsise rampa de încărcare a Antonovului, că avionul de transport – eviscerat de explozia tunului de pe tanc – se aplecă în

picaj şi explodă, într-o minge uriaşă de foc.

Abrams-ul căzu prin văzduh – cu spatele – cu o viteză fenomenală. Era atât de mare, atât de greu, încât brăzdă aerul ca o nicovală, o nicovală scrâşnitoare, de 67 de tone.

În interiorul tancului, Race avea o grămadă de probleme.

Totul era înclinat pe o parte şi întregul blindat se zguduia violent, lovit fiind de forţa de frecare cu aerul exterior.

Cât despre el, Race stătea stingher în mijlocul pupitrului de comandă, cum fusese aruncat acolo când coborâse tancul de pe rampa de încărcare. Lângă el se afla *Supernova*. Acum era aşezată orizontal, fixată bine între tavan şi podea.

Race văzu numărătoarea inversă de pe monitorul ei:

00:00:21

00:00:20

00:00:19

Nouăsprezece secunde.

Cam tot timpul care îi mai rămăsese înainte ca tancul să se izbească de pământ de la o înălţime de 5 800 de metri.

Ce naiba... doar mai făcuse chestia asta o dată. Putea să o facă şi a doua oară.

Poate.

Se uită fix la ecranul computerului:

AVEŢI LA DISPOZIŢIE
00:12:00
MINUTE PENTRU A INTRODUCE CODUL DE DEZAMORSARE.
INTRODUCEŢI CODUL DE DEZAMORSARE AICI

_ _ _ _ _ _ _ _

Şaisprezece secunde...

Tancul huruia, brăzdând cerul.

Race se uita nefericit către cronometrul care se apropia inexorabil de zero.

Deodată, cu colţul ochiului, zări ceva mişcare. Sări să se uite în sus – şi îl văzu pe Earl Bittiker târându-se prin trapa tanchistului şi ţinând în mână pistolul Calico!

„Oof, fir-ar să fie!”

00:00:15

„Lasă-l naibii!

Tu ia şi te gândeşte!”

„Să te gândeşti? Doamne, cum dracu’ poţi să te gândeşti în interiorul unui tanc Abrams care se repede spre Pământ cu aproximativ 160 de kilometri pe oră, în timp ce un tip se caţără prin trapa şoferului, cu o armă în mână?”

00:00:14

Race încercă să-şi limpezească mintea.

Bun, data trecută ştiuse că *Weber* era cel care alesese codul de dezamorsare. Dar de data aceasta nu avea nici cea mai vagă idee cine alesese codul, mai ales din cauză că nu ştia cine proiectase sistemul de aprindere al dispozitivului.

00:00:13

Sistemul de aprindere...

Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Marty, cuvintele pe care le pronunţase în timp ce murea în braţele lui Race.

00:00:12

Abrams-ul ajunse la viteză maximă şi începu să scoată un sunet ascuţit, ca un ţipăt, asemănător cu acela al unei bombe în cădere.

Bittiker trecuse deja pe jumătate prin trapa conducătorului. Îl văzu pe Race şi trase cu pistolul spre el.

Race se aruncă ferindu-se, ascunzându-se în spatele Supernovei, înşfăcă telefonul celular din buzunar, pe măsură ce mai multe gloanţe se implântau în peretele de oţel al tancului de lângă el.

— Demonaco! strigă el, acoperind zarva tancului în cădere.

— Ce este, domnule profesor?

— Spune-mi repede! Cine a proiectat sistemul de aprindere la *Supernova* marinei?

De la cinci mii de kilometri distanţă, John-Paul Demonaco înşfăcă o foaie de hârtie aflată prin apropiere. Era o listă cu membrii din Marină şi din DARPA ai echipei *Supernova*.

Ochii i se opriră asupra unuia dintre rânduri.

RACE, MARTIN E. INGINER PROIECTANT SISTEME DE APRINDERE DARPA D/3279-97A

— Un tip pe nume Race. Martin Race! răcni Demonaco în telefon.

„Marty”, îşi spuse Race.

00:00:11

Marty proiectase sistemul de aprindere. Asta încercase să-i spună înainte să moară.

Aşadar, Marty era cel care stabilise codul de dezamorsare.

00:00:10

Un cod numeric, din opt cifre.

Bittiker intrase cu totul în tanc acum.

„Ce cod ar fi folosit Marty?”

00:00:09

Tancul cădea în continuare, scrâşnind prin aer, cu o viteză de peste trei sute de kilometri pe oră.

Bittiker îl văzu şi îşi înălţă din nou Calico-ul.

„Care era codul pe care îl folosea întotdeauna Marty?”

00:00:08

O zi de naştere? O dată semnificativă?

„Nu. Nu şi Marty.”

Dacă avea ceva care necesita un cod numeric, un card ATM sau un PIN, folosea întotdeauna acelaşi număr.

„Numărul de înrolare pe care-l avusese Elvis Presley în armată.”

00:00:07

Bittiker aţinti Calico-ul către Race.

„Doamne, cum era?”

Îi stătea pe limbă…

00:00:06

Race se adăposti în spatele *Supernovei* – Bittiker n-ar fi îndrăznit să-l împuşte prin ea – şi se trezi în faţa computerului dispozitivului.

„Doamne, care era numărul acela?”

533…

„Gândeşte-te, Will! Gândeşte-te!”
00:00:05
5331…
…07…
…61…
53310761!
„Ăsta era!”
Race începu să apese pe tastele computerului de dezamorsare şi scrise: 53310761, după care îşi înfipse degetul în tasta ENTER.
Ecranul bipăi.

COD DE DEZAMORSARE INTRODUS
NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ A DETONĂRII OPRITĂ LA 00:00:04
MINUTE

Dar Race nu se obosi să mai rămână să se uite la ecran, în schimb, pur şi simplu se căţără rapid, îndepărtându-se de Bittiker – protejat de *Supernova* acum dezamorsată – şi o luă în sus pe scara scurtă care ducea la trapa din turela blindatului.

Nu ştia de ce se îndreaptă în direcţia aceea. Era doar o idee complet ilogică referitoare la faptul că, dacă se găsea *pe partea exterioară* a tancului atunci când acesta ajungea la pământ, ar fi avut mai multe şanse să supravieţuiască impactului.

Trebuia să fie deja aproape de impact.

Pe drumul său de-a latul scării orizontale, dădu peste idol – care avea acum o gaură la bază – şi îl înşfăcă în timp ce se târa.

Ajunse la trapă şi o deschise. Vântul vijelios îl izbi imediat în faţă – un vânt atât de rapid, încât îl orbea.

Opintindu-se pe acoperişul acum vertical al Abrams-ului, dădu repede cu un picior în trapa din spatele lui, închizând-o şi blocându-l pe Bittiker înăuntru, tocmai când capacul de oţel era atacat de un baraj de foc automat din interior.

Race privi în jos, drept spre vântul care îl izbea în faţă, lovindu-i-se de ochelari…

…şi văzu pădurea tropicală repezindu-se spre el cu vreun milion de kilometri la oră!

Tancul şuieră, îndreptându-se spre sol.
Două secunde până la impact.
Acum e acum.
O secundă.
Pământul se repezi spre el.
În ultima secundă înainte ca tancul Abrams să se izbească de pământ cu o viteză incredibilă, William Race închise ochii şi înălţă o singură rugăciune finală.

Şi atunci se întâmplă.
Impact.

Impactul tancului cu pământul avu o forţă absolut uluitoare.
Lumea păru să se cutremure când tancul de 67 de tone se izbi de ea cu viteză maximă. Tancul făcu implozie la contactul cu solul, turtindu-se într-o milisecundă, bucăţi întregi din el fiind aruncate în toate direcţiile.
Earl Bittiker era în interiorul Abramsului. Când uriaşul tanc de oţel se izbi de pământ, pereţii acestuia se repeziră spre el cu o viteză şocantă, înfigându-i o mie de colţuri zdrenţuite de metal în trup – penetrându-l din toate părţile într-o nanosecundă, înainte ca el să se zdrobească, nimicindu-se cu totul. Un lucru era sigur, Earl Bittiker urlase în momentul morţii.
William Race, în schimb, nu se aflase prin preajma tancului atunci când acesta lovise solul.

În secunda aceea *dinainte* ca tancul să se zdrobească de pământ – când era la vreo 25 de metri deasupra – Race avusese o senzaţie foarte dubioasă.
Auzise un zgomot asemănător unui bubuit sonic de undeva din spatele lui, de foarte aproape şi, brusc, din senin, simţise cum e smucit în sus spre cer de o forţă puternică, nevăzută.
Dar nu fusese o smucitură dură sau biciuitoare – mai curând, fusese bruscă, dar lină, ca şi cum ar fi fost legat de ceruri printr-o coardă elastică invizibilă.
Astfel încât, atunci când tancul – şi Bittiker – se izbise de pământ, nimicindu-se şi luând foc, Race plutea la zece metri

deasupra exploziei, bine, sănătos.

Atunci se uită peste umăr şi văzu ce se întâmplase.

Văzu două dâre de fum alb izbucnind din spatele unităţii în formă de A care era ataşată în spatele neobişnuitei sale veste din kevlar. De fapt, micile jeturi propulsoare izbucniseră din două mici porturi de evacuare situate la baza A-ului.

Deşi Race nu ştia, vesta neagră de kevlar pe care i-o dăduse Uli lângă groapa de deşeuri era, de fapt, un dispozitiv de autopropulsie, unitatea de tehnologie avansată creată de DARPA împreună cu Armata Statelor Unite şi cu Divizia a 82-a Aeropurtată.

Spre deosebire de paraşutele MC1-1B folosite în prezent de armată, care-i obligau pe cei care le purtau să rămână suspendaţi în bătaia puştii inamicului cel puţin câteva minute înainte să aterizeze, aceste dispozitive le permiteau purtătorilor să cadă liber până la o distanţă de 25 de metri de pământ, înainte de a-i ridica şi a-i opri brusc chiar deasupra zonei de aterizare, într-un mod asemănător cu aterizarea unei păsări.

Totuşi, asemenea paraşutelor, toate erau dotate cu comutatoare de altimetru – mecanisme de siguranţă declanşate de altitudine, care activau sistemele de propulsie, în eventualitatea în care purtătorul nu le activa el însuşi înainte să ajungă la o distanţă mai mică de 25 de metri faţă de sol. Şi exact asta i se întâmplase lui Race chiar acum.

Nu avea cum să ştie că pe 25 decembrie 1997, când fuseseră furate patruzeci şi opt de încărcături izotopice pe bază de clor dintr-un camion DARPA ce călătorea de-a lungul şoselei Baltimore, furtul fiind opera Trupelor de Asalt, mai fuseseră sustrase şi şaisprezece dispozitive J-7.

Încet, uşor, aparatul îl coborî pe Race la sol.

Acesta oftă, rămas fără suflu, şi îşi lăsă trupul moale în timp ce cobora în coronamentul luxurianţilor copaci ai pădurii tropicale.

După câteva secunde, picioarele îi ajunseră pe pământ, iar el căzu pur şi simplu în genunchi, epuizat.

Se uită la pădurea tropicală din jurul lui şi, într-un ungher ascuns al minţii, începu să se întrebe cum naiba avea să iasă de

acolo.

Apoi decise că nu-i mai păsa. Tocmai dezamorsase o *Supernova* în timp ce cădea de la o înălţime de 5 800 de metri, în interiorul unui tanc de luptă de 67 de tone.

Nu, nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Dintr-odată, soluţia problemei lui se prezentă sub forma unui mic hidroavion ce zbura la înălţime redusă, peste copacii de deasupra lui. Un bărbat îi făcea bucuros cu mâna din dreptul ferestrei pilotului.

Era Doogie, cu Gânsacul.

Frumos.

Treizeci de minute mai târziu, cum găsiseră o întindere convenabilă de apă pe un râu din apropiere, Race se afla din nou la bordul Gânsacului, împreună cu ceilalţi, înălţându-se pe cerul curat de după-amiază, mult deasupra pădurii tropicale.

Îşi lăsase capul să se odihnească pe fereastra carlingii, uitându-se în gol în afară în timp ce zburau. Era absolut epuizat.

Doogie, de lângă el, spuse:

— Ştii ce cred, profesore? Cred că a cam venit vremea să ne cărăm dracului din nenorocita asta de ţară. Ce zici?

Race se întoarse către el.

— Nu, Doogie. Încă nu. Mai e un singur lucru pe care trebuie să-l fac înainte să plec.

A ŞAPTEA MAŞINAŢIE

Miercuri, 6 ianuarie, ora 17:30

Gânsacul ateriză pe râul de lângă Vilcafor la scurt timp după apus, pe 6 ianuarie 1999.

După ce se unseră din nou cu urină de maimuţă, Race şi Renée se îndreptară din nou spre satul din munţi. Îi lăsară pe Doogie şi pe Gaby în Gânsac, pentru a-i permite lui Gaby să-i trateze numeroasele răni tânărului soldat din Beretele Verzi.

Pe când cei doi îşi târau picioarele prin Vilcafor, obosiţi şi epuizaţi, Race văzu că nu mai erau cadavre pe stradă.

În ciuda faptului că vreo doisprezece oameni de ştiinţă din marină şi din DARPA – plus Marty, Lauren, Nash şi Van Lewen – fuseseră ucişi aici cu doar câteva ore înainte, nu mai rămăsese niciun trup acolo.

Race se uita cu tristeţe la strada cea goală. Nu avea nicio idee unde dispăruseră trupurile.

El şi Renée intrară în satul din munţi tocmai când începea să cadă amurgul la poalele Anzilor.

Căpetenia băştinaşilor, Roa, şi antropologul, Miguel Moros Marquez, îi întâmpinară în dreptul şanţului de la marginea satului.

— Cred că asta vă aparţine, spuse Race întinzându-i idolul pe care îl ţinea în braţe.

Roa îi zâmbi.

— Eşti cu adevărat Cel Ales, spuse el. Oamenii mei vor intona într-o zi cântece despre tine. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc că ne-ai redat *Spiritul*.

Race îşi înclină capul. Nu credea deloc că ar fi, în vreun fel, Cel Ales. Pur şi simplu făcuse ceea ce considerase că trebuie.

— Promite-mi un singur lucru, îi spuse lui Roa. Promite-mi că, atunci când voi pleca, veţi părăsi satul acesta şi veţi dispărea în păduri. Oamenii vor mai veni şi cu alte ocazii în căutarea acestui idol, sunt sigur. Du idolul acesta departe de aici, acolo unde n-au

să-l găsească niciodată.

Roa încuviinţă:

— Aşa vom face, Cel Ales. Aşa vom face.

Race încă nu îi înmânase propriu-zis idolul lui Roa.

— Dacă îmi permiţi, zise el, mai am ceva de făcut aici şi, pentru asta, voi avea nevoie de idol.

Tribul de băştinaşi se adună pe cărarea spiralată care înconjura turnul de piatră.

Căzuse noaptea şi erau cu toţii unşi bine cu urină de maimuţă.

Din câte spunea Marquez, *rapele*, neputând să se întoarcă în adăpostul lor din interiorul templului, îşi petrecuseră ziua ascunzându-se în umbrele întinse de la baza craterului.

Race stătea pe cărarea spiralată, uitându-se peste hăul care fusese mai devreme străbătut de podul de frânghii.

Podul atârna în continuare de-a lungul laturii turnului, în acelaşi loc în care îl lăsaseră naziştii când îl dezlegaseră în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

Unul dintre cei mai agili căţărători ai lui Roa – îmbibat cu de două ori mai multă urină de maimuţă – fu trimis la baza canionului, unde se lansă într-o căţărare pricepută pe peretele vertical al turnului de piatră.

După o vreme, ajunse la odgonul de recuperare care atârna de capătul podului de frânghii. Îl legă de altă frânghie ţinută de băştinaşii ce stăteau pe cărarea spiralată, iar aceştia traseră frânghia de recuperare de partea lor de râpă.

În scurt timp, podul de frânghii fu pus la loc.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îl întrebă Renée pe Race, în timp ce acesta se uita la turnul de piatră.

— Există o cale de ieşire din templul acela, spuse el. Renco a găsit-o. O voi găsi şi eu.

Apoi, cu idolul într-o mână, o torţă în cealaltă şi cu un săculeţ de piele aruncat peste umăr, Race îi conduse pe ceilalţi de-a lungul podului atârnat.

Zece dintre cei mai puternici războinici ai lui Roa îi urmară, având şi ei torţe aprinse.

Odată ajunşi toţi pe turnul de piatră, Race îi conduse în poiana

din faţa templului. Acolo scoase o băşică plină cu apă din săculeţul de piele şi o folosi ca să ude idolul de thyriu.

Idolul începu imediat să zumzăie. Un sunet pur, fascinant, care străbătea aerul nopţii ca un cuţit.

În câteva minute, prima *rapa* ajunse în poiană.

Apoi o a doua şi o a treia.

Uriaşele pantere negre se adunară în luminiş, formând un cerc larg în jurul lui.

Race numără douăsprezece în total.

Udă din nou idolul şi acesta îşi emise tonul constant, armonic, cu o vigoare reînnoită.

Apoi făcu un pas înapoi, intrând în templu.

După ce coborî zece paşi, era înconjurat de întuneric.

Rapele – mari, negre şi ameninţătoare – îl urmară în interior, blocând razele albăstrui de lună care pătrundeau în tunel din afară.

Odată ce toate panterele intrară cu totul în templu, cei zece războinici indieni din exterior începură să opintească bolovanul – aşa cum le spusese Race să facă.

Uriaşa piatră hurui puternic, în timp ce era împinsă încet înapoi în locaşul său.

Race îi privea mişcarea din interiorul templului. Treptat, toată lumina lunii din exterior fu înlocuită de umbra lespezii uriaşe şi apoi, cu o bufnitură finală, ameninţătoare, lespedea încetă să se mai mişte.

Acum umplea portalul, închizându-l ermetic, închizându-l totodată şi pe William Race în interiorul templului împreună cu haita de *rape* feroce.

Întuneric.

Întuneric beznă, în afară de pâlpâirea portocalie a torţei sale.

Pereţii tunelului din jurul lui Race luceau datorită umezelii. De undeva din adâncurile templului, auzi un ecou constant: *pic-pic-pic*.

Era absolut înfiorător, dar, în mod curios, lui Race nu-i era frică deloc. După toate aventurile prin care trecuse, scăpase de-a binelea de teamă.

Cele douăsprezece *rape* – întrupări ale răului în lumina pâlpâitoare a torţei – pur şi simplu se uitau fix la idolul zumzăitor din mâna lui Race, vrăjite.

Ţinând torţa sus deasupra capului, coborî pe tunelul spiralat de la baza scărilor. Acesta cotea în jos, spre dreapta, într-o curbă lentă, descendentă. Mici firide erau presărate de-a lungul pereţilor săi.

Race trecu pe lângă firida pe care o văzuse data trecută când fusese în templu, văzu scheletul ciopârţit despre care presupusese că ar fi fost Renco, dar despre care ştia acum că era conchistadorul bătrân şi şiret care îi furase prinţului pandantivul de smarald.

Ajunse la fundul pasajului spiralat şi văzu un tunel lung şi drept care se întindea în faţa lui. Era tunelul în care Von Dirksen şi oamenii lui îşi găsiseră sumbrul sfârşit.

Rapele apărură de pe rampa din spatele lui – tăcute, bântuitoare, ameninţătoare – abia făcând un zgomot în timp ce se unduiau pe labele lor cu pernuţe moi.

La capătul tunelului lung şi drept, Race dădu peste o uriaşă gaură în podea. Avea o formă aproximativ pătrată şi era lată de cel puţin cinci metri, ocupând întregul tunel din faţa lui.

Dinspre groapă venea unul dintre cele mai dezgustătoare mirosuri pe care le simţise de foarte, foarte multă vreme.

Se cutremură simţind mirosul, în timp ce studia groapa mare din podeaua din faţa lui.

De cealaltă parte a ei, nu văzu nimic altceva în afară de zid – un zid masiv, de piatră – iar în interiorul gropii nu zări decât un întuneric ca de cerneală.

Însă chiar atunci observă o serie de sisteme de susţinere pentru mâini şi picioare, săpate în peretele din dreapta al gropii. Fuseseră sculptate în aşa fel – unul peste celălalt – încât creau un fel de scară, pe care o persoană o putea folosi ca să coboare în gaură.

După ce mai udă încă o dată idolul din băşica plină de apă, Race îşi vârî mânerul torţei aprinse în gură şi apoi, folosind tăieturile pentru mâini şi picioare din perete, începu uşor să coboare în groapa întunecată şi urât mirositoare.

Rapele îl urmară, dar nu se obosiră să folosească treptele pentru susţinerea picioarelor. Pur şi simplu îşi utilizară ghearele ca nişte pumnale pentru a coborî în jos, pe pereţi, să-l urmeze în groapă.

După aproximativ cinci metri, Race ajunse din nou pe pământ ferm.

Mirosul oribil era mai puternic aici, până în punctul în care devenea copleşitor. Mirosea a carne putrezită.

Race îşi luă torţa aprinsă din gură şi se întoarse cu spatele la peretele pe care tocmai coborâse.

Ceea ce văzu îl lăsă fără răsuflare.

Stătea în interiorul unui fel de hol enorm, o cavernă uriaşă, cu pereţii de piatră, care fusese sculptată în pântecele turnului.

Era absolut spectaculoasă.

O catedrală enormă săpată în piatră.

Tavanul său înalt, boltit, se înălţa în aer la cel puţin cinci metri deasupra podelei, dispărând în întuneric. Era susţinut de o serie de coloane de piatră, care ieşeau din stâncă. O podea plată se întindea în faţa lui Race. Şi aceasta dispărea între umbre.

Însă pereţii catedralei erau cea mai uluitoare trăsătură.

Erau plini de basoreliefuri primitive – pictograme asemănătoare celor de pe portalul decorat de sus, de la suprafaţă.

Erau scene cu *rape*, scene cu oameni, scene cu *rape* ce ucideau oameni. Le smulgeau membrele, le sfâşiau capetele, în unele imagini, oamenii care urlau în timp ce erau schilodiţi de pantere ţineau strâns în mâini mormane de comori, chiar şi atunci când erau ucişi.

Lăcomie pură, chiar şi în momentul morţii.

Împrăştiate printre basoreliefurile de pe pereţi erau o serie de firide de piatră, care fuseseră sculptate toate sub formă de capete de *rape*.

Pânze groase de păianjen acopereau fiecare firidă, astfel încât să arate ca şi cum nişte perdele transparente, cenuşii, fuseseră coborâte peste fălcile *rapelor* sculptate.

Race se îndreptă spre una dintre firide şi trecu prin pânza de păianjen ce acoperea gura *rapei*.

Făcu ochii mari.

Un mic podium, ca un raft, fusese săpat în peretele din interiorul fălcilor dezgolite ale *rapei*. Pe el se afla o statuetă aurie lucitoare care fusese prelucrată sub forma unui bărbat gras cu o erecţie enormă.

— Doamne, Dumnezeule… răsuflă el, văzând statueta.

Scrută sala din jurul lui. Trebuie să fi fost vreo patruzeci de astfel de firide împrăştiate pe toate zidurile. Iar dacă exista câte un artefact în fiecare, atunci s-ar fi ajuns la o comoară care valora…

Era comoara lui Solon.

Race se uită la firida împodobită din faţa lui, privi apoi şi la capul sculptat al *rapei*, care îi rânjea răutăcios.

Era ca şi cum cel care construise acest templu l-ar fi *provocat* pe aventurierul lacom să intre în gura felinei şi să-i ia comoara.

Dar Race nu voia nicio comoară.

Voia să se întoarcă acasă.

Se îndepărtă de firida înfricoşătoare şi reveni în uriaşa catedrală de piatră, ţinându-şi în continuare torţa sus.

Şi atunci văzu sursa mirosului neplăcut care îi atacase nările.

— Vai, Doamne, răsuflă el.

Se afla în partea îndepărtată a catedralei şi era uriaşă.

Era o grămadă de cadavre – un munte înalt şi urât de trupuri.

Trupuri umane.

Trebuie să fi fost cel puţin o sută şi fiecare dintre ele se afla în diferite stadii de dezmembrare. Sângele acoperea cu un strat lucios pereţii din jurul lor în cantităţi atât de mari, încât părea că cineva îi zugrăvise cu el.

Unele trupuri erau goale, altele, parţial acoperite – unele aveau capetele smulse, altele, braţele, iar altele, întregul trunchi sfâşiat în două. Oase însângerate erau împrăştiate peste tot, unele dintre ele mai având încă bucăţi de carne nemâncată atârnate pe ele.

Spre groaza lui, Race recunoscu unele dintre trupuri.

Căpitanul Scott – Chucky Wilson – Tex Reichart – generalul german, Kolb. Văzu până şi trupul lui Buzz Cochrane aruncat, cu

faţa în jos, în grămadă. Întreaga parte inferioară a trunchiului său fusese mâncată.

Fapt şi mai curios, Race văzu un număr mare de cadavre cu pielea măslinie în morman.

Băştinaşi.

Deodată, zări o mică gaură în zidul din spatele grămezii sinistre de cadavre.

Avea o formă aproximativ circulară, cu diametrul de vreo 75 de centimetri, lăţimea unui bărbat solid.

Race îşi aminti imediat că văzuse o piatră cu o formă similară la suprafaţă mai devreme – pe cărarea ca un balcon de dincolo de templu – o piatră bizară, rotundă, în mijlocul tuturor celorlalte de formă pătratră, o piatră care părea să fi fost îndesată într-un fel de gaură cilindrică.

„Vai, nu”, îşi spuse Race, dându-şi seama.

Nu era o gaură…

Era un *jgheab.*

Un jgheab care începea la suprafaţă şi se termina acolo, în uriaşa catedrală de piatră.

Într-o clipă, găsi răspunsul la întrebarea referitoare la modul în care supravieţuiseră rapele timp de patru sute de ani în interiorul templului.

Cu ochii minţii, Race îşi aminti cuvintele lui Miguel Marquez:

„Dacă nu ai fi supravieţuit încăierării tale cu caimanul, prietenii tăi ar fi fost oferiţi drept sacrificiu *rapelor*.”

Oferiţi drept sacrificiu rapelor.

Race se uita ţintă la gaura circulară din perete, făcând ochii mari de groază.

Era o fântână de sacrificare.

O fântână în care băştinaşii din satul de sus le aruncau ofrande *rapelor*.

Ofrande *umane.*

Ofrande umane.

Aruncau acolo şi oameni de-ai lor.

Dar probabil lucrurile nu se opreau aici, se gândi Race în timp ce se uita la numărul nesfârşit de trupuri măslinii care se găseau în grămada de cadavre.

Probabil băştinaşii îşi aruncau aici morţii – şi morţii duşmanilor lor – ca modalitate de a mai linişti felinele.

Şi în momentele de lipsă a hranei, îşi imagină Race, probabil *rapele* se mâncau pur şi simplu între ele.

Atunci zări cinci pantere întinse pe podeaua de piatră, dincolo de mormanul de cadavre, alături de o gaură mică, pătrată, din podea.

Cele cinci *rape* se uitau fix la el, vrăjite de zumzetul constant al idolului ud.

În faţa lor erau vreo zece feline mult mai mici – pui, pui de *rape* – fiecare având dimensiunile şi forma unui pui de tigru. Şi acestea se uitau fix la Race. Părea că se opriseră toate în timp ce se jucau, imediat ce auziseră bâzâitul hipnotizator al idolului.

„Doamne, îşi spuse Race, aici era o întreagă comunitate. O comunitate de *rape*.”

„Haide, Will, fă-ţi treaba odată.”

Bun.

Şi atunci Race extrase ceva din săculeţul de piele pe care îl avea aruncat peste umăr.

Idolul cel fals.

Race lăsă idolul fals pe podea, la baza marii gropi pătrate care dădea spre catedrală, astfel încât oricine ar fi intrat în templu să-l găsească imediat.

Nu ştia sigur, dar îşi imagina că exact asta făcuse şi Renco cu patru sute de ani înainte.

„Bine, îşi spuse, a venit momentul să plecăm de aici.”

Race văzu gaura mai mică din podea de lângă cele cinci *rape* cu pui şi se gândi că opţiunea cea mai bună – în afară de căţărarea în sus pe jgheabul de sacrificare, în speranţa că cineva avea să-i deschidă – era să continue să coboare.

Şi astfel, cu idolul real încă zumzăindu-i în braţe, îşi făcu loc atent pe lângă cele cinci *rape* femele şi puii lor şi se îndreptă spre gaura mică, pătrată, ce se afla în podea, lângă ele.

Se uită în jos spre gaură.

Avea aproximativ jumătate de metru pătrat şi dispărea în jos, prin podeaua stâncoasă. Ca şi groapa mai mare dinainte, şi

aceasta avea suporturi pentru picioare şi mâini sculptate în pereţii verticali.

„Ce naiba”, îşi spuse Race.

Apucând iarăşi torţa strâns între dinţi şi băgând idolul zumzăitor în săculeţul de piele, Race coborî prin canalul îngust.

După vreun minut, nu mai văzu deschizătura tunelului de deasupra lui. De acolo înainte, cu excepţia unui cerc mic de lumină portocalie pâlpâitoare care ilumina spaţiul din preajmă, fu înconjurat de un întuneric de nepătruns.

Câteva *rape* îl urmară, deplasându-se prin galerie până la marginea cercului de lumină al torţei, atârnând deasupra lui cu capul în jos, ţinând pasul cu el, uitându-se la el cu ochii lor galbeni şi reci.

Dar nu-l atacară.

Race cobora în continuare. Tot mai mult şi mai mult. Avea senzaţia că ar fi coborât kilometri întregi, dar, în realitate, erau doar vreo câteva sute de metri.

În cele din urmă, picioarele îi ajunseră din nou pe pământ.

Race îşi luă torţa, o ridică şi descoperi că stătea într-un fel de cavernă mică, ce era mărginită de ziduri masive de piatră.

Caverna era însă plină de apă.

Era un fel de baltă – o baltă mică, înconjurată în trei părţi de pereţi de piatră. Pe cea de-a patra latură a bălţii se afla o porţiune plată de pământ, pe care stătea Race acum.

Se apropie de marginea apei, se aplecă să o atingă, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă e reală. Cele două *rape* coborâră încet din tunel, în spatele lui.

Race îşi înmuie mâna în apă.

Dintr-odată, simţi ceva.

Nu un obiect, ci doar o scurgere uşoară a apei.

Race se încruntă. Apa *curgea.*

Se mai uită o dată la baltă şi văzu că valurile sale mici se mişcau, de fapt, foarte puţin, dinspre dreapta spre stânga.

Şi în clipa aceea îşi dădu seama unde era.

Era chiar la baza turnului de piatră, în punctul în care acesta se unea cu lacul puţin adânc de la baza craterului. Doar că – *într-un*

fel – apa intra şi ieşea din această cavernă.

Idolul zumzăia în continuare în săculeţul său.

Cele două r*a*pe îl priveau pe Race atent.

Apoi, cu o încredere pe care nu avea niciun motiv să o aibă, Race stinse torţa aprinsă, intră în balta cu apă neagră ca cerneala – cu tot cu săculeţ şi cu haine – şi se scufundă.

Treizeci de secunde mai târziu, după ce înotase printr-un lung tunel subacvatic, ieşi la suprafaţă în lacul de la baza craterului.

Trase aer în piept şi respiră uşurat, recunoscător.

Reuşise să iasă.

După ce părăsi baza turnului de piatră, Race se întoarse în satul din înălţimi. Dar înainte să facă asta, se opri în vârful turnului, la intrarea în templu. Războinicii care împinseseră lespedea la loc în portal plecaseră acum, îndreptându-se deja spre sat, iar Race stătea singur în faţa impunătoarei structuri.

După câteva momente, înşfăcă o piatră pe care o găsi în apropiere şi se apropie de lespedea ce acoperea portalul. Apoi, sub inscripţia lui Alberto Santiago, scrijeli şi el un mesaj:

Nu deschideţi cu niciun preţ.
Înăuntru se află moartea.
William Race, 1999

Când ajunse din nou la satul de pe înălţimi, dădu peste Renée care îl aştepta la marginea şanţului cu apă, împreună cu Miguel Marquez şi cu căpetenia, Roa.

Race îi dădu idolul lui Roa.

— *Rapele* sunt iar în templu, spuse el. E timpul să ne întoarcem acasă.

— Oamenii mei îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru ei, Cel Ales, zise Roa. Ce bine ar fi dacă pe lume ar exista mai mulţi oameni ca tine…

Race se aplecă modest, tocmai când Renée îşi încolăcea braţul sănătos pe după al lui.

— Cum te simţi, eroule? îl întrebă ea.

— Cred că am mai suferit de încă o lovitură la cap, spuse el. Cum altfel aş putea să explic toate faptele acelea de vitejie? Trebuie să fi fost vorba de adrenalină.

Renée dădu din cap dezaprobator, privindu-l fix în ochi.

— Nu, spuse ea. Nu cred că a fost adrenalină.

Şi apoi îl sărută – uşor – apăsându-şi buzele de ale lui. Când, în cele din urmă, se retrase zâmbind, spuse:

— Hai, eroule. E timpul să plecăm acasă.

Race şi Renée părăsiră satul în uralele băştinaşilor.

În timp ce dispăreau prin crater şi se îndreptau spre Vilcafor, un ţipăt înăbuşit se auzi de undeva din aşezarea din spatele lor.

Venea din cuşca de bambus legată de cele patru trunchiuri de copac, ca de nişte stâlpi.

În cuşcă, la pământ, zvârcolindu-se în agonie din cauza rănilor abdominale şi cu ambele mâini tăiate, se afla nenorocit – şi cu un căluş în gură – Frank Nash.

Băştinaşii nu-l uciseseră pe strada principală din Vilcafor mai devreme. În schimb, îi tăiaseră mâinile cu care fura şi îl aduseseră aici pentru un tratament mai adecvat.

După o oră începu ultima procesiune indiană către templul lui Solon. Trupurile erau cărate sus, pe tărgi ceremoniale, în timp ce alaiul îşi croia drum peste podul de frânghii.

Nash se zvârcolea în agonie pe una dintre tărgi, în timp ce o serie de cadavre – Van Lewen, Marty, Lauren, Romano şi trupurile întregii echipe de Marină-DARPA – ocupau celelalte tărgi. Moartă sau vie, orice fel de carne de om îi calma pe zeii felini care locuiau în interiorul templului.

Întregul sat se adună în spatele construcţiei sacre – cântând la unison – în timp ce doi războinici puternici ridicau piatra cilindrică din locaşul său de pe potecă, scoţând la iveală jgheabul de sacrificare.

Trupurile ucise fură aruncate în gaură înainte – Van Lewen, apoi Marty, apoi Lauren, Copeland şi soldaţii din marină.

Frank Nash fu adus ultimul la fântâna de sacrificiu. Văzuse ce se întâmplase cu celelalte trupuri şi făcu ochii mari când îşi dădu

seama ce urma să păţească.

Ţipă prin căluş în timp ce preoţii sacrificiali îi legau picioarele. Se zvârcolea nebuneşte pe când doi războinici indieni îl aduceau spre jgheab.

Îl băgară înăuntru, cu picioarele înainte şi, văzând cerul pentru ultima dată, Frank Nash fu aruncat, cu ochii holbaţi de groază.

Cei doi războinici îl azvârliră în jgheab.

Nash ţipă tot drumul până jos.

Piatra cilindrică fu pusă la locul ei şi băştinaşii plecară de pe turnul de piatră pentru ultima dată, urmând să nu se mai întoarcă în veci. Odată întorşi în satul lor, începură pregătirile pentru o lungă călătorie, o călătorie care avea să-i ducă într-un loc din adâncurile pădurii tropicale, unde nu avea să-i găsească nimeni vreodată.

Gânsacul plutea pe deasupra Anzilor, îndreptându-se spre Lima, spre casă.

Doogie stătea în faţă, în carlingă, bandajat, dar în viaţă. Race, Renée, Gaby şi Uli stăteau în spate.

După vreo oră de zbor, Gaby Lopez i se alătură lui Doogie în carlingă.

— Bună, spuse ea.

— Bună, îi răspunse Doogie când văzu cine era.

Înghiţi în sec, agitat. Încă mai credea că Gaby e foarte drăguţă şi foarte mult peste nasul lui. Se descurcase foarte bine când trebuise să-l bandajeze, tratându-l cu mare blândeţe. Iar el se holbase la ea tot timpul.

— Mulţumesc că m-ai ajutat cu caimanul atunci, în şanţ, zise ea.

— A, murmură el roşind. N-a fost mare lucru.

— Ei bine, mulţumesc oricum.

— Pentru puţin.

Se lăsă o linişte stingheră.

— Auzi, mă întrebam, spuse Gaby agitată. Dacă nu ai – ştii tu – avea nicio prietenă acasă, poate ţi-ar plăcea să vii la mine să te invit la masă.

Inima lui Doogie aproape că se opri. Faţa i se lumină cu un

zâmbet larg.

— Ar fi minunat, răspunse el.

La trei metri în spatele lor, în secţiunea pentru pasageri a avionului, Renée stătea ghemuită pe umărul lui Race, dormind dusă.

Cât despre profesor, acesta vorbea cu John-Paul Demonaco la telefonul lui Earl Bittiker – datorită butonului de reapelare. Îl puse pe Demonaco la curent cu tot ceea ce se întâmplase în Vilcafor. De la BKA la nazişti, la marină, la armată şi, în cele din urmă, la Texani.

— Deci, stai puţin, interveni Demonaco. Ai ceva experienţă militară?

— Nici vorbă, zise Race.

— Doamne. Şi atunci ce eşti, un fel de erou anonim?

— Cam aşa ceva.

După ce mai vorbiră puţin, Demonaco îi dădu lui Race numărul de telefon şi adresa ambasadei americane din Lima şi numele omului de legătură al FBI-ului de acolo. FBI-ul spuse el, avea să se ocupe de întoarcerea sa în State.

După ce închise, Race rămase cu privirea pe fereastră, uitându-se la munţii ce se unduiau pe sub el, ţinându-şi şapca uzată cu *Yankees* lipită de hublou şi, cu mâna dreaptă, jucându-se cu pandantivul de smarald care îi atârna la gât.

După un timp, clipi şi scoase ceva din buzunar.

Era caietul subţire, legat în piele, pe care Marquez i-l dăduse în dimineaţa aceea de după banchet.

Race îl răsfoi. Nu era foarte gros. De fapt, nu era alcătuit decât din câteva pagini scrise de mână.

Dar scrisul îi era cunoscut.

Race întoarse prima pagină şi începu să citească.

A CINCEA LECTURĂ

Către bravul aventurier care găseşte acest caiet.

Îţi scriu acum, la lumina unei torţe, la poalele munţilor maiestuoşi care domină Noua Spanie.

După aprecierile mele de amator, acum e aproximativ Anul Domnului Nostru 1560, adică au trecut aproape douăzeci şi cinci de ani de când am ajuns pe aceste ţărmuri străine.

Pentru mulţi care s-ar putea să citească această scriere, aceasta nu va însemna nimic, căci o scriu anticipând punerea pe hârtie a altei povestiri, mai complete, despre aventurile remarcabile prin care am trecut în Noua Spanie – povestire pe care, poate, nu o voi mai scrie deloc.

Dar dacă o scriu şi dacă tu, brav aventurier, ai ajuns în posesia acestui caiet datorită unor nobili băştinaşi, după ce ai citit acea poveste, ceea ce urmează va avea fără îndoială sens pentru tine.

Au trecut aproape douăzeci şi cinci de ani de la incredibila mea aventură cu Renco, şi toţi prietenii mei au murit.

Bassario, Lena şi chiar şi Renco.

Dar nu te teme, dragă cititorule, nu au murit din cauza vreunei fapte necurate. Au murit în somn, toţi, victime ale ticăloasei de care nu poate scăpa nimeni – bătrâneţea.

Acum, eu sunt ultimul rămas în viaţă.

Prin urmare, din nefericire, nu mai am pentru ce trăi în aceşti munţi, aşa că m-am hotărât să mă întorc în Europa.

Vreau să-mi sfârşesc zilele în vreo mănăstire ascunsă, departe de lume, unde, cu voia lui Dumnezeu, îmi voi scrie uimitoarea poveste pe larg.

Las, totuşi, acest caiet pe mâinile sigure ale prietenilor mei incaşi – ca să li-l lase copiilor lor şi copiilor copiilor lor – şi să-l ofere doar celor mai de încredere aventurieri, într-adevăr, doar celor a căror măreţie se aseamănă cu aceea a bunului meu prieten Renco.

Acestea fiind spuse, datorită viţei nobile a celor care vor citi povestea, îmi voi propune ca acest caiet să risipească unele dintre înfloriturile pe care am de gând să le includ atunci când voi spune mai pe larg istoria mea.

După moartea lui Hernando, pe uriaşul turn de piatră, Renco a intrat într-adevăr în templu cu cei doi idoli, dar avea să iasă la scurt timp după aceea, printr-un tunel subacvatic de la baza uriaşului stâlp de piatră, viu şi nevătămat.

Locuitorii din Vilcafor aveau să-şi părăsească satul de la baza platoului şi să se mute într-un loc mai înalt, într-un spaţiu nou de deasupra uriaşului crater ce adăpostea templul.

Eu aveam să trăiesc cu ei pe durata următorilor douăzeci şi cinci de ani, bucurându-mă de compania bunului meu prieten Renco. Ei bine, până şi ticălosul de Bassario, care şi-a dovedit valoarea în timpul ultimei confruntări cu Hernando şi cu oamenii săi, mi-a devenit tovarăş de nădejde.

Dar, vai, ce bine m-am simţit alături de Renco! Nu mai avusesem niciodată un prieten atât de bun şi de loial. Mă simt norocos că am putut să-mi petrec cea mai mare parte din viaţă în compania lui.

A, şi încă o povestioară pentru tine, nobile cititor – una pe care te rog să nu o spui fraţilor mei, sfinţi părinţi.

După o vreme, urma să mă căsătoresc.

Şi cu cine, poate ai întreba? Ei bine, cu nimeni alta decât frumoasa Lena.

Da, ştiu!

Deşi am admirat-o din prima clipă în care am văzut-o, nu puteam să ştiu că şi ea avea aceleaşi sentimente faţă de mine. Credea că sunt un bărbat curajos şi nobil şi, ei bine, cine eram eu să o contrazic?

Împreună cu tânărul ei fiu Mani – pe care Renco l-a alintat aşa cum fac unchii din lumea întreagă – am alcătuit o familie minunată şi, într-adevăr, curând Lena şi eu aveam să ne întărim legătura, având două minunate fiice, care, pot spune cu mândrie, erau imaginea fidelă a mamei lor.

Eu şi Lena aveam să fim căsătoriţi timp de douăzeci şi patru de ani, cei mai minunaţi douăzeci şi patru de ani din viaţa mea.

Totul s-a terminat acum doar câteva săptămâni, când ea a adormit alături de mine şi nu s-a mai trezit.

Îmi este dor de ea în fiecare zi.

Acum, când ghizii se pregătesc să mă conducă spre nord prin pădurile din ţara aztecilor, mă gândesc la aventurile mele şi la cele ale Lenei şi ale lui Renco.

Mă gândesc la profeţia care ne-a unit şi mă întreb dacă, într-adevăr, sunt şi eu unul dintre cei pomeniţi în ea.

> Va veni o vreme când el va veni,
> Un om, un erou, îndatorat *Semnului Soarelui*.
> El va avea curajul să se lupte cu marile şopârle,
> El va avea *jinga*.
> El se va bucura de ajutorul oamenilor curajoşi,
> Oameni ce şi-ar da viaţa pentru această cauză nobilă,
> Şi el va cădea din ceruri pentru a ne salva spiritul.
> El e Cel Ales.

Şi mă întreb, oare eu sunt „un bărbat curajos”?

E ciudat – foarte ciudat – dar acum, după toate cele prin care am trecut, chiar cred că sunt.

Brav aventurier, povestea aceasta a ajuns la sfârşit.

Fie ca aceste scrieri să te găsească sănătos şi îţi doresc fericire în viaţă şi în dragoste.

Cu bine.

A.S.

Race stătea în spatele Gânsacului, uitându-se la ultima pagină din caietul lui Alberto Santiago.

Era bucuros că bunul călugăr îşi găsise fericirea după aventura lui. O merita.

Race se gândi la transformarea lui Santiago – la transformarea lui dintr-un călugăr timid într-un viteaz apărător al idolului.

Apoi se mai uită o dată la profeţie şi se gândi la Renco. În acea clipă, dintr-un motiv oarecare, pe care nu-l înţelegea, începu să se gândească la asemănările dintre Renco şi *el însuşi.*

Amândoi aveau *Semnul Soarelui*.

Şi amândoi se luptaseră cu caimanii şi fiecare dintre ei avea echilibru şi mişcări de felină.

Fără îndoială, amândoi se bucuraseră de ajutorul oamenilor curajoşi şi îşi riscaseră viaţa pentru cauza în care credeau.

Şi în cele din urmă, desigur, amândoi căzuseră din…

„Stai puţin”, îşi spuse Race.

Renco nu căzuse niciodată din cer…